Seria "Paul Féval - tatăl & fiul"

Proiect RI – Colecţia "Paul Féval – tatăl & fiul"

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] vol. 4:

Banditţii Londrei

Cartea întâi — Ochiul de diamant

Capitolul I - Călătorii

Cerul era acoperit de nori grei, ce se frământau mânaţi de acele rafale de vânt, caracteristice nopţilor de aprilie şi care, în fiecare an, aduc pe ţărmurile noastre nenumărate nenorociri, producând o sumedenie de pagube. Luna, ivindu-se când şi când, avea strălucirea specifică nopţilor cu furtună. De fiecare dată când astrul răzbătea din vârtejul întunecat al norilor, oraşul Boulogne se lumină brusc, lăsând să se întrezărească celebra sa faleză pe care se află coloana lui Napoleon, precum şi portul, casele sale de închiriat şi drumul îndiguit ce-l apără împotriva valurilor.

În port, pe care mareea îl umplea încetul cu încetul, se puteau vedea, în străfulgerările de lumină ale lunii, catargele firave, legănându-se în vânt, şi vergile şubrede ale navelor cu aburi.

Mai era puţin până la miezul nopţii. În ciuda orei târzii, Boulogne nu dormea încă, deoarece gara era în aşteptarea unui tren de agrement, iar vaporul Leicester îşi încălzea cazanele pentru a putea pleca în clipa în care mareea va fi favorabilă.

Din timp în timp, norii călători ce alergau pe firmament şi care lăsau să se întrevadă, printre fâşiile întunecate, licăririle stelelor, scuturau câteva picături de ploaie mari şi reci, amestecate cu grindină. Şi atunci, la geamurile tuturor caselor înşirate de-a lungul cheiului apăreau capete speriate sau curioase.

În astfel de nopţi, cu marea plină de hulă, traversarea canalului este periculoasă; aşa că — deoarece Boulogne este un fel de mare han — toate acele chipuri ce se lipeau de geamuri şi spaima zugrăvită pe ele erau uşor de înţeles.

Dinspre gară se porni brusc, spre miezul nopţii, o mare zarvă. Era trenul de agrement care descărca, în oraşul-han, una sau două sute de parizieni exasperaţi şi

zăpăciţi. Soseau frânţi de oboseală. Înăbuşiţi, zdrobiţi, furioşi unii împotriva altora, furioşi împotriva administratorilor căilor ferate, furioşi împotriva guvernului care lasă să trăiască asemenea administratori, împotriva cerului care permite guvernului să dureze şi, mai ales, împotriva chiar a prostiei omului care tolerează existenţa cerului.

Gara era plină de vociferări şi strigăte. Un oarecare domn de Blancanard, care tocmai se trezise din somn între doamna Dupoteau şi un cofetar localnic din Boulogne, care obişnuia să compună versuri pentru petrecerile populare, coborî pe trotuar. Îşi frecă urechile şi spuse:

— Să fiu al dracului dacă n-o să fac să afle tot oraşul Mans ce-i aia un tren de agrement!

Este cazul să spunem că era ajunul primei expoziţii internaţionale de la Londra[1] şi că toţi acei oameni, ca şi mulţi alţii, se duceau în capitala Angliei spre a expune diverse produse sau pentru a se distra.

— Céleste, i se adresă doamna Dupoteau soţului său, trebuie să mergem numaidecât să vedem coloana.

Domnul Céleste Dupoteau, de la magazinul "Corbeille Nuptiale"[2] de pe strada Provence din Paris, era departe de a avea elanul romanţios al soţiei sale. El era de părere că mai întâi era necesar să se ocupe de o ladă de mărime potrivită, ce conţinea eşantioane din acele jiletci-din-flanelă-Lucifer, care, de atunci încoace, au avut un efect atât de miraculos la toate expoziţiile universale.

Dar, dintre toate chinurile pe care le suferă nefericiţii călători dintr-un tren de agrement, cel mai crud este, cu siguranţă, descărcarea bagajelor. Lăzi, cufere, coşuri, valize, sunt înghesuite, Dumnezeu ştie cum şi ca vai de lume, în furgoane în care totul se striveşte şi se deteriorează.

Ca o încununare a acestei opere, vama, al cărei ochi este deschis zi şi noapte, vine cu religiozitate să-şi vâre mâinile ei murdare, uneori chiar şi ghetele, în bunurile deja aproape distruse.

Vameşii, treziţi brusc din somn şi foarte prost dispuşi, se năpustiră ca un stol de păsări de pradă asupra sărmanelor bagaje; lada conţinând jiletcile de flanelă fu mai curând sfărâmată decât deschisă, sacul cu lucrurile de dormit ale domnului de Blancanard — deşi nu conţinea decât boarfele modeste ale unui cavaler din oraşul Mans — fu cercetat în amănunţime, şi istoria relatează că slujbaşii vamei au avut

---

[1] *Marea Expoziţie*: prima manifestare internaţională de acest fel, a fost organizată în 1851, la Londra, într-o clădire special construită în acest scop şi denumită *Crystal-Palace (Palatul de Cristal)*. Vezi şi nota de subsol de la pagina 63. (n.t)

[2] *Corbeille Nuptiale* (lb. franceză) — Darul de Nuntă. (n.t.)

condamnabilul curaj de a desfăşura, pe toată întinderea sa, faimosul balon-monstru al domnului Batifol.

Domnul Batifol a protestat cu toată energia unui om obişnuit a se pierde în nori, iar domnul de Blancanard, indignat de felul în care erau tratate bunurile sale, a ameninţat că se va duce să povestească totul la şantanul din Mans.

Un lucru poate fi afirmat cu certitudine: dintre cei două sute de călători pe care toate aceste sâcâieli îi înnebuneau, un singur bărbat îşi păstrase calmul. Acesta, slab şi înalt, îmbrăcat în întregime în negru, răspundea la originalul nume de A.-E.-I.-O. Uckrill, *esquire*[3].

A.-E.-I.-O. Uckrill purta o pelerină cauciucată, o caschetă trasă pe urechi şi-şi ţinea mâinile vârâte în buzunare. Era un personaj atât de închis în el, încât, în vagon, nici nu prea fusese înghesuit. În plus, era lipsit de orice fel de bagaje.

Părea să nu dea nici o atenţie celor ce se petreceau în jurul său, şi chiar s-ar fi putut crede că doarme de-a-n-picioarelea, dacă, din timp în timp, ochii lui lipsiţi de strălucire, luminându-se deodată în întuneric, n-ar fi străpuns obscuritatea, la fel cu fantasticul fulger scăpărat de pupila felinelor.

— Dragul meu — repeta, între timp, doamna Dupoteau la urechea soţului său — dacă nu te grăbeşti, nu vom avea timp să mergem să vedem coloana!

Expozantul, fabricant de jiletci de flanelă o dădu la o parte cu un brânci. Acum urmărea cu atenţie cearta dintre aeronaut şi vameşi, şi se simţea cuprins de o mânie surdă, căci tocmai descoperise o mârşăvie care era cu adevărat de natură să-i provoace o apoplexie.

Acel "domn" îşi botezase balonul chiar cu numele jiletcilor sale! Era balonul *Lucifer*.

Dar nenorocirea nu se oprea aici.

— *By God!*[4]... strigă o voce răguşită, foarte aproape de sărmanul inventator... *Préné gâde, jé prié vô!... La chival de sir Japhet véné de prendre les caux de Barèges!*[5]... *Dôcement! By God! Dôcement, jé prié vô!*[6]

Şi atunci putu fi văzută, înaintând pe un dispozitiv, o ladă mare din lemn de brad, ţintuită în cuie, deasupra căreia răsărea un cap de cal înspăimântat.

---

[3] *Esquire* (lb. engleză): termen onorific folosit în continuarea unui nume de bărbat, căruia nu i se specifică titlul de nobleţe. (n.t)

[4] *By God* (lb. engleză) — Pentru Dumnezeu! (n.t.)

[5] *Barèges*: Staţiune balneară în regiunea Hautes-Pyrénées, din Franţa, cunoscută pentru apele sale termale. (n.t.)

[6] Exprimare într-o franceză stâlcită, cu influenţe engleze, a cărei traducere ar fi: *"Fiţi atenţi, vă rog!... Calul lui sir Japhnet tocmai a făcut cura de ape la Barèges!... Uşurel! Pentru Dumnezeu, uşurel, vă rog!"*. (n.t.)

În urma lăzii mergeau trei *gentlemeni* ce păreau să formeze garda de onoare a patrupedului.

Unul dintre vameşi rezemă o scară de laturile lăzii.

Bărbatul care spusese *"By God"*, îl luă de braţ pe slujbaş, adresându-i-se cu gravitate:

— Jé voolé suvoér, grăi, folosind din nou acea limbă extravagantă pe care englezii o numesc franceză, *si vô été married?*[7]

— Ce-ţi pasă?... replică vameşul.

Gentleman-ul nu dădu drumul braţului şi continuă:

— *Jé voolé savoéer si vô avé bôcoup des pétites bambines?*[8]

Funcţionarul încercă să se elibereze, dar gentleman-ul îşi încheie repede gândul:

— *C'été la chival* al lui sir Japhet Holover do Over Peover, spuse cu emfază. *Great consequence! C'été lé Koh-i-noor!... Lé Light-bearer... comme vô disé: Lé Lioucifer!*[9]

Vameşul îl împinse cu brutalitate. Dar domnul Dupoteau, încremenit de uimire, crezu cu va leşina.

"Un cal, acum!" gândi. "Poftim că până şi Rosinanta asta îmi fură numele jiletcilor!"

— *Bioutor!* strigă englezul, devenit stacojiu. *Le Lioucifer avé lé habitioude dé casser lé tête quand on régâadait dans son box... et se vô avé bocoup dé pétites bambines...*[10]

Cavalerul de Blancanard se apropie repede spre a vedea cum este spart, capul unui vameş.

În tot arest timp, personajul ciudat numit A.-E.-I.-O. Uckrill îşi încălzea degetele suflând asupra lor şi se întreba: "Unde dracu' or fi dispărut, toţi patru?"

Calul Lucifer fu despachetat şi porni, pe propriile-i picioare, pe drumul ce ducea spre *Leicester-Ship*, pe care urma să se îmbarce. Pentru un animal care tocmai se tratase cu apele din Pirinei, nu şchiopăta prea tare.

La bord răsuna cu putere primul gong de plecare. Hotelurile care mărgineau cheiul pe toată lungimea oraşului îşi deschideau uşile, lăsând să iasă călători grăbiţi.

Merita să auzi tonul cu care aristocraţii care ieşeau din hanuri şi întâlneau turma dezordonată a parizienilor noştri rosteau aceste cuvinte zdrobitoare:

— Sunt clienţii trenului de agrement!

---

[7] Exprimare stâlcită, traductibilă prin: *"Aş vrea să ştiu dacă sunteţi căsătorit?"* (n.t.)

[8] Idem: *"Aş vrea să ştiu dacă aveţi mulţi copii mici?"* (n.t.)

[9] Idem: "*Este calul lui Sir Japhet...*", "*Consecinţe grave! Este Koh-i-noor*-ul... *Purtătorul de lumină... aşa cum spuneţi voi*: *Lucifer.*" De notat că în lb. hindusă *Koh-i-noor* înseamnă *"purtător de lumină"*, iar Lucifer provine din lb. latină *(lux — lumină*; *fero — a face)*, însemnând *"făcător de lumină"*. (n.t.)

[10] Exprimare stâlcită, traductibilă prin: "*Bădăranule! Lucifer obişnuia să spargă capul celor care-l priveau în boxa lui... şi dacă aveţi mulţi copii mici...*" (n.t.)

În clipa în care se pregătea să urce pe puntea vaporului, doamna Dupoteau făcu un ultim şi suprim efort, pentru a-l trage pe soţul său, expozantul, spre coloana imperială. Dar acesta fu de neclintit.

Lada cu jiletci de flanelă *Lucifer* trecu peste bord aproape în acelaşi timp cu cufărul enorm al cărui pântece adăpostea balonul *Lucifer* ce-i aparţinea domnului Batifol. În partea din spate a vaporului, un nechezat plângăreţ şi prelungit anunţa şi încărcarea acelui sărman *Lucifer (great consequence!)* care avea obiceiul de a sparge capul oamenilor pe care curiozitatea îi împingea să privească în boxa sa.

A.-E.-I.-O. Ukrill rămăsese cel din urmă pe debarcader. Privirea sa mai adresă o ultimă întrebare nopţii, în toate direcţiile. Apoi dădu să plece.

— Hei! Cetăţene! îi strigă mafiotul care ţinea pasarela ce lega debarcaderul de navă, ce facem? Venim?

Se pare că A.-E.-I.-O. Uckrill nu era deloc grăbit, căci rămase locului.

Luna, ale cărei rare palide luminaseră până atunci debarcaderul, trecea în acea clipă în spatele unui nor gros. În întunericul devenit brusc de nepătruns, o barcă alunecă pe apa neagră şi clipocindă a portului.

Deoarece toţi erau ocupaţi cu propriile treburi, nimeni nu-i dădu atenţie.

Nimeni, cu excepţia totuşi a lui A.-E.-I.-O. Uckrill, a cărui privire se aprinse deodată şi care, din doi paşi mari, parcurse pasarela.

— La sfârşit!... şopti, ca uşurat de o mare greutate.

Barca acostă lângă vas, pe flancul opus cheiului, şi trei bărbaţi săriră uşor pe punte, fără a atrage atenţia oamenilor ocupaţi la celălalt bord. Se priviră cu satisfacţie, apoi fură străbătuţi de un frison.

A.-E -I-O. Uckrill îi numărase deja şi zâmbea încântat.

— Mii de trăsnete! înjură încet unul din ei, cu un glăscior armonios. În timp ce cu ochii încerca să străpungă noaptea. Unde este Sauton?... El este cel care-l are pe *Lucifer!*

Ceilalţi doi, miraţi, rămaseră tăcuţi.

Acel cumsecade A.-E.-I.-O. Uckrill părea să jubileze şi-şi freca mâinile.

— Bineînţeles că ne-am aranjat!... continuă cel care vorbise, bătând din picior. Ne-am pierdut timpul şi banii!

— Dacă Day-Lily[11] vrea, interveni unul dintre cei doi tovarăşi ai săi, vom coborî pe uscat şi vom încerca să-l găsim pe Sauton?

— Şi în locul lui Sauton, ripostă cu mânie glăsciorul armonios, ne vom ciocni de haita de poliţişti, pe care aş jura că ticălosul ăla nenorocit a şi alertat-o!

[11] *Day-Lily* (lb. engleză) — *Crin-de-dimineaţă.* (n.t.)

Oare despre enigmaticul A.-E.-I.-O. Uckrill vorbea glăsciorul? S-ar fi putut crede, căci, zâmbind dispreţuitor, gândi în sinea lui: "Scârţ!... Poliţia franceză!"

Cel care fusese numit Day-Lily părea foarte necăjit.

— Afurisit să fie! mormăi cu acel glas copilăresc, ce făcea ca mânia lui să pară oarecum caraghioasă. Afurisit să fie! Atâtea griji, atâta străduinţă!

În timp ce vorbea, un fluierat strident spintecă aerul; loviturile de piston, mai întâi destul de rare, apoi tot mai dese, zdruncinară coca vaporului. Parâmele fiind dezlegate, nava se desprinse încet de ehei, îndreptându-şi prova spre şenal.

Expozantul Dupoteau se apropiase cu paşi de lup de cei trei necunoscuţi din barcă: nu auzise decât un singur cuvânt din conversaţia lor, dar acel cuvânt, dureros pentru interesele comerţului sau, reprezenta — după părerea lui — un noian de necazuri. Cei trei indivizi vorbiseră despre Lucifer şi, fără îndoială, aduceau în bagajele lor vreun produs nou botezat cu acel nume răsunător. Era o nouă concurenţă neloială făcută jiletcilor sale.

Între timp, vaporul intrase între cele două braţe ale digului. În clipa în care manevra îl făcea să se deplaseze în lungul drumului îndiguit din dreapta, o siluetă îşi făcu apariţia, aplecându-se peste balustradă.

"Bun!" gândi A.-E.-I.-O. Uckrill — primul care o zări. "Trei şi cu unu fac patru... Dacă nu mă înşel, socoteala e bună."

Cei trei indivizi din barcă schimbară o privire şi cei doi tovarăşi ai lui Day-Lily, dând la o parte mulţimea ce ieşea pe punte, îi croiră drum liber acestuia, care se năpusti, dintr-o săritură, spre omul de la timonă.

— Ştii să citeşti?... îl întrebă cu glas scăzut.

În acelaşi timp, scotea dintr-unul din buzunarele hainei sale un portofel şi, din acesta, o bancnotă pe care, la lumina lanternei, se putea desluşi imprimat; un cuvânt: Fifty (cincizeci).

— Cincizeci de lire!... şopti admirativ timonierul uimit.

"Cincizeci de lire repetă în minte A.-E.-I.-O. Uckrill. "Dacă bancnota este bună, înseamnă că ticăloşii au dat vreo lovitură grozavă!"

— Ce-ar trebui să fac pentru a câştiga banii ăştia? întrebă matelotul, cu ochi strălucitori.

— Să roteşti puţin cârma spre tribord, astfel încât să te apropii cât mai mult de dig, răspunse Day-Lily pe acelaşi ton abia auzit.

După câte se pare, timonierul nu era cu totul străin de exerciţii de acest fel, căci mai întrebă:

— Este vorba de politică?

— Da... încuviinţă Day-Lily, zâmbind faţă de această găselniţă.

— Cum o vrea Dumnezeu! trase marinarul concluzia. Am o nevastă bună şi nişte puşti... Nu cred că este o faptă prea rea, să salvezi un biet nenorocit. O să rotesc timona spre tribord, ca să-ţi fiu pe plac, amice!

Bancnota trecu din mâinile englezului în cele ale timonierului şi cârma se roti repede în jurul axei sale. Vaporul ascultător, se îndreptă uşor în direcţia vântului.

În umbră, ochii lui A.-E.-I.-O. Uckrill străluceau ca nişte pietre preţioase roşiatice.

— *Cârma la babord!* comandă căpitanul.

Timonierul se conformă şi vaporul îşi reluă drumul normal. Dar renghiul fusese jucat: putuse fi auzit un zgomot, că cel al unui pachet căzând pe punte, apoi grupul celor trei necunoscuţi ai noştri se pomenise brusc a fi alcătuit din patru bărbaţi, în loc de trei.

A.-E.-I.-O. Uckrill îşi afundă capul colţuros între marginile înalte ale gulerului impermeabilului său şi, stând în spatele lor, îşi rezemă comod spinarea de bordura tamburilor.

Noul-venit era un bărbat trecut de patruzeci de ani: avea un ten întunecat, păr negru şi lins; chipul lui foarte energic dar urâţit de o expresie de şiretenie josnică şi crudă nu aparţinea nici unuia din tipurile ce alcătuiesc declasaţii de specie engleză. Era înalt, subţire şi uşor adus de spate.

În pofida unei înfăţişări firave, saltul periculos pe care îl făcuse cu o remarcabilă iscusinţă dovedea cu prisosinţă forţa lui fizică şi elasticitatea membrelor sale.

De-abia pusese piciorul pe puntea lui *Leicester-Ship*, că se şi rezemă de balustradă, luând o poziţie plină de indolenţă. Cei trei tovarăşi ai săi îl înconjurară.

— Pentru o clipă, ne-am gândit că încercai să scapi de noi, jupâne Sauton?... zise Day-Lily.

— Oho! replică maliţios Sauton, fiecare are micile lui treburi pe lumea asta, miss Sun-Ray[12]. Şi deoarece vaporul nu a plecat fără mine, cred că nu aveţi nimic de obiectat... De altminteri, faptul că am lipsit nu înseamnă că nu m-am ocupat puţin şi de treaba noastră comună.

— Puţin?... îl întrerupse Day-Lily, căruia i se adresase numindu-l "miss Sun-Ray".

— Puţin, întări, alene, Sauton. Tânăra se află la bord...

Day Lily interveni:

— Vorbeşte limba indiană?

— I-auzi vorbă! începu Sauton, cu o oarecare pedanterie: vorbeşte *pakhrit*-ul, limba poetică a femeilor; stăpâneşte *hindi*-ul modern, dialectul *gurkha* din Nepal, *gujarati*, din Bengal; gângureşte în armoniosul *tamil* din ţinutul Dravira, *marathi*-ul şi *gandara* din peninsulă, *pundjabi*-ul din Lahore...

[12] *Miss Sun-Ray* (lb. engleză) — *domnişoara Rază-de-Soare.* (n.t.)

— Mii de trăsnete, exclamă Day-Lily, când Sauton îşi întrerupse pompoasa enumerare, asta chiar că este o întâlnire!

— Şi încă una grozavă! adăugă Sauton.

— A căzut ceva aici, pe punte, spuse căpitanul, care tocmai îşi făcea rondul după ce părăsise cârma.

— Ceva care a fost cât pe-aci să mă strivească, domnule, exclamă Sauton, prefăcându-se a fi mânios. De sus, de pe dig, cineva a aruncat un lemn lung şi greu — probabil vreo piesă de la catarge; a ricoşat pe bordura punţii, la cel mult două degete de capul meu, şi apoi a căzut în mare.

— Aoh!... modulă vocea căpitanului — acea voce guturală şi discordantă care constituie una dintre cele mai mari glorii ale veselei Englitere.

Se întoarse, ţeapăn, pe călcâie, căci cei din ţara sa nu se pricep să adreseze complimente şi nici nu admit scuzele.

"Nu-i un tip tare!" aprecie în gând A.-E.-I.-O. Uckrill, care, neputând vedea nimic, urmărea cu auzul şi în chip amator toată această scenă. "Căpitanul acesta este o pasăre de un soi rar, iar supuşii Indiei au cu adevărat noroc."

În jurul grupului, călătorii protestau:

— Dar ce-i în capul celor din guvern? Asta este concurenţa!

Concurenţa, cea care, odinioară, otrăvea caii diligenţelor! Concurenţa, care pune buşteni de-a curmezişul căilor ferate! Care aruncă moloane de pe parapete. În fine, acea concurenţă care îşi acordă timpul necesar pentru a se posta la marginea unui dig, aşteptând nava rivală cu scopul de a o scufunda, în trecere.

Day-Lily sau miss Sun-Ray îi întinse lui Sauton o mânuţă frumoasă, spunând cu glas mângâietor:

— Mereu cu buzunarul plin de minciuni!... Bună explicaţie...

— Sărmană frumoasă! murmură, la rândul său, A.-E.-I.-O. Uckrill.

Atenţia generală se îndepărtase de la grupul celor patru. Se îndreptară către dunetă, în aparenţă tăcuţi.

A.-E.-I.-O. Uckrill începu să alunece încet în lungul bastingajului. Îi trebui aproape un sfert de oră pentru a parcurge o distanţă cam de zece paşi. Când se opri, l-ai fi putut lua drept un hering sfrijit, de o mărime obişnuită, adormit într-o pelerină de cauciuc.

Vaporul se apropia de capătul şenalului. În clipa în care etrava sa depăşea cele două braţe ale digului, valul îl săltă brusc, nava căpătând o mişcare de tangaj.

Zece sau doisprezece parizieni — cei mai glumeţi — simţiră că li se învârteşte capul. S-a întâmplat ca tocmai în clipa în care începea distracţia cu răul de mare, doamna Dupoteau s-o recunoască, printre călătoare, pe o cunoscută negustoreasă vecină cu magazinul *"Darul da Nuntă"* — brodeză de felul ei şi care răspundea la numele eufonic

de Léocadie Turlupin. Când eşti departe de patrie, îţi place să întâlneşti concetăţeni, aşa că doamna Dupoteau se repezi asupra compatrioatei sale şi cele două comerciante căzură, emoţionate, una în braţele celeilalte.

Răul de mare le apucă simultan, în timp ce-şi şopteau la ureche îndrăgitele nume ale străzilor Chauchat şi Provence. De la un capăt la celălalt al lui *Leicester-Ship*, aceeaşi scenă se reînnoia la fiece pas.

Nepăsător şi plin de importanţă, căpitanul englez îşi încălzea genunchii lipiţi de soba din cabina sa, bând cu sorbituri mici o ulcică de *pale-ale*[13].

Gentlemenii care alcătuiau garda de onoare a calului îmbarcat discutau despre turf şi probleme de *steeple-chase*[14]. Explicau genealogia lui Lucifer, născut din împreunarea lui *"Richard, o! Regele meu"* cu iapa *"Cup"*. Afirmau că, la apropiatele curse de la Newmarket, s-ar putea paria pentru el cu trei la unu.

Aceşti demni gentlemeni erau patru la număr. Unul, cel care vorbea "franceza" cu uşurinţa de care ne-am dat seama, era reprezentantul lui sir Japhet, tutorele lui *Lucifer*; cel de-al doilea era medicul lui *Lucifer*; al treilea — antrenorul acestui important animal; al patrulea, şi ultimul, era valetul care-l îngrijea.

— Înainte de a ne întoarce la Londra, le spunea Day-Lily acoliţilor săi, tare aş fi vrut să ştiu totuşi dacă rezidentul se află în vila sa din Dover.

— Oare alderman-ul[15] nu va aştepta deschiderea *Expoziţiei* pentru a începe toată "povestea"? întrebă Sauton.

— Alderman-ul face ceea ce vreau eu, răspunse Day-Lily, cu o expresie plină de siguranţă. De altminteri, nu putem aştepta deschiderea pentru a începe "povestea", căci "povestea" este deja pornită... Am stârnit-o pe Marchiză împotriva rezidentului şi, în clipa de faţă, aş da cu plăcere zece lire pentru a afla în ce stadiu se află vânătoarea.

— Cine este "Marchiza" asta? întrebă din nou Sauton.

Cei doi subalterni necunoscuţi, care vorbeau cât mai puţin cu putinţă, începură să zâmbească.

A.-E.-I.-O. Uckrill îşi întinse imperceptibil capul şi-şi încorda auzul.

— Marchiza! rosti cu emfază Day-Lily, este *Micul Lucifer* din *Grădinile Cremonei*.

Cu voluptate, ca un amator priceput, A.-E.-I.-O. Uckrill îşi linse buzele, spunând doar pentru el:

— Ah! La dracu! Asta-i o creatură chiar drăguţă! Drăguţă! Drăguţă!

---

[13] *Pale-ale* (lb. engleză) — bere blondă. (n.t.)

[14] *Steeple-chase* (lb. engleză) — cursă cu obstacole. (n.t.)

[15] Alderman (lb. engleză) — magistrat municipal. (n.t.)

— După părerea tuturor, continuă Day-Lily, este o vrăjitoare înzestrată cu toate darurile zeiţei Venus[16] care are talentul de a juca rolul marilor doamne, mai bine decât: ar putea-o face o împărăteasă.

Cele două personaje taciturne aprobară cu o mişcare a capului.

Jupânul Sauton ridică din umeri:

— La noi, mormăi, afacerile se conduc în alt mod, cu ajutorul unui bun pumnal mahrat[17].

Day-Lily se încruntă dar nu răspunse.

Trebuie să mărturisim că expozantul Dupoteau vedea prea bine starea jalnică în care se afla soţia sa, dar — cu logica lui plină de prudenţă — îşi spunea:

"Dacă mă apropii de Césarine" (era prenumele doamnei Dupoteau) "pentru a-i da ajutor, cu siguranţă mi se va face şi mie rău. La drept vorbind, răul de mare nu este periculos; totuşi, într-o căsnicie, trebuie ca măcar unul dintre soţi să fie în stare bună."

Aşa încât coborî în cabină, lăsându-şi nefericita nevastă să se zvârcolească pe scândurile punţii.

În cabină, lumina mişcătoare a felinarelor lăsa să se vadă o scenă cu mult mai realistă decât cea care se ascundea în semiîntunericul de pe punte.

Se aflau acolo mai multe femei decât bărbaţi. Aproape toate sufocate de căldură şi de mirosurile amestecate din atmosferă, zăceau pe jumătate moarte pe divan, ba chiar şi pe covor, în poziţii destul de puţin corecte, ce denotau starea de inconştienţă în care le aduseseră chinurile lor.

În mijlocul acestui rău de mare general, trebuie să constatăm, totuşi, o fericită excepţie: cele şapte miss Elphinstone din *Grosvenor-Square* — nişte orfane palide ca nişte fantome, blonde ca nişte taiere de in fin şi mai romanţioase decât şapte volume de poezie germană, stăteau înşirate în linie pe divan, sub paza guvernantei lor.

Nu este de presupus că într-una din zilele vieţii dumneavoastră nu le-aţi întâlnit, pe undeva, pe cele şapte domnişoare Elphinstone. Cu siguranţă, le-aţi întâlnit la Paris, la Viena, la Veneţia sau la Napoli: doar dacă nu se va fi întâmplat la Anvers sau la Genova. Ele merg — primele şase câte trei, cea de a şaptea la braţul guvernantei, care este mai lungă şi mai uscată docil o coadă de mătură. Se află peste tot, făcând baie în valurile tuturor plajelor, bând toate apele balneare precum şi toate vinurile, aglomerând toate nunele, toate muzeele, toate promenadele din Europa.

---

[16] *Venus* (mitol.): zeiţa frumuseţii şi a dragostei, la romani. (n.t.)

[17] *Pumnal mahrat*: pumnal pe care membrii tribului maharat, din India, îl foloseau înmuindu-i vârful în otravă, pentru a-şi ucide duşmanii. (n.t.)

Ele sunt în căutarea a şapte romane de viaţă, folosindu-se de ajutorul institutoarei celei cenuşii, care este un fel de ghicitoare şi care le-a promis şapte nababi indieni, şapte prinţi ruşi, şapte generali prusaci sau şapte eliberatori ai Poloniei.

Domnişoarele stau la pândă: nababii indieni îşi iau zborul; caută: prinţii ruşi se ascund; aleargă: generalii prusaci dispar şi, cu toată lungimea picioarelor lor, în ciuda mărimii neobişnuite a paşilor, încă n-au reuşit să-l descopere nici pe cel mai mic erou polonez.

Dar nu se descurajează niciodată şi, atâta vreme cât nu vor găsi ceea ce caută, toate capitalele din Europa le vor vedea trecând, în ordine şi în cadenţă, pe cele şapte orfane ale maiorului Elphinstone din Grosvenor-Square...

Guvernanta *(the governess)* acestor foarte interesante *miss* împinsese până la ele una din mesele pe rotile şi pe şine aflate în cabină şi toate şapte, la unison, sfidau doliul general, înghiţind, care mai de care, maldăre de şuncă şi de tartine cu unt, înecate în fluvii de ceai.

Domnul Dupoteau, care era la prima lui călătorie, rămase uimit în faţa acestui tablou.

Cât despre domnul Palmé de Blancanard, acesta nu simţi decât admiraţie:

— Priviţi numai!... îi spuse expozantului. La noi, în Mans, avem doamne care funcţionează bine, din punct de vedere al cantităţii de mâncare pe care o înfulecă, dar n-ar putea rivaliza — o, deloc! — cu abisurile pântecelor acestor tuberculoase!!

— Este totuşi o familie ciudată!... Dar, adevărul e că în timpul călătoriilor poţi vedea lucruri uimitoare...

— Pe cinstea mea, chiar aşa e... întări cavalerul din Mans. Uite, poftim, un alt spectacol destul de neobişnuit.

Degetul său întins arăta, la celălalt capăt al salonului, un grup alcătuit din trei femei.

Expozantul deschise gura, uluit, lăsând să-i scape o exclamaţie de mirare.

Două dintre acele femei erau negrese sau, pentru a ne exprima mai bine, femei de culoare, căci trăsăturile lor nu prezentau nici una dintre caracteristicile distinctive ale rasei negre. Stăteau în picioare lângă cea de a treia — o tânără cu chipul blând şi palid, dar uşor bronzat, ca cel al creolelor.

Aceasta din urmă dormea, întinsă pe perne strânse grămadă. Cele două femei de culoare îi vegheau somnul şi, deoarece în acel spaţiu restrâns soba degaja emanaţii înăbuşitoare, ele agitau uşor, deasupra frumoasei frunţi a tinerei adormite, evantaie mari din perne de struţ.

Capitolul II - A.E.I.O. Uckrill

În clipa în care cavalerul din Mans şi patronul *"Darului-de-Nuntă"* contemplau, cu gurile căscate, acea fermecătoare privelişte, Day-Lily sau miss Sun-Ray, Sauton şi cei doi tovarăşi taciturni ai lor coborâră scara, ajungând în pragul salonului.

În spatele lor, pe treapta cea mai de sus, s-ar fi putut zări în umbră, cascheta lui A.-E.-I.-O. Uckrill şi, sub acea caschetă, doi ochi pătrunzători.

— Iat-o... zise Sauton.

Degetul său întins o arăta pe tânăra fată adormită.

— Perfect! Admirabil! exclamă Day-Lily.

"Foarte drăguţă, într-adevăr... Foarte drăgălaşă", afirmă la rândul său şi numai pentru sine A.-E.-I.-O. Uckrill.

— Dar unde-aţi găsit aşa ceva? întrebă Day-Lily.

— La Paris, răspunse Sauton.

— Ca să vezi... şi este o indiană?

— Puteţi jura pentru asta, miss Sun-Ray... S-a născut în Nepal şi mama ei era o hindusă pur-sânge.

— Dar tatăl? începu Day-Lily.

— Ţara tatălui său are prea puţină importanţă. Nu e important dacă te naşti într-un loc sau într-altul... Tatăl ei este în deplinătatea puterilor sale... Este francez în Franţa, englez în Anglia.

— Şi banian[18] în preajma mării Indiei, nu-i aşa? încheie Day-Lily, privindu-l drept în ochi. Aşadar, poate că dumneata eşti acela?

Zâmbetul lui Sauton deveni mai zeflemitor, în vreme ce răspundea:

— Nu vi se pare că micuţa îmi seamănă?

"Pe cinstite, nu!", gândi naiv A.-E.-I.-O Uckrill.

Fapt este că între chipul copilei şi mutră ticăloasă pe care Sauton-banianul o purta pe trupul său înalt şi costeliv exista un contrast absolut.

— Adevărat, semănaţi ea două picături de apă! spuse Day-Lily râzând; dar, să mor eu, prietene Sauton, dacă pricep pentru ce faci mereu pe misteriosul... În loc să ne laşi să căutăm în lung şi-n lat ingenua trupei noastre, nu puteai spune imediat: "Am o fiică"?

---

[18] *Banian* (cuvânt hindus, care înseamnă negustor): membru ai unei secte brahmane. (n.t.)

— Dac-aş fi putut, rosti destul de sec Sauton, se pare că nu voiam. Aveam motivele mele pentru asta... Acum, c-am privit-o îndeajuns, să ne urcăm iar pe punte şi să ne facem socotelile.

La aceste cuvinte, A.-E.-I.-O. Uckrill. În capătul de sus al scării, dispăru ca prin farmec şi, când cei patru indivizi se întoarseră, între noaptea de afară şi intrarea în tambuchi nu se mai interpunea nimic neobişnuit.

Între greementele velei-foc şi catarg se vedeau deja luminile de pe coasta Dover-ului.

Sauton şi Day-Lily se duseseră să şadă lângă catargul artimonului, ceilalţi doi rămânând în picioare.

Bineînţeles că A.-E.-I.-O. Uckrill se afla în spatele catargului.

Sauton tocmai spunea:

— O vând scump. Sunt banian, şi un banian face cel puţin cât doi evrei... Miraïda este o adevărată devadasi[19]; nu veţi găsi o alta în toată Europa!

— Cât despre asta, îţi vom plăti pentru ea preţul necesar, zise Day-Lily. Cât îmi ceri?

— O cotă-parte din beneficiul afacerii, replică Sauton.

— O vei avea... alderman-ul preferă să achite aşa decât în bani peşin, în felul acesta asociaţii nu pot să se retragă.

— Atunci, de vreme ce sunt asociat, poate că miss Sun-Ray ar vrea să-mi aducă la cunoştinţă activul nostru?

— Nu folosi aici acest nume! îi interzise cu asprime Day-Lily. S-ar putea ca rezidentul să posede cinci sau şase milioane.

— Doar atâta! exclamă banianul, neîncrezător. Fii atentă că-l cunosc pe rezident mai bine decât pe dumneavoastră... Acolo, la Sbolapur, se spunea că ar avea mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de rupii[20]...

— Se înşelau cei de la Sholapur, ripostă cu duritate Day-Lily. Toate fondurile sunt depuse la alderman.

— Iar alderman-ul joacă încă teatru.

— Cât despre sir Japhet Holover de Over Peover, continuă Day-Lily, făcând cea mai avantajoasă apreciere, nu cred să posede mai mult de două sute de mii de lire sterline.

Se parcă că cei patru necunoscuţi ai noştri îl urau pe proprietarul lui Lucifer, calul cu *great consequence*.

A.-E.-I-O. Uckrill zâmbi pe tăcute, constatând acest lucru.

---

[19] *Devadasi* (cuvânt sanscrit, însemnând *"servitoarea zeilor")*: Dansatoare sacră din India brahmană, ataşată, pe vremuri, unui templu. (n.t.)

[20] *Rupie*: monedă indiană. (n.t.)

— Cinci milioane de franci! traduse Sauton. Speram ceva mai mult, dar şi aşa sunt destule parale. Doar că aş vrea să fiu sigur că toată comedia noastră se va desfăşura aşa cum trebuie. Eu, unul, nu prea am încredere în metodele astea ocolite, şi dacă milioanele lui sir Franck Zephyr nu s-ar afla în mâinile alderman-ului...

— Ai acţiona de unul singur, nu-i aşa?

— Puteţi jura că aşa aş face, replică Sauton, folosind expresia lui preferată.

— Dar te încurcă alderman-ul?...

— Haida-de!... Marchiza dumneavoastră, diamantul dumneavoastră, toată intriga dumneavoastră încurcată şi, pe deasupra; şi fiica mea, nu valorează cât un bun cuţit mahrat, a cărui lamă a fost înmuiată în Kamul-ul Deccan-ului[21]. Cine ne garantează că sir Franck va arunca măcar o privire asupra acelei "Marchize"?

Înainte ca Day-Lily să poată răspunde, un zgomot — desigur, neobişnuit la acea oră şi în asemenea loc — izbi urechile celor patru tovarăşi.

Trecuseră deja zece minute de când A.-E.-I.-O. Uckrill, care era înzestrat cu un auz deosebit de bun, desluşise acel zgomot ciudat.

Vaporul se afla la intrarea în micul golf Thanet, în dreapta gurilor Tamisei. *Leichester-Ship* spinteca o mare ca de ulei, pe care falezele înalte o apărau împotriva vântului.

Zgomotul pe care-l desluşeau Day-Lily şi acoliţii săi semăna cu una din acele plăcute serenade ce pot fi auzite adesea pe marea Adriatică, în preajma Veneţiei, dar pe care nu le prea auzi pe Canalul Mânecii, între Dover şi Calais.

Mânuţa lui Day-Lily atinse umărul lui Sauton.

— Nu ştiu de ce-mi vine să cred că asta are legătură cu noi, şopti. Sir Franck Zephyr era deja puţin nebun, chiar şi înainte de a-i fi trimisă Marchiza... şi Marchiza nu este deloc de natură să-l facă să devină înţelept. Căpitane, adăugă ridicând vocea, conacul acela, de pe creasta falezei, nu aparţine cumva lui sir Franck Zephyr, fost rezident în Nepal?

— Nici dracu n-ar putea auzi de aici muzica pe care o fac cei de la castelul lui sir Franck!... răspunse căpitanul.

Day-Lily se întoarse către Sauton:

— Este, într-adevăr, castelul lui, spuse cu glas scăzut.

Căpitanul gândea: "— Pe mare se întâmplă tot felul de fenomene ciudate... dar, după câte ştiu, nu şi între Londra şi Boulogne!"

Deodată, ca şi cum între concert şi auditorii săi s-ar fi sfâşiat o cortină, sunetul vocilor şi al instrumentelor răzbătu mai apropiat, în acorduri pline de strălucire.

---

[21] Deccan sau Dekkan: partea peninsulară a Indiei. (n.t)

În acelaşi timp, capricioasa lună, scuturându-şi vălul de nori, inundă cu razele-i palide golful în care se zări, ieşind din beznă, umbra unui iaht elegant, plin de bărbaţi,şi femei şi pe care o stâncă a coastei îl ascunsese până atunci.

Day-Lily îşi scoase din buzunar un binoclu micuţ, îl aţinti o clipă asupra iahtului, apoi i-l dădu lui Sauton.

La rândul său, acesta privi.

— Văd un om şi o femeie stând sub baldachin, spuse. Cred că-l recunosc pe bărbat ca fiind sir Franck Zephyr... dar pe Marchiză n-am văzut-o niciodată şi nu ştiu dacă femeia este chiar ea.

Iahtul, schimbând deodată murele, făcu încet volta şi-şi arătă partea din spate, puternic luminată.

La bordul navei *Leicester-Ship* izbucniră urale. Toată lumea aplauda, cu excepţia nefericitului domn Dupoteau care întâlnise o nouă concurenţă a jiletcilor sale din flanelă.

Era, cu adevărat, ca un făcut: iahtul purta pe coronamentul posterior, scrise cu litere de foc, ce-le două cuvinte magice şi misterioase:

LE LUCIFER

Day-Lily lăsă să-i scape un ţipăt de triumf şi strânse cu putere braţul lui Sauton... Cel puţin crezu că strânge braţul slab şi aproape descărnat al banianului.

— Uite!... spuse, parola noastră!... Franck Zephyr este gata vrăjit şi milioanele sale se află deja la jumătatea drumului spre buzunarele noastre!

Lângă el se auziră trei exclamaţii înăbuşite. Erau Sauton şi cei doi necunoscuţi care, pentru acea împrejurare, îşi recăpătaseră brusc glasul.

Day-Lily se întoarse şi văzu cu uimire că braţul slab şi descărnat, pe care-l crezuse a ţi cel al asociatului său, aparţinea de fapt lui A.-E.-I.-O. Uckrill, a cărui privire sfredelitoare, rece şi sarcastică, era aţintită asupra sa.

Day-Lily se dădu trei paşi înapoi, clătinându-se, în timp ce tovarăşii săi — palizi şi muţi — rămâneau locului că loviţi de trăsnet.

A.-E.-I.-O. Uckrill începu să zâmbească, plin de amabilitate, şi-şi scoase politicos cascheta:

— Ia te uită! Ia te uită! se prefăcu el că se minunează. Iată-l pe Day-Lily, drăguţul dirijor... şi Sauton, banianul... şi pe profesorul de dans Johathan Girle... şi pe juristul Vaughant... Ia te uită! Ia te uită!!

Zâmbetul îi deveni şi mai binevoitor, dacă este cu putinţă şi, întinzându-le pe rând mâna, adăugă:

— Pe cuvântul meu, copii, vă credeam spânzuraţi pe toţi patru!

Capitolul III - Povestea vieţii lui sir Franck

Adepţii sofismului împart populaţia masculină a Insulelor Britanice în patru categorii principale: englezul vesel, sau englezul roşu; englezul trist, suferind de spleen[22] şi slab; englezul sentimental *(rara avis)*[23]; şi *excentricul* sau *lunatic man*[24] — englezul comic.

"Englezul vesel" aparţine, de obicei, clasei mijlocii şi se ocupă cu comerţul. Este denumit *vesel* pentru că are o fire sangvină, este lacom, parcă uns cu seu şi vorbeşte neîncetat, cu un accent deosebit de lugubru, despre "vesela Anglie."

Alderman-ul Adrian Zephyr era un englez vesel: avea un pântece îndesat bine cu cartofi şi cu carne de vită, o faţă rotofeie, o scăfârlie pe jumătate cheală, înconjurată de păr cărunt; era un protestant plin de zel, cu convingeri liberale, şi găsea uneori, pe fundul unei sticle de vin de porto, curajul de a-şi exprima părerile moderne... Era cinstit, ca orice neguţător din oraş, adică nu făcea deloc falsuri în registrul său.

Acesta era magistralul integru care făcea afaceri cu bumbac şi se bucura, pe bună dreptate, de respectul public, începând de la intrarea pe plajă şi până la cele mai îndepărtate colţuri ale docurilor.

Alderman-ul Zephyr era holtei; îndeplinea rolul de tutore pentru nepotul său, Dick Crankle, şi pentru nepoata sa, Nancy Zephyr, rămaşi orfani de la o vârstă fragedă. Acest fapt îi atrăsese multă stimă.

Deoarece principalele personaje ale istorisirii noastre fac parte, aproape toate, din această familie, nu ne putem abţine de-a o prezenta în câteva cuvinte.

Bătrânul Walter Zephyr murise având gradul de colonel în serviciul Companiei Indiilor. Un colonel în serviciul Companiei Indiilor murea sărac dacă ţinea neapărat la asta; dar nu aşa se obişnuia, căci nu trebuia decât să te apleci pentru a aduna.

Se pare că Walter Zephyr se aplecase, căci fiecare dintre cei doi copii ai săi a moştenit câte o avere destul de frumuşică.

---

[22] *Spleen* (lb. engleză) — splin, plictis, dezgust de viaţă. (n.t.)
[23] *Rara avis* (în lb. latină — pasăre rară) — soi rar. (n.t.)
[24] *Lunatic man* (lb. engleză) — omul lunatic, nebun. (n.t.)

Deşi se trăgea dintr-o familie plebeiană, colonelul a instituit, prin testament, un fel de partaj de tip nobil.

Alderman-ul Zephyr — pe care-l vom numi pe scurt Adrian — fiul cel mare al colonelului, a căpătat, el singur, jumătate din rupiile pe care tatăl său le adunase în India... aplecându-se. A înfiinţat în Poultry o întreprindere comercială şi a devenit veselul petrecăreţ pe care l-am văzut.

Rowland Zephyr, cel de al doilea fiu, a cumpărat un post, intrând în regimentul gărzilor călări.

Domnişoara Nancy, cel de-al treilea copil, s-a căsătorit cu locotenentul Crankle din marina Majestăţii Sale. Nancy era frumoasă, ca toţi membrii familiei Zephyr, dacă nu-l puneai la socoteală pe veselul Adrian, care semăna cu un dog bine dispus, îngrăşat cu grijă şi vopsit în roşu. Nancy a murit de tânără, ca şi soţul său, locotenentul Crankle, care era un adevărat gentleman.

Rowland a fost ucis în duel — un duel care, aşa cum vedea mai departe, a fost un adevărat omor. Lăsa o orfană, numită Mary.

La rândul lor, soţii Crankle lăsau un fiu, pe nume Dick.

Ne rămâne să mai vorbim despre cel de-al patrulea copil al lui Walter Zephyr, care, atunci când murise colonelul, se afla în India şi nu văzuse niciodată Europa.

Acesta se numea Franck.

Pe vremea când sora sa Nancy şi el erau încă la vârsta copilăriei, servitoarele indiene ale colonelului se distrau adesea schimbându-le, între ei, veşmintele; semănau unul cu altul în mod atât de uimitor, încât micii prieteni ai lui Franck alergau spre Nancy, în timp ce tovarăşele lui Nancy îl primeau pe Franck în jocurile lor.

Cu vârsta, cel mai tânăr fiu al colonelului păstră pe chip acele trăsături de blândeţe şi de delicateţe care, odinioară, făcuseră să poată fi luat drept o fată, dar li se adăugă o mândrie masculină, iar strălucirea de inteligenţă ce-i sclipea în ochi făcea să dispară în umbră ceea ce era prea feminin sau prea frumos în ansamblul trăsăturilor sule.

Englezii pretind că, la ei, nu se poate parveni cu ajutorul femeilor; această afirmaţie poate părea uimitoare într-o ţară în care e posibil ca femeile să fie suverane sau Papă, într-o ţară care-l numără pe Walter Raleigh[25] printre personalităţile sale ilustre. Fapt este că Franck Zephyr, un desăvârşit cavaler, a avut extraordinar succes la femei, mai întâi la Calcutta, apoi la Bombay.

De-abia intrat în serviciul Companiei Indiilor, urcă, oarecum dintr-un salt, primele trepte ierarhice şi ajunse, în câţiva ani, să ocupe princiarul post de rezident al Nepalului.

---

[25] *Walter Raleigh* (sir) (1552–1618): marinar şi om de stat englez, favorit ai reginei Elisabeta I-a, care 1-a copleşit cu daruri. A organizat mai multe expediţii în America, dar şi-a atras ura lui Iacob I-ul, care 1-a condamnat la decapitare. I se atribuie introducerea, în Anglia, a cartofului şi a tutunului. (n.t.)

Acel titlu modest de rezident ascundea o autoritate aproape regească. În formă, rezidentul era un simplu împuternicit cu afacerile, reprezentând Compania faţă de o putere aliată dar nesupusă. Dar fondul era ceva cu mult mai mult decât forma.

Într-adevăr, acele popoare aliate nu mai păstrau decât o vagă urmă a naţionalităţii lor. Din palatul său, rezidentul englez dicta hotărâri care erau legi... iar rajahul le executa.

Sir Franck Zephyr a fost şi el un rezident ca oricare altul. A sporit influenţa pe care Anglia o avea asupra acelui ţinut bogat şi minunat al Nepalului care, în mijlocul ruinei generale a Indiei, şi-a păstrat opulenţa. A domnit în mod paşnic, şi nu vom relata decât o singură particularitate a misiunii sale.

În timp ce se afla în Katmandu, capitala sa, a primit sarcina de a lua, la graniţa Pundjab-ului, acel soare strălucitor, talisman inviolabil al religiei Sikhs-ilor, acel minunat *purtător de foc* care, actualmente, este cea mai de nepreţuit bijuterie a coroanei Angliei: *Koh-i-noor*-ul.

În urma morţii lui Rundjet-Sing, ultimul rajah din Lahore, nu se ştie decât că un oarecare sergent englez s-a *aplecat* şi a luat *Koh-i-noor*-ul din tezaurul prinţului defunct. Cel puţin, aceasta este una dintre versiuni, căci există multe altele.

Potrivit uneia dintre aceste versiuni, mai puţin demnă de crezare decât prima, dar mult mai romanţioasă, se pare că un marinar englez ce făcea o excursie în Lahore, observând că ochiul drept al statuii zeului Shiva[26] strălucea într-un fel neobişnuit, s-a convertit la religia Sikhs-ilor, de dragul acelui ochi; mai târziu, devenit, preot al divinităţii, a fugit, într-o bună zi, luând în sacul său faimosul ochi, adică chiar *Koh-i-noor*-ul.

Oricum ar fi fost luat acel diamant, este clar că a fost obţinut cu o cheltuială mică... În India, vesela Anglie n-a cunoscut niciodată alte moduri de a strânge avuţii.

Koh-i-noor-ul sau *Pundjab*-ul, aşezat într-o cutie din lemn de santal, a fost predat în mâinile rezidentului Franck Zephyr. Acesta a străbătut Delhi, escortat de o armată de elefanţi, şi a purtat preţioasa comoară până la malurile Gangelui. Acolo, delegaţii Companiei au deschis cutia de santal, au verificat identitatea diamantului — care, la

[26] *Shiva (Şiva sau Çiva)*: Zeu al vechilor locuitori ai Indiei, care, împreună cu Brahma şi Vishnu, alcătuiau o trinitate divină. Era considerat ca fiind un zeu reproducător, aşa cum Brahma era creator, iar Vishnu conservator. I se atribuie 1008 nume şi epitete, printre care: Vibhava (Strălucitorul); Dava-natha (Ziditorul Lumii); Hara (Distrugătorul); Jivitantaka (Cel care curmă Viaţa); Mrida (Milostivul); Bhasmacuddhi-kara (Cel care purifică prin Scrum); Tri-locana (Cel cu trei Ochi); al treilea, în frunte, este ochiul arzător cu ajutorul căruia, potrivit mitului, l-a pedepsit pe un alt zeu — Käma — care, în vreme ce Shiva practica asceza, a încercat să-i insufle dorinţa iubirii cu zeiţa Parvati. (n.t.)

acea vreme, era brut şi nu fusese încă tăiat. Apoi Franck, fiind descărcat de orice răspundere printr-o recipisă, se înapoie liniştit la reşedinţa sa.

Dar, pe tot lungul drumului, o poveste ciudată îi însoţea trecerea şi, din gură în gură. îi ajunse până la urechi.

Se spunea... — şi Franck nu se mai putea împiedica să n-audă — că acea cutie de santal, transportată cu atâta pompă de către el, nu conţinea în realitate decât una dintre acele pietricele din Brazilia, pe care călătorii portughezi încearcă să le vândă în India. Zeul religiei Sindhi, Lucifer, talismanul puternicei asociaţii a Sikhs-ilor, în fine adevăratul Pundjab, cu siguranţă l-ar fi trăsnit pe loc pe ticălosul de englez care şi-ar fi permis să facă sacrilegiul de a pune mâna pe el.

Adevărul este că strălucitorul *Koh-i-noor*, acel munte de lumini, avea să rămână ascuns pentru totdeauna în vreo peşteră, sub paza fachirului sanctificat prin optzeci de ani de penitenţă şi de macerări.

Englezii — hoţi prădaţi — nu luaseră din capitala provinciei Lahore decât o banală bucată de silex.

În acea epocă, trecuseră deja zece ani de când sir Franck Zephyr îşi exercită autoritatea în Katmandu şi asupra întregului Nepal.

În acele ţări, se trăieşte dublu, pentru a ajunge mai repede să dormi somnul saţietăţii... Sir Franck dormea deja... Pentru a-l scoale din apatie, i-ar fi trebuit ceva mult mai important decât acea poveste brodată pe interese. Delegaţii primiseră din mâinile sale cutia sigilată, ale căror peceţi le constataseră a fi intacte. Poseda o recipisă. Restul, puţin îl interesa.

Acel zvon, fie că era sau nu fondat, n-ar fi lăsat desigur nici o urmă în mintea sa care evita cu bună ştiinţă orice efort, aşa amorţită cum era de soarele Indiei, dacă, la puţină vreme după aceea, curierul din Bombay nu i-ar fi adus vestea înlocuirii sale.

Un astfel de mod de a acţiona nu făcea parte din obiceiurile Consiliului Superior al Companiei, care întotdeauna îşi trata funcţionarii cu o consideraţie foarte asemănătoare cu respectul.

Fără să vrea, sir Franck făcu o legătură între acea destituire, cu adevărat bruscă, şi zvonul ciudat care circula acum din Benaras până la izvoarele Gangelui. Nu protestă câtuşi de puţin; îşi strânse bagajele şi plecă la Calcutta.

Sir Franck nici măcar nu se informă despre numele succesorului său, atât de rece îl lăsa dizgraţia de care avea parte.

La Calcutta, chiar în seara sosirii sale, un membru al Consiliului Superior îi ceru o întrevedere.

Nevăzând nici un obstacol la asta, sir Franck acordă întrevederea solicitată; dar membrul din Consiliul Superior nu veni singur: escortat de o sută de cypai[27].

Sir Franck fu foarte nemulţumit. Întrevederea se preschimba în vizită la domiciliu. În timp ce cypaii îl păzeau pe fostul rezident, o hoardă de agenţi ai Companiei spărgeau cuferele şi efectuau o cercetare amănunţită a bagajelor sale.

Rezultatul acestor căutări a fost cu totul în favoarea lui Franck Zephyr. Rezidase doi ani în Nepal şi se întorcea de acolo doar cu douăsprezece milioane. De la cucerirea Indiei, nici un proconsul englez nu dăduse vreodată dovadă de atâta moderaţie.

Membrul Consiliului Superior fu nevoit să-şi ceară scuze. Dar, după cum am spus, sir Franck era foarte nemulţumit. Îl provocă la duel pe reprezentantul Consiliului şi intentă un proces Companiei.

Membrul Consiliului se alese cu fruntea găurită de un glonte, drept între sprâncene.

Compania fu condamnată la plata unor despăgubiri care nu au fost mai mici de şase-şapte mii de rupii şi pe care Franck Zephyr le-a lăsat spitalelor din India şi servitorilor săi.

Apoi, Franck s-a îmbarcat pentru Anglia. Prin aceasta a greşit.

Duelul şi procesul său, din care ieşise la fel de victorios, făcuseră să se vorbească iar despre persoana lui.

La Calcutta se vorbea foarte mult despre el şi se readuceau cu plăcere în actualitate isprăvile sale din tinereţe.

Înainte de a deveni un bărbat important şi apatic, sir Franck avusese, într-adevăr, o carieră de aventurier teribilă. Vânătorile sale de tigri erau adevărate epopei... În cursul partidelor de vânătoare sau al călătoriilor de explorare, străbătuse ţinuturile din nord, pe care Calcutta şi Bombay-ul nu le cunoştea decât din auzite.

Nimeni n-ar fi putut povesti de la un capăt la altul romanul aventurilor sale, căci Franck Zephyr călătorise deseori singur, angajând şi eliberând servitori la întâmplare, din triburile indiene.

Cei care pretindeau că sunt cel mai bine informaţi spuneau că, pe vremea când fusese numit rezident în Nepal, adusese la sediul Companiei, dintr-o călătorie pe care o făcuse, o fetiţă de cinci ani, frumoasă ca lumina soarelui şi a cărei mamă nu era cunoscută de nimeni.

Pe atunci, sir Franck era un tânăr focos... Avea un prea-plin de elan şi energia lui nebună nu se epuizase în viaţa de lupte titanice împotriva leilor şi tigrilor din junglă.

Şi totuşi, cu începere din acea epocă, de numele lui Franck Zephyr, nu putu fi legată nici o poveste de dragoste.

---

[27] *Cypai* (cuvânt portughez, împrumutat din persană: *cïpahi)*: soldat autohton al Companiei, apoi al armatei engleze din India. (n.t.)

Aşa frumos cum era, precedat de reputaţia sa de cavaler rătăcitor şi ocupând, încă din tinereţe, un post de primă mână, sir Franck, asupra căruia se aţinteau o sumedenie de ochi frumoşi, rămânea în mod voit indiferent.

Ca urmare, curiozitatea creată în jurul său deveni o adevărată febră; femeile, jignite, se transformau în ecoul unor nenumărate bârfe... Îi scotociră viaţa.

Dar, în faţa cuirasei de nepăsare, în spatele căreia se adăpostea sir Franck, tenacitatea femeilor, ca şi răbdarea bărbaţilor, slăbiră.

Cu toate acestea, printre frumoasele doamne se născu şi căpătă crezare o poveste vagă:

Într-un loc ce nu putea fi numit cu precizie, departe, foarte departe, dincolo de Kandahar şi de Kabul, către ultimele lanţuri ale munţilor Suleiman, se spunea că ar fi existat o familie de brahmani care trăia în cea mai deplină singurătate.

Erau un întreg trib şi, deoarece membrii săi adoptaseră schisma Sikhs-ilor, ei exercitau, în acelaşi timp cu pontificatul, profesiunea armelor, în mod asemănător cu casta războinicilor Rajputi.

Se mai spunea că sir Franck, pornit într-una din acele excursii ale sale, primise ospitalitatea şefului familiei.

Acel patriarh avea mai multe fiice care — potrivit moravurilor uşoare ale ţinutului — l-au înconjurat toate pe străin.

Dar Nowla, cea mai mică fiică a brahmanului, a fost singura care a tras privirile lui Franck. Era una dintre acele strălucitoare fete din nordul Asiei, ale căror farmece nu pot fi redate nici prin vorbă, nici prin scris.

Prin drept din născare, era preoteasă şi trăia în pagoda neagră consacrată cultului lui Shiva, zeul răului.

Preotesele din India, pe care le cunoaştem sub denumirea de baiadere şi care, în realitate, poartă titlul de *devadasi*, nu sunt deloc nişte vestale, dimpotrivă. Pagoda este un lăcaş al plăcerilor.

Dacă brahmanii nu cunosc deloc istoria grecilor, în schimb au inventat, ei singuri, Cytera[28].

Dar tinerele fete consacrate cultului se supun legii comune tuturor membrilor castei brahmane: ele trebuie să evite cu grijă apropierea oricărui membru al vreunei alte caste şi, cu atât mai mult, contactele cu un străin necredincios.

Franck se îndrăgosti nebuneşte de Nowla şi, în curând, aceasta fu nevoită să se ascundă în munţi spre a da naştere copilului său.

---

[28] *Cytera* sau *Cerigo*: insulă grecească din marea Egee, unde există un templu al Afroditei, zeiţa dragostei. (n.t.)

Era chiar acea copilă, de o frumuseţe atât de remarcabilă, pe care rezidentul o adusese cu el din Nepal...

Ajunsă în acest punct, povestea se încurca şi dădea naştere mai multor versiuni, care mai de care mai minunate. Cea mai acreditată avea ca deznodământ un fel de luptă între giganţi.

Se întâmpla în mijlocul junglei, în chiar interiorul cumplitului cerc pe care vânătorii hinduşi îl trasează în jurul tigrului furios.

Fiii patriarhului îl postaseră pe Franck între rândurile lor strânse şi familia numeroasă a tigrilor, care nu aveau unde se retrage, fiind opriţi de un torent de netrecut.

Franck îşi făcuse obiceiul de a merge mereu singur, la cincizeci de paşi înaintea grupului de vânători. Nu era el omul care să se sperie de o situaţie primejdioasă. Aşa încât atacă un tigru regal de mărime uriaşă, care făcea salturi în ierburile înalte, încercând zadarnic să găsească o ieşire. De obicei, când i se lăsa astfel cinstea de a porni lupta, tinerii brahmani alergau în ajutorul său şi, deseori, fusese nevoit să-i alunge prin gesturi şi prin vorbe pentru a rămâne — aşa cum dorea — singur în faţa sălbaticului său adversar, în condiţiile eroice ale duelului început.

Dar, de data aceasta nimeni din tribul hindus nu făcu vreo mişcare. Dublul şir de brahmani rămase nemişcat şi mut ca un zid.

Şi totuşi, gheara tigrului sfâşiase adânc pulpa calului oaspetelui lor, Sărmanul animal se prăbuşise. Tigrul regal făcea acum salturi între adoratorii lui Shiva şi Franck, care căzuse la pământ.

Ceilalţi tigri, mai puţin întreprinzători, dar poate mai flămânzi, îşi părăseau locul în care se aciuiseră, mergând în zigzag, şerpuit, târându-se prin ierburile înalte către acea pradă atât de uşoară.

În spatele rândurilor de vânători, Nowla şi tovarăşele sale stăteau culcate pe spinările unor elefanţi. Nowla o ţinea în braţe pe fiica sa Miriam, pe care o prezenta ca pe o copilă de la pagodă. De sus, de pe elefanţi, privirea femeilor îmbrăţişa întreaga scenă.

Nowla se ridică în picioare, cu braţele întinse, şi strigă:

— Ajutor, fraţii mei, oaspetele nostru va muri!

Cercul tinerilor brahmani rămase nemişcat şi tăcut.

Patriarhul, stând pe cel mai mare elefant, îşi încrucişă braţele pe piept şi şuieră printre buze:

— Câte nopţi au trecut de când Shiva cere sângele unui om?

Frumoasa Nowla se prăbuşi, palidă ca o moartă, pe pernele lecticei sale. Îşi strânse la piept copilul, în timp ce un torent de lacrimi arzătoare îi şiroia pe obraji. Faptul că secretul îi fusese ghicit, însemna condamnarea lui Franck.

În acea clipă, tigrul regal, întorcându-se, făcu un salt formidabil, ajungând la tânăr. Brahmanii scoaseră un strigăt.

Probabil că Franck îşi văzuse duşmanul venind; se ridicase în genunchi şi, în vreme ce fiara era încă în aer, un pocnet de carabină se pierdu în imensitatea junglei şi tigrul, ucis în timpul saltului, zgâria cu ghearele pământul, agonizând la nici doi metri de inamicul său.

Dar acum se avânta întreaga trupă a felinelor, Franck îşi apucă suliţa şi se retrase de-a-ndărătelea.

— E rândul vostru, copii! strigă întorcându-se către fiii patriarhului; aceştia sunt tigri de duzină.

Nu se auzi nici un răspuns. Decât că, în tăcerea adâncă, i se păru că aude un geamăt de femeie.

Era glasul Nowlei. Cum ar fi putut să se înşele!

Abia atunci observă — lucru ciudat — că tovarăşii săi de vânătoare îndreptau către el vârfurile suliţelor şi ale săgeţilor lor.

— Slujnica zeilor care s-a murdărit prin atingerea cu un creştin — rosti glasul şuierător al bătrânului patriarh, care stătea în picioare pe elefantul său — să cadă în străfundurile castei blestemate: împreună cu ea, tatăl şi mama sa... şi, odată cu ea, fraţii şi surorile sale!

Surorile Nowlei se îndepărtară de ea cu scârbă.

Câteva săgeţi străbătură, vibrând, aerul, şi eşarfa lui Franck deveni purpurie.

Tigrii erau foarte aproape.

Bătrânul brahman întinse mâinile deasupra capetelor copiilor săi şi vocea sa ascuţită mai grăi:

— Cel care este muşcat de şarpele Nelye se vindecă zdrobind pe muşcătură capul reptilei... Copii, îndepliniţi voia lui Shiva!

Franck se afla în mijlocul norului de praf ridicat de alergarea dezordonată a fiarelor. Mai multe săgeţi despicară aerul, în vreme ce câteva împuşcături răsunau surd în câmpia lipsită de ecou.

Însuşi bătrânul patriarh, ducând la umăr carabina lui neîntinată, o descărcă strigând numele celor trei zei ai săi.

Numai sângele creştinului, spălând murdăria, ar fi putut înapoia familiei de brahmani rangul pe care-l pierduse.

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] – 04
Banditţii Londrei

Între cele două atacuri furioase — atacul tigrilor şi cel al brahmanilor — Franck Zephyr rămase timp de o clipă uimit. Dar nu avea răgazul de a se mira îndelung.

Prin norul de praf, se auzi o şoaptă confuză, apoi nişte răgete sinistre. Mai apoi, după ce norul se întredeschise, trei tigri răniţi şi înnebuniţi se avântară către zidul uman care le închidea calea.

În spatele lor, venea creştinul şiroind de sânge.

Cei trei tigri făcură o breşă în cercul brahmanilor înspăimântaţi.

De patru ori se ridică suliţa lui Franck şi patru dintre fii patriarhului se prăbuşiră.

Tribul era în derută, dar cei mai mulţi dintre tigri înaintau repede, cu sărituri inegale.

Nowla i-o întinse pe mica Miriam lui Franck, care o luă.

— Jură-mi pe dumnezeul tău, îl imploră, că nu vei abandona copila care nu mai are mamă.

Cuprins de panică generală, elefantul care o purta îşi ridică cu disperare trompa şi o luă la goană cu paşi mari.

Câteva minute după aceea, tigrii dispăruseră, fugind prin breşa pe care o deschiseseră.

Fiii patriarhului, revenindu-şi după primele clipe de groază, reînchideau cercul şi se apropiau de Franck. Calul acestuia murise, iar el nu mai avea decât un braţ cu care se putea apăra, căci cu celălalt îşi ţinea copila la piept.

Tigrii nu mai erau: dar primejdia pentru Franck, departe de a se micşora, creştea cu fiecare minut ce trecea, deoarece brahmanii, în număr mare, strângeau cercul în jurul lui, împingându-l spre torentul pe care nici chiar fiarele nu-l putuseră străbate. Era acolo un hău lung, săpat vertical în stâncă şi pe fundul căruia o apă învolburată spumega cu zgomot... Cu siguranţă, nu putea însemna decât moartea.

Lumina zilei scădea. Franck Zephyr trebui să ţină piept duşmanilor săi până la căderea nopţii. Abia atunci căpătă un răgaz. Fiii patriarhului, neputând să-l urmărească în întuneric, îşi instalară o tabără în jurul lui, convinşi că în zori îl vor regăsi exact în acelaşi loc.

În timpul nopţii, un puternic uragan a smuls corturile Sikhs-ilor implacabili şi, în vreme ce vântul se învârtejea urlând în văgăuna lui Shiva, cea săpată în piatră, torentele de apă îi acopereau pe asediatori.

În cele din urmă se făcu ziuă. Franck nu mai era acolo!

Fiii patriarhului se aplecară, nerăbdători, peste marginea abisului; era ultima lor speranţă. Dar abisul insondabil îşi păstră secretul: nu reuşiră să vadă decât o spumă albicioasă şi plină de vârtejuri.

— Am strivit şarpele pe rană! afirmă bătrânul brahman.

Cu toate acestea, fiindcă nu au fost în stare să arate cadavrul creştinului, celelalte triburi montane se îndepărtară de ei, iar neamul lor constitui obiectul oprobriului general.

În cursul luptei, Nowla dispăruse şi ea... Cel mai tânăr fiu al patriarhului îşi tăie barba şi părăsi muntele, jurând că, dacă creştinul era în viaţă, îi va aduce capul pentru a spăla ruşinea ce le acoperea numele...

Capitolul IV - Alderman-ul Adrian

Acesta era romanul inedit care, vreme îndelungată, fermecase trândăvia frumoaselor doamne din Bengal, din Golkonda şi din Mysore.

Cât adevăr se afla la baza acestei poveşti? Nu ne vom hazarda să spunem nimic.

Putem afirma doar că romanul a avut o urmare, a cărei primă parte s-a petrecut în văzul şi cu ştirea întregii populaţiei a Nepalului şi al cărei deznodământ cumplit a avut darul de a captiva atenţia Londrei timp de o lună, iar pe cea a Europei, timp de câteva zile.

Trecuse aproape un an de când sir Franck Zephyr ocupa palatul rezidenţial din Katmandu.

Noi, cei din Europa, nici nu ne putem închipui ce magnific mod de viaţă aveau, în acele vremuri, în India, reprezentanţii puterii engleze. Erau slujiţi de armate de sclavi... Tot ce s-a povestit despre luxul vechilor suverani ai Franţei, li se putea aplica şi lor. Ludovic al XIV-lea, cel mai fastuos dintre regii francezi, ar fi fost uimit de splendorile din palatele lor şi de pompa luxoasă ce se desfăşura în jurul lor.

Într-o seară, armata aceea de sclavi, care vegheau în peristilul[29] palatului, văzură apropiindu-se o femeie tânără, palidă şi slăbită, care se lăsă să cadă pe trepte, plângând.

Încercă să vorbească, dar hohotele îi tăiau glasul.

Pe terasă, sub un baldachin strălucitor de pietre scumpe, micuţa Miriam dormea într-un leagăn de argint masiv şi, în picioare în jurul ei, un roi de femei stăteau în adoraţia somnului ei.

[29] *Peristil* (arh.): galerie cu coloane, în jurul unei clădiri. (n.t.)

— Miriam! Miriam! strigă femeia.

Copilul se trezi şi şopti:

— Aud în vis vocea mamei mele.

— Miriam! Miriam! repetă sărmana femeie.

Atunci copila sări jos din leagăn şi alergă până la balustradă, răspunzând:

— Mamă!... O, mamă!...

Uşile palatului se deschiseră pentru biata femeie pe care micuţa Miriam o numea mamă. Căpătă un apartament somptuos, chiar în cadrul reşedinţei. Sir Franck Zephyr pronunţă un cuvânt şi toţi oamenii casei sale, ca şi mulţimea de sclavi se prosternară la picioarele străinei.

De multă vreme nu mai fusese Franck văzut zâmbind; de mult nu fusese văzut vesel. Îşi regăsi zâmbetul şi fu fericit... timp de o săptămână întreagă.

Nimeni nu ştia de unde venise acea femeie misterioasă... A doua zi după ce ea se prezentase la porţile palatului, în oraşul Katmandu a sosit unul din acei hinduşi declasaţi, care fac comerţ în întreaga Asie şi care-şi dau numele de baniani. Individul părea a fi destul de sărac.

Deşi pe chip îi erau întipărite semnele caracteristice rasei din nordul Indiei, el le răspundea curioşilor cum că era originar din Ceylon şi că în vene îi curgea sânge englezesc. Numele sub care se prezenta era Sauton.

Timp de opt zile fu văzut ocupându-se, în aparenţă, cu tranzacţii pe care punga sa uşoară le făcea dificile. Seara, cei cu care negociase îi pierdeau urma şi câteva bănuieli nu întârziară să-şi facă apariţia.

Se spunea că, odată cu lăsarea întunericului, Sauton se deda unui soi de treburi dubioase, al căror scop nu era comerţul...

Se înconjura de toţi băştinaşii decăzuţi din Katmandu şi din împrejurimi...

Poliţia care avea în pază reşedinţa intră în alertă şi era pe cale să ia împotriva lui unele măsuri eficace, când, într-o noapte, palatul rezidentului a fost incendiat, arzând până la temelii.

În timpul incendiului, mai multe focuri de armă au fost trase asupra lui sir Franck, dar fără a-l atinge.

I s-a relatat rezidentului că tânăra femeie pe care Miriam o numea mamă fusese văzută, în timpul catastrofei, zăcând pe jos, cu faţa pe dalele de marmură ce alcătuiau pardoseala unei curţi interioare, şi că în spate avea înfipt un lung pumnal mahrat.

Nici o altă informaţie nu a confirmat acest raport, căci corpul nefericitei nu a fost regăsit.

Cât despre Miriam, aceasta dispăruse la rândul său.

Puternic impresionat la aflarea dublei dispariţii, sir Franck căzu pradă unei cumplite mânii. Nu vorbea de nimic mai puţin decât de a trece prin foc şi sabie întregul Nepal dacă nu erau arestaţi presupuşii asasini ai Nowlei şi răpitorii mamei şi fiicei.

Dar, oricât a fost scotocit tot ţinutul, nu s-a descoperit nimic.

În noaptea catastrofei, banianul Sauton îşi luase tălpăşiţa.

Aceea a fost epoca începând cu care sir Franck Zephyr păru să-şi piardă vlaga tinereţii. Se închise într-o singurătate completă. În acel refugiu solitar află, pe rând, moartea fratelui său Rowland, soldatul, şi pe cea a surorii sale, Nancy.

Îşi iubise mult fratele; o iubise din toată inima pe frumoasa şi blânda Nancy, care-i semăna la chip şi la bunătate.

Este drept că mai avea un frate, pe alderman-ul Adrian, dar pe acesta nu-l cunoştea, căci fusese despărţit de el încă din copilărie; şi apoi, veselul comerciant din City avea altceva de făcut decât să trimită veşti familiei sale.

Acel demn neguţător nu uitase totuşi că avea un frate în India. Nu putea ignora situaţia deosebit de suspusă a lui Franck. Ba chiar se lăuda cu ea, în faţa celor cu care întreţinea legături.

În ciuda celor cincizeci de ani ai săi, alderman-ul cel gras şi cumsecade nu voia să ţină seama de ei şi era într-o condiţie fizică minunată.

Când se gândea la fratele său, rezidentul, gândurile îi căpătau o culoare trandafirie. Excelentul Adrian vedea în Franck ceea ce noi numim: "un unchi din America"!

Alderman-ul Adrian Zephyr era bogat: nu poţi fi magistrat în City-ul Londrei, decât cu această condiţie. Era foarte bogat şi creditul său era atât de bun, încât putea sfida, cu solidaritate, zidurile catedralei Saint-Paul.

Dar City-ul — centrul comercial şi de afaceri din Londra — vede adesea ruinându-se negustori de stridii sau de bumbac, ale căror încasări imense păreau să promită o durată egală cu cea a piramidelor egiptene. Parcă poţi să ştii ce va aduce viitorul?

Poale că alderman-ul Adrian se ruinase pentru nepotul şi pentru nepoata sa, bietul om.

Exista în Lincoln's Inn Fields un avocat bătrân care afirma — limbă bârfitoare! — că alderman-ul Zephyr nu prezentase nici o situaţie financiară, nici tânărului Dick Crankle, nici drăguţei domnişoare Mary. Şi se pare că ambii tineri ar fi avut de încasat sume destul de frumoase.

Este adevărat că respectivul avocat bătrân făcea parte din partidul lui John Steeble, care pierduse în ultimele alegeri municipale, la care concurase împotriva lui Adrian.

Într-o seară, demnul alderman primi o scrisoare timbrată din Calculta. O deschise şi iată ce citi:

Dragul meu frate,

Mă voi îmbarca mâine pe vasul "Creolian", al Companiei. Dacă eşti de acord, voi veni să stau la tine şi, dacă accepţi, voi depune în casa ta, spre păstrare, rezultatul economiilor mele.

Mă simt tare bătrân, dragă frate, şi foarte trist şi slăbit. Mă rog lui Dumnezeu că sănătatea ta să fie mai bună.

Te rog să le spui, lui Dick şi lui Mary, că le va sosi un tată.

Cu drag,

Al tău frate,
Franck
Zephyr

Era prima scrisoare pe care alderman-ul o primea de la "unchiul din America". Franck nu scria niciodată, doar cândva, maiorului Rowland său doamnei Nancy Crankle. De când aceştia muriseră, rezidentul nu scrisese decât o singură dată... o scrisoare colectivă adresată lui Dick şi lui Mary.

Alderman-ul puse misiva lângă el, pe birou.

— Un tată!... mormăi. Asta este foarte bine... Dar eu?

Luă o scobitoare şi o răsuci între degete, cu o vădită enervare. Se pare că acea scrisoare nu-i plăcea chiar în întregime.

— Vorbe şi iar vorbe!... îşi zise iar. Astea sunt doar vorbe şi fraze. Partea importantă sunt economiile.

Aruncă scobitoarea şi luă din nou scrisoarea.

— Bătrân? şopti. Trist?... Slăbit? Ce farsor!... Astea chiar că sunt vorbe goale!... Şi totuşi, cinstit vorbind, desigur că climatul Nepalului face că anii de viaţă să conteze dublu... Franck are treizeci şi şase de ani: asta revine la şaptezeci şi doi!

Se ridică şi-şi dădu un pumn zdravăn în piept. Apoi răsuci greoi pe călcâie şi, apreciind că este suplu, se felicită singur:

— Eu nu am decât cincizeci, exclamă voios, şi sunt la fel de verde ca un june prim!

Trase de cordonul soneriei.

— Te rog să-i spui nepotului meu Dick şi domnişoarei Mary, nepoata mea, să vină amândoi la mine, porunci valetului care se prezentase.

Îşi cercetă cu privirea biroul, împături scrisoarea lui Franck şi o vârî grăbit în buzunar.

Dick şi Mary sosiră deodată.

— Aşa! se bucură alderman-ul, am primit o senare de la fratele meu, rezidentul...

— De la iubitul nostru unchi Franck? întrebară, la unison, cei doi tineri.

— Ha! Ha! râse forţat alderman-ul, aţi ghicit bine!... Se pare că bietul băiat se află într-o stare destul de jalnică... Până acum, nu-mi dăduse nici un semn de viaţă... dar dacă are nevoie de îngrijirile mele, poate chiar de casa mea... ne cunoaştem îndatoririle, slavă Domnului!...

Dick şi Mary se priviră, fără a-şi ascunde mirarea.

— Un lucru destul de ciudat, continuă Adrian, pe un ton nepăsător, este că Franck nu-mi spune nimic în legătură cu voi.

Îi cerceta cu coada ochiului, pe ascuns.

Tinerii schimbară din nou o privire.

"— Ce crezi despre asta?" părea să spună ochiul întrebător al lui Dick.

"— Unchiul nostru Adrian nu ne spune totul, căci Franck ne iubeşte, sunt convinsă", răspunse ochiul limpede şi strălucitor al lui Mary.

— Dar fiţi liniştiţi, copii, adăugă repede alderman-ul, cu toată bonomia englezului vesel. Atâta vreme cât bătrânul Adrian Zephyr va fi aici — şi încă nu se gândeşte să se grăbească să-şi dea demisia —, jur că micul meu Dick şi micuţa mea Mary nu vor avea nevoie de nimeni altul!

Pronunţând cu căldură aceste ultime cuvinte, demnul bărbat avea în colţul pleoapei o lacrimă — perlă amară şi vicleană care de multă vreme aştepta în glandele sale lacrimale acest prilej.

Capitolul V - Caseta din lemn de santal

Nava Companiei Indiilor, numită *Creolian*, care-l purta la bord pe ex-rezidentul din Nepal, sir Franck Zephyr, transporta tocmai faimoasa casetă din lemn de santal ce conţinea minunatul *Pundjab*.

Compania Indiilor trimitea la Londra acel splendid diamant, spre a-l depune la picioarele reginei Victoria.

Koh-i-noor-ul era evaluat de către Companie la meschina sumă de două milioane de lire sterline, adică cincizeci de milioane de franci.

Dar, oricât de fabulos ar părea acest preţ, el era mult inferior preţului pe care budiştii schismatici din comunitatea Sikhs-ilor îl atribuiau ochiului strălucitor al lui Shiva. Pentru ei, acel diamant era un zeu sau, mai bine spus, o emanaţie directă şi sfântă a zeilor. Era un talisman, un *palladium!*[30]

Aplecându-se pentru a lua bijuteria venerată, sergentul cuceritor sau marinarul renegat adusese doliul în sufletul a şapte sau opt milioane de oameni.

Vasul *Creolian* îşi întinse pânzele la istmul oriental care închide gurile de vărsare ale Gangelui. Când fu văzut despicând valurile azurii şi calme ale golfului Bengal, strigăte puternice izbucniră pe ţărmuri. Se aflau acolo mii de hinduşi care, prosternaţi pe nisip, îşi izbeau fruntea de pământ, rugându-se, plângând, frângându-şi mâinile ca nişte blestemaţi şi cerându-le celor trei zei să dea un semn răsunător al mâniei lor.

Puţin câte puţin, coca neagră a navei se pierdu din privirile indienilor înşiruiţi pe coastă, apoi nu se mai văzură gabierele şi, în urmă, nici catargele pentru fanioane... arboretul rândunicii mai sclipi o clipă în soare asemeni aripilor albe ale unui pescăruş şi, în fine, ultimul punct care indica locul în care se afla corabia se topi între linia albastră a oceanului şi cea, tot albastră, a cerului.

Pe marea de azur nu se mai zărea nimic.

Atunci, în loc de a-şi acuza zeii şi de a huli, aşa cum cu siguranţă ar fi făcut nişte creştini cu un prilej asemănător, toţi indienii se ridicară într-un elan de bucurie general.

Faptul că mânia cerească nu-l înghiţise pe *Creolian*, însemna că nava *Creolian* nu lua cu sine, în pântecele său, acel tezaur de temut care i-ar fi adus pieirea. Nu se putea ca zeii să fi lăsat să plece semnul lor de glorie, în mâinile străinilor. Era clar, deci: *Koh-i-noor*-ul rămăsese pe ţărmul indian.

Unde? Nimeni nu ştia, dar mulţi fură acei yogini care-şi luară un aer misterios pentru a da de înţeles că locul în care era ascuns talismanul sacru nu va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Proba fusese hotărâtoare: *palladium*-ul le rămăsese indienilor.

---

[30] *Palladium*: a) (ist.) — paladiu, statuie de lemn a zeiţei greceşti Palas-Atena; b) (fig.) — garanţie, chezăşie, pavăză. (n.t.)

Această veste fericită parcurse cu iuţeala fulgerului imensul teritoriu asiatic, răspândindu-se din Birmania până în Kabul, din Tibet până la frontiera de la capul Comorin.

Un fapt ciudat este că, atunci când Consiliul Superior al Companiei s-a întrunit câteva zile mai târziu la fortul William, puternicul strigăt de bucurie scos de hinduşi a avut un fel de ecou.

Cum iau naştere astfel de gânduri? Nu se ştie. Fapt este că, la acea întrunire, după ce membrii Consiliului epuizaseră problemele curente, începură să discute despre tot felul de lucruri. Vorbiră mai întâi despre destituirea lui Franck Zephyr; de aici, ajunseră în mod firesc să-şi povestească despre vizită făcută la domiciliul ex-rezidentului, despre duelul acestuia, despre procesul său atât de păgubitor pentru Companie şi, în fine, despre plecarea a. Vorbiră despre zvonurile — de mult încetăţenite în India septentrională —, şi îndoielile care existau deja în momentul vizitei la domiciliul lui sir Franck îşi găsiră o nouă întărire.

S-a născut atunci un fel de primă bănuială, un fel de instinct, încă neclar, în legătură cu o farsă imensă, o înşelătorie extraordinară...

Printr-o ciudată întâmplare, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, la bordul navei *Creolian* se petrecea ceva asemănător.

Când vasul ajunsese în ape adânci, membrul Consiliului Superior care primise sarcina de a însoţi *Koh-i-noor*-ul denumit de acum înainte *LUCIFER* (purtătorul de lumină), crezu că poate îndrăzni să ceară lui sir Franck Zephyr o întrevedere.

A fost, de altfel, unicul prilej cu care cei doi gentlemeni au luat contact în timpul călătoriei.

Membrul Consiliului Superior îi ţinu ex-rezidentului un discurs destul de lung, care ar putea fi rezumai astfel:

«Furtul *Koh-i-noor*-ului ar fi un furt inutil, deoarece un asemenea diamant n-ar găsi cumpărător pe toată suprafaţa globului terestru.»

Din acest discurs, căruia Franck Zephyr nu i-a acordat decât prea puţină atenţie, el trase — în mod firesc — concluzia că cineva furase *Koh-i-noor*-ul.

— Senioria Voastră, răspunse sir Franck cu un minunat calm, îmi va permite, sper, să întreb ce se află în micuţa casetă de santal?

Consilierul, nehotărât, îl privi fix, apoi se bâlbâi:

— Doamne!... *Koh-i-noor*-ul!...

Expresia lui tulburată părea de fapt a spune:

"Sir Franck, poate că sunteţi în măsură să mă informaţi în această privinţă..."

Dar îşi reaminti la timp de soarta nefericită a colegului său însărcinat cu vizita domiciliară de la Calcutta, aşa că nu-şi mai exprimă gândul. Şi bine a făcut.

Dar sir Franck nu se gândea la nimic rău.

— De vreme ce diamantul se află în casetă sa, continuă pe un ton plin de siguranţă, nu înţeleg deloc sensul cuvintelor dumneavoastră, milord.

Şi, ridicându-se, adăugă, salutând cu răceală:

— Dacă, dimpotrivă. *Koh-i-noor*-ul nu se află în casetă, ce veţi oferi Graţioasei noastre Suverane?...

Apoi, în loc de a pleca după acest început de rămas bun pe care-l făcuse, se întoarse brusc în loc, încheind:

— ...Dar chiar aşa! Aş fi destul de curios să ştiu?

Complet zăpăcit, delegatul Consiliului Superior rămase fără glas.

Sir Franck continuă, pe un ton tot mai superior:

— Ca şi dumneavoastră astăzi, am fost şi eu, cândva, însărcinat să transport caseta din lemn de santal... dar eu posed o recipisă!... Vă urez, milord, să obţineţi două...

Capitolul VI - Un frate iubitor

La sosirea navei *Creolian* în apele Tamisei, *Lucifer* era deja cunoscut, chiar celebru.

Desigur, fusese interesul Companiei Indiilor să facă zarvă mare în jurul darului destinat reginei. Se vorbea despre asta aproape la fel de mult în tavernele întunecoase din cartierul Turnului[31] şi din cartierul Saint-Giles, cât în strălucitoarele saloane din cartierele vestice.

Un francez — un bijutier de mare clasă — fusese solicitat spre a tăia faţetele diamantului.

De asemenea, un inginer priceput primise sarcina de a construi o maşinărie specială, destinată să apere acea imensă valoare împotriva unor lăcomii îndrăzneţe.

Rezultatul a fost un fel de febră nebună, pe lângă care *golden fever* (sau goana după aur) nu a fost decât o copilărie. La deschiderea expoziţiei — *Universal Exhibition* — *Lucifer* devenise un fel de far al Angliei...

Existau restaurante *Lucifer*, hoteluri, trăsuri, prăjituri, bretele, corsete, mantouri, coafuri, tabachere şi lornioane *Lucifer*.

Şi dacă marele telescop al observatorului din Londra ar fi descoperit, în acea epocă, vreo planetă nouă, în mod inevitabil ar fi fost botezată cu acelaşi nume.

Dacă plecarea navei *Creolian* fusese salutată la gurile de vărsare ale Gangelui de către două sute de mii de hinduşi, două sute de mii de gură-cască englezi îi sărbătoriră sosirea.

În vreme ce toţi acei *lightermen* (docheri) şi *cockneys*[32] — gură cască se înghesuiau în port şi de-a lungul malurilor Tamisei, mateloţii indieni de pe *Creolian* făceau debarcarea în Southwarck şi-şi beau primul pahar de bere, mulţumindu-le celor trei zei că scăpaseră din primejdiile acelei cumplite călătorii.

Ca şi fraţii lor pe care-i lăsaseră pe ţărmul golfului Bengal, erau pe deplin convinşi că talismanul credinţei hinduse nu trecuse peste balustrada *Creolian*-ului: nava nu se afla pe fundul mării; asta constituia pentru ei o dovadă de netăgăduit a fericirii lor.

---

[31] *Turnul ~ (Londrei)*: ansamblu de clădiri construit pe malul stâng al Tamisei de către Wilhelm Cuceritorul. A fost folosit ca închisoare de stat până în 1820. Actualmente este arsenal şi muzeu de arme. (n.t.)

[32] *Cochney*: locuitor al Londrei, în special al părţii sale de est. (n.t.)

Declarară cu mândrie acest lucru, stârnind astfel o mulţime de încăierări cu pumni în *spirit-shops* (cârciumile) şi *public-houses* (bodegile) din Southwarck.

Dar — după cum spun spiritele de elită — forţa brută nu a putut niciodată să stăvilească progresul unei idei.

Ceea ce mateloţii hinduşi puneau în circulaţie era o idee, iar loviturile de pumn nu o împiedicară câtuşi de puţin să-şi croiască drum.

În acelaşi timp, într-o altă lume, o idee de acelaşi fel, dacă nu chiar asemănătoare, lua naştere şi căpăta amploare.

Sir Franck Zephyr fusese însărcinat să transporte diamantul trecând prin Nepal şi Barhut şi, în urma acestei misiuni, sir Franck Zephyr fusese destituit...

Ce se întâmplase cu "muntele de lumină" între frontierele provinciei Lahore şi Bengal?

Fusese oare preschimbat zeul într-o doică? Şi acel misterios sir Franck — ducea el oare, într-un colţ al cuferelor sale, *palladium*-ul Sikhs-ilor, ochiul zeului trăsnetelor, bijuteria fabuloasă care valora, ea singură, cât toate pietrele preţioase tezaurizate în Turn?

Deoarece e lucru bine stabilit că Anglia este ţara cea mai liberă din lume, nu vom folosi neplăcutul termen de "carantină" pentru a defini întârzierea pe care a suferit-o debarcarea lui sir Franck Zephyr.

Într-adevăr, toţi oamenii din echipajul navei *Creolian* au putut coborî pe pământ încă din prima zi; delegaţii Companiei au luat cu ei cutia din lemn de santal, dar ex-rezidentul — el singur — a fost rugat să aştepte câteva ore pentru îndeplinirea anumitor formalităţi nu prea clare.

Îşi ţinea deja portofelul sub braţ. Îl puse din nou pe masa din cabina sa şi se aşeză iar, liniştit, pe scaun.

Tot adunându-se, cele câteva ore cerute ajunseră să totalizeze două zile întregi.

Dând dovadă de un dispreţ superior, sir Franck nu rosti nici un cuvânt de protest, şi păru chiar că nu ia în seamă acea situaţie.

Fu întrebat dacă dorea să primească vizita unor prieteni... Răspunse negativ.

În vreme ce fostul rezident din Nepal era oarecum prizonier pe vas, se prezentă la bord un bărbat între două vârste, cu trupul deşirat şi faţa slabă, cu o privire pătrunzătoare, dar plină de blândeţe. Pe chipul acelui om era o ciudată expresie de naivitate, care nu excludea deloc inteligenţa, ba chiar dimpotrivă.

Mergea încolo şi-ncoace, prin toată nava, fără ca nimeni să aibă ceva de zis.

Costumul său, în întregime negru, nu atrăgea deloc privirile şi era foarte simplu, dar de o curăţenie exemplară.

Când, în cele din urmă, i se permise lui sir Franck Zephyr să debarce, acel om cumsecade, atât de politicos şi atât de curat îmbrăcat, a părăsit imediat vasul.

Sir Franck se lăsă condus în Poultry, la fratele său alderman-ul.

Omul în negru se urcă într-o trăsură şi-i spuse coachman[33]-ului doar atât:

— *Poultry!*

Franck Zephyr intră în casa fratelui său. Bărbatul din trăsură coborî şi el la poartă şi se plimbă în lungul trotuarului.

Casa alderman-ului "Adrian Zephyr and Co." era de fapt o casă mare şi solidă.

Când îi fu anunţată sosirea fratelui, alderman-ul se afla în biroul său. Se trezi cu o tresărire din puiul de somn pe care-l trăgea şi se ridică drept, pe picioarele lui grase.

— Tocmai îl visam!... exclamă.

Şi spunea adevărul, cinstitul Adrian: un vis frumos precedase realitatea. În acel vis, care-l lăsase zâmbitor, văzuse un soi de bolnav ce-şi târa picioarele sfrijite şi al cărui cap gălbejit era cocoţat deasupra unei spinări cumplit de încovoiate. Muribundul acela i se adresase tuşind şi-i spusese: "Sunt tare bătrân, foarte trist şi foarte slăbit!..." Exact ca în scrisoarea cu timbru de Calcutta.

Şi bunul Adrian recunoscuse în sinea lui, în timp ce-l îmbrăţişa frăţeşte pe acel spectru:

"Tată, într-adevăr, un voinic foarte avansat... ceţurile Londrei îi vor veni de hac în mai puţin de o lună."

Încă foarte emoţionat de aceste gânduri plăcute, întinse braţele, pentru a veni în ajutor bolnavului.

În faţa lui se afla un bărbat — un bărbat înalt, a cărui ţinută avea o eleganţă foarte tinerească şi pe fruntea căruia se ondula un păr bogat.

Noul venit, care-l întrecea cu un cap pe alderman, avea, de fapt, un chip foarte palid, dar paloarea era dintre cele virile, care nu exclud ideea de forţă.

"Nu-i ăsta fratele meu..." gândi sărmanul alderman. Şi, fiindcă celălalt înainta spre el, adăugă, în minte: "Nenorocitul ar râde zdravăn de cât de prosteşte m-am înşelat."

— Te salut, frate, spuse în acea clipă necunoscutul.

Adrian Zephyr vru să răspundă: limba i se împletici în gâtlej. Se făcuse stacojiu, ca şi cum două mâini nevăzute l-ar fi strâns de gât.

Visul, cât şi calculele sale, îl păcăliseră cumplit. Nu numai că anii fratelui său nu contaseră cât dublul numărului lor, nu numai că climatul propice al Indiei nu-l făcuse septuagenar pe nababul de treizeci şi şase de ani, dar — culmea — acea ţară atât de rău calomniată îi trimitea înapoi un om mai tânăr decât vârsta sa reală!

Cel care sosise era un *nepot* din America... nu un unchi!

---

[33] *Coachman* (lb. engleză) — vizitiu. (n.t.)

Un moştenitor, în loc de o moştenire!

Nu putem spune cu precizie ce s-a petrecut atunci în mintea cinstitului englez dezamăgit. Îşi construise un frumos castel în Spania şi, brusc, acesta îi fusese dărâmat. Mai mult ca sigur ea s-a gândit la răzbunare. Aşa încât, în loc să ia mâna pe care i-o întindea Franck, îi sări de gât şi-l strânse la piept:

— Iată-l, în sfârşit!... exclamă într-un elan de bucure foarte bine prefăcută. Pe toţi sfinţii! Dacă mi-am revăzut fratele mai mic sănătos, în casa mea, nu-mi rămâne nimic de dorit pe acest pământ!

Era, poate, cam exagerat. Nu oricine este un bun actor.

Rezidentul, obişnuit cu purtările din India, rămânea în aparenţă tot atât de rece pe cât de expansiv se arăta alderman-ul. Cu toate acestea îl îmbrăţişă, la rândul său, cu oarecare emoţie. Îl privi pe acel om gras şi congestionat, cu creştetul pleşuv, cu ţeasta lucioasă, cu zâmbet sincer şi cu vorbe calde şi prietenoase.

Omul îi plăcu fu mulţumii că-i era frate.

Cu adevărat, pentru prima lui experienţă de a juca teatru, alderman-ul avusese un succes mai mare decât îşi închipuia.

Sir Franck Zephyr credea despre sine că are privirea ageră şi că se pricepe să judece corect oamenii. De prima dată când vedea un om, acesta îi plăcea sau nu. Omului, care-i plăcuse îi acorda încrederea până la un anumit punct şi orice bârfe ce i-ar fi fost făcute despre el, cu greu ar fi putut obţine crezare. Cât despre cel care-i displăcuse, nici nu trebuia să-i mai vorbeşti.

O! Tu, vesele alderman, de ce nu puteai citi în străfundurile inimii fratelui tău!

Sir Franck îşi puse portofelul pe biroul comerciantului şi acesta făcu un efort eroic pentru a-şi împiedica ochii să alunece într-acolo.

— Tu vei fi casierul meu, frate, spuse Franck. Iată cam tot ce posed... Este aici destul pentru mine, pentru Mary şi pentru Dick...

Adrian remarcă, nu fără regret, cu nu era şi el inclus în împărţeală.

— Sunt holtei ca şi tine, frate, spuse îndreptându-şi trupul bondoc. Ca şi tine, sunt bogat... Şi, cu voia Domnului, cei doi copii vor fi fericiţi!

Franck Zephyr îi strânse ambele mâini cu mai multă căldură decât manifestase faţă de oricine altcineva, de mulţi ani.

"Iată o inimă bună", îşi spuse. "Îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai devreme."

La rândul său, alderman-ul gândea cu amărăciune:

"E destul pentru Mary, pentru Dick şi pentru el... Bun! Şi pentru mine?"

Deodată, grăi cu voce tare:

— Vei locui la mine?

Sir Franck zâmbi:

— Aş vrea, răspunse, dar casa ta nu este îndeajuns de mare pentru a-i găzdui pe toţi oamenii cumsecade pe care i-am adus din India... Îmi vei cumpăra o vilă într-un cartier pe care-l vom alege împreună şi, dacă vrei să mă faci fericit, mă vei lăsa să-i iau cu mine, spre a mă consola — căci uneori sunt trist, Adrian, foarte trist — pe fiul surorii mele Nancy şi pe fiica fratelui meu Rowland.

Alderman-ul se ridică pe vârful picioarelor şi-l bătu pe umăr:

— Pe toţi sfinţii! exclamă cu căldură, eu sunt cel care te va consola, Franck!... Nu ştii cum trăim noi la Londra, noi, englezii din bătrâna Anglie! Vei avea copiii, dacă aşa-ţi place, dar, crede-mă, într-o săptămână nici nu vei mai şti ce înseamnă plictiseală sau tristeţea.

Trase aer în piept cu putere şi continuă:

— Hai să vedem — zise, exagerând cât putea acea vorbire deschisă, puţin brutală, pe care fiecare din noi am folosit-o, măcar o dată în viaţă, pentru a imita sinceritatea. Să vedem: fiecare are afacerile lui, Franck: noi nu ne câştigăm aici banii la fel de uşor ca rezidenţii Companiei... Du-te şi te plimbă puţin, să vezi Londra — regina universului, ştii tu bine... În seara aceasta, în casa mea va fi sărbătoare, pentru a ne bucura de venirea ta cu bine: îi vei vedea pe sir Dick şi pe miss Mary, care per că te vor primi aşa cum se cuvine.

Franck nu dădu atenţie ultimelor cuvinte; îi plăcuse încheierea prietenească a convorbirii, aşa că se ridică spunând:

— Mă duc să-mi caut casa!

De cum ieşise fratele său, alderman-ul se duse fuga la uşă să tragă zăvorul, apoi se înapoie la portofel pe care-l deschise cu o reculegere plină de respect.

Degetele sale făcură să foşnească îndelung, foarte îndelung, hârtiile pe care le conţinea portofelul, în timp ce în minte calcula.

Deodată, apucă o pană şi mâna sa febrilă alergă pe hârtie, înşirând unele sub altele munţi de cifre.

— Trei sute cincizeci de mii de lire sterline!... rosti, în cele din urmă, cu remuşcare, rezemându-se de spătarul fotoliului. Poliţe care valorează cât nişte lingouri de aur!... Şi pentru a câştiga toată averea asta, nu trebuie decât să întinzi mâna!

Îşi şterse tâmplele ude de transpiraţie.

— Şi în plus, continuă, dacă povestea cu diamantul este adevărată, mai are în buzunar o pară destul de bună pentru a-i ţine de sete!

Nu-şi putea lua ochii de la portofel, care exercita asupra lor un fel de fascinaţie.

— Dac-aş avea jumătate din toate astea, şopti, aş putea să iau totul de la început, să-i alung pe cămătarii care prelungesc agonia creditului meu... să le prezint conturile lui Dick şi lui Mary care, peste două luni, vor spune că le-am mâncat averea... Şi uite,

lucruri din astea pe care nici proştii nu le iartă... aş putea profita pe scară mare de scăderile la bursă, ce vor avea loc după *Exhibition*... şi aş pune un pariu serios că peste optsprezece luni aş fi Lord Primar.

Puse portofelul deschis pe masă, şi capul său — îngreunat de sângele ce-l congestiona puternic — se aplecă spre mâna dreaptă.

— Să neg că am primit ceva! gândi cu voce tare, în timp ce degetele mâinii stângi răsfoiau cu voluptate scrisorile de credit. Nimeni nu l-a văzut pe Franck încredinţându-mi acest portofel, nimeni!... Nu are nici o recipisă, nici o scrisoare de recunoaştere, căci, haida-de, n-am fost atât de prost încât să-i ofer vreuna. Şi am remarcat că oamenii care nu recunosc o depunere au succes în faţa justiţiei... Reuşesc întotdeauna!...

Un zâmbet de mândrie plină de ironie îi flutură pe buze. Dar imediat clătină din cap şi adăugă:

— Reuşesc întotdeauna, este adevărat... dar rămân însemnaţi pe spate ca un cal reformat... Este trist, dar trebuie să recunosc: chiar de-ar fi furat un milion de lire sterline, tot n-ar fi numiţi vreodată Lorzi Primari.

Respiraţia alderman-ului Adrian Zephyr era scurtă şi şuierătoare, o greutate mare îi apăsa pieptul.

— Atâta rău! zise, după câteva clipe. În definitiv, trebuie să găsesc un sistem, o şmecherie!... Dacă povestea cu diamantul nu este inventată, lucrurile vor merge de la sine. Pe de altă parte, dacă e falsă... Pe toţi sfinţii! Poliţele se află aici, în mâinile mele, iată un fapt sigur, şi să fiu al dracului dacă...

Cu o mişcare bruscă, închise portofelul.

— Pe cuvântul meu! mormăi cu glas tare, răsucind butonul casei sale de bani cu încuietoare secretă, se pare că clima Indiei nu este chiar aşa de sănătoasă pe cât se spune... şi asta-i tot o reputaţie falsă...

Un râs convulsiv îi întretăie fraza. Profită de întrerupere pentru a pune portofelul pe raftul cel mai de sus al dulapului metalic.

— Pe cuvântul meu! Pe cuvântul meu! îşi reluă şirul vorbei. Chiar că m-am întors pe dos când l-am văzut... Stafia asta este mai solidă decât un jandarm călare!... Şi dacă-ar trebui să-i aştept succesiunea...

Se întrerupse spre a râde şi mai tare. În acelaşi timp, uşa casei de bani se închise cu zgomot şi în interior se auzi, timp de un minut întreg, scrâşnetul unui sistem de angrenaj complicat.

— Dar nici nu mă gândesc la aşa ceva... încheie cinstitul alderman. De altminteri, Dick şi Mary ar fi, ca şi mine, moştenitori... Ei, hai! Este multă vreme de când ca de bani a firmei "Adrian Zephyr and Co." nu a oferit adăpost unei societăţi atât de plăcute.

* * *

Să revenim la fostul rezident din Nepal.

Sir Franck ieşise în stradă. Tocmai când căuta cu privirea o trăsură cu care să se plimbe prin Londra, a zărit pentru prima dată figura cinstită şi naivă a acelui om cumsecade care, fără ştirea lui, îi fusese tovarăş de carantină la bordul navei *Creolian*.

Sir Franck n-a avut timp să-i dea o prea mare atenţie, căci aproape imediat a fost acostat, pe trotuar, de către un gentleman cu o înfăţişare foarte serioasă, care-şi scoase ceremonios pălăria.

— Iertaţi-mă, milord, i se adresă gentlemanul cu maniere perfecte, iertaţi-mă dacă îndrăznesc să vă abordez fără a fi avut în prealabil onoarea de a vă fi fost prezentat... dacă binevoiţi să mă ascultaţi, aş avea să vă comunic ceva foarte important.

— Nu cumva mă confundaţi? întrebă sir Franck, mirat.

— Cred că am cinstea de a vorbi fostului rezident, din Nepal.

Franck Zephyr îl privi mai bine, uimit că auzea rostindu-i-se titlul, într-un oraş în care avea motive să creadă că nu este cunoscut.

— Am ocupat, într-adevăr, postul despre care vorbiţi. Dacă doriţi să vă explicaţi, sunt gata să vă ascult.

Omul în negru de pe *Creolian*, care se părea că avea misiunea de a-l urmări ca o umbră pe ex-rezident, se afla la o depărtare de zece paşi şi nu-l scăpa din priviri; se prefăcea că studiază cu atenţie vitrina unui magazin.

La invitaţia lui sir Franck, gentlemanul cu ţinută gravă şi discretă îşi coborî mult glasul şi expresia lui deveni misterioasă.

— Milord, spuse, guvernul se bazează pe imposibilitatea eventualului posesor al diamantului de a-l vinde la un preţ apropiat de valoarea sa... Mă înţelegeţi, cred?

Sir Franck îi aruncă o privire uluită.

— Am legături destul de speciale, continuă străinul, cu o anumită prinţesă al cărei cuvânt este foarte puternic la curtea Rusiei... ţarul nu este bogat... dar pentru a monta o astfel de bijuterie pe mânerul spadei sale, aşa cum montase Napoleon-Bonaparte diamantul numit "Regentul" pe sabia sa, am toate motivele să cred că el — ţarul — le-ar da cu plăcere domnilor Rotschild un autograf cu augusta sa mână.

Paloarea lui sir Franck se accentuă. Se încruntă uşor.

— Dacă împăratul Rusiei nu vă surâde, se grăbi să continue gentlemanul cel grav, pot lesne să intru în legătură cu capete încoronate mai avute.

— Asta-i bună! replică mânios sir Franck, încrucişându-şi braţele la piept — oare încercaţi să vă distraţi pe seama mea, domnule?

— Ascultaţi, continuă acesta pe tonul folosit spre a repara o greşeală prea evidentă, sper că nu v-aţi gândit să-l tăiaţi în bucăţi mai mici?... Ar fi o crimă, milord!... N-aţi obţine nici cincizeci de mii de lire sterline.

Trebuie să ne gândim că sir Franck Zephyr se întorcea din India unde, pentru a zecea parte din obrăzniciile acestea, l-ar fi dat pe acel brav gentleman cypailor săi, adică dracului. Nu cunoştea deloc moravurile din patria mamă... Totuşi, forţat să-şi recunoască faptul că nu mai poseda nici elefanţi sacri, nici armate de cypai, se mărgini aşadar la a face un gest prin care să-l îndepărteze pe cel care-l persecuta.

Am putea spune cu omul de pe *Creolian*, lipit de vitrina prăvăliei, râdea din toată inima în barbă, dacă bietul de el ar fi avut măcar un singur fir de păr pe bărbie; dar era una dintre acele bărbii englezeşti, golaşe şi rase, pe care oţelul din Birmingham le mângâie încă din copilărie. În plus, şi pentru a reteza scurt orice reclamaţie, vom mărturisi că acel om nu râdea niciodată decât în sinea lui.

Ca urmare a mişcării făcute de sir Zephyr, gentlemanul cel grav îl apucă cu viclenie de un nasture al redingotei, insistând:

— Milord, nu mă cunoaşteţi şi nu aveţi încredere în mine; înţeleg asta... Există unele afaceri atât de delicate!... Dar, la urma urmei, de vreme ce aţi considerat oportun să efectuaţi substituirea, aţi făcut-o desigur pentru a obţine un profit!...

Chipul palid al lui sir Franck se coloră subit.

— Să fiu al naibii! exclamă strângând pumnii, aş vrea să ştiu ce amendă se plăteşte aici pentru fapta de a stâlci în bătaie un ticălos de soiul dumitale?

Vorbise tare, aproape strigând.

Câţiva *cockneys* se apropiară, foarte curioşi.

Omul de pe *Creolian* ridică din umeri cu dispreţ, murmurând:

— Ce proşti pot să fie oamenii ăştia de la "serviciul afaceri curente"!

Gentlemanul nici nu se clintise. Continua să-l ţină de nasture pe Franck Zephyr.

— Dac-aţi căuta o ocazie asemănătoare cu cea pe care v-o ofer, milord — se bâlbâi — n-o veţi mai găsi... Cât despre a nega faptul în sine, fiţi convins că este trudă zadarnică... Compania vă pândeşte. A pus o mulţime de copoi pe urmele dumneavoastră, şi cel mai bun sfat pe care vi l-ar putea da cel mai sincer prieten ar fi să scăpaţi cât mai repede de obiect...

Trecuse multă vreme de când sir Franck Zephyr nu mai vânase tigri în jungle Bahaar-ului şi a Kabul-ului; de multă vreme moţăia în plăcuta inerţie a palatului său din Katmandu. După atâta odihnă, poate că nici chiar el nu-şi mai amintea să fi fost cel mai îndemânatic şi cel mai robust aventurier din posesiunile indiene ale Angliei.

Dacă uitase toate acestea, splendidul pumn pe care-l slobozi în pieptul gentlemanului cel grav fu, cel puţin, o aleasă aducere aminte.

Văzând acea lovitură de pumn, care-l zvârlise pe om de-a curmezişul străzii, făcându-l să cadă, zdrobit, pe trotuarul opus, toţi *cockney*-ii rămaseră cu gurile căscate.

Se auzi un murmur general de admiraţie şi... imediat se formă în jurul celor doi campioni un cerc care interzicea orice fugă. Se spera că gentlemanul cel grav se va ridica şi va oferi o ripostă.

Omul de pe *Creolian* îşi frecă uşurel mâinile şi veni în primul rând al spectatorilor.

Franck Zephyr privea în jurul său, ruşinat pentru cele ce se petrecuseră şi neştiind cum să străpungă acea mulţime al cărei favorit era, deşi nu-şi dorise acest lucru. Nu era un englez din Londra... Dacă ar fi cunoscut frumoasa civilizaţie de pe malurile Tamisei, nu s-ar fi simţit prost pentru ceva atât de neînsemnat.

Făcu un pas spre a se apropia de gentlemanul care se ridică greoi.

Toţi privitorii strigară:

— Aşteaptă!... Nu se loveşte un om căzut.

— Voiam să-l ridic şi să-i ofer punga mea, şopti cu timiditate Franck.

— Ei, na-ţi-o! urlă un *cockney*.

— Domnul îşi bate joc de noi, zise un altul.

În timp ce gloata striga, nemulţumită, în jurul său, sir Franck Zephyr simţi că cineva îl trage de o pulpană a redingotei. Se întoarse şi văzu lângă el chipul paşnic şi ochii pătrunzători ai omului nostru de pe *Creolian*.

— Nu merită, îi spuse acesta, gentlemanul este "numărul 20 de la curente".

Dacă ar fi vorbit în limba greacă sau malgaşă. Franck l-ar fi înţeles tot atât de uşor.

— Hei, domnule Braud, continuă omul, ridicând glasul.

Un poliţist care trecea pe la colţul străzii învecinate se apropie, cu mâinile la spate, şi gloata se împrăştie ca prin farmec.

Înainte de a pleca, cei mai mulţi dintre acei gură-cască aruncau o privire plină de respect către omul cumsecade de pe *Creolian*, care-şi permitea să-i cheme pe poliţişti spunându-le pe nume.

— Jim! mai chemă omul.

De data aceasta se adresa vizitiului unei trăsuri ce tocmai trecea pe acolo.

— Ia te uită!... Ia te uită!... zise domnul Braud, poliţistul, văzându-l pe interlocutorul cel grav al lui sir Franck Zephyr, plin de noroi şi cu trupul încovrigat de durere. Ia te uită! Ia te uită... "28"-ul a primit ceva!... Pentru el aţi oprit trăsura, domnule Andrew?

Omul nostru aruncă numărului 28 o privire dispreţuitoare de nedescris.

— Nici gând, răspunse. Nu mă ocup de cel de la "curente"...

Apoi, adresându-i-se lui sir Franck şi ţinând pentru el deschisă portiera trăsurii, îi spuse:

— Urcaţi, milord.

De când ieşise din casa firmei "Adrian Zephyr and Co.", Franck trecea, în mod clar, din surpriză în surpriză. Foarte intrigat, nemaiştiind ce să facă, primul lui imbold fu să-şi scoată punga.

Cel care fusese numit domnul Andrew zâmbi cu demnitate.

— Nu vă osteniţi, milord — îi spuse lui sir Franck Zephyr, respingându-i cu blândeţe mâna — nu-mi fac decât datoria, nimic mai mult. Dar, la urma urmei, am o familie şi, dacă credeţi că îmi sunteţi dator cu ceva, amintiţi-vă de chipul şi de numele meu.

Îi puse în mână o carte de vizită minusculă.

— Şi nu mă trataţi ca pe amărâtul acela, adăugă arătându-l pe nefericitul număr 28, care se îndepărta sprijinit de domnul Braud, dacă veţi auzi pronunţându-se prea des numele meu şi dacă veţi vedea prea des figura mea... Căci suntem sortiţi să ne mai întâlnim, poate de multe ori, iar dumneavoastră aveţi un pumn foarte greu, milord.

Închise portiera trăsurii, salutând ca un gentleman.

— Hai, Jim, mai spuse îndepărtându-se, ia-o prin *Temple Bar*, continuă pe *Strand* şi du-te să-i arăţi puţin milordului parcurile, căci nu cunoaşte oraşul... Plimbarea îi va face plăcere, ca şi ţie, de altfel: sunt sigur că vei căpăta un bacşiş bun.

Sir Franck, închis în trăsura lui, îşi aruncă privirile asupra cartonaşului pe care-l ţinea în mână. Pe el se afla o cifră, scrisă cu cerneală roşie, iar dedesubt, o înşiruire de nume necunoscute:

ANDREW — ELLICK — ISAÏAH — OTTO UCKRILL

Capitolul VII - Cum poţi deveni un "număr"

Mulţumită progreselor civilizaţiei, în Londra nu mai există decât optzeci de mii de hoţi, dintre care abia două sau trei mii duc o viaţă *onorabilă*. Ceilalţi nu sunt nişte gentlemeni!

În acelaşi oraş, poliţia judiciară numără printre membrii săi câţiva adevăraţi eroi, amabili, solizi ca nişte oameni de stat şi mai abili decât nişte diplomaţi.

Era necesar să enunţăm aici aceste două adevăruri, deoarece, fără să ştie, cititorul a făcut deja cunoştinţă cu patru bandiţi din City: Day-Lily, Sauton, Jonathan Girle şi Robert Vaughant, precum şi cu un poliţist de mare clasă: numărul 3.

După ce-i înmânase lui sir Franck Zephyr cartea sa de vizită, atunci când îi înlesnise să se urce în trăsură, Uckrill îl îndemnase pe Jim să meargă spre *Temple-Bar*, apoi ridicase capul pentru a privi ferestrele casei alderman-ului Adrian. Toate erau închise ermetic.

În acel moment, Uckrill avea figura unui matematician cu gândire profundă, care caută soluţia unei probleme.

— Se trag nişte sfori drăceşti în spatele acestor ziduri, murmură. Este ca şi cum le-aş vedea; le miros de la o poştă Oh! Le voi descoperi eu!

În vreme ce cugeta astfel, o trăsură deschisă — o "victoria" — elegantă, ce sosea în goana mare dinspre Saint-Paul, se opri în faţa grilajului locuinţei lui Adrian.

Un bărbat foarte tânăr şi deosebit de frumos, îmbrăcat după ultima modă, coborî pe trotuar, în vreme ce *groom*-ul său suna la poarta alderman-ului.

Uckrill se lipi de vitrina pe care-o mai folosise în acelaşi scop.

Tânărul *dandy* cercetă strada cu o privire rapidă, din care nu lipsea o oarecare nelinişte. Ochii i se opriră o clipă asupra lui Uckrill, din care nu vedea decât spinarea şi, imediat, se întoarse şi el cu spatele cu o asemenea grabă, încât mişcarea sa trăda teama evidentă de a nu i se vedea chipul.

— Ticălosul! bombăni. Cred că este la fel cu diavolul acela, care se numea Légion şi care avea o mie de trupuri, spre a se plimba simultan în toate colţurile pământului.

Poarta alderman-ului se deschise şi da *dandy*-ul străbătu din câţiva paşi mari curtea din faţă.

"De data asta, cel puţin" — îşi spuse în sinea lui — "caraghiosul s-a lăsat păcălit."

Înainte de a intra în vestibul, îi făcuse un semn vizitiului său şi trăsura îşi reluase iute drumul, în direcţia de unde venise...

"Drăguţ echipaj!" îşi spunea între timp Uckrill, privind caleaşca ce se depărta. "Trăsurile sunt mai faimoase decât cele de luna trecută... Mai mult ca sigur că Day-Lily a dat o lovitură".

Apoi, scărpinându-şi o ureche şi continuându-şi gândul:

"Day-Lily la alderman! Asta se poate explica în două feluri: sau "frumoasa"' îl va jefui pe acest mare criminal, sau *ea* îl va ajuta să prade pe cineva. O soluţie este probabilă, dar cealaltă e posibilă... Acest cetăţean cinstit se cam lansează... se lansează! Crede, poate, că operaţiile care o fac pe şmechera miss Sun-Ray să se plimbe cu trăsura pot fi de vreun folos pentru fanteziile din scriptele sale... Ei, bine! Felul în care coşurile acestei case reuşesc să tragă fumul mi se pare suspect, ca şi aerul ce se respiră în

camere... Trebuie, aşadar, ca Pip să cureţe hornurile... şi trebuie ca miss Mary să plece din peştera asta de bandiţi. Este absolut necesar."

Monologând astfel, nr. 3 se îndepărta spre o *lane* (mică alee) care tăia în unghi ascuţit strada principală şi spre care dădea spatele locuinţei lui Adrian Zephyr.

În momentul în care ajunse la colţul acestei *lane*, un fluierat strident răsună deasupra capului său.

Fluieratul îşi repetă de trei ori chemarea, apoi începu să fredoneze cântecul batjocoritor şi vesel al marinarilor din Dunkerque.

Uckrill se uită repede în sus şi zări o siluetă neagră în vârful coşului principal de pe acoperişul locuinţei alderman-ului.

— Pip! şopti.

Făcu un semn cu mâna şi silueta neagră se afundă din nou în coş.

Chipul acelui cumsecade A.-E.-I.-O. Uckrill căpătă atunci expresia unei mândrii pline de voioşie.

— Ce figură! rosti cu emoţie. Când mă gândesc că l-am scos de pe căile pierzaniei! Aş vrea să ştiu, acum, unde s-ar mai putea găsi o asemenea bijuterie.

Dar nu cercetarea coşurilor alderman-ului era scopul pentru care Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill adoptase această cale ocolită.

În spatele casei vechi şi înnegrite a fratelui lui sir Franck se înălţa un mic palat de construcţie modernă, ale cărui ziduri noi, ascunse sub o bogăţie de liane şi de flori, susţineau o terasă drăguţă, cu două nivele.

Faţada sa, străpunsă de două ferestre boltite şi închise prin geamuri cu ghilotină, făcea un unghi cu acea *lane* de care am vorbit.

Nu era nimeni în fereastra cea mai apropiată de străduţă, dar în spatele geamului se auzea un sunet armonios — cântecul unei fete tinere.

Uckrill, care se afla pe *lane*, se opri şi ascultă. Un zâmbet mulţumit îi înflori pe buze, iar mâna sa — pe care strălucea, pe cinstea mea, un inel de aur cu un model foarte frumos — bătea măsura.

Cântecul invizibilei fete nu era totuşi foarte vesel. El îngâna strofele, de o tristeţe de moarte, ale unui tânăr poet francez care, câţiva ani mai târziu — după moartea sa — avea să devină la modă.

Dar cuvintele nu contează pentru un adevărat "diletant".

În loc să se îndepărteze, Uckrill merse în susul şi-n josul aleii, când bătând măsura — puţin cam în contratimp, trebuie să recunoaştem —, când scărpinându-şi fruntea, ca un om a cărui minte lucrează intens.

— Nu-l am în sarcină pe Dick, şopti. Tatăl lui, locotenentul, nu-mi era nimic, iar pe mama sa, frumoasa Nancy, abia dac-am întâlnit-o. Dacă mă interesează acest tânăr,

motivul este că s-ar putea ca, într-o bună zi, să devină soţul lui Mary. Ah! Partea asta este foarte drăguţă, continuă ciulind urechea. E vreun cântecel franţuzesc, dacă nu mă înşel. Francezii sunt, în materie de cântece, ca noi, englezii, în problema briciurilor. Cum mai cântă, copila asta! Cum cântă!... Este un tânăr frumos, domnul Dick ăsta... Dacă o va lua pe căi greşite, vina va fi a celor din jurul lui... Dar se spune că femeilor nu le displac cei care nu sunt chiar uşă de biserică... Oh! Dacă s-ar întâmpla ca, vreodată, îngeraşul ăsta drag să afle ce este nenorocirea!

Pianul făcu să răsune un sunet mai puternic, acordul final vibră timp de o secundă, apoi nu se mai auzi nimic, dar un cap blond veni să se încadreze sub bolta de frunziş ce înconjura fereastra — un cap de fată foarte tânără, atât de pur şi de frumos, încât un poet ar fi crezut că este un vis.

Era încă sub impresia cântecului său şi o nuanţă trandafirie îi colora obrajii delicaţi. Ochii ei albaştri, pe jumătate închişi, priveau în gol şi un zâmbet de copil îl flutura pe buze.

Minunata apariţie nu dură decât o secundă. În aleea pustie se auzise un suspin — un suspin atât de vehement, încât fata, speriată, se grăbi să lase să cadă geamul-ghilotină.

Acel suspin violent ieşise din pieptul sensibil al lui A.-E.-I.-O. Uckrill, nr. 3.

Ei, da! Acel sărman Uckrill căzuse în extaz în faţa vedeniei îngereşti... şi emoţia sa se exprimase cu o vigoare cu atât mai mare cu cât el voise s-o reţină cât mai mult, apăsându-şi inima cu amândouă mâinile.

După închiderea ferestrei, plecă încet, nu fără a privi în urmă de câteva ori...

"Maiorul Rowland Zephyr" — gândea, îndepărtându-se astfel — "era cel mai frumos soldat al Maiestăţii Sale. Şi niciodată, în întregul Imperiu Britanic, n-a existat o femeie atât de sfântă şi de frumoasă ca soţia lui... Nici nu se putea ca fiica lor să nu fie un înger!"

Apoi continuă să-şi frământe creierii şi să se întrebe pentru ce surprinsese în zâmbetul lui Mary o nuanţă de melancolie. Şi-i venea în minte numele lui Dick.

— Nu face nimic, suspină, în clipa când ajunse la stradă. Se spune că cei morţi, acolo sus, ştiu tot ce se întâmplă pe pământ. Ei, bine, dacă este adevărat, maiorul Rowland Zephyr îl vede cu siguranţă pe sărmanul său Andrew Uckrill trudind din greu pentru a-şi plăti datoria şi a-şi respecta jurământul pe care i l-a făcut!

Se întrerupse spre a saluta respectuos un mic portret pe care şi-l scosese din haină şi care reprezenta trăsăturile unui frumos ofiţer al reginei.

— Vom reuşi, domnule maior, vom reuşi! continuă cu un entuziasm brusc. De-ar fi să mă taie în patru, nu mă voi retrage nici cu un pas... Şi dacă s-ar întâmpla ca, în luptă,

să mor, acum n-aş mai avea regrete, căci mi se pare că astăzi am găsit un tată pentru micuţa dumneavoastră Mary.

Deoarece Uckrill nu întâlnise, toată ziua, decât un singur gentleman cu adevărat demn de acest nume, trebuie să credem că se referea la sir Franck Zephyr.

Fără îndoială, cinstea fostului rezident îi sărise în ochi... înţelesese că acesta ar fi fost în stare, poate, să se opună planurilor ticăloase ale fratelui său Adrian, tutorele lui Dick şi al lui Mary.

Dar de ce oare îşi petrecea Uckrill timpul, în afara serviciului său, venind să viseze într-o *lane* înfundată? De ce se interesa în aşa măsură de tinerii aflaţi în tutela veselului alderman, şi în special de miss Mary?

Despre ce datorie, despre ce jurământ vorbea acel ciudat personaj ce purta numărul matricol "3" la birourile Scotland-Yard-ului?

Pentru a explica toate acestea, trebuie să ne întoarcem în urmă cu câţiva ani şi să dăm câteva detalii necesare cu privire la viaţa lui.

Cam prin 1840, când Rowland Zephyr căpătase gradul de maior în regimentul cavaleriei de gardă a Majestăţii Sale, într-o zi, când intră în cazarmă pentru a face inspecţia, atenţia îi fu atrasă de un zgomot puternic ce se auzea dinspre corpul de gardă.

— *Sergeant*[34]! strigă, ce înseamnă hărmălaia asta?

Cu toată prezenţa şefului lor, soldaţilor le fu foarte greu să-şi stăpânească veselia, în timp ce subofiţerul interpelat se apropia, ţinând de braţ pe un biet lungan, cu o înfăţişare flămândă şi jalnică, despre care, pe drept cuvânt, puteai spune că este "lung ca o zi de post" şi care răsucea între degete o şapcă a cărei stofă uzată lăsa să se vadă în mai multe locuri dublura.

— Domnule maior, spuse sergentul, este *cockney*-ul acesta care vine să ne distreze.

— Duceţi-l la *police-house* (secţia de poliţie), ordonă Rowland furios. Va învăţa acolo că o cazarmă nu este un loc public.

Dar mâniile lui Rowland erau de scurtă durată.

În timp ce amantul de lungan, mult prea timid pentru a replica, se îndepărta, cu coada între picioare, condus de către sergent, maiorul îi opri.

— Ia spune, băiete, ce veniseşi să cauţi aici? răspunde-mi cinstit!

— Domnule ofiţer, îi întrebam pe aceşti domni cum ar trebui să procedez pentru a mă înrola în regimentul gărzilor călări.

— Şi asta vă face pe voi să râdeţi! exclamă Rowland.

Apoi, cercetându-l cu privirea pe noul-venit:

— Care îţi este numele?

---

[34] *Sergeant* (lb. engleză) — sergent. (n.t.)

— Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill, răspunse nefericitul.

— La naiba! zise maiorul, amuzat de acea înşiruire de nume spuse pe nerăsuflate, în felul acesta putem dubla efectivul regimentului!... Din păcate, cadrele noastre sunt complete... şi, de altfel, eşti mult prea înalt pentru a putea fi călăreţ.

— Prea înalt! repetă nenorocitul, pe chipul căruia se citea o durere sfâşietoare.

— Ţii chiar atât de mult să faci parte din regimentul de gardă?

— Nu pentru mine, domnule ofiţer; ci pentru a-l hrăni pe bătrânul meu tată, bolnav şi infirm! Până acum l-am ajutat, destul de modest, slujind drept copoi al agentului de informaţii April. Dar patronul meu a fost antrenat de Robert Vaughant şi Jonathan Girle — doi tineri nemernici — în nişte afaceri necinstite... A fost spânzurat ieri... Neavând nici un penny în buzunar, mi-am spus că singurul mijloc pentru a asigura ultimele zile ale bătrânului meu tată era de a mă înrola, spre a nu mă lăsa pradă instinctelor mele...

— Ce instincte?

— Instinctelor mele de poliţist! Nu ştiu să fac nimic, nu am nici o meserie... Dar se pare că sunt poliţist!... La birourile Scotland-Yard-ului, unde sunt considerat foarte bun, m-ar angaja bucuroşi... Dar să fac o meserie ca asta!?... Aş prefera să mor decât să mă angajez la ei!

Rowland era deosebit de bon şi, deşi se lăsa uşor înduioşat, avea o judecată corectă. Sinceritatea lui Uckrill îi plăcu. Sub crusta necioplită a bietului om, el ghici calităţi superioare şi o inteligenţă vie.

Îl angajă în serviciul său personal. Cu începere de atunci, ultimele zile ale bătrânului tată fură ferite de lipsuri iar maiorul la fel de obişnuit să facă fapte bune, pe cât de obişnuit era fratele său Adrian cu meschinăriile îşi asigurase, prin această acţiune, devotamentul cel mai real şi cel mai puţin interesat cu putinţă.

Au trecut doi ani şi recunoştinţa lui Uckrill nu făcuse decât să crească.

În afara orelor consacrate serviciului său, Rowland ducea o viaţă calmă şi paşnică, între soţia şi fiica sa: o fetiţă adorabilă, de zece ani, o soţie frumoasă şi iubitoare, dar pe care o gravă boală de inimă o putea distruge la cel mai mic şoc.

Într-o seară, pe când se întorcea de la un dineu oficial, însoţit de câţiva camarazi, maiorul, preocupat de o recentă indispoziţie a soţiei sale, nu luă deloc parte la conversaţie şi mergea, cu capul plecat. În timp ce traversa Saint-James-Street, se izbi, fără vrere, în mijlocul străzii, de o femeie care se oprise acolo.

— Fii atent! îl apostrofă aceasta, pe un ton agresiv.

Cei ce-l însoţeau pe Rowland se aflau deja pe trotuarul opus şi el, rămas singur datorită acestui incident, lipsit de importanţă, bâlbâia o scuză şi se pregătea să-şi vadă de drum, când o trăsură, trasă de un cal înfuriat, sosi în goana mare, gata să dea peste ei.

Pentru a o salva de la un accident cert, maiorul o prinse pe femeie de mijloc, trăgând-o spre el.

Trăsura trecu ca un uragan...

Dar, în loc să-i mulţumească salvatorului său, femeia strigă:

— Impertinentule, m-ai sărutat!

Se afla acum sub un felinar şi Rowland îi vedea chipul, tânăr şi frumos, aprins de mânie.

Fată de această ciudată acuzaţie, râmase fără grai.

— Eşti dispus să-ţi repari greşeala? continuă femeia.

Prietenii lui Rowland se apropiară şi câţiva trecători formau deja un cerc în jurul lor.

— Ce greşeală? întrebară ofiţerii, curioşi.

— Domnul m-a sărutat pe negândite.

— Nu este...! încercă să protesteze Rowland.

— Ba da!... E adevărat! interveni o voce.

Pudoarea britanică este lucru serios. Tribunalele nu glumesc cu ingredientul acesta, chiar şi când e vorba de atentate minore. Sărutarea "pe negândite" este considerată ca fiind unul dintre cele mai grave delicte.

— Cine a vorbit? întrebă Rowland.

— Eu! răspunse aceeaşi voce.

Şi un om ieşi din gloata de curioşi, adăugând:

— Eu, Robert Vaughant, am văzut şi sunt gata să-i servesc ca martor domnişoarei.

— Vrei să repari greşeala? întrebă, încă o dată, tânăra femeie.

— Staţi puţin, domnişoară, fiţi raţională, murmură maiorul. Nu puteţi merge cu gluma mai departe... De altminteri, sunt căsătorit.

— Aha! Eşti căsătorit! Este, deci, o dublă laşitate... Ei, bine! domnule, fratele meu va veni la dumneata să-ţi ceară satisfacţie.

Această simplă frază îl înspăimântă pe maior. Într-o clipă o şi văzu pe soţia sa, bolnavă, pusă la curent cu afacerea sa de onoare. Îşi imagină rezultatele pe care mai multe ore de îngrijorare le-ar putea produce asupra organismului ei fragil. Trebuia să evite cu orice preţ o atare eventualitate.

— Este imposibil să-l primesc pe fratele dumneavoastră sau pe martorii săi la mine, domnişoară, spuse cu hotărâre, în momentul în care ea îi întorcea spatele. Şi apoi, nu văd de ce ar trebui să amânăm pe mâine ceea ce se poate face imediat. Domnul Vaughant s-a oferit, îndatoritor, să vă servească drept martor; va putea îndeplini aceeaşi funcţiune şi în numele fratelui dumneavoastră. Vă rog să-l anunţaţi.

— De acord! încuviinţă femeia.

— Doi dintre domnii aceştia şi cu mine, adăugă Rowland arătându-i pe ofiţeri, vom aştepta până la miezul nopţii la *Coffee-House* (cafeneaua) de la capătul străzii Saint-James.

A doua zi dimineaţa nici nu se iviseră bine zorile, când o trăsură, ieşind din ceaţa care învăluie de obicei somnul zonei de jos a oraşului, urcă pantă care duce spre înălţimile colinei Primerose.

În acea trăsură stăteau, în tăcere, trei bărbaţi. Vizitiul, dimpotrivă, deşi se afla singur pe capră, vorbea cu însufleţire, aprobând sau dezaprobând, după cum deducţiile la care ajungea i se păreau sau nu corecte.

Acel vizitiu nu era altul decât lunganul de Uckrill.

— Este o adevărată fatalitate, spunea. Mania mea poliţistă atinge perioada ei acută. Şi totuşi, de data aceasta, nu prea am de ce mă plânge. S-a nimerit bine că m-am dus să dau târcoale pe la bodega din Saint-James Street şi că am luat locul lui Jacks, pe capra asta. Poate că voi reuşi să evit o nenorocire, aducându-i maiorului la cunoştinţă cine sunt tâlharii pe care vrea să-i onoreze dându-le satisfacţie. Hai să recapitulăm puţin: cică maiorul ar fi sărutat-o cu forţa, pe stradă, pe o oarecare miss Sun-Ray... Bizar nume pentru o fată tânără şi sperioasă: domnişoara Rază-de-Soare!... Fratele acestei miss Sun-Ray, gentlemanul Day-Lily, a cerut o reparare a culpei cu ajutorul armelor... Nu prea ştiu ce este domnişoara, dar, cu siguranţă, tânărul nu face multe parale, dacă în chip de martori a găsit nişte nemernici de teapa lui Robert Vaughant şi a lui Jonathan Girle... Dar, în fine, maiorul a acceptat tot, şi mi-ar fi greu...

Se întrerupse, oprind calul în faţa intrării unui mare şantier de pietre de caldarâm, părăsit de cei care-l exploatau. Acesta era locul ales pentru întâlnire.

Fratele lui miss Sun-Ray şi cei doi martori ai săi se plimbau deja pe acolo...

Rowland, un căpitan şi un locotenent din regimentul gărzilor călări coborâră din trăsură şi începură pregătirile în vederea duelului.

Arma aleasă era sabia, iar condiţiile stipulau că numai o rană gravă ar putea opri lupta.

— Domnule, i se adresă maiorul fratelui lui miss Sun-Ray, permiteţi-mi să insist, încă o dată, asupra neînţelegerii care a motivat această întâlnire. Mi-ar părea sincer rău dacă v-aş răni, nu sunteţi decât un copil.

— Domnule! strigă tânărul Day-Lily cu înflăcărare, insulta este cu atât mai gravă, cu cât se adresa unei femei care nu-l are decât pe fratele ei ca s-o apere.

Rowland păli.

— Un ultim cuvânt, mai obiectă, totuşi. Semănaţi uimitor de mult cu sora dumneavoastră. Sunteţi mai tânăr decât ea.

— Şi ce importanţă are asta? Ce vă interesează? În gardă!

— Domnule maior... interveni un glas în spatele lui Rowland.

— Ia te uită, dumneata eşti, Uckrill? Pentru ce ai luat locul lui Jacks?

— Pentru a vă spune următoarele, răspunse Uckrill. Nu vă puteţi bate împotriva unui adversar ai căror martori sunt nişte tâlhari recidivişti.

— Asta mai lipsea! exclamă Day-Lily, plin de sarcasm. Noi, adevăraţii gentlemani, suntem zgârciţi cu insultele în clipa confruntării; dar domnii ofiţeri ai reginei nu sunt zgârciţi decât cu sângele lor.

Rowland deveni livid.

— Aşadar, vreţi să fiţi ucis? exclamă.

Day-Lily izbucni în râs.

— La voia dumneavoastră milord... un duel pe viaţă şi pe moarte îmi place şi-l accept.

Martorii dădură semnalul.

Spadele se ciocniră.

Zâmbitor, Day-Lily avea o gardă elegantă, dar laşă, care părea că-l lasă descoperit. Pornea atât de neexperimentat la jocul acesta, încât Andrew Uckrill s-a lăsat păcălit.

"În locul maiorului", gândea, "l-aş înfige în frigare ca pe o vrabie."

Rowland încetase să atace aşa cum trebuie, apărându-se cu o gardă strânsă, înţelegând din prima clipă că, în spatele tinereţii şi a aparentei slăbiciuni a adversarului său, se ascundea o ştiinţă pe care nu trebuia s-o desconsidere.

După un minut de luptă. Day-Lily, care până atunci se mărginise la a para neglijent, fandă pe o lovitură directă şi ridică spadă.

Cămaşa maiorului căpătă un mic semn roşu în partea stângă a pieptului: loc mortal.

Cei doi martori ai săi scoaseră un strigăt.

— Atâta rău! O simplă înţepătură de ac pentru prima poziţie, zise Day-Lily, ştergând vârful armei sale cu o batistă pe care i-o întinsese Jonathan Girle.

Martorii maiorului se duseseră în grabă spre clientul lor, crezând că avea pieptul străpuns. Dar nu... aşa cum spunea Day-Lily, era doar o înţepătură.

Furios că fusese menajat de către acel copilandru, Rowland îşi reluă poziţia de gardă.

— Apăraţi-vă! strigă.

Day-Lily îi făcu faţă, cu acelaşi gest nepăsător...

Era un omuleţ al dracului, acel Day-Lily, cu faţa lui imberbă, cu pielea albă, cu silueta lui graţioasă şi fragilă. Nu putea avea mai mult de şaisprezece ani.

Martorii maiorului erau înspăimântaţi.

Condiţiile duelului, stabilite de mai înainte, le interziceau să intervină, decât în cazul unei răni grave.

Cât despre Andrew Uckrill, acesta — rezemat de un bolovan şi având pe faţă expresia celui mai desăvârşit calm — reprezenta cu demnitate flegma britanică.

Şi totuşi, sub acel calm aparent, era şi el perplex:

"Dacă Day-Lily era una şi aceeaşi persoană cu miss Sun-Ray?"

Buclele de aur ale surorii şi frizura neagră à la Titus, a fratelui nu constituiau o problemă nerezolvabilă. Dar, pe de altă parte, nu era oare absurd să crezi că Rowland Zephyr se lăsase dezarmat de către o femeie?

În acea clipă, cele două tăişuri se ciocneau cu zgomot. Nu mai era timp să fii sentimental. Rowland înţelesese acest lucru.

Lupta continuă de cel puţin patru minute — un secol, pe teren — când Day-Lily scoase un ţipăt furios: obrazul drept îi sângera. Arma maiorului îi înţepase la o mică distanţă de ochi.

— Opriţi! strigă Uckrill, alergând repede spre ei. Opriţi! Domnule maior, te lupţi împotriva unei femei!

— O femeie! exclamară martorii, uluiţi.

Dar, oricât de scurtă fusese prima lor uimire, când se gândiră să oprească duelul, nu mai era timp.

Day-Lily, stacojiu de mânie, îl atacă din nou pe Rowland.

— Apăraţi-vă!... Dar apăraţi-vă odată! strigă. Ah! mai aveam încă puţină milă!... Servitorul ăsta mi-a reamintit care îmi este datoria!... Răzbun totodată insulta stăpânului şi minciuna valetului!

Fandă adânc, cu o degajare rapidă.

Maiorul îşi agită mâinile în aer şi se prăbuşi ca un bloc. Nu avea nici o rană aparentă, dar spada lui Day-Lily se împlântase exact în locul de mai înainte.

Şi, de data aceasta, batista lui Jonathan Girle trebui să şteargă un oţel însângerat lung de cinci degete.

Uckrill şi martorii se grăbiseră să-l sprijine pe rănit.

— Andrew, şopti cu greutate maiorul, soţia şi fiica mea nu mă aveau decât pe mine... Nu am încredere în fratele meu.

— Le voi sluji până la moarte! exclamă Uckrill.

— Jură!

— Pe viaţa mea viitoare!

— Îţi mulţumesc! suspină maiorul.

Apoi, o spumă roşcată i se prelinse pe buze. Murise.

Când Uckrill, cu ochii înlăcrimaţi, se ridică, Jonathan Girle, Robert Vaughant şi Day-Lily nu mai erau acolo.

Ajutat de martori, transportă trupul maiorului până la trăsură şi vehiculul porni, coborând încet către oraş.

Pe capră sa, bietul Uckrill plângea.

"Cum să-i anunţ aşa ceva doamnei Zephyr?", se întrebă el. "Nu va supravieţui soţului său, sărmana... Ah! Sunt sigur că aici se ascunde o maşinaţie ticăloasă!... Dacă s-ar mai întâmpla o nenorocire, cine ar profila de pe urma crimei? Alderman-ul Adrian, desigur... Din fericire, acel Day-Lily are obrazul însemnat... şi-l voi regăsi... Dar vai! Doamna şi micuţa!... Ah! O să înnebunesc!..."

Maiorul Zephyr a fost înmormântat în aceeaşi zi cu soţia sa. Toate menajamentele cu care a fost anunţată cumplita ştire nu putuseră împiedica producerea anevrismului temut.

Biata soţie, ucisă de durere, îşi dăduse ultima suflare la câteva ore după soţul său.

Grasul alderman Adrian a condus cortegiul mortuar plin de demnitate şi a pronunţat la mormântul fratelui său câteva cuvinte emoţionante. În cadrul asistenţei, era plâns în mod foarte sincer pentru pierderile crude şi succesive pe care le suferise — căci sora sa Nancy şi cumnatul său, locotenentul Crankle, din marina regală, muriseră recent şi ei.

Era plâns, mai ales, pentru sarcinile care îi reveneau, pe neaşteptate, în ceea ce-i privea pe nepotul său Dick şi pe nepoata sa Mary — ambii încă nişte copii.

Îi primise sub acoperişul său cu braţele deschise, dar refuzând energic oferta ce i se făcea, ca el să le administreze averea.

Un singur om nu se lăsase înşelat de acel profund dezinteres şi se îndoia de generozitatea lui Adrian.

Acel om era A.-E.-I.-O. Uckrill... îşi amintea de ultimele cuvinte ale maiorului: "Nu am încredere în fratele meu!..."

Îşi aducea aminte şi de jurământul pe care-l făcuse binefăcătorului său, muribund.

Nevăzând nici un alt mijloc prin care să-şi îndeplinească misiunea, Uckrill se înfăţişă, în cele din urmă, la *Lordul Chief Justice*[35], din Londra şi, învingându-şi repulsiile, se angajă în poliţie, din devotament pentru memoria stăpânului său.

Mary îl putea socoti acum un puternic protector al său, căci în scurt timp, sub numărul matricol "nr. 3", A.-E.-I.-O. Uckrill avea să devină unul dintre agenţii cei mai bine văzuţi ai birourilor Scotland-Yard-ului.

Trecuseră totuşi zece ani de la tragica moarte a maiorului Rowland, fără ca el să fi avut prilejul de a interveni direct în afacerile alderman-ului şi de a dovedi, în mod concret, ataşamentul său faţă de fiica fostului său stăpân.

---

[35] *Lordul Chief Justice* (lb. engleză): Preşedintele Secţiei Regale a Înaltei Curţi de Justiţie şi Preşedinte al Curţii Criminale. (n.t.)

Tot ceea ce putea face, făcuse, şi anume, îl studiase pe alderman, îl supraveghease, îi scotocise viaţa şi operaţiunile comerciale.

Datorită acestei supravegheri oculte, îşi confirmase anumite bănuieli ce i se treziseră în timpul duelului fatal al lui Rowland cu Day-Lily.

Descoperise astfel:

1. că miss Sun-Ray şi Day-Lily nu erau, în realitate, decât una şi aceeaşi persoană, care juca un dublu rol. Într-adevăr, când Day-Lily îşi relua veşmintele potrivite sexului său şi redevenea miss Sun-Ray, nu putea şterge cicatricea rănii pe care i-o făcuse spada maiorului;

2. că între această misterioasă persoană şi alderman existau nişte relaţii;

3. că în ajunul morţii maiorului, Adrian, ale cărui afaceri erau foarte încurcate, se afla în pragul falimentului;

4. că, odată stăpân pe averea lui Mary, comerciantul se descurcase în afacerile sale şi-şi salvase creditul.

După asemenea constatări, unui om deja prevenit, aşa cum era Uckrill, nu-i era greu să tragă concluzia că duelul fusese o capcană pregătită de către alderman împreună cu miss Sun-Ray, cu scopul de a face să treacă tutela în mâinile celui dintâi.

Deoarece cursa fusese întinsă cu complicitatea unor ticăloşi de teapa lui Robert Vaughant şi Jonathan Girle, nu mai putea fi nici o îndoială în această privinţă. Cu siguranţă, între toate aceste personaje exista o asociere dubioasă, care nu putea avea ca scop decât nişte mârşăvii.

Capitolul VIII - Doi prieteni

Putea să fie ora opt seara. Se făcuse noapte de-a binelea şi pretutindeni, în Londra cea frământată de afaceri, gazul felinarelor ardea cu zgârcenie pe străzi, dar interioarele magazinelor erau puternic luminate.

Chiar în centru, lângă Scotland-Yard, într-o casă cu înfăţişare foarte modestă, o cămăruţă se lumină la flacăra unui chibrit chimic frecat pe perete, şi silueta unui bătrân înalt, slab ca un ţâr, se desprinse pentru a se retopi imediat în umbră, în timp ce chibritul ezita să ardă.

La atingerea chibritului, o lămpiţă metalică sfârşi prin a lumina camera aproape goală şi pe uriaşul bătrân, al cărui trup era mai drept decât mânerul unei halebarde.

Îşi rezemă într-un colţ bastonul cu măciulie de aramă şi se duse să deschidă o ladă de dimensiuni nu prea mari, care părea să slujească drept bufet. Scoase din ea o sticlă cu îmbrăcăminte din împletitură de nuiele, un pahar încercuit cu roşu şi o mică măsură din tinichea.

— *Eel skin! Eel skin!* (piele de anghilă! Piele de anghilă!) murmură. Mi-ar plăcea totuşi să-mi găsesc grog-ul gata preparat când mă întorc seara... Piele de anghilă! Măcar dacă m-aş pricepe să-l fac!... Dar micuţa mea Nicely îl prepara atât de bine, încât, de-ar putrezi în...

Se întrerupse brusc... Apoi, scoţându-şi pălăria jerpelită pentru a-şi şterge fruntea îngustă şi creştetul ascuţit, în jurul căruia se încurcau câteva şuviţe lungi de păr cărunt, continuă:

— Să lăsăm prostiile; a venit totuşi vârsta să le punem capăt şi amintirea năzdrăvăniilor de odinioară trebuie să-mi fie de ajuns, după cum spune reverendul Barlow.

Turnă apă curată în pahar, până la înălţimea cercului trasat cu ceară roşie, apoi, apucând sticla îmbrăcată în împletitură, vărsă ceva din conţinutul acestuia în mica măsură. Un miros puternic de gin umplu încăperea.

Bătrânul adulmecă cu nesaţ acel miros din care nu voia să piardă nimic şi continuă, în vreme ce-şi amesteca băutura cu o linguriţă metalică:

— Sunt unii care beau absint, alţii care beau *ginger-beer* sau vin de scoarţă de copac peruvian... Pe toate trăsnetele cerului!...

Se întrerupse din non brusc şi stătu locului, ruşinat.

— ...adică, "piele de anghflă! Piele de anghilă!..." urmă, cu tonul acela pe care-l foloseşti pentru a face uitată o exprimare prea dură. Care va să zică nu mă voi dezobişnui niciodată de asta... Uite încă un *penny* pe care va trebui să-l dau Societăţii împotriva înjurăturilor, a călugărilor albi *(White Friars)*. Asta înseamnă o şesime dintr-un pahar de grog... şi, dacă voi continua, voi fi obligat să mă înscriu şi într-o societate de temperanţă.

Îşi rezemă coatele ascuţite pe masă şi-şi prinse capul în mâini, spre a cugeta amar.

Dar descurajarea pe care micile mizerii ale traiului o produce fiecăruia nu putea să-l atingă, căci — aşa cum vom vedea mai târziu — bătrânul acesta era un om hotărât, al cărui nume, cu câţiva ani în urmă, făcuse să tremure Londra.

Cu o mişcare decisă, vârî mâna sub reverul hainei sale albastre şi scoase din buzunar un carneţel soios, pe care-l deschise. O pagină din acest carnet era neagră de

cifre înşiruite pe coloane. Pagina conţinea contul deschis de Societatea împotriva Înjurăturilor a călugărilor *White-Friars*, pentru prostul obicei al căpitanului Dady O'Crab.

Timp de şaizeci de ani din viaţa sa, căpitanul fusese, cu siguranţă, cel mai îndrăzneţ blasfemator din Regatul Unit; adunase, în tavernele Londrei, pe navele Majestăţii Sale şi chiar în *Botany-Bay*[36] — unde se spune că-l trimiseseră greşelile sale din tinereţe — un vocabular complet de înjurături energice. Nemulţumit doar cu atâta, inventase unele noi, şi toţi cei care-l cunoşteau recunoşteau că înjurăturile inventate de el aveau un stil unic şi o savoare cu totul specială.

La bătrâneţe voise — ca şi diavolul, tovarăşul său — să se îndrepte. Onorabila asociaţie *White-Friars* îl înscrisese în rândul celor mai valoroase cuceriri ale sale: jurase solemn, în faţa preşedintelui Barlow — de religie presbiterian şi ca meserie fabricant de beţişoare pentru curăţirea urechilor — să nu mai înjure niciodată.

De acum înainte, fiecare înjurătură avea să-l coste un penny, pe care trebuia să-l plătească la casa societăţii.

Ca o înlesnire specială, ţinându-se seama de îndelungatul lui obicei, i se permisese ca atunci când îl apuca o poftă mult prea mare de a înjura, să spună: "Piele de anghilă! Piele de anghilă!". Ceea ce nu este decât un simulacru de înjurătură şi care servea drept strigăt de război respectabilei societăţi *White-Friars*.

Dady O'Crab înscrise înjurătura de un penny în contul său. Ar fi putut-o foarte bine trece sub tăcere, căci nimeni nu era acolo ca să-l audă. Dar oamenii ca el nu se convertesc pe jumătate.

În timp ce cu o mână ţinea carnetul deschis, iar cu cealaltă strângea între degete creionul, un cap de negru apăru în uşa întredeschisă.

Era un chip şmecheros, care avea ceva de copil şi, totodată, de bătrân; un cap tânăr şi totuşi senil; o privire vioaie, veselă, sclipind de inteligenţă şi de maliţiozitate: un chip obosit, purtând deja câteva riduri la tâmple şi părând palid, deşi era negru.

Am greşit spunând: "un cap de negru". Privind mai de aproape, puteai observa, într-adevăr, că întreg acel cap de băieţel bătrân dispărea sub un apreciabil strat de funingine lipită pe piele. Capul firav preceda un trup extrem de mic îmbrăcat în costumul coşarilor din Londra.

Noul-venit îi aruncă o privire maliţioasă căpitanului, îşi şterse fruntea acoperită de sudoare şi înainta, pe vârful picioarelor, până la paharul de grog pregătit atât de metodic de către demnul şi iritabilul membru al Societăţii împotriva Înjurăturilor.

Mirosi băutura, apoi o înghiţi dintr-o sorbitură. După care scoase un oftat adânc de uşurare.

---

[36] *Botany-Bay*: Colonie de condamnaţi englezi, înfiinţată în 1789 în golful cu acelaşi nume de pe coasta sud-estică, a Australiei. (n.t.)

— Bun! Iată-te aşadar, secătură, drăgălaşule! spuse căpitanul, punându-şi cu grijă carnetul la loc, în buzunar. Piele de anghilă! M-a costat opt *pence*[37] astăzi şi să mă bată Dumnezeu... adică: Piele de anghilă!

Evitând astfel cea de a noua amendă, întinse mâna fără a privi şi luă paharul pe care-l pusese lângă el.

Tânărul coşar se depărtase prudent şi se spăla de zor în celălalt capăt al camerei.

Când căpitanul îşi dădu seama că paharul este gol, culoarea galbenă şi pergamentoasă a chipului său se transformă subit într-un roşu violaceu, gura i se deschise şi buzele îi tremurară.

— Treaba asta, fiu al Satanei, — spuse, încercând să-şi păstreze calmul — o să te coste, sunt convins, pierzania veşnică a sufletului... Nu numai că mi-ai băut raţia de grog, ca un tâlhar infam ce eşti, dar mă şi obligi să am gânduri rele... Căci tocmai când înscriam pedeapsa mea, ca un creştin şi ca un om cinstit, cu o onestitate demnă de o soartă mai bună, tocmai atunci am suferit pierderea nedreaptă a grogului meu... Ceea ce dovedeşte că...

Printr-un efort energic îşi înghiţi înjurătura care-i venise deja pe limbă şi rosti de trei ori, în minte, inofensivele cuvinte "Piele de anghilă!"

Apoi, sufocându-se, simţind că va avea un atac de apoplexie, sparse paharul, aruncându-l cu putere în geamul încăperii.

Obrăznicătura se gândi că s-ar fi putut să-l nimerească pe el.

— Pentru că în sticla mea nu mai e nici un strop de gin, afurisit Pip, strigă căpitanul, pe un ton totodată furios şi plângăreţ. Pentru că lămâia mea nu mai are zeamă, nesătul împuţit! Piele de anghilă şi sirop de iad!... Pentru că mi-am spart paharul care fusese însemnat de Nicely, nevasta mea, şi de care mă slujeam de cincisprezece ani... Pentru că m-ai făcut să mă îndoiesc de dreptatea supremă, reptilă a Styx-ului! Vreau să înjur: Trăsnete ale cerului! Şi douăzeci şi cinci de milioane de coarne diavoleşti!

— Asta face deja trei *pence!*... şopti Pip, al cărui chip viclean, bine spălat, devenise alb ca laptele...

— Şi ce-ţi pasă, copil de lupoaică, muşteriu de spânzurătoare ce eşti?... Ce-ţi pasă ţie, sământă nenorocită de tâlhar? Îl reneg pe Dumnezeu, uite! Şi cu asta face patru pence!... Zic: afurisite să fie blestematele de scrupule ale lui Barlow! Şi cu asta, am ajuns la cinci pence!... Şi mai spun: să mă ia toţi dracii! Şi cu asta am o jumătate de shilling!

---

[37] *Pence* (lb. engleză): plural al cuvântului *penny* — unitate monetară divizionară engleza, egală cu 1/2 dintr-un shilling. (n.t.)

Braţele lungi pe care le agita cu disperare semănau destul de bine cu vergile unei corăbii, legănate de un ruliu puternic. Înainta în zigzag spre bastonul său cu măciulie de aramă, cu o intenţie care cu siguranţă n-ar fi fost aprobată de jupi nul Pip.

— Calmează-te, căpitane, îi spuse acesta. Îţi voi plăti un alt grog.

Căpitanul Dady O'Crab ţinea în mână bastonul şi scrâşnea din gingii, pentru că dinţii săi absenţi refuzau să participe la acest exerciţiu igienic.

— Să mă calmez, broască răufăcătoare! continuă cu glas strangulat de mânie, să mă calmez! Să fiu spânzurat aici şi torturat pe lumea cealaltă, aşa cum vei fi tu, cu siguranţă, cândva, dacă nu-ţi rup coastele pentru cumplitul rău pe care i l-ai făcut conştiinţei mele... Să mă calmez! Odraslă de limasă!... Şi ce-o să spună preşedintele Barlow?!... Coadă a Satanei! Cuptor al iadului! Burtă de drac! Afurisenie! Şi... Piele de anghilă!

Se înăbuşea.

Pip se retrăsese, prudent, în spatele uşii.

— Ascultă, căpitane, zise, voiam să-ţi propun să-ţi plătesc amenzile, pentru că, într-adevăr, eu sunt de vină pentru toate astea. Aveam această intenţie... dar dacă mai continui, o să mă coste foarte mult... şi nu sunt mai bogat decât dumneata.

Dady se prăbuşise pe un scaun. Numai el ştia câte înjurături mai avea în gâtlej, gata să iasă.

Pe scări se auziră nişte paşi.

Pip intră iar repede în cameră şi se repezi spre Dady, ţinând în mână câteva monede în chip de ramură de măslin.

— Hai, tată, hai, zise. Am socotit: face exact doi shillingi... este scump. Dar să încetăm cu cheltuielile!... Uite că urcă domnul Andrew.

Dady O'Crab acceptă banii, nu fără a-l ameninţa cu degetul pe ex-coşar. Scoase din buzunar o bucată enormă de mătase, care datora câteva găuri unei lungi folosinţe, o strânse cocoloş şi şi-o înfundă în gură pentru a face faţă ineficienţei, de acum recunoscută, a "pielii de anghilă".

Apoi se duse în cel mai întunecos colţ al încăperii şi-şi scoase căluşul, pentru a-i spune de departe lui Pip:

— O să socotesc şi eu, şarpe incorijibil, şi dacă este ceva în plus, îmi vei datora diferenţa, împreună cu preţul integral al grogului şi al paharului meu.

* * *

Uşa se deschise, lăsându-l să treacă pe A.-E.-I.-O. Uckrill. Omul acesta cumsecade avea o expresie foarte îngrijorată. La început nu-l văzu decât pe Pip, care nu avusese timp să-şi termine pe deplin toaleta.

— Ce-ai aflat? îl întrebă, fără altă introducere.

— Jupâne, răspunse ex-coşarul care, atunci când se înfăţişa cu adevărata sa culoare, era un băiat destul de drăguţ, de douăzeci de ani, poate ceva mai uzat de viaţa prea precoce, obosit, am putea spune chiar veştejit, dar care recupera prin graţia vioaie a mişcărilor sale şi prin inteligenţa şmecheroasă ce-i sclipea pe chip. Jupâne, să fiţi bine lămurit că nu poţi intra aşa cum vrei în locuinţa unui alderman... Menajera, destul de bătrână, deşi păstrând încă destule vestigii, era cruntă ca un balaur şi pretindea că, nu mai departe de luna trecută, toate coşurile au fost curăţate...

— Te întreb ce-ai aflat? îl întrerupse Uckrill. După ce-mi răspunzi, vei avea tot timpul să te lauzi. S-a-nţeles?

Pip făcu o strâmbătură plină de bună-dispoziţie.

— Bine, jupâne Andrew, dacă n-avem timp de sporovăit, scurtez... Numai şi numai ca să-mi facă plăcere, menajera mi-a îngăduit să curăţ burlanele din camera ei... Dumnezeu mi-e martor că, după ce-am început acolo, am cam bâjbâit; dar, în cele din urmă, am ajuns la biroul alderman-ului, tocmai în clipa în care omul nostru îşi deschidea portofelul...

— Şi diamantul insinuă Uckrill.

— Lipsă totală!... Nu era nici un diamant, aşa cum nu este nici pe mâna mea.

— Atunci, ce ştii?

— Ştiu că alderman-ul este un ticălos înrăit, răspunse Pip, care, tot vorbind, îmbrăcase o redingotă şi aproape căpătase înfăţişarea unui mic gentleman. Şi în plus, mai ştiu că portofelul conţine trei sute cincizeci de mii de lire sterline, în poliţe.

— Atunci nu mai este vorba despre diamant! exclamă, aproape bucuros, Uckrill.

— Nu, într-adevăr, jupâne Andrew; fie că diamantul se află aici, fie că este la antipod, nu mai e vorba de el, şi alderman-ul Adrian Zephyr — un adevărat coţcar — ia lucrurile ca atare... A pus cele trei sute de mii de lire sterline în casa lui de bani cu încuietoare secretă, ultima bijuterie confecţionată de firma *"Brackman Brothers and Sons"*, şi a spus, înjurând ca un onorabil membru al societăţii *"White-Friars"*, că voia să fie blestemat dacă respectiva avere va ieşi vreodată de acolo.

Uckrill nu răspunse nimic, dar mintea îi lucra.

Dady ajunsese să-şi spună că, la urma urmei, acea destrăbălare de înjurături îl uşurase considerabil — pe el, care de atâta amar de vreme se limitase la slabul regim de "Piele de anghilă". Regretă numai că nu apucase să dea drumul unei anume înjurături cu

aspect original, care, odinioară, sporea valoarea vorbelor rostite de el. Dacă tot Pip era cel care plătea!

— Asta-i tot? întrebă jupânul Andrew.

— Nă, răspunse Pip. A venit Dav-Lily...

— Ştiu, îl întrerupse Uckrill.

Căpitanul ciuli urechea.

— Nu zău? spuse printre gingiile sale lipsite de dinţi. Frumoasa ticăloasă?

— Cât despre ce-au putut să-şi Spună Day-Lily şi alderman-ul, continuă Pip, nu pot să vă redau prea multe... Au vorbit despre o afacere... De data asta, au pomenit, despre diamant... şi am auzit pronunţându-se numele Marchizei... Şi pe urmă, alderman-ul, căruia i se suise sângele la cap, după cum spunea, l-a dus pe Day-Lily în grădină... Eu, după o mulţime de trudă, am coborât prin coşul demnei, şi prea puţin proaspetei menajere, am sărutat-o drept mulţumire — şi iată-mă!

Uckrill îşi sprijinea capul în mână şi părea să continue gândirea profundă pe care o începuse în spatele casei alderman-ului, pe Pretty-Lane.

De multă vreme simţise că-i sporeşte îngrijorarea în legătură cu viitorul lui miss Mary, acea copilă pe care jurase s-o protejeze. Îndurerat de faptul că se ştia neputincios să-l împiedice pe grasul Adrian să delapideze averea protejatei sale, îşi spusese că sărmana era, poate, ameninţată şi de alte primejdii. De ce n-ar fi în stare alderman-ul de care depindea fata?

Şi de aceea, spre a interveni mai bine şi a acţiona mai eficace, dacă ar fi cazul, alcătuise un soi de mică familie poliţistă, apropiindu-şi asociaţi de felul lui Pip şi al lui Dady O'Crab.

În această familie, gradele se numerotau invers în aport cu valoarea şi cu autoritatea:

Uckrill, şeful, avea numărul 3.

Căpitanul Dady — numărul 2.

Iar gentlemanul Pip — numărul 1.

Dacă l-am văzut pe Uckrill, visând, solitar, sub ferestrele lui miss Mary, devenită o tânără frumoasă, se datorează faptului că sentimentul de devotament al unui servitor curajos şi credincios faţă de copila fără apărare, pe care o ştia ameninţată, îl împingea mereu şi mai mult ca niciodată să vegheze asupra ei.

Sosirea la Londra a lui Sir Franck îi dăduse o speranţă. Poate că acesta îi va fi un aliat.

O clipă se temuse că şi acela să nu fie un ticălos, precum fratele său Adrian. Într-adevăr, umblau zvonuri puţin favorabile fostului rezident. Şi Uckrill fusese chiar însărcinat, de către Scotland-Yard, să-l "fileze" cu abilitate. Dar se pricepea la oameni.

Dacă, după ce vreme de două zile, îl observase pe sir Franck pe *Creolian* şi după ce asistase la convorbirea sa cu numărul 23 de la serviciul "afaceri curente", îi mai rămăsese o îndoială cu privire la cinstea sa, aceea îndoială se spulberase după raportul pe care i-l făcuse Pip.

Departe de a fi un om rău, sir Franck voise să-şi dea punga numărului 23 de la curente, care totuşi îl insultase.

Şi departe de a fi un hoţ, el, sir Franck, era cel pe care alderman-ul avea de gând să-l jefuiască. Acesta era încă un lucru pe care A.-E.-I.-O. Uckrill îşi promitea să-l împiedice.

Acum, medita la ceea ce aflase de la Pip şi se gândea, nici cu glas tare, nici în minte:

— Dacă Day-Lily este cel care pune la cale toată această afacere, vom avea de lucru cu grămada... Acea domnişoară Sun-Ray e o ticăloasă subtilă, care niciodată nu merge drept la ţintă şi care inventează tot timpul intrigi... În ce viespar nenorocit am nimerit! Dacă azi-dimineaţă l-aş fi întâlnit pe bătrânul Dady, aş fi putut să-l pun pe pistă, dar sunt sigur că a dormit toată ziua în vreun *spirit-shop* (bar) de pe strada Tamisei.

Dady se ridică, parcă acţionat de un resort, şi tuşi, cu putere.

— Foarte mulţumesc, piele de anghilă! exclamă, fiindcă astă-seară am încasat destule, stimatul meu domn!... Aş fi tare curios să ştiu cum aţi fi procedat pentru a mă pune pe urmele unui vânat care încă nu a fost stârnit?... Ştiaţi oare, azi-dimineaţă, că veţi avea de-a face cu Day-Lily şi "şcoala" sa?... Dracul să...! Bine, bine, sunteţi martor că nu poate fi vorba de amendă şi că n-am spus ce voiam de la dracul.

Înaintă câţiva paşi, se trase de reverele hainei şi se înfipse în faţa lui Uckrill, în poziţia soldatului fără arme.

— Dar există oameni care fac treabă fără să li se spună... continuă cu o mândrie plină de modestie. Este adevărat că nu mă pricep să mă caţăr pe coşuri ca tânărul gentleman Pip... pe care nu vreau să-l vorbesc de rău... Doar că, jupâne Andrew, fiţi bun şi ascultaţi-mă o clipă, şi veţi vedea ce este acela un raport făcut aşa cum trebuie. Deoarece am fost căpitan sau patron de negoţ, ca regretatul meu văr Paddy O'Chrane — continuă, lungindu-şi cuvintele — şi majordom pe vremea când încă mai trăia *mistress Nicely*, soţia mea necredincioasă şi iubită, care ţinea acea *public-house* (cârciuma) a cavalerilor lui Saint-George — pe cinstea mea, garantez — pe Upper Thames-Street; n-am crezut că trebuia să accept simplul titlu de sergent al poliţiei de cercetări, pe care mi-l oferea şeful birourilor Scotland-Yard-ului, sau, mai curând, guvernământul reginei... Am preferat să intru în familia dumneavoastră, jupâne Andrew, pentru că speram că voi fi tratat cu consideraţia şi respectul ce mi se datorează... Îl cunosc, încă de când era copil, pe tânărul Pip, aci de faţă, şi dacă nu-i istorisesc, acum, povestea vieţii, este nu

fiindcă mă tem să nu-i sperii modestia, ci pentru că ea va constitui subiectul unei conferinţe ulterioare, mult mai extinse...

— Şi asta este ceea ce numeşti un raport aşa cum trebuie, tată? întrebă Pip, rânjind.

Printr-un gest, Uckrill îl obligă pe Pip să tacă. El însuşi se feri să-l întrerupă pe căpitan, care avea felul său de a povesti şi de la care nu se putea scoate nimic pe căile obişnuite.

— Astfel încât, continuă Dady după câteva secunde de tăcere, azi-dimineaţă m-am dus la bordul navei *Creolian* spre a vă saluta pe domnia-voastră, aşa cum, după câte cred, era de datoria mea... Tânărul aici prezent şi pe care l-am văzut, odinioară, câştigându-şi bine traiul prin simpla imitare a lătratului dogilor sau a schelălăitului javrelor din rasa King-Charles... şi, că veni vorba, imitaţiile lui erau mai bune decât cele reale — acest tânăr, aşadar, se afla împreună cu mine... Oamenii de pe navă ne-au spus că rezidentul din Nepal plecase şi că-l urmăriseţi ca o umbră... Pip a zis imediat: "Este momentul să vedem dacă nu cumva coşurile alderman-ului au nevoie să fie curăţate." L-am încurajat mângâindu-i bărbia, fiindcă întotdeauna trebuie să susţii elanul tinerilor, şi i-am vorbit cam aşa: "Pip, prietene, tatăl tău a fost un cerşetor renegat de la *White-Chapel*, iar mama ta, o ticăloasă nenorocită, din acelaşi loc detestabil... Nici nu mai vorbesc despre sora ta, Swab, care continuă să ducă o viaţă jalnică, înghiţind în pieptul ei slăbănog tot ginul din Londra... Dintr-un sac de cărbune nu vei reuşi niciodată să obţii făină albă... Dacă nu eşti ticălos decât pe jumătate, încă va trebui să ţi se ţină cont şi pentru atâta." Nu ştiam, la acea vreme, cum îmi va răsplăti gentlemanul Pip, astă-seară, bunăvoinţa şi politeţea mea. Dar să trecem peste asta, căci eu nu sunt dintre cei care spun puţin cu vorbe multe... Domnul Pip s-a dus să-şi pună funingine pe faţă, iar eu am traversat întregul City până la *Poultry*, unde credeam că vă voi întâlni. În clipa în care soseam, l-am văzul pe numărul 28 de la afaceri curente primind un pumn zdravăn în piept şi rostogolindu-se pe trotuar... Deoarece oamenii de la acest serviciu sunt făcuţi pentru astfel de treburi, nu era cazul că mă ocup de asta... Aproape imediat după aceea, Day-Lily, dirijorul, a sosit cu frumosul său echipaj... Aţi remarcat, jupâne Andrew, faţa *groom*-ului lui Day-Lily şi pe cea a vizitiului său?

— Nu, răspunse Uckrill, tocmai îl văzusem pe Day-Lily intrând la alderman şi eram preocupat.

Dady clătină din cap, ca un om priceput.

— Nu este cazul să dau sfaturi superiorilor mei, rosti sentenţios, dar mă adresez ţie, Pip, nepotul meu, fiinţă pricăjită care nu vei avea niciodată barbă... Nu trebuie să fii preocupat, mă înţelegi? Oamenii care sunt preocupaţi au ochi, dar nu văd nimic, că blestemaţii din biblie, care au urechi pentru a nu auzi, şi să mă ia dra...

Pip, care-şi aranja nodul unei cravate de mătase, destul de cochetă, şi-şi potrivea gulerul pe o cămaşă de o albeaţă ireproşabilă, îi aruncă o privire batjocoritoare căpitanului şi-l întrebă:

— Ei, bine! Tată, cine voiai să te ia?... Să ştii că dacă va fi o urmare la operaţia de adineauri, eu închid casa de bani.

Dady O'Crab nu răspunse la această insinuare prea directă: de altminteri, se simţea vinovat. Continuă, adresându-se lui Uckrill:

— Mărturisesc, jupâne Andrew, că aş lua cu plăcere masa peste o clipă, chiar dacă acest tânăr monden (îl arătă pe Pip, cu o mişcare a umerilor) mi-a furat paharul cu grog pe care-l beau zilnic spre a-mi deschide apetitul... Nu-mi rămâne să vă mai spun decât atât: *groom*-ul lui Day-Lily nu era altul decât profesorul de dans Jonathan Girle...

A.-E.-I.-O. Uckrill tresări.

— ...iar vizitiul său — juristul Robert Vaughant! încheie Dady O'Crab, cu o expresie de triumf care părea că înalţă şi mai mult, dacă era posibil, statura lui lungă şi slabă...

— Eşti foarte sigur de asta? întrebă Uckrill.

Căpitanul dădu din cap afirmativ.

— Trei şefi de *şcoală* laolaltă!... şopti Uckrill. Cei mai îndemânatici tâlhari din Londra, reuniţi într-o singură şcoală!... Şi, printre ei, acea femeie care — ea singură — valorează cât zece!... Încă de la călătoria mea în Franţa ştiam că sunt asociaţi... Dar aşa ceva nu s-a mai văzut niciodată, şi vă spun, copii, că vom avea bălaie de cap.

— Cât despre a afirma că aşa ceva nu s-a mai văzut, jupâne Andrew — îl corectă Dady O'Crab folosind tonul lui cel mai dogmatic — vă înşelaţi sau greşiţi, dacă-mi este permis să mă exprim astfel... Am trăit vremurile, şi Pip le-a trăit şi el, deşi nu este aşa de în vârstă, în care noi toţi alcătuiam... adică în care hoţii din Londra alcătuiau o unică şi mare uniune care se numea o familie, ea şi onorabilă escadră din care fac parte actualmente... Dar marea familie a hoţilor englezi, în loc să fie alcătuită din trei membri, aşa că a noastră: dumneavoastră eu şi gentlemanul Pip, era formată, domnia voastră din aproape o sută de mii de adepţi... Şi şefii noştri... vreau să spun şefii acelei adunături imorale, erau nişte lorzi, domnia voastră, adevăraţi lorzi! Ah! Ah! adăugă, cu un zâmbet înduioşat — ce de poveşti frumoase ştiu! Şi, în tovărăşia vărului meu Paddy O'Chrane, am trăit aventuri frumoase!... Oamenii din Marylebone nu îndrăzneau defel să se apropie de malurile Tamisei. În serile de iarnă, când se ridica ceaţa — şi se ridica des... Erau nişte afaceri grozave, domnia voastră... Când se vedeau strălucind în noapte lanterna verde de la Black-Friars şi lanterna galbenă de la Westminster, felele de la *public-houses*, în City, pregăteau valuri de grog!... Şi dacă elefantul Saunders n-ar fi astupat, cu trupul lui mare, subteranul pe care-l săpasem sub strada Prince, să mă bată Dumnezeu! Sau, mai curând, piele de anghilă! Ştiu perfect de bine ce s-ar fi întâmplat cu lingourile

băncii Angliei! Ah! Marchizul de Rio-Santo[38] nu era un papă-lapte, să ard în infern dacă nu-i aşa!

Bietul om se exaltase atât de tare tot vorbind, încât ultima înjurătură îi trecu printre buze fără a-i mai revolta susceptibilitatea.

— Încă îi mai lasă gura apă, şopti Pip care se apropiase de jupânul Andrew. Dar raportul — pentru că chestia asta se cheamă un raport — nu se va termina nici până mâine dimineaţă... şi vă mărturisesc că acolo sus, înspre Portland-Place, există o doamnă din *high-life* care, aşteptându-mă, îşi muşcă cu nerăbdare unghiuţele trandafirii.

— Te aud, rechin rău ce eşti! strigă căpitanul cu un glas tunător. Bănuieşti, cu siguranţă, că am descoperit şi altceva, deşi eu trec prin uşi, nu prin hornuri... Cât despre doamna care te aşteaptă, dânsa nu locuieşte în Portland-Place, ci pe Ave-Maria-Lane, tocmai în partea cea mai de sus a unei case sortite să fie demolată, şi pe care, săptămâna trecută, am văzut-o sprijinită în nişte grinzi rebutate... Doamna aparţine, este adevărat, înaltei societăţi, prin faptul că termină de tocit încălţămintea cameristelor unor *Ladies*... Se numeşte Suky şi seamănă ca două picături de apă cu sora ta, Swab... N-ai decât să ridici din umeri, gentlemanule, dar să nu mă contrazici... este mare păcat să minţi. Iată, aşadar, cum stăm — se întrerupse deodată, punându-şi degetul lung, păros şi osos pe un nasture al hainei lui A.-E.-I.-O. Uckrill. Day-Lily se află la alderman-ul Adrian, Robert Vaughant este pe capra trăsurii, Jonathan Girle stă în spate. Şi căpitanul Dady este înăuntru!

— Cum, înăuntru?! se mirară simultan Andrew şi Pip.

Dady O'Crab era prea dornic de succes ca să se mai supere şi de această întrerupere a lui Pip. Îi privi în tăcere pe cei doi interlocutori ai lui şi timp de o clipă se bucură de triumful său legitim.

— Miss Sun-Ray este cu adevărat şefa, spuse în cele din urmă, dar nişte tipi ca Jonathan şi ca Robert, chiar dacă intră într-o şcoală, îşi păstrează liberul lor arbitru... Am şi eu o afacere cu Robert şi cu Jonathan... Ne-am înţeles, pur şi simplu, Jonathan, Robert şi cu mine, să-i adunăm pe cei optzeci de mii de băieţi buni care-au rămas răspândiţi prin Londra, ca să dăm o lovitură cel puţin la fel de frumoasă ca cea despre care vă vorbeam adineauri. Dar nu vom avea cu noi nici un elefant de felul lui Saunders, care doar prin moartea lui ne-a făcut să ratăm prima afacere.

Uckrill şi Pip erau numai urechi.

— Am avut ideea, încheie bunul căpitan, şi acei domni m-au aprobat în unanimitate, să dăm foc *Palatului de Cristal*[39] şi, profitând de incendiu, să jefuim Marea Expoziţie!

---

[38] Referire la acţiuni şi personaje din romanul *"Les mystères de Londres" ("Misterele Londrei")*, de Paul Féval-tatăl. (n.t.)

Capitolul IX - În trăsură

Uckrill îi spusese vizitiului Jim:

— Urcă prin Temple-Bar, mergi de-a lungul Strandului şi du-te să-i arăţi milordului parcurile... Vei căpăta un bacşiş bun.

În mod flegmatic şi conştiincios, Jim urmărea itinerariul trasat.

De altminteri, la început sir Franck nu se interesă deloc de ceea ce se întâmpla în jurul său.

Aventura lui de mai adineauri îl indispusese. Venind la Londra, socotea că va fi un necunoscut şi că nu va mai fi nevoit să i se împuie urechile cu povestea aceea absurdă cu diamante, care începea să-l enerveze, în ciuda dispreţului pe care îl avea pentru o calomnie care nu se baza pe nimic.

Dar nu făcuse nici zece paşi în acest oraş şi un individ, care-i era total necunoscut. Îl interpelase spunându-i pe nume, îl apucase în mod familiar de nasturii redingotei şi se agăţase, literalmente, de persoana lui, pentru a-i debita, în cele din urmă, povestea aceea ridicolă.

Nu înţelesese prea bine ce putea să însemne, ca poziţie socială, titlul de "numărul 20 de la curente", dat acelui individ de către omul în negru a cărui intervenţie îndatoritoare îl eliberase, în fine, de acel personaj plictisitor.

Se întreba însă, nu fără o oarecare îngrijorare, dacă o asemenea scenă se va repeta adesea şi dacă acele "curente" aveau multe "numere" de felul celui care "sărise" asupra lui.

Se gândea, cu un oftat de regret, la vastele întinderi albastre şi liniştite de "acolo", la capitală sa, la palatul său şi la acea minunată ţară însorită unde, până mai ieri, era aproape rege.

---

[39] *Palatul de Cristal* (în lb. engleză: *Crystal-Palace*): Proiectat de sir Joseph Paxton, a fost una dintre cele mai remarcabile clădiri construite în Anglia în secolul al XIX-lea, fiind destinat Marii Expoziţii Universale *(The Great Exhibition)* organizate în 1851. Iniţial, clădirea a fost înălţată în Hyde-Park şi a fost strămutată în Sydenham în 1852. Ideea de a organiza o expoziţie universală a fost concepută în 1849, când s-a şi iniţiat un concurs, care a fost câştigat de sir Paxton. Proiectul şi construcţia au fost gata într-un timp record de nouă luni. Întreaga structură a fost distrusă într-un incendiu în 1936. (n.t.)

Sir Franck ajunsese aici cu gândurile sale, când trăsura lui se opri brusc. Această haltă îl scoase din visarea în care se cufundase.

Fără ca el să-şi fi dat seama, trăsura mersese în lungul întregului Strand şi se afla acum în Piccadily, la intrarea în Green-Park.

Locul în care afluenţa de echipaje şi de călăreţi tocmai provocase oprirea momentană a trăsurii lui sir Franck este punctul în care începe eleganta promenadă a capitalei engleze. Acolo se desfăşoară defilarea zilnică a frumoaselor *Ladies*[40] a blondelor *Misses*[41] a cochetelor atelaje care se duc spre sau revin din parcuri — ceva asemănător cu drumul de acces spre Blois de Boulogne, de la Paris.

Se întâmplă ca o trăsură deschisă, o "victoria", cu un atelaj foarte bogat şi care venea din sens invers, să fie silită să se oprească şi ea, ba încă atât de aproape de trăsura ex-rezidentului, încât roţile celor două vehicule se atingeau.

Pe pernele acelei căleşti, sub o blană mare din vulpi albastre, stătea rezemată, într-o poziţie nonşalantă, o femeie. În această situaţie, stând faţă-n faţă cu sir Franck, ea se afla atât de aproape de fostul rezident încât i-ar fi fost imposibil să n-o privească şi, mai ales, să n-o admire.

În clipa în care a zărit-o, ea îşi aplecă uşor capul în direcţia opusă, astfel că el nu-i putea vedea decât profilul şi începutul unei splendide cefi deasupra căreia se ridicau, în ondulaţii moi şi minunate, nişte bucle blonde cu reflexe de aur roşcat, un păr de culoarea acelui blond arămiu pe care-l picta cu atâta dragoste Tiţian... Capul, prins pe gâtul de un alb lăptos, delicat şi flexibil, avea un contur superb iar urechea era micuţă şi transparentă ca o mică scoică de sidef trandafiriu.

Aproape imediat, necunoscută se întoarse spre fostul rezident, şi mişcarea cu care o făcu nu reuşi să spulbere vraja. Dimpotrivă sir Franck rămase uimit şi orbit. Nu era o femeie, ci o fată tânără, cu toată strălucirea şi prospeţimea Florei — zeiţa primăverii, şi cu graţia şi nobleţea unei Diane.

Fără îndoială, întorcându-se spre sir Franck, fata nu se aşteptase să se pomenească atât de aproape de un gentleman absorbit în contemplarea ei, sau poate că privirea fostului rezident trăda prea grăitor impresia de încântare a cărei cauză era ea însăşi... Roşi puţin, sub acea privire neaşteptată, şi totuşi nu-şi putu reţine cu totul un uşor zâmbet ştrengăresc, ce-i întredeschise buzele.

Toată această scenă nu durase decât un minut.

Când circulaţia a putut fi reluată, "victoria" porni din nou la drum, urcând spre Strand, în timp ce trăsura îşi continua mersul spre Hyde-Park...

---

[40] *Ladies* (sg. *Lady*) (lb. engleză) — doamne.

[41] *Misses* (sg. *Miss*) (lb. engleză) — domnişoare. (n.t.)

Dar acea apariţie fermecătoare şi neaşteptată produsese asupra lui Franck Zephyr efectul fericit de a-l scoate din proasta lui dispoziţie şi de a colora puţin în roz cenuşiul gândurilor sale...

Desigur, nu pentru că l-ar fi cuprins deja nişte dorinţe de dragoste sau pentru că această simplă întâlnire cu o necunoscută ar fi fost de ajuns ca el să se simtă lovit în inimă de acel faimos *"coup de foudre"*, acea dragoste la prima vedere de care abuzează atâta unii scriitori, ca să-şi închege combinaţiile lor romanţioase.

Emoţia lui sir Franck (căci era cu adevărat emoţionat) era mai curând un sentiment de surpriză şi de încântare, asemănător celui pe care l-ar încerca un om pierdut în umiditatea opacă a ceţii şi pe care l-ar scălda, pe neaşteptate, o binefăcătoare ploaie de raze ale unui soare primăvăratic, care ar ilumina brusc, în jurul său, tufişuri înverzite şi pajişti de curând înflorite...

Acum trăsura ex-rezidentului înainta uşor pe nisipul aleii, în lungul râului şerpuitor, printre peluzele minunat întreţinute ale acelor imense şi superbe grădini despre care se poate spune că sunt plămânii oraşului.

Circulaţia trepidantă şi gălăgioasă de adineauri fusese înlocuită de preumblarea lentă şi odihnitoare a echipajelor de lux; aerul, foarte curat, era încărcat cu mirosuri fine: parfumuri feminine amestecate cu miresmele primelor flori ale anului.

Sir Franck uitase, aşadar, aventura ridicolă pe care o avusese cu "numărul 28" şi se cufundase din nou în visare, dar o visare mai roz.

Dar, aproape fără a-şi da seama, nişte gânduri ciudate luară naştere în mintea lui. Vederea frumoasei necunoscute trezise, mai vie că oricând în imaginaţia sa, amintirea chipului Nowlei. Nu pentru că i-ar fi semănat ca trăsături. Dar, desigur, frumuseţea ei, abia întrezărită, o egala pe cea a hindusei, şi era prima dată când lui Franck i se întâmpla să facă o astfel de constatare.

Da, era într-adevăr aceeaşi graţie regească, aceeaşi puritate şi aceeaşi perfecţiune a liniilor şi a formelor, aceeaşi nobleţe a mişcărilor şi a ţinutei şi, mai ales, aceeaşi fermecătoare tinereţe!

Erau egale ca splendoare şi din fiecare emana aceeaşi strălucire de stea. Şi, prin aceasta, se asemănau!

Acesta era motivul pentru care vederea uneia trezise în sir Franck amintirea celeilalte.

Dar fostul rezident nu se gândea niciodată la Nowla fără a se gândi totodată şi la Miriam, sărmana fetiţă născută din dragostea să cu fiica brahmanilor şi pe care nu reuşise s-o salveze, prima dată, de răzbunarea Sikhs-ilor, decât pentru a o vedea răpită, în împrejurările misterioase şi tragice pe care le-am descris.

Şi acea dublă amintire era însoţită întotdeauna, în inima sa, de o profundă înduioşare.

Miriam!

Astăzi ar avea paisprezece ani! Ar fi deja o mică femeie, ca fetele precoce din rasa ei maternă! Şi ar fi frumoasă, frumoasă ca Nowla, poate chiar mai frumoasă, da, mai frumoasă decât strălucitoarea străină întrezărită adineauri, după care bărbaţii se întorceau, uimiţi şi muţi de admiraţie.

Oare de ce nu veghease mai bine asupra lor? În mijlocul capitalei sale, în palatul său, sub protecţia atâtor sclavi, le crezuse în siguranţă. Şi totuşi, ce se întâmplase cu ele, cu Miriam şi cu mama ei?

Moarte!

Putea oare să se mai îndoiască? Cunoştea prea bine fanatismul acelor triburi indiene care credeau că dragostea uneia dintre fiicele lor pentru un creştin le dezonorase în faţa zeului lor... A trebuit ca mama şi fiica — era perfect convins de asta — să plătească cu viaţa lor sacrilegiul săvârşit.

Nu o dată fusese pe punctul de a renunţa la postul său de rezident, spre a pleca, aşa ca altădată, de unul singur, într-una din acele expediţii în care săvârşise atâtea minuni, şi să le răzbune, la rândul lui, fără milă, prin exterminarea acelora pe care-i ştia bine că sunt cei care le răpiseră. Mai ales prin moartea acelui Sauton, pe care-l ghicise, dar prea târziu, a fi fratele Nowlei.

Nu-şi pusese lotuşi în aplicare acel plan, fiind prea convins de soarta lor tristă şi preferind — deoarece nu mai putea fi vorba despre răzbunare — să păstreze încă acea putere aproape nemărginită care-i va permite poate, cândva, să le răzbune mai uşor şi mai cumplit.

Prea generos pentru a trăi veşnic cu sentimentul urii şi timpul cicatrizându-i, încetul cu încetul, rănile, ajunsese să înţeleagă, în parte, superstiţiile pe care oaspeţii săi au fost împinşi să le respecte.

Aproape că se acuzase pe sine că, violând legile ospitalităţii lor încrezătoare, fusese autorul propriei sale nefericiri.

Şi rămăsese doar cumplit de trist.

Mai de curând, când primise sarcina de a merge ia Sikhs-i ca să ia *Koh-i-noor*-ul, profitase de acea misiune spre a începe o nouă anchetă, încercând să capele o dovadă materială a sorţii celor pe care le plânsese atâta.

În zadar.

Întregul trib căruia îi aparţinuse Nowla, fugind de oprobriul triburilor vecine, se exilase.

Aflase doar ceva, şi anume că bătrânul patriarh murise şi că Sauton nu se mai întorsese niciodată.

Trebuia, aşadar, să piardă speranţa de a lămuri vreodată acel mister îngrozitor.

Se gândise atunci să se apropie de familia lui. Îşi adusese aminte că avea la Londra un nepot şi o nepoată, ambii orfani. În copilărie o iubise mult pe sora lui, Nancy, cu care semăna extraordinar de mult, până într-atâta încât, dacă se deghiza cu veşmintele ei, abia dacă puteau fi deosebiţi unul de celălalt.

— Dacă nepotul meu Dick îi seamănă mamei sale, se gândise, trebuie să semene şi cu mine. Cât despre nepoata mea Mary, este ceva mai mare decât Miriam, dar probabil că nu pare mai în vârstă decât ar părea, astăzi, fiica mea. Ea va înlocui copila pe care am pierdut-o.

Între timp, Jim — executând literă cu literă consemnul dat de Uckrill, când îl îndemnase să-l plimbe prin Londra pe fostul rezident — ieşise din Hyde-Park, îndreptându-se, prin Constitution-Hill, spre palatul Buckingham, căruia sir Franck îi acordase, de altminteri, prea puţină atenţie. Intrase apoi în Mall, mergând în lungul lui Saint-James-Park, până la Admiralty. Acum, îşi plimba clientul printr-un cartier pe jumătate înstărit, pe jumătate luxos, ale cărui locuinţe — în majoritate vile înconjurate de boschete şi având o înfăţişare plăcută — alcătuiau un ansamblu numit, în acele timpuri "Grădinile" *("The Gardens")*.

Toate acele vile aparţineau unor nobili, unor financiari sau unor comercianţi bogaţi din City, care le foloseau pentru legăturile lor amoroase de contrabandă.

În mijlocul acestor "grădini" şerpuia un fel de străduţă mizerabilă, ai cărei locuitori erau, în general, crema banditilor şi a zdrenţăroşilor capitalei.

Pegra Londrei se simţea foarte bine acolo, şi anume pentru un motiv excelent: deoarece partea din spate a caselor de pe acea străduţă dădea spre grădinile unor oameni sus-puşi, era de ajuns să faci o săritură, bine calculată, în proprietatea vecină, pentru a opri pe loc urmărirea de către poliţiştii respectuoşi... Era ceva cam ca un adăpost. Foarte preţios pentru hoţi.

Ba chiar, se obişnuia — fără îndoială, ca o aluzie batjocoritoare — că străduţa să fie denumită cu un nume cu totul edificator: *grădinile Cremonei*.

Prin anul 1862, municipalitatea Londrei a demolat acest cartier şi pe fostul său amplasament se află astăzi Trafalgar-Square.

Aceste detalii îşi au importanţa lor, aşa cum se va putea vedea, dar sir Franck Zephyr, care sosea din India, habar nu avea de ele.

De altminteri, Jim avusese grijă să evite străduţa şi clientul său nu văzuse, din tot cartierul, decât vilele cochete şi elegante, în spatele unor frunzişuri proaspete şi înconjurate de garduri verzi şi de boschete.

Pe grilajul uneia dintre ele era prins afişul: "De vânzare".

"Ia te uită", gândi Franck Zephyr, "aş prefera să locuiesc aici, decât într-unul din acele cartiere zgomotoase pe care le-am traversat adineauri."

Şi i se adresă lui Jim:

— Suntem departe aici de Poultry?

— La aproximativ două mile, milord, răspunse Jim.

"Aş fi deci, destul de aproape de bunul Adrian", se gândi imediat sir Franck.

Îi porunci lui Jim să întoarcă şi să oprească în faţa casei.

Aceasta avea o înfăţişare foarte respectabilă, cu un stil elegant şi sobru, dar lăsând să se ghicească de la o poştă confortul pe care-l oferea, astfel încât un om cu gust, aşa cum era Franck, nu ar fi ales o alta dintr-o sută.

"— Va trebui", îşi spuse, "să-l rog pe alderman să vină s-o vadă, împreună cu mine."

Apoi, răzgândindu-se:

"Pe cinstea mea, de ce n-aş vedea-o imediat... Ştiu mai bine decât Adrian ce-mi trebuie... Şi dacă această casă îmi convine, voi evita astfel să-l deranjez pe fratele meu care este un om foarte ocupat, după câte mi s-a părut."

După ce raţionase în acest mod, privi mai atent afişul şi află că, pentru toate informaţiile privitoare la casa de vânzare, trebuia să se adreseze juristului Robert Vaughant, care locuia pe Saint-Martin-Lane.

Saint-Martin-Lane era foarte aproape, după cum îi explică Jim, aşa că Franck îi spuse să-l conducă imediat la adresa indicată şi, o jumătate de oră mai târziu, reveni să viziteze casa, însoţit fiind de un bărbat în jurul vârstei de treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat foarte corect, în haine negre şi purtând nişte ochelari cu ramă de aur; întocmai înfăţişarea unui om de afaceri cinstit şi serios.

În vreme ce Jim aştepta în faţa grilajului, Robert Vaughant şi fostul rezident, primul conducându-l şi dând explicaţii celui de-al doilea, intrară în casă.

Clădirea era bine împărţită, mare, de un lux solid şi confortabil, aşa cum promitea şi exteriorul. Dar, în curând, atenţia cu care o studia sir Franck fu distrasă...

Deoarece aruncase o privire, printr-una din ferestrele încăperilor pe care le traversa, spre vilă vecină, care nu era ascunsă de frunziş din partea aceasta, nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză.

În balconul acelei vile, o femele — o femeie foarte tânără — cu tenul strălucitor, cu părul de un blond-roşcat aprins, stătea, cu ochii plecaţi, cu bărbia sprijinită în trei degete, în poziţia unei gândiri adânci.

Şi acea femeie tânără nu era alta decât frumoasa pe care sir Franck, în plimbarea sa, o întâlnise cu puţin timp înainte, în Piccadily.

În mod clar, hazardului îi plăcea să-l aducă în prezenţa acelei drăguţe persoane.

Hazardul? Era cu adevărat hazardul, care se distra jucându-se astfel?

Dacă fostul rezident din Nepal, în loc s-o privească atât de îndelung pe frumoasa necunoscută din Piccadily, l-ar fi privit mai atent pe vizitiul ei, poate că acum ar fi găsit o oarecare asemănare cu acelaşi Robert Vaughant, jurist şi om serios care, în clipa de faţă, îl însoţea să viziteze vila din *"The Gardens"*.

Dar sir Franck, orbit de admiraţie, nu o văzuse decât pe cea care se plimba cu trăsura şi nu acordase nici o atenţie vizitiului.

Între timp, omul de afaceri, în spatele ochelarilor săi de aur, nu-şi dezlipea privirile de pe... clientul său.

Un zâmbet subţire îi încreţi buza când văzu că uimirea lui sir Franck, la vederea neaşteptată a doamnei din balcon, nu era lipsită de o oarecare emoţie.

Şi deoarece sir Franck, din nou vrăjit, rămânea în faţa ferestrei, într-o atitudine cu adevărat plină de admiraţie, zâmbetul maestrului Vaughant se accentua, ajungând să devină un rânjet mut.

De altminteri, sir Franck, absorbit în contemplare, nici nu-şi dădu seama de asta. În mod clar, era intrigat.

— Cine este această doamnă? întrebă, întorcându-se.

— Este Marchiza, răspunse cu amabilitate asociatul lui Day-Lily.

— Marchiza? mai întrebă fostul rezident.

— O! Nu realmente o marchiză... deşi, prin ţinuta măreaţă şi prin frumuseţea ei, ar fi demnă să poarte cu adevărat acest titlu. Este numită astfel fiindcă bătrânul marchiz de Hackney este cel care i-a oferit acest mic palat drăguţ, echipajele şi bijuteriile sale.

Sir Franck păru puţin dezamăgit.

— Şi totuşi, continuă zâmbind omul de afaceri, ea nu e metresa bătrânului marchiz. Este o virtuoasă...

— Cu toate acestea...

— O virtuoasă sperioasă, milord, în ciuda aparenţei. Şi treaba merită să fie povestită... Se spune că, dacă a receptat darurile marchizului, n-a făcut-o decât pentru că a fost silită şi obligată de către o persoană din familia ei, care o terorizează... Dar, în pofida acestei presiuni şi a generozităţii sale, bătrânul îndrăgostit nu este deloc mai avansat decât în prima zi... Tot ce a obţinut, este să fie primit zilnic, câte o jumătate de oră, de către frumoasa copilă... primit de faţă cu martori... Şi întrevederea nu-i este acordată pentru a-i spune vorbe dulci, credeţi-mă, milord... Căci tânăra rebelă nu i se adresează decât ca să-l respingă şi să-i ceară s-o lase în pace, sau chiar ca să-şi bată joc de el... Ceea ce nu-l împiedică, prostul bătrân, să revină a doua zi, cu noi daruri... Umblă zvonul că în felul acesta s-a ruinat, sau că se află foarte aproape de a ajunge la ruină... Iată toată povestea Marchizei!

Franck îl ascultase cu atenţie pe Vaughant, dar fără a scăpa din ochi pe tânăra femeie despre care vorbeau. Văzu deodată că ea îşi ridicase privirea şi că se uita la el.

Ca şi în Piccadily, privirile li se întâlniră şi tânăra se îmbujoră.

Din discreţie, el se retrase de la fereastră şi, întorcându-se spre Robert Vaughant, îi declară:

— Este în ordine, cumpăr casa...

În vreme ce între sir Franck şi Robert Vaughant se schimbau acele cuvinte în legătură cu Marchiza, fostul rezident nu bănuia că în vila vecină se vorbea despre el.

Acea convorbire al cărei subiect îl constituia el avea loc între Marchiza însăşi şi personajul pe care A.-E.-I.-O. Uckrill îl numea fie Day-Lily, fie miss Sun-Ray.

Între cele două femei există o mare asemănare, dar miss Sun-Ray era o persoană de douăzeci şi opt-treizeci de ani, în timp ce sora ei nu număra decât şaptesprezece, optsprezece primăveri.

Una era piersica gustoasă, iar cealaltă — ramura de piersic înflorită.

Aşa cum spuneam, Marchiza se afla pe balcon. Miss Sun-Ray, — s-o numim astfel, deşi purta veşmintele elegantului gentleman pe care l-am văzut mai înainte intrând la alderman-ul Adrian — miss Sun-Ray, aşadar, intrase fără zgomot în camera a cărei uşă-geam era deschisă spre acel balcon şi se aşezase, fără un cuvânt, în spatele unei perdele.

Din locul în care era instalată, îl vedea pe Franck Zephyr fără a fi văzută şi, la fel ca Robert Vaughant, fusese martoră emoţiei ce se zugrăvise pe chipul fostului rezident.

— Ei, bine! Frumoasa mea Georgina, surioară — i se adresă pe neaşteptate — iată-te cufundată din nou în visările tale. La ce te gândeşti?

Marchiza tresări, ca trezită brusc din somn. Se crezuse singură.

— La ce mă gândesc, surioară? şopti cu un glas dulce şi cu un suspin adânc. Parcă eu ştiu? La nimic vesel, asta este sigur.

— Eu, una, ştiu bine, i-o reteză cu acreală miss Sun-Ray, şi nu sunt mulţumită de tine.

Georgina, care se întorsese către sora ei mai mare, îşi plecă ochii cu o expresie supusă, aproape tremurând.

— Mereu ideile tale nebuneşti! continuă miss Sun-Ray. Eşti, nu-i aşa, o mică persoană foarte nefericită, cu toate că toţi se străduiesc să-ţi asigure fericirea... să te facă bogată şi cea mai invidiată dintre femei!...

— Nu sunt deloc ambiţioasă, nici orgolioasă — nu este vina mea, Jenny.

Se pare că Day-Lily sau miss Sun-Ray purta şi numele de Jenny.

— N-ai dreptate, strigă ea. Am hotărât să fac din tine o mare doamnă, chiar împotriva voinţei tale... O nevinovată ca tine nu trebuie să discute voinţa unei surori cu mai multă experienţă.

— Îţi dau ascultare, soră, de vreme ce mă aflu aici... Şi totuşi, mi se pare că te înşeli, Jenny, da, aşa mi se pare... Nu pot înţelege cum tot aurul din lume ar putea face fericirea unei femei, dacă este nevoită s-o obţină cu preţul presiunilor pe care le suport... Bătrânul acela...

— Ei, bine, Georgina, ce-i cu bătrânul acela?

— Te asigur, Jenny, că vizitele lui sunt pentru mine o ruşine şi un supliciu de nesuportat.

— Cu toate acestea, ce-ţi cere, şi ce-i acoi~zi tu? Prea puţin, recunoaşte... Dreptul de a te vedea zilnic timp de câteva minute, de a se convinge încă o dată, în fiecare zi, de dispreţul tău... şi de a se ruina pentru tine...

— Este prea mult, surioară, ţi-o jur... Este adevărat, nu-mi cere nimic, dar totuşi ştiu ce ascunde tăcerea lui şi, când îl văd, visez, o! Da, visez, poftim: visez să fiu săracă şi urâtă, şi departe de aici... Privirile lui care imploră îmi par a fi nişte insulte de nesuportat, iar zâmbetele sale, pe care le îngroaşă o poftă vicioasă, mă fac să mă înfior, ca nişte strâmbături hidoase... Mi-e scârbă de bogăţiile lui, de luxul acesta pe care mă obligi să-l accept din partea lui... Aşa că ştii bine cu ce grabei ţi le-aş lăsa ţie... Dar nu va fi în curând ruinat, aşa cum m-ai făcut să sper, spune-mi?

Miss Sun-Ray ridică din umeri, a milă. Dar, în mod clar, planurile sale de astăzi prevedeau să se poarte blând cu sora mai mică, din partea căreia cerea, de obicei, o ascultare oarbă.

— Haide, Georgina, reluă ca firul vorbei, văd bine că vei rămâne mereu aceeaşi. Nu poţi fi schimbată, fiinţă romanţioasă ce eşti, şi nu vei înţelege niciodată necesităţile vieţii... Toate aceste aversiuni puerile şi toate scrupulele tale meschine sunt totuşi foarte ciudate, la o fată de originea ta. Căci tu, ca şi mine, provii dintr-un mediu în care nu se obişnuieşte să ai astfel de prejudecăţi.

— Nu sunt deloc prejudecăţi, surioară, ci simţăminte fireşti împotriva cărora nu pot lupta.

— Am înţeles... Aminteşte-ţi, totuşi, că fără mine, care am avut grijă de tine şi care am încercat, fără a reuşi, să-ţi dau o educaţie practică, astăzi ai fi fost moartă de foame şi de sărăcie, sau ai fi una dintre acele fete cinstite, prost îmbrăcate, bolnăvicioase şi jalnice, ofilite din cauza lipsurilor de tot felul şi care, muncind zi şi noapte, în maghernişe abjecte, câştigă cu greu cele câteva pence trebuincioase pâinii zilnice... Doar dacă, curând descurajată, n-ai fi ajuns, în pofida frumoaselor tale instincte, în şanţ şi, devenind

asemenea prostituatelor de la White-Chapel, tuberculoase şi alcoolice, care — pentru un pahar de gin — se dau unor marinari beţi...

Un val de sânge năvăli în obrajii fetei.

— Surioară, ripostă cu vioiciune, cu glasul vibrând de indignare, surioară, ştii că mai bine aş fi murit de o mie de ori, decât să ajung la asta!

— Atunci, mulţumeşte-mi, replică la rândul său miss Sun-Ray, că te-am scutit de un plonjon în apele murdare ale Tamisei şi că am făcut din tine strălucitoarea fiinţă care ai devenit... Uită-te la situaţia extremă la care ai fi putut ajunge şi compar-o cu cea pe care ţi-am procurat-o, pe baza unui aşa-zis sacrificiu al pudorii tale deplasate... Dar, la urma urmei, eşti sora mea, Georgina, şi vreau să mă iubeşti. Dacă acest sacrificiu, oricât de mic ar fi, pare să-ţi fie prea greu, am hotărât să nu-ţi mai forţez aversiunile.

O rază veselă de speranţă ilumină frumoşii ochi ai Georginei.

— Adevărat, surioară? exclamă. Aşadar, nu va mai trebui să suport vizitele bătrânului Hackney?

— Recunosc că bătrânul Hackney nu este un adorator cu o înfăţişare prea atrăgătoare, şi înţeleg că obsesiile, chiar şi discrete, ale acestui nobil ramolit nu pot să-ţi fie decât neplăcute.

— Ceea ce înseamnă, nu-i aşa, exclamă iar Georgina, că-mi permiţi să nu-l mai primesc?

Miss Sun-Ray nu răspunse direct la această întrebare plină de nelinişte. Arătând cu degetul fereastra casei de vis-à-vis, la care, de o clipă, stătea sir Franck Zephyr, întrebă:

— Spune-mi, micuţa şi frumoasa mea Georgina, îl cunoşti pe atrăgătorul gentleman care, de cel puţin cinci minute, este cufundat, în faţa ta, într-o fericită contemplare? Pe cuvântul meu de cinste, a căzut în extaz. Pariez că această admiraţie ţi-ar fi mai puţin odioasă decât cea a bătrânului tău adorator.

Astfel interpelată, tânăra îşi ridică ochii şi-l văzu pe Franck, pe care nu-l zărise încă, de când se afla acolo, cu adevărat în extaz în faţa ei.

Acesta fusese momentul în care ex-rezidentul, văzând-o roşind şi nevoind s-o supere printr-o atenţie indiscretă, se retrăsese din postul său de observaţie.

— Nu, Jenny, răspunse Georgina, nu-l cunosc pe acest gentleman.

— Ei, bine! adăugă cu oarecare ironie miss Sun-Ray, este un bărbat pe care-ţi face plăcere să-l priveşti, cu un chip nobil şi cu maniere frumoase, căruia femeii îi zâmbesc cu drag... Şi adaug că mă înşeli, spunând că nu-l cunoşti.

— Cum aşa?

— Foarte bine. I-ai surâs foarte amabil, mai adineauri, când l-ai întâlnit în Piccadily. Şi acum, te-ai îmbujorat toată doar pentru că, timp de o clipă, ai fost privită de el.

Georgina nu protestă. Se simţea, într-adevăr, foarte îmbujorată.

Se întrebă, numai, cum de putea miss Sun-Ray să ştie atâtea lucruri.

— Nu este doar un cavaler frumos, continuă Sun-Ray. Este şi un adevărat erou de roman. Şi se numeşte sir Franck Zephyr.

— Fostul rezident din Nepal?! se miră Georgina, cu mult interes.

— Chiar el, frumoasa mea... Cel ale cărui extraordinare isprăvi ţi le-am povestit acum câtva timp... Văd că nu l-ai uitat.

— Ei, bine! Jenny, spuse fata, după cele ce mi-ai povestit, chiar aşa mi-l închipuiam.

Domnişoara Sun-Ray luă o expresie nepăsătoare.

— Despre ce discutam adineauri? întrebă, ca şi cum ar fi vrut să schimbe vorba. Că ai fi foarte bucuroasă dacă n-ar trebui să-l mai primeşti pe bătrânul Hackney?

— O, sora mea mai mare, dacă ai face asta!...

— Ei, bine! Nu depinde decât de tine...

— Ce trebuie să fac?

— Să salvezi viaţa lui Sir Franck Zephyr.

— Ce vrei să spui, surioară?

— Este limpede. Viaţa fostului rezident din Nepal, care chiar acum un minut te privea cu atâta plăcere, repet, viaţa sa este în primejdie... Şi tu, Georgina, eşti cea care poţi să-i faci imensul serviciu de a i-o salva.

Rostise aceste cuvinte cu răceală şi răspicat, aţintind în ochii surorii sale o privire ascuţită ca un stilet.

Georgina cunoştea, fără îndoială, multe lucruri din trecutul lui miss Sun-Ray. Se înfioră din creştet până-n tălpi.

— Ce vrei să spui? repetă încă o dată, cu o voce lipsită de timbru.

— Iată, o lămuri cu aceeaşi nepăsare miss Sun-Ray. Sir Franck Zephyr a primit sarcina de a se duce la Sikhs-i să ia faimosul diamant pe care Compania Indiilor l-a oferit de curând reginei. Dar este bănuit că ar fi înlocuit acel diamant cu o piatră fără valoare şi că şi l-ar fi însuşit... Or, diamantul valorează cincizeci de milioane de franci... Înţelegi?

— Nu încă...

— Atunci, ascultă... Acest diamant de cincizeci de milioane, fie că o fi ajuns la regină, fie că a rămas în mâinile lui sir Franck Zephyr, eu am hotărât să-l obţin...

— Tu?

— Chiar eu... Dar, înainte de a încerca treaba aceasta, există un punct asupra căruia trebuie să fiu lămurită... Şi, de data asta, mă vei înţelege pe deplin... Mă asculţi?

Palidă ca o moartă, Georgina încuviinţă printr-o aplecare a capului.

— Dacă diamantul *Koh-i-noor*, *Lucifer* sau *Muntele-de-Aur*, oricum ţi-ar plăcea să-l numeşti — continuă miss Sun-Ray — dacă acest diamant este într-adevăr cel pe care regina urmează să-l expună, sub o vitrină blindată, cu prilejul manifestărilor de la *Great-*

Exhibition, care se va deschide la Palatul de Cristal, aceasta este direcţia în care îmi voi îndrepta atacul. În atare caz, îl voi lăsa în pace pe sir Franck Zephyr, care pare să te intereseze şi care, în mod sigur, te priveşte la rândul său cu interes, deoarece l-am surprins în extaz în faţa frumuseţii tale... În caz contrar...

— În cazul contrar? întrebă tânăra fată, cu glas tremurător.

— În caz contrar, este foarte simplu, surioară: voi încerca să-i iau lui sir Franck Zephyi comoara pe care pe nedrept şi-a însuşit-o... şi trebuie să recunoşti că aşa este şi just. Şi mă cunoşti, desigur, destul de bine pentru a şti că, dacă este necesar, viaţa unui om nu cântăreşte mult în mâinile mele şi ale prietenilor mei.

Într-adevăr, Georgina trebuie să fi fost lămurită în această privinţă, căci se înfioră din nou.

— Dar, încercă să obiecteze, te înşeli, mai mult ca sigur, Jenny. Fără a-l cunoaşte pe sir Franck Zephyr altminteri decât din cele ce chiar tu mi-ai spus şi din purtarea discretă pe care i-am văzut-o adineauri, îl cred incapabil să fi făcut substituirea de care-l bănuieşti. Acestea sunt, desigur, zvonuri false ce au fost răspândite referitor la el şi nu au nici o bază.

— Văd că ai o părere bună despre el, râse batjocoritor miss Sun-Ray. Eşti o fată inocentă şi nu cunoşti bărbaţii... Îmi place să cred, până la dovada contrară, că ai dreptate, şi aş regreta să fiu nevoită să adopt nişte soluţii extreme faţă de un gentleman atât de drăguţ... Dar este vorba de o afacere mult prea importantă pentru mine, ca să mă angajez în ea cu uşurinţă... Pe de o parte, cincizeci de milioane, iar pe de alta, riscul ştreangului... Ţin să fiu bine informată şi să nu acţionez decât în cunoştinţă de cauză... Aşa încât, copilă dragă, pe tine mă bizui pentru asta...

— Pe mine! exclamă Georgina, înspăimântată şi trăgându-se brusc înapoi.

O privi pe teribila miss Sun-Ray cu ochii măriţi de groază. Aceasta izbucni în râs.

— Eşti o fată virtuoasă, da, da, ştiu bine! — râse, puţin păsându-i de emoţia pe care cuvintele sale o cauzaseră surorii sale. Şi nu te pot sfătui să devii amanta fostului rezident din Nepal... Dar numai cu condiţia că mă vei ajuta te voi scăpa de insistenţele atât de insuportabile ale marchizului de Hackney.

Georgina începu să plângă în tăcere. Ştia că rugăminţile şi obiecţiunile erau inutile.

— Eşti frumoasă, extraordinar de frumoasă, irezistibil de frumoasă — continuă, neiertătoare, Sun-Ray, pe acelaşi ton de cumplită ironie. Fără a ceda în privinţa principiilor sale de virtute, o fată ca tine poate uşor să-l facă pe un bărbat, fie el chiar şi un Franck Zephyr, să-şi piardă minţile. Crede-mă, un zâmbet al tău, o privire vor fi de ajuns pentru a-l face să cadă la picioarele tale. Te va adora, dacă vrei. Vei putea foarte uşor să afli de la el tot ce vei vrea să ştii. Îşi va deschide în faţa ta inima şi toate secretele sale... Cine ştie dacă, pentru favoarea unui sărut pe unghia trandafirie a

degetului tău mic, nu le va implora să primeşti acel diamant, ca fiind singura femeie din lume demnă de a-l poseda? Vezi, Georgina: viaţa acestui bărbat atârnă de un fir, şi eu îţi ofer prilejul salvării sale.

Georgina nu răspunse nimic. Indignarea, groaza, ruşinea şi disperarea o făceau să-şi frângă mâinile.

— La urma urmei — trase concluzia, în sfârşit, miss Sun-Ray, adoptând un ton nepăsător — poate că mă înşel şi, într-adevăr, nu există nici un motiv ca tu să te interesezi de acest gentleman, numai fiindcă ţi-a acordat o privire admirativă la care erai îndreptăţită. Dacă propunerea mea nu-ţi surâde, să zicem că n-am spus nimic şi să-l lăsăm pe sir Franck Zephyr cu soarta sa şi cu primejdiile cărora le este expus.

Nici acum Georgina nu răspunse.

— Vreau totuşi să te previn în legătură cu un lucru, mai adăugă diabolicul ei tiran, şi anume că bătrânul Hackney, atât de discret şi de puţin supărător până astăzi, va veni peste puţin timp şi că acum manifestă nişte pretenţii de la care generozitatea lui nu-mi va permite să mă sustrag, dacă purtarea ta nu-mi dă o compensaţie în altă direcţie!

Ameninţarea era directă. Nefericită tânăra căzu în genunchi.

— Îndurare! se rugă, ridicând spre sora ei o faţă chinuită de spaimă. Ştii bine că aş prefera să mor.

— Alege! răspunse miss Sun-Ray, impasibilă.

În aceeaşi clipă se auzi soneria de la intrare.

Fata simţi că tot sângele îi năvăleşte la inimă. Era pe punctul de a leşina.

Uşa salonului în care avusese loc acea convorbire se deschise şi apăru capul lui Jonathan Girle (care până de curând stătuse, purtând o livrea de *groom*, în spatele trăsurii lui Day-Lily).

— Marchizul! anunţă, adresându-i-se lui miss Sun-Ray.

La auzul acestui nume, Georgina scosese un geamăt.

— Jenny, surioară, ai milă de mine, o mai rugă.

— Alege!

Atunci, înfrântă, zdrobită, biata copilă suspină:

— Voi face ceea ce-mi ceri... Voi încerca să fac.

— Juri?

— Jur.

— Atunci să fie într-un ceas bun! zise miss Sun-Ray, ajutând-o să se ridice. Ştiam eu bine că vei fi o fată cuminte şi că vom sfârşi prin a ne înţelege... În seara asta vei veni cu mine la teatrul "Adelphi" şi fostul rezident din Nepal îţi va fi prezentat... Ai grijă să te faci frumoasă. Şi, încă un sfat: încearcă să nu te îndrăgosteşti de acest Franck şi să nu ne trădezi.

Cu aceste cuvinte, ieşi din cameră.
Georgina rămase singură, scuturată de hohote de plâns.

Cartea a doua — Frumoasa hindusă

Capitolul I - La teatrul "Adelphi"

Credem că am făcut intrarea în scenă a numeroaselor noastre personaje, a căror prezentare, în cursul acţiunii deja începute, ar fi putut dăuna vioiciunii şi interesului povestirii, căci ar fi necesitat digresiuni prea lungi şi prea dese.

Înainte de a intra în mod definitiv în însăşi dramă pe care, în linii mari, am lăsat-o să se prevadă, ne mai rămâne să spunem cum se întâlnise Sauton, banianul, cu Day-Lily şi banda sa, cum se asociase cu aceşti hoţi emeriţi şi ce spera să obţină din această asociere.

Era chiar seara zilei în care Franck Zephyr, debarcând de pe *Creolian*, se dusese la fratele său alderman-ul, iar apoi, după ce făcuse cunoştinţă cu Uckrill, fusese plimbat de către Jim prin parcuri şi, în cele din urmă, cumpărase în "grădinile Cremonei" o vilă învecinată cu cea a "Marchizei".

— În seara asta, îi spusese Adrian lui Franck, îi vei vedea pe Dick şi pe Mary. Va fi sărbătoare în casa mea pentru întoarcerea mult-iubitului meu frate.

După ce-şi terminase plimbarea şi după ce fixase o întâlnire cu Robert Vaughant pentru a încheia cu el, a doua zi, cumpărarea casei, Franck, reamintindu-şi aceste cuvinte amabile ale fratelui său, se reîntorsese la alderman.

Şi, într-adevăr, fusese sărbătoare în casa acestuia.

Pentru a arăta mai bine imensă bucurie pe care o resimţea prin venirea fratelui său, alderman-ul invitase la o masă splendidă un număr de musafiri, nişte englezi veseli ca şi el, faţă de care se grăbea, fără îndoială, să se mândrească în legătură cu rudenia sa cu ex-vice-regele Nepalului.

Acesta ar fi preferat, desigur, ca această primă reuniune să aibă un caracter mai intim şi mai familial. Presupuse,se că va putea sta de vorbă, pe îndelete, chiar în acea seară, cu nepoţii săi, pe care era nerăbdător să-i cunoască.

Primul contact cu ei îl satisfăcuse pe deplin, atunci tind veniseră să-l îmbrăţişeze.

Dick era un băiat frumos de douăzeci de ani şi semăna, într-adevăr, cu mama sa. Adică îi semăna, în aceeaşi măsură, unchiului său Franck. Fostul rezident putea să se revadă în el, aşa cum fusese la aceeaşi vârstă.

Cât despre Mary, ochii ei mari, blânzi, mângâietori şi încrezători, zâmbetul ei drăguţ, dulceaţa chipului său, graţia ei tinerească, îl încântaseră tot atât de mult pe Franck care, de altfel, era dispus de mai înainte să-i îndrăgească pe cei doi.

Aşa că regretă de două ori mai mult că — din cauza numărului mare al invitaţilor, care nu permitea manifestări făţişe ale sentimentelor — nu putea să-i ia de o parte, pe unul cât şi pe celălalt. În acest fel, în cursul unei sporovăieli prieteneşti, ar fi putut fără întârziere să le aprecieze caracterele şi să constate dacă mintea şi inima lor corespundeau cu frumoasele promisiuni ale înfăţişării.

În loc de asta, fusese nevoit să ia parte la o conversaţie cam plictisitoare cu nişte necunoscuţi care, la drept vorbind, îi erau indiferenţi; să vorbească despre îndelungata sa şedere în India şi să facă un fel de relatare despre vânătorile şi călătoriile lui, spre marea admiraţie a vecinilor săi de masă, care căscau nişte ochi uimiţi, în ciuda modestiei cu care istorisea.

Era de faţă, printre alţii, un gentleman tânăr şi foarte elegant — care nu era altul decât neruşinata de Sun-Ray sau impertinentul Day-Lily — pe care Adrian îl prezentase ca pe descendentul unei familii de neam mare, cu care era mândru că întreţine nişte relaţii prieteneşti.

Tânărul — cu monoclu la ochi şi cu o camelie albă în butonieră — împinsese indiscreţia până la a cere, cu insistenţă, detalii în legătură cu şederea lui la Sikhs-i, referitor la odiseele al căror erou îl făcuseră cândva frumoasele doamne din posesiunile britanice, ba chiar şi despre ultima sa expediţie legată de transportul lui *Lucifer* şi despre procesul său cu Compania Indiilor, etc, etc.

Iar şi iar se repeta acea obsedantă poveste a diamantului! Sir Franck încercă totuşi să se împace cu situaţia. La urma urmei, nu putea să se supere pe Adrian pentru că avusese ideea de a împărtăşi cu câţiva prieteni bucuria sa fraternă. Aşa încât răspunsese cu o amabilitate calmă chiar şi la întrebările indiscrete ale tânărului gentleman cu monoclu.

De altminteri, avea, în legătură cu acesta, o impresie bizară. I se părea că chipul acestui tânăr nu-i este necunoscut. Oare îl mai întâlnise? Şi când? Nu ştia. Poate că era o

asemănare vagă cu o persoană pe care memoria lui nu era în stare să i-o reamintească în mod clar şi de la care totuşi nu-şi putea lua gândul.

Pe scurt, acest tânăr şi ceilalţi curioşi îl acaparaseră în asemenea măsură, încât fusese nevoit să renunţe cu totul să se ocupe în acea seară, în mod special, de Dick şi de Mary.

Ar fi putut crede că totul fusese premeditat de către alderman, dacă Franck ar fi fost în state de o astfel de bănuială împotriva unei rude de-a lui, căreia, chiar în aceeaşi zi, îi înmânase, cu o încredere atât de rar întâlnită şi de totală, un portofel cu trei sute cincizeci de mii de lire sterline.

La un moment dat, în timpul seratei, grasul Adrian se retrăsese în biroul său împreună cu Day-Lily. Acolo, între cei doi se desfăşurase, cu glas scăzut, următoarea conversaţie:

— Ei, bine! Draga mea Sun-Ray, m-am gândit la ce mi-ai spus azi după-amiază.

— Aha! Şi care este rezultatul acestei laborioase cugetări?

— Fratele meu Franck mi-a încredinţat averea lui, iar eu sunt hotărât, mai mult ca niciodată, să păzesc cu fidelitate această depunere.

Încântat de glumă, alderman-ul rostise aceste vorbe cu un hohot de râs.

— N-am putut să-ţi ascund asta, continuă, deoarece, după cum prea bine ştii, nu sunt în stare să-ţi ascund nimic, frumoasa mea Sun-Ray.

— Termină cu trăncăneala! îl întrerupse scurt Day-Lily. Ţi-am spus că interesul dumitale, ca şi al meu, este să ştim cine — rezidentul, sau regina — posedă adevăratul *Ochi al lui Shiva*.

— Aşa este, frumoaso, şi adorato, aşa mi-ai spus.

— Voiai să te mulţumeşti cu câteva sute de mii, fără să te întrebi dacă o asemenea operaţiune nu ţi-ar compromite securitatea şi dacă ne putea mulţumi pe mine şi pe prietenii noştri.

Adrian îşi plecă, vinovat, capul.

— Ţi-am explicat, continuă Day-Lily, că pentru dumneata, cât şi pentru mine, ar exista o afacere mult mai importantă, pe care am putea s-o încercăm cu rezidentul... Dacă vrei să păstrezi averea pe care ţi-a încredinţat-o, fără riscul de a-l vedea că ţi-o cere înapoi, va fi de ajuns, crede-mă, să dovedeşti că el a substituit *Koh-i-noor*-ul... Odată învinovăţit de această substituire, dacă mai îndrăzneşte să deschidă gura spre a-ţi cere să-i înapoiezi fie şi un penny, pe cinstea mea, nu ne va fi greu să i-o închidem...

— Ai dreptate.

— Şi, mă rog frumos, care este cel mai bun mijloc pentru a ajunge la acest rezultat? Cel mai bun mijloc din toate punctele de vedere, decât de a-i lua diamantul.

— Într-adevăr, cel mai bun, confirmă alderman-ul.

— Eşti de acord? Cu atât mai bine... Dar ţi-am mai spus ceva... Nu este suficient să ai un plan: trebuie şi să-l realizezi. Nu eşti de aceeaşi părere?

— E şi părerea mea, adevărat.

— Şi acesta este lucrul cel mai dificil... Îmi asum eu această sarcină, dacă vrei să înţelegi că, pentru a reuşi, va trebui să sacrifici o parte din averea ce ţi-a fost încredinţată spre păstrare.

Alderman-ul scoase un suspin adânc şi jalnic.

Calm, Day-Lily continuă:

— Banii constituie motorul războiului. Rezidentul a pus chiar el, în mâinile dumitale, armele ce vor fi folosite spre a-l combate. Acest sacrificiu va fi necesar. Mi-ai cerut răgaz să te hotărăşti. Aşadar, te-ai decis?

Alderman-ul scoase un oftat şi mai jalnic decât primul.

— Nu am decât o singură obiecţiune să-ţi fac, Sun-Ray, răspunse, o singură obiecţiune serioasă.

— Spune.

— Dacă Franck nu are diamantul, ăştia vor fi nişte bani cheltuiţi degeaba.

— Te înşeli. În cazul acesta vom şti unde se află "Lucifer", şi, pe cuvânt, dacă este la regină, ne vom duce să i-l luăm. De altminteri, înţelege bine, sunt hotărâtă să fac încercarea cu orice preţ — ho-tă-râ-tă — cu sau fără dumneata... Şi dacă va fi fără dumneata...

Day-Lily nu-şi încheie fraza. Dar acest *quos ego*[42] fu subliniat de o privire aţintită în ochii alderman-ului. Şi acea privire îl făcu pe grăsan să pălească.

— E-n ordine, se grăbi să spună, consimt, consimt. Sunt aliatul dumitale, aliatul dumitale de neclintit, dulcea mea Sun-Ray.

— Afacerea este de pe acum începută, continuă Day-Lily.

— Eşti iute la treabă.

— E necesar. Am dăscălit-o pe Marchiză, care s-a întâlnit cu fratele dumitale şi a cărei frumuseţe şi-a făcut obişnuitul efect.

— Îţi seamănă, Sun-Ray.

— Rezidentul va deveni vecinul ei.

— Cum aşa?

— A cumpărat adineauri, în *"The Gardens"*, vila vecină cu cea pe care bătrânul Hackney a oferit-o Georginei.

— A cumpărat!

---

[42] *Quos ego* (lb. latină): Cuvinte suspensive al căror înţeles este: "Ar trebui ca eu..." Au fost puse de Virgiliu *(Eneida)* în gura lui Neptun, care era iritat de furia dezlănţuită de vânturi asupra mării. Rostite de un superior, exprimă mânia şi ameninţarea. (n.t.)

— Da. Şi s-ar putea că ochii frumoşi ai Georginei să nu fie străini de rapiditatea cu care s-a hotărât să cumpere... Robert Vaughant este cel însărcinat cu vânzarea.

— Dar cu ce va plăti Franck, de vreme ce banii lui sunt la mine?

— Vei plăti pentru el.

— Vai! gemu Adrian, e scumpă tare, casa aia?

— Treizeci de mii de lire.

Suspinul care scutură imediat enormul abdomen al nefericitului alderman, avu o oarecare similitudine cu plânsetul unui hipopotam căruia îi este dor de copilul său.

— Vei plăti! insistă Day-Lily, fără a ţine seama de această disperare.

— Trebuie, se smiorcăi Adrian, trebuie neapărat, Sun-Ray, dacă dumneata vrei aşa, dacă aşa ceri...

Apoi făcu un gest de resemnare şi rămase mut, în atitudinea unui martir.

— Pentru astă seară — spuse Day-Lily, după o scurtă tăcere — nu ne mai rămâne decât să mergem la teatrul "Adelphi", unde ne aşteaptă Marchiza. Trebuie ca, chiar diseară, rezidentul să-i fie prezentat... Dar ce ai, dragul meu?

Această întrebare se datora unei noi schimbări în fizionomia alderman-ului. Din alb ca un nap, cum se făcuse mai înainte sub privirea lui Day-Lily, devenise acum de un roşu stacojiu. Fălcile lui grase şi atârnânde se umflau. Respiraţia îi era scurtă.

— Sun-Ray, dulcea şi adorabila mea Sun-Ray — o luă el cu binişorul — uite ce cuminte sunt, gata să te ascult în toate, supus ca un sclav... Şi de multă vreme stau aşa, la picioarele dumitale... Dar când oare o supunere atât de perfectă va primi o răsplată?

— Te voi face bogat ca un nabab. Ce vrei mai mult?

— Ah! Sun-Ray!

— Dacă mă asculţi, o faci pentru interesul dumitale... Şi mărturiseşte că ţi-am făcut, deja, câteva servicii?

— Sun-Ray, nu doar pentru asta îţi fac toate voile! Sunt doisprezece ani, ştii bine, de când te iubesc... şi de când aştept... Astăzi, sacrificiul acesta nou, imens, pe care mi-l ceri...

În timpul acelui dineu, jupânul Adrian închinase cam de multe ori paharul... Cu o îndrăzneală pe care, cu siguranţă, n-ar fi avut-o în starea normală, grăsanul — care, la început, vorbise împreunându-şi mâinile asemănătoare cu nişte bulgări de seu — îşi împingea acum cutezanţa până la a se apropia de dragă lui Sun-Ray cu un gest încă rugător, dar devenit deja familiar.

Dar Day-Lily nu avea chef de un asemenea joc. Fără vreun efort aparent, luă într-o mânuţă a sa una din labele informe ale acestui ridicol adorator şi o strânse în aşa hal, încât îl făcu să se dea înapoi cu un ţipăt de durere.

— Dragul meu, îi spuse tăios. uiţi cum trebuie să te porţi... Şi, o dată pentru totdeauna, fiindcă îmi dai prilejul să ţi-o repet, încetează să mi te adresezi, chiar şi când suntem între noi, cu numele de Sun-Ray, cu care vei sfârşi prin a mă trăda faţă de martori, într-unul din momentele dumitale de entuziasm. Sun-Ray nu mai există şi nu trebuie să mai vezi în mine decât pe prietenul şi aliatul dumitale Day-Lily, până în ziua în care succesul va încununa acţiunea noastră şi când vom fi îndeajuns de bogaţi şi de puternici, şi unul şi altul, pentru a nu ne mai teme de trecut! Te voi iubi numai când vei fi Lord Primar.

Ruşinat şi frecându-şi mâna zdrobită, englezul vesel, Adrian Zephyr, nu îndrăzni să riposteze.

— Haide, spuse Day-Lily, ca o concluzie, este timpul să mergem să-l prezentăm pe rezident Marchizei.

Se întoarseră amândoi în salon, unde Franck continua să fie asediat de prietenii alderman-ului cu întrebări cărora le răspundea, începând să ocărască în sinea lui.

— Frate, i se adresă Adrian, s-a vorbit destul despre India, despre tigri şi brahmani. Ţi-am promis mai înainte că-ţi voi arăta cum se distrează lumea la Londra şi cum înţelegem noi viaţa — noi, englezii din Anglia liberă. Dacă eşti de acord, vom merge să încheiem seara într-unul din teatrele noastre de varietăţi, unde dansatoarele noastre, clovnii şi cântăreţii noştri comici îţi vor oferi un spectacol cu care ochii tăi nu sunt obişnuiţi şi de care, aici, noi nu ne plictisim niciodată...

Pentru Franck, propunerea era o eliberare. Se ridică în grabă, dând ascultare invitaţiei fratelui său.

Înainte de a ieşi, îi căută din priviri pe Dick şi pe Mary. Dar amândoi tinerii se retrăseseră... "englezeşte", fără îndoială la ordinul lui Adrian.

Teatrul "Adelphi", situat pe Strand, este una dintre acele săli în care — aşa cum spusese alderman-ul — se asistă la un gen de spectacole fără piesă, din care englezii au făcut un soi de specialitate naţională şi ale căror distracţii comice şi de circ sunt oferite de clovni, acrobaţi, dansatori, dansatoare, cântăreţi şi cântăreţe, comici de tot felul, în cadrul unor numere de circ, de balet, feerii, pantomime, parodii, glume şi farse cu un humor special: plăcerea favorită a supuşilor Majestăţii Sale.

Ni se va oferi de mai multe ori prilejul de a-i conduce pe cititorii noştri în vreunul din aceste localuri originale, şi nu vom prelungi, acum, o descriere a multiplelor "atracţii" la care Franck Zephyr a avut ocazia să asiste, în compania grasului Adrian, a modernului Day- Lily şi a invitaţilor alderman-ului care îi însoţiseră în acea seară...

Dacă sir Franck — suntem datori s-o spunem — n-a văzut nimic din spectacol şi n-a acordat decât o slăbi atenţie actorilor, faptul se datora întâmplării că loja în care stătea, reţinută din timp prin grija lui Day-Lily, se afla în imediata vecinătate a celei ocupate de

Marchiză, şi că irezistibila frumuseţe a Georgianei, tenul ei strălucitor sub luminile teatrului şi, mai ales, mângâierea privirii sale adânci produseseră, din nou, asupra rezidentului acelaşi efect de vrajă nelămurită şi de atracţie tulburătoare pe care îl simţise deja, de două ori în aceeaşi zi, la vederea sa.

De altminteri, nu exista oare, în această serie de întâlniri, al căror calcul nu putea fi ghicit de către Franck, o ciudată încăpăţânare a întâmplării, care-l aducea mereu în prezenţa acestei splendide femei tinere, şi ciudăţenia acestui fapt nu era oare de natură de a-i atrage, fără voie, atenţia asupra ei?

Poate şi cele pe care juristul Robert Vaughant i le spusese despre ca — povestea aceea cu persecuţia infamă a cărei victimă era sărmana micuţă —, atitudinea melancolică în care o surprinsese stând, rezemată la balcon, toate acestea, adăugându-se farmecului uimitoarei sale frumuseţi, nu erau oare sortite să adauge acestei atenţii un adevărat interes?

Nu, în mod sigur, în ciuda originei poreclei aceleia de "Marchiză" cu care era denumită, această creatură adorabilă nu avea nimic dintr-o curtezană. Era mai curând o copilă, incapabilă de vicleniile şi viciile celor cu care era asemuită!

Cine ştie dacă nu cumva Franck Zephyr, bărbatul acesta curtenitor, nu se indigna deja din cauza sacrilegiului unei asemenea asemuiri; dacă în el nu se trezeau deja instinctele sale de cavaler rătăcitor: dacă nu visa deja, vag, s-o smulgă din mâinile celor ce-o persecutau pe acea fermecătoare necunoscută care-i fusese descrisă drept o înduioşătoare victimă?

Ar fi avut prilejul să combată nişte monştri!

De altfel, Marchiza nu era singura persoană pe care o mai văzuse în cursul zilei şi pe care o întâlnea din nou. La un moment dat, Franck fu foarte mirat, zărindu-l în sală pe acelaşi Robert Vaughant care-i vânduse o casă, chiar în aceeaşi după-amiază, şi care-i dăduse asupra Georginei informaţiile pe care le ştim deja.

Ba mai mult: acest Robert Vaughant îl cunoştea pe fratele lui, ca şi pe tânărul gentleman cu monoclu a cărui indiscreţie îi plictisise atât de mult în timpul serii. El veni, într-adevăr, să le strângă mâna, dându-i în felul acesta fostului rezident prilejul de a-i aduce la cunoştinţă fratelui său achiziţia pe care o făcuse şi rugându-l totodată să binevoiască să se ocupe de rezolvarea pecuniară a respectivei afaceri.

Rugămintea a fost aprobată de către alderman, cu o încercare de zâmbet care semăna, mai curând, cu o strâmbătură de durere: zâmbetul pacientului care vrea să se arate curajos în faţa dentistului care urmează să-l opereze.

Dar Franck nu văzu acea schimonoseală căci, printr-o a treia coincidenţă, tocmai recunoscuse, în ciuda întunecimii colţului în care se ascundea, silueta lungă a îndatoritorului A.-E.-I.-O. Uckrill, nr. 3.

Nu era ceva uimitor că într-un oraş imens, aşa cum este Londra, privirea lui să întâlnească, într-o singură zi, atâtea chipuri cunoscute?

Ochii lui A.-E.-I.-O. Uckrill îi părură totuşi mult mai strălucitori decât aşa cum îi văzuse de dimineaţă, în momentul în care acel personaj misterios venise să-l scape de nu mai puţin enigmaticul "număr 28 de la curente".

Şi, în mod mecanic, privirea sa cercetă mulţimea spectatorilor... Dar, fără îndoială, "numărul 28" era ocupat, în seara aceasta, să-şi fricţioneze coastele îndurerate de pumnul magistral cu care-l onorase rezidentul... Franck nu-l zări.

În schimb, îl recunoscu foarte bine, stând pe o banchetă, pe lunganul care se afla în primul rând al bandei de *cockneys* ce-l înconjurase în timpul ciudatei sale lupte.

Lunganul acela era un francez, numit Jehan Marasquin.

Acest Marasquin se afla acolo în compania unui omuleţ cu chip zeflemitor şi bătrânicios, pe care Franck nu-l cunoştea şi care nu era altul decât gentlemanul Pip.

De altfel, Pip nu se afla acolo decât în calitate de amator, căci Uckrill îi dăduse liber în această seară. O adusese acolo pe sora sa Swab şi pe bună lui prietenă Suky şi, pentru a petrece în mod plăcut seara, le servea cu generozitate pahare de grog însoţitoarelor şi însoţitorului său, fără a se uita şi pe el însuşi.

Cât despre căpitanul Dady O'Crab, desigur că la această oră târzie dormea somnul drepţilor, evitând astfel conştiinţei sale noi infracţiuni faţă de recomandările reverendului Barlow şi scutindu-şi punga de o reducere a numărului de pence, proporţională cu creşterea contului curent al înjurăturilor sale.

Se mai afla în sală un personaj a cărui vedere cu siguranţă l-ar fi făcut pe sir Franck să tresară. Nu pentru că l-ar fi întâlnit şi pe el în cursul zilei, ci fiindcă s-ar fi mirat să-l revadă acolo şi pe el.

Trecuseră ani întregi, mulţi ani, de când fostul rezident din Nepal nu se aflase în prezenţa lui, şi asta nu se datorase faptului că nu l-ar fi căutat.

Era un bărbat cu faţa bronzată, cu o înfăţişare firavă şi a cărui expresie vicleană şi totodată energică, sub o mască de nepăsare, i-ar fi dat de gândit unui observator.

Purta îmbrăcăminte europeană, dar, studiindu-l, ar fi fost uşor — după culoarea tenului său şi după trăsăturile chipului — să-i descoperi o înrudire de rasă cu unii mateloţi exotici, ce sunt deseori văzuţi debarcând la Londra de pe navele ce sosesc din India.

Stând în picioare în spatele unuia din stâlpii sălii, lângă uşa de ieşire, nemişcat ca o statuie, părea hipnotizat şi-şi ţinea privirea aţintită în direcţia lojei ocupate de alderman şi de fratele său.

Dar pe acesta Franck nu-l văzuse.

Şi, totuşi, cineva îl observa.

Din fundul colţului întunecat în care şedea, Uckrill se întreba care era motivul pentru care acel bărbat îl fixa pe sir Franck cu atâta insistenţă şi în mod atât de ciudat. Căci Uckrill era un vânător şi privirea lui cerceta totul, iar flerul său de copoi bun îi arăta acolo un mister...

Şi Uckrill avea acum motivele sale pentru a se ocupa de tot ce, mai de aproape sau mai de departe, părea şi aibă legătură cu rezidentul din Nepal.

Capitolul II - Sauton-Banianul

La sfârşitul spectacolului, spectatorii se îngrămădiră spre ieşire, iar bunul Andrew, strecurându-se prin mulţime, reuşi să se apropie de acel personaj ciudat pe care ţinea să-l vadă mai de aproape.

Bărbatul, care se aflǎ totuşi aproape de uşă, nu ieşise. Părea să aştepte pe cineva.

Şi acel cineva era Franck.

În plus, omul părea să vrea să-şi ascundă faţa, spre a nu fi văzut de rezident. Căci, în momentul în care acesta, uimind deplasarea generală, trecea prin dreptul lui, necunoscutul se întoarse cu spatele.

Rezidentul ieşi. Bărbatul îl urmă, ieşind imediat după el. Uckrill porni pe urmele lor.

"Nu mă înşelasem", gândea. "Individul ăsta are ceva împotriva unchiului lui miss Mary."

În acea clipă, lângă uşă se produse o învălmăşeală... Era agitatul şi nerăbdătorul Marasquin care, considerând probabil că englezii nu merg îndeajuns de repede, voia să-şi croiască drum cu forţa spre ieşire.

Pentru a nu-l pierde din ochi pe rezident, omul pe care-l urmărea Uckrill făcu un salt ce spori dezordinea.

La rândul său. Uckrill se avânta, spre a nu fi despărţit de personajul pe care, acum, ţinea şi mai mult să-l supravegheze. Consecinţa tuturor acestor mişcări şi frământări care, datorită lor, se produseră în mulţime, fu că sir Franck se pomeni despărţit, brusc şi fără să ştie cum, de fratele său Adrian şi de Day-Lily.

Chiar în acea clipă, se auzi un ţipăt de femeie înspăimântată... Ţipătul fusese scos de Georgina.

Împinsă înainte de presiunea brutală a gloatei, tânăra femeie, înghiontită, strivită, asfixiată, cuprinsă de frică, simţise că leşină.

Din fericire, două braţe o susţinură la timp. Erau braţele lui sir Franck care, văzând suferinţa ei, se repezise să-şi ofere ajutorul...

— Faceţi loc, vă rog! strigă.

Şi, însoţindu-şi vorba de gest, în timp ce cu o mână sprijinea mijlocul Georginei, cu cealaltă dădea cu putere la o parte pe nesimţiţii gură-cască.

Îşi croi astfel un culoar de trecere. De acest lucru profitară, strecurându-se în spatele lui, omul cu chip bronzat, iar în spatele acestuia, încăpăţânatul A.-E.-I.-O. Uckrill.

Marchiza nici nu avea putere să-i mulţumească lui Franck. Aproape-şi pierduse cunoştinţa...

Ieşind pe Strand, fostul rezident căută cu privirea o trăsură.

— Iată trăsura acestei doamne, grăi o voce, lângă el.

Dacă n-ar fi fost preocupat doar de starea în care se afla Georgina, ar fi recunoscut glasul omului îmbrăcat în negru şi îndatoritor, care îi făcuse deja un serviciu în acea dimineaţă. Dar, în acele clipe, nu dădea atenţie decât preţioasei sale poveri şi, în grabă, o conduse pe Marchiză, aproape purtând-o, până la "victoria" sa care, într-adevăr, staţiona la câţiva paşi de uşa teatrului.

Aerul de afară o făcuse pe Georgina să-şi revină puţin.

— Mulţumesc, reuşi să şoptească. Fără dumneavoastră aş fi fost strivită.

Îi întindea, cu voioşie, mâna.

— Vă simţiţi mai bine? o întrebă Franck.

— Mi-a fost mai mult frică, decât rău, dar aţi venit în ajutorul meu şi mi-a trecut.

— Dacă nu m-aş teme că sunt indiscret, v-aş cere doamnă, permisiunea de a vă însoţi până la uşa dumneavoastră. În felul acesta nu v-aş părăsi decât pe deplin liniştit cu privire la soarta dumneavoastră.

— Nu numai că nu sunteţi indiscret, replică Georgina, dar sunteţi un om curtenitor şi v-aş fi recunoscătoare, domnule salvator.

Vorbind astfel, se retrăgea spre a-i face loc lângă ea, în trăsură.

După ce sir Franck se instală, trăsura porni în trap rapid...

Nu era singura care se grăbea.

La o oarecare distanţă în urma ei, bărbatul cu faţă bronzată, ale cărui manevre îl intrigaseră atâta pe Uckrill, pornise în goană şi, cu coatele lipite de trup, folosindu-şi picioarele, alerga, atent să n-o piardă din vedere...

După cum ne putem închipui, Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill făcea şi el acelaşi lucru...

Şi mai era cineva care pornise în urmărirea acestei neobişnuite întreceri de alergare...

Era Day-Lily.

Despărţit de sir Franck, în momentul în care se produsese busculada la uşa teatrului, Day-Lily nu asistase decât de departe la scena pe care am relatat-o.

— Ia te uită, ia te uită, îi spusese în şoaptă lui Adrian, văzându-l pe rezident urcând în trăsura Marchizei, ia te uită la fratele dumitale! Ne merg bine afacerile, zău aşa, şi chiar mai repede decât mi-aş fi închipuit... Este o figură, rezidentul acesta! Se pare că în Italia nu se obişnuieşte să lungeşti treburile de amor... Va trebui, pe cuvânt, să aflu până unde va merge aventura în seara asta; şi pe turturelele acestea vreau neapărat să le studiez.

Spunând aceste cuvinte, făcuse semn vizitiului unei trăsuri şi, sărind cu uşurinţă în vehicul, ordonase:

— La *"The Gardens"!* Repede!

Vizitiul trăsurii pornise caii în galop, cu o asemenea viteză, încât nu numai că, pe drum, îi depăşise pe cei doi oameni care urmăreau pe jos trăsura Marchizei, dar sosise chiar înaintea acesteia la grilajul vilei Georginei.

Acolo, Day-Lily coborâse şi dăduse drumul trăsurii Apoi, spre a putea observa pe îndelete ceea ce avea să se petreacă între sir Franck şi fată, se ascunsese la câţiva paşi mai încolo, în umbra pe care o proiectau, de cealaltă parte a străzii, zidul unei grădini şi arborii unui boschet.

Aproape imediat, "victoria" care-l aducea pe sir Franck Zephyr şi pe tânăra fată pe care o însoţea se opri, la rândul său, în faţa grilajului, iar sir Franck coborî.

Dacă Day-Lily se aşteptase să-l vadă pe fostul rezident intrând, chiar în acea seară, la Marchiză, speranţele aveau să-i fie dezamăgite.

Crâmpeiul de conversaţie pe care urechea lui atentă reuşi să-l prindă, nu avea de altfel, nici el, să-l lămurească mai bine asupra progreselor mai mari sau mai mici ale intimităţii ce-ar fi putut să se înfiripe între cei pe care-i spiona...

— Încă o dată, mulţumesc, spuse, cu simplitate, glasul plăcut al Georginei.

— Îmi permiteţi — întrebă, la rândul său, rezidentul — să vin mâine să mă interesez de sănătatea dumneavoastră?

— Aş fi fericită, domnule.

Şi asta fu tot.

Din ungherul umbrit în care se afla, Day-Lily îl văzu totuşi, cu o oarecare plăcere, pe sir Franck aplecându-se asupra mâinii micuţe pe care i-o întindea Marchiza şi punând pe ea un sărut, îndeajuns de lung pentru a se putea trage concluzia că nu-i era deloc neplăcut să întârzie asupra acestui act de curtenie...

Apoi, sir Franck salută respectuos şi se îndepărtă, în vreme ce grilajul se deschidea pentru a permite accesul "victoriei".

"— Pe toţi sfinţii," gândi Day-Lily, "chiar că merita să mă deranjez... Ah! Englezul ăsta din India este mai puţin întreprinzător decât sperasem cu o clipă mai devreme..."

"— Dar ce-i asta?" — se întrerupse brusc. "Dacă nu visez şi dacă imaginaţia mea nu-mi arată fantome... Ei! Zău aşa, nu, nu visez! Nu eram singurul care-l spiona pe rezident. Ceea ce văd acolo este cu adevărat o umbră, dar umbra unui om la pândă!... Hei! Amice... Ăsta-i al meu, n-am de gând să las să-mi fie asasinat!... Nu i-a sunat încă ceasul!"

Monologând astfel în sinea sa, Day-Lily ieşi din colţul întunecat în care stătuse ascuns, dar, continuând să se ferească şi mergând fără zgomot în lungul zidurilor, înaintă spre umbra care (imaginaţia lui nu era deloc de vină, într-adevăr) nu era alta decât cea a unui bărbat stând la pândă şi pe lângă care, nu mai târziu decât peste o jumătate de minut, sir Franck Zehpyr, mergând fără a bănui nimic, avea să treacă în mod obligatoriu...

În timp ce înainta astfel, Day-Lily îşi scosese din buzunar un pistol şi-i trăsese piedica!

Omul care-l pândea pe fostul rezident, ghemuit şi gata să sară, era prea atent la sir Franck pentru a-şi fi dat seama de apropierea unui alt personaj. Planul său nu era de a-l ataca din faţă, ci de-l lăsa mai întâi să treacă şi de a-l lovi apoi pe la spate.

Day-Lily se grăbi. Era şi timpul...

Sir Franck tocmai trecuse prin faţa locului de pânda atingându-şi uşor, fără a-l vedea, duşmanul ascuns.

Imediat, în spatele lui, acesta ridică braţul. Tăişul unui pumnal luci în noapte.

Dar braţul ridicat nu se abătu şi omul, care îşi luase deja avânt, rămase locului.

Tot aşa cum el se pregătea să sară în spatele rezidentului, Day-Lily făcuse un salt în spatele său şi, cu o mişcare mai rapidă decât a lui, îi apucase, cu forţa unei menghine, încheietura mâinii, obligându-l să rămână nemişcat.

Sir Franck nu auzise nimic. Era deja departe.

Bărbatul se întoarse brusc, deschizând gura spre a scoate un strigăt de uimire şi de furie şi făcând eforturi pentru a se elibera.

Dar Day-Lily îl ţinea zdravăn.

— Tăcere, îi porunci cu glas scăzut.

Întărea acest ordin cu o nouă apăsare a degetelor sale de oţel pe încheietura mâinii individului, precum şi cu ameninţarea pistolului pe care mâna sa liberă i-l apăsa pe piept.

Timp de încă o clipă, omul încercă să lupte, aţintind asupra adversarului neaşteptat o privire de furie şi de ură feroce şi scrâşnind din dinţi.

În curând, degetele lui crispate fură obligate să se deschidă. Lăsă să cadă pe pământ pumnalul.

Între timp, sir Franck continua să se îndepărteze.

După ce silueta calmă a rezidentului se topise în noapte, Day-Lily îl trase sub lumina unui felinar pe individul pe care-l ţinea încă prizonier şi-l cercetă cu privirea.

Era bărbatul bronzat de la teatrul "Adelphi", cel pe care l-am văzut, la ieşirea spectacolului, pornind în goană în urma trăsurii care-i ducea pe Marchiză şi pe sir Franck.

— Cine eşti? întrebă Day-Lily, şi pentru ce doreşti moartea acestui om?

— Uitaţi-vă bine la mine, răspunse celălalt, cu o voce înăbuşită şi guturală. în care încă se simţea revolta, deşi se silea să adopte un ton supus. Semăn eu oare cu oamenii din ţara dumneavoastră?... Nu fac parte din rasa voastră...

— Acesta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Mă veţi înţelege. Sunteţi cel mai puternic, viaţa mea este în mâinile dumneavoastră; porunciţi şi eu vă ascult... De altminteri, nu vreau să fiu luat drept un hoţ ordinar. Sunt hindus şi fiu de brahmani.

"Aha!" — gândi Day-Lily, "iată că lucrurile devin interesante!"

— Bărbatul pe care-am vrut să-l ucid adineauri a adus o insultă de moarte tribului meu... Mi-a murdărit familia şi rasa, a abuzat de ospitalitate pentru a seduce o fiică a patriarhului, tatăl meu... O devadasi a fost pângărită prin atingerea impură a acestui străin. Shiva vrea sângele lui!... Numai moartea acestui om poate spăla pata infectă cu care casta noastră a fost mânjită de crima lui, săvârşită cu complicitatea unei preotese... Acesta este dreptul şi datoria mea...

Day-Lily îl lăsase să vorbească fără a-l întrerupe.

"Drace! Drace!" — îşi spunea, văzând expresia de fanatism şi de încăpăţânare sălbatică, de viclenie şi de ferocitate glacială pe care o căpătase chipul indianului. "Drace! Drace! Iată un individ care vine să se pună de-a curmezişul treburilor mele şi care, la un moment, dat, ar putea să mă încurce foarte tare... Trebuie ori să scap de el, ori să mi-l fac aliat."

Apoi, după ce cugetase o clipă:

"— Un aliat? De ce nu? Nu am nimic împotrivă să-l ucidă pe rezident, şi chiar mi-ar face un serviciu apreciabil... cu condiţia să nu-l omoare înainte ca eu să aflu ceea ce doresc să ştiu... În plus, l-a cunoscut pe sir Franck în India. Cu siguranţă ştie multe în legătură cu el, multe lucruri pe care nu mi-ar părea rău să le aflu..."

— Care ţi-e numele, prietene? i se adresă fiului brahmanilor. Nu te teme să vorbeşti... Nu-ţi vreau deloc răul. Şi întâlnirea noastră ar putea, dimpotrivă, să-ţi fie de folos.

Spunând acestea, dădu drumul încheieturii mâinii indianului care, fără îndoială recunoscător de această dovadă de încredere, şi poate şi intrigat de ultimele cuvinte, nu făcu nici o încercare de fugă.

— Numele meu, răspunse, este Sauton banianul.

— Ei, bine! Prietene Sauton, îţi fac o propunere.

— Ce anume?

— În noaptea asta te-am împiedicat să-ţi faci dreptate omorându-l pe sir Franck Zephyr, fostul rezident din Nepal.

— Aşadar, îl cunoaşteţi?

— Îl cunosc atât de bine, încât te voi ajuta să-l regăseşti şi să te răzbuni, dacă vrei să înţelegi ce aştept de la dumneata.

— Atunci, pentru ce mi-aţi reţinut braţul, adineauri?

— Aha! Pentru un motiv serios, pe care-l vei înţelege mai bine decât oricine, deoarece eşti un hindus.

— Vorbiţi!

— Mi-ai spus secretul dumitale, pot şi eu să ţi-l dezvălui pe al meu. Dacă te-am împiedicat să-l ucizi pe sir Franck Zephyr, am făcut-o pentru că s-ar putea ca el să fie adevăratul proprietar al faimosului diamant care, după câte se spune, servea drept ochi, în ţara voastră, ai acelei divinităţi al cărei adorator credincios şi înflăcărat văd că eşti.

— *Ochiul lui Shiva!* şopti Sauton, în a cărui privire lucea o flacără întunecată. Adevărat, trebuie să pedepsesc şi acel sacrilegiu...

— Vei vedea că putem să ne înţelegem... Avem amândoi de-a face cu acelaşi om... Eu, pentru diamantul pe care vreau să pun mâna, dumneata — pentru răzbunarea dumitale... Numai că pe mine mă interesează ea acest om să trăiască — cel puţin deocamdată — iar dumneata nu visezi decât la moartea lui... Să ne ajutăm unul pe celălalt: lasă-l în viaţă atât cât voi avea eu nevoie. Apoi, ţi-l voi lăsa în seamă şi, la nevoie, ţi-l voi da pe mână... Dar asta nu-i tot...

— Ce mai e?

— Sir Franck este bogat... Ca preţ al alianţei dumitale, vei căpăta o parte din averea lui... Diamantul valorează o sumă enormă... Îţi va reveni o parte din această sumă...

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ei, bine! răspunse, în cele din urmă, Sauton, nu refuz ceea ce-mi propuneţi, căci mi-aţi dovedit deja că sunteţi puternic, în ciuda aparenţelor. De altminteri, pot să vă fiu mai folositor decât vă-nchipuiţi.

Se întrerupse şi se aplecă, în atitudinea omului care-şi încordează auzul.

— Ce este?... întrebă Day-Lily.

— N-aţi auzit nimic?

— Nu.

— Totuşi, mi s-a părut că acolo, pe acea *lane* îngustă şi întunecată care desparte două grădini, a mişcat ceva.

Day-Lily alergă spre respectiva *lane*, care se afla doar la câţiva paşi de locul în care discutase cu Sauton.

Deşi nici hindusul, nici el nu vorbiseră tare, un curios la pândă ar fi putut — în liniştea acelei singurătăţi nocturne — să audă foarte clar cele ce se spuseseră.

Dar Sauton se înşelase, fără îndoială, sau poate că ceea ce auzise fusese vreo pisică, plimbându-se, sau cine ştie ce mişcare a păsărilor, în ramurile vreunui boschet din apropiere: căci Day-Lily merse până la capătul aleii şi nu văzu nimic suspect.

— Oricum, zise Sauton, nu-mi place să vorbesc pe stradă despre asemenea lucruri.

— Ai dreptate, replică Day-Lily, şi eşti un om prudent. Aşa că vino cu mine...

— Unde?

— Într-un loc în care vom putea vorbi în siguranţă.

Banianul făcu o plecăciune, în semn de încuviinţare.

De altminteri, Day-Lily nu-l ducea departe. Traversând strada, se îndreptă spre vilă Marchizei. Odată trecut grilajul, o poartă permitea accesul în grădina acelei vile. Avea cheia porţii, aşa că o deschise şi o reînchise, după ce intrase urmat de însoţitorul său.

În momentul în care pătrundeau în vilă, un al treilea personaj se căţăra încet, folosindu-şi puterea braţelor, pe creasta zidului din lungul uneia dintre laturile acelei *lane* de unde Sauton crezuse mai adineauri că aude un zgomot.

Chiar în aceeaşi seară, Uckrill închirie, pe străduţa despre care am vorbit, una dintre acele căsuţe — mai curând coşmelii sau maghernițe, decât nişte locuinţe omeneşti — ale căror calcane din spate dădeau spre *"The Gardens."*

Cea pe care o închiriase Uckrill avea spatele tocmai spre grădina noii proprietăţi a lui Sir Franck Zephyr.

În acea magherniţă, Uckrill îl instală — cu un mobilier dintre cele mai sumare — pe căpitanul Dady O'Crab, care se acomoda, de altfel, foarte bine, fiind, prin fire, destul de indiferent la somptuozităţi şi un înţelept obişnuit să nu pretindă prea mult de la viaţă.

Dady O'Crab urma să aibă acolo, spre a-i ţine tovărăşie — şi asta-i plăcea tare mult acestui păcătos convertit — sticla lui de gin şi un pahar marcat cu un polizor mecanic, pe care gentlemanul Pip i-l dăruise spre a-l înlocui pe cel pe care-l spărsese.

Se scurseră câteva zile fără nici un incident demn de remarcat.

Căpitanul, care datora vieţii sale aventuroase nişte relaţii foarte frumoase, nici nu se gândise să şi le neglijeze, de când cu convertirea sa, cu toată această convertire şi, poate, tocmai din cauza ei.

Ştim deja că, printre vechile sale cunoştinţe, el avea un interes deosebit faţă de Robert Vaughant şi de Jonathan Girle.

Deşi reţinut, con mai mare parte din timp, la postul său de observaţie de pe străduţa din Grădinile Cremonei, el nu-i pierdea totuşi din vedere pe aceşti doi buni prieteni cărora — după cum ştim — le comunicase deja ideea ce-i venise: cea a unui furt care, după părerea sa, era pe cât de genial, pe atât de uriaş.

Când Dady O'Crab ieşea pentru a se întâlni cu unul sau cu altul dintre aceste amabile personaje, era înlocuit, la postul său de observaţie, de către gentlemanul Pip.

Prin intermediul acestuia află Uckrill, într-o dimineaţă despre călătoria lor în Franta. Robert şi Jonathan plecaseră la Paris, însoţiţi de un indian, numit Sauton.

Pentru ce? Dady O'Crab habar n-avea. Dar ştia că Day-Lily avea să-i urmeze peste o săptămână.

Şi în felul acesta, prevenit la timp, Uckrill ajunsese să facă, urmărindu-l pe Day-Lily, o excursie pe continent, şi aşa se explică faptul că l-am întâlnit, la întoarcerea din acea călătorie, pe *Leicester-Ship*, împreună cu miss Sun-Ray, Sauton. Miraïda, cele şapte misses Elphinstone, cavalerul de Blancanard, calul Lucifer, balonul Lucifer şi soţii Dupoteau, inventatorii jiletcilor de flanelă Lucifer, aşa cum s-a spus la începutul acestei povestiri.

Asemeni rândunicii din fabulă, Uckrill aflase multă timpul acelei călătorii. Era un om atât de puţin vorbăreţ, încât nu spusese nimănui ce anume.

Ştim totuşi că descoperise o nouă conspiraţie a lui Day-Lily şi a bandei sale împotriva lui sir Juphet Holover de Over Peover, proprietarul calului Lucifer.

Cu toate acestea, se izbise de o enigmă pe care nu o putea dezlega.

Ceea ce-l intriga foarte tare era prezenţa acelei frumoase fete din India, pe care Sauton o aducea de acolo, prezentându-se drept tatăl ei, minciună evidentă...

Mai era şi rolul pe care Sauton i-l hotărâse acelei fiinţe gingaşe, în cadrul maşinaţiilor sale împotriva fostului rezident din Nepal.

Dacă cititorul binevoieşte să-şi amintească, Uckrill, tot plimbându-se pe puntea lui *Leicester-Ship*, fusese întrerupt în cugetările adânci pe care i le inspiră acest mister de către apariţia iahtului de plăcere cu care sir Franck o plimba pe Marchiză şi care, spre marea disperare a domnului Céleste Dupoteau, purta la pupa, scris cu litere de foc, acel nume ce putea fi întâlnit, în acele zile, pe toate buzele: *Lucifer!*

Ce se întâmplase oare la Londra, în timpul absenţei sale şi a personajelor pe care le urmărise?

Purtarea fostului rezident din Nepal era oare un rămăşag, o bravare a bârfelor care circulaseră pe seama lui? Sau, aşa cum îl auzise Uckrill pe Day-Lily spunând, sir Franck se lăsase, într-adevăr, vrăjit de Marchiză, după ce Georgina acceptase în mod definitiv să devină complicea lui miss Sun-Ray? Şi era acesta, cu adevărat, un semnal că ea îi descoperise secretul?

Timp de o clipă, înspăimântat, Uckrill îşi puse aceste întrebări.

Capitolul III - Marea Expoziţie Universală

Londra este un oraş foarte mare... Dar e un oraş mohorât şi trist: îi lipseşte soarele.

Cartierul bogat este West-End, sau Cartierul Vestic. El este alcătuit din Leicester-Square, între Strand şi Regent-Street, din Hyde-Park, Saint-James-Park, Piccadily şi Trafalgar-Square, ultimul aflându-se pe amplasamentul pe care, în epoca despre care vorbim, se aflau Grădinile Cremonei.

City-ul — în care se află Saint-Paul, aşa cum la Paris, în La Cité, se înalţă Notre-Dame, este cartierul rezervat în mod special magistraţilor, comerţului şi afacerilor. Situată între Strand şi Fleet-Street, această zonă începe de la Temple-Bar, pentru a se întinde până la Oldgate.

Crystal-Palace, din care cea mai mare parte se află astăzi pe colina Sydenham, la patruzeci şi cinci de minute distanţă faţă de podul Londrei, mergând pe linia ferată spre Brighton şi South-Coast, era considerat, la vremea primei expoziţii, drept o minune a metalurgiei.

Construit în întregime din sticlă şi fier, după planurile arhitectului Joseph Paxton, palatul avea un naos central, lung de patru sute nouăzeci de metri, care se învecina cu Hyde-Park, vis-à-vis de vechiul palat Kensington, de cealaltă parte a apei numite Serpentine-River.

Acest corp central era flancat de două naosuri laterale, două aripi şi trei transepturi.

În plus, avea la extremităţi două turnuri înalte de optzeci şi şase de metri.

Acoperişul se ridica deasupra solului la o înălţime de cincizeci şi trei de metri.

În 1851, intrarea principală se deschidea spre Upper-Grosvenor-Street, iar vizitatorul se pomenea imediat în faţa unei maşini ciudate, capodoperă a unui inginer francez, destinată să dejoace pofta celor mai celebri hoţi din lume, pe care simplul nume de *Lucifer* îi atrăsese în capitala Insulelor Britanice.

Construcţia era o vitrină blindată, în care, în spatele unui cristal incasabil, Majestatea Sa Regina Victoria socotise prudent să adăpostească cel mai recent cadou al Companiilor Indiilor, acel minunat diamant pe care Sikhs-ii îl numea *Muntele-de-Lumină* şi care servise cândva drept ochi zeului Shiva.

Păstrată actualmente în turnul rotund al reşedinţei regale de la Windsor, acea vitrină ocupa pe atunci, mijlocul transeptului central.

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] – 04
Banditii Londrei

Având o formă conică, asemănătoare reflectorului unui far maritim, ea era alcătuită din douăsprezece lentile mari din sticlă colorată, tăiată în faţete, totul prins în puternice armături din oţel aurit.

În fiecare seară, la închiderea expoziţiei, acea casetă de un soi special se afunda încet în pivniţă, iar deasupra ei se închideau trei uşi de fier.

Dar în timpul zilei caseta era expusă, cu mândrie, sub cupolă, şi mulţimea se înghesuia în jurul duble, balustrade ce o înconjura, pentru a vedea, prin acele lentile mari, în mijlocul soclului îmbrăcat în satin alb pe care se odihnea şi care, datorită unui mecanism, avea o mişcare giratorie, pe *Lucifer*, care arunca văpăi ce aveau toate culorile curcubeului.

La 1 mai 1851, o mulţime compactă venise, dis-de-dimineaţă, de prin împrejurimile Londrei, şi din toate suburbiile dintre Kilburn şi Greenwich, Battersea şi Hodford, şi mişuna în jurul grilajelor de la Hyde-Park.

Comercianţii din City, din Pimlico şi Chelsea îşi dăduseră şi ei întâlnire pe Strand, rivalizând ca îmbrăcăminte cu soţiile lor.

Din sfert în sfert de oră, îmbulzeala creştea. Toată noaptea, trenurile se succedaseră pe marile linii dinspre North-Western, Hampstead, Midland şi Colchester-Line, vărsând valuri de călători în cele cincisprezece gări principale ale oraşului.

Acum, după ce-şi terminaseră treaba, lucrătorii din docuri veneau şi ei, escortându-i pe ultimii sosiţi de pe continent: pe călătorii de curând debarcaţi de pe *Leichester-Ship*.

Spre amiază, în toată acea mulţime se stârni o mişcare ca de hulă. Circula un nume: "Lordul-Primar! Lordul-Primar!"

Conversaţiile încetară, rândurile se strânseră şi mai mult spre a lăsa un drum de trecere principalului magistrat al oraşului care, însoţit de un gentilom aparţinând casei regale, venea să facă deschiderea oficială a expoziţiei.

Escorta Lordului-Primar, alcătuită din purtătorul de sceptru, din doi şerifi în funcţie, din aldermani din ofiţeri ai Primăriei, intră în grădină.

După ce formalitatea a fost îndeplinită cu un fast întrucâtva teatral, crainicul municipalităţii, asistat de un trompet, invită publicul să intre, anunţând totodată, pentru aceeaşi după-amiază, vizita Majestăţii Sale.

În mulţimea aceea, nerăbdătoare să asiste la dezambalarea lăzilor, se aflau mai multe dintre cunoştinţele noastre.

Cei doi expozanţi francezi, acronautul Batifol şi domnul Céleste Dupoteau (de la "*Darul-de-Nuntă*") erau de faţă, ultimul însoţit de Césarine, soţia sa.

Deoarece debarcaseră chiar în acea dimineaţa şi erau în prea mare întârziere pentru a profita de imunitatea rezervată expozanţilor, ei fuseseră primii care să se înghesuie lângă grilajul Hyde-Park-ului.

Mistress Bridgeth şi misses Elphinstone reuşiseră să-şi facă timp să petreacă o oră întreagă în *Old-Cock-Tavern*, spre a repara, pe cât cu putinţă, urmările a ceea ce ele numeau "foarte îndelungatul lor post"...

În vreme ce domnul şi doamna Dupoteau intrau prin uşile turnante, care funcţionau atunci pentru întâia oară şi unde shilling-ii cădeau cu dărnicie, între funcţionarul însărcinat cu încasarea taxei şi un bătrân înalt, înarmat cu un baston cu măciulie de aramă, se porni o discuţie.

— Pardon, spunea cel din urmă, eu nu plătesc. Eu sunt Jocasta Dawson, expozant... Jocasta Dawson, de pe Ave-Maria-Lane, posesor al *brevetului pentru cleştişorul de retezat trabuce*, al Înălţimii Sale prinţului Albert, ca şi al *brevetului pentru luneta Lucifer*, a Majestăţii Sale Regina!

Faţă de asemenea titluri, enumerate atât de pompos, funcţionarul se înclină.

Dar domnul Dupoteau, care trecuse deja de uşă, auzind fraza inventatorului englez, se opri brusc şi se întoarse spre el, foarte palid.

O descurajare imensă începea să-l copleşească la gândul pierderii considerabile pe care jiletcile sale de flanelă o vor suferi că urmare a acestui furt continuu al numelui pe care li-l dăduse şi care, pentru el, reprezenta atâtea speranţe.

Cuprins de o dreaptă indignare, întoarse capul pentru a nu trebui să-l salute pe expozantul Batifol, proprietarul balonului *Lucifer*. Această mişcare îl făcu să-l întâlnească pe domnul de Blancanard, care sosea şi el. Cel puţin Blancanard nu-i luase nimic. Aşa că domnul Dupoteau consideră că acestui compatriot i se poate adresa.

— Ah! Stimate domn, începu, bine am făcut că nu am dezamblat nimic astăzi! Aş fi fost singurul. Priviţi: toate mărfurile se află încă în lăzi. Aş fi vrut totuşi să vă arăt jiletca mea şi forma ingenioasă pe care i-am dat-o. Este exact aceea a unui patrafir bisericesc, o pulpană în faţă, o pulpană în spate... Este ceea ce o deosebeşte...

— Cunosc asta, pe cinstea mea! îl întrerupse de Blancanard, care nu voia să pară un om care se miră cu uşurinţă. Cunosc! Am văzut lucruri şi mai bune la noi, în Mans!

O dată mai mult, domnului Dupoteau i se sui sângele la cap.

— Pentru Dumnezeu, nu este posibil! şopti cu glas stins.

— Pe cinstea mea! Pe cinstea mea! exclamă cavalerul, voi ăştia, parizienii, vă închipuiţi că aţi inventat seul candelelor, pe portarul obeliscului şi ciorapii ruseşti... Noi avem totul, în Mans, s-o ştiţi de la mine...

— Şi totuşi, obiectă cu timiditate Dupoteau, aceste jiletci de flanelă care, după cum spuneţi, există în departamentul Sarthe... au şi ele formă de patrafir?

— Sunt ca o capă! Ca o etolă! Ca o hlamidă! ripostă Blancanard, dând un bobârnac în propria-i pălărie, cu o expresie de mare încredere în priceperea sa.

Dupoteau respiră adânc. I se luase o greutate de pe piept.

"Asta nu-i acelaşi lucru", se gândi, în nevinovăţia lui. "Dar cred că trebuie să-mi iau cât mai curând brevetul... Locuitorii ăştia din Mans îmi par a fi al dracului de întreprinzători!"

Tot discutând, mergeau în lungul aleii Rottenrow din Hyde-Park, mărginită pe stânga şi pe dreapta de construcţii exotice, în care tinere englezoaice, machiate oribil încercau să reprezinte diferite regiuni ale globului.

În spatele lor, Césarine, ţinându-se de una din pulpanele redingotei soţului său, căsca nişte ochi mari în faţa acestei expoziţii extraordinare a raselor de culoare, mirându-se, mai ales, că le vedea pe acele sălbatice simţindu-se atât de în largul lor.

— Ar fi indiscret, domnule şi stimate compatriot — continuă Dupoteau pe un ton insistent — ar fi indiscret să vă întreb dacă jiletcile de flanelă au vreo legătură cu vizita dumneavoastră la expoziţie?

Jignit, domnul Blancanard se opri, uitându-se chiondorâş la comerciant.

În acea clipă, opt umbre, lungi şi slabe, le trecură pe dinaintea ochilor, pe nisipul aleii. Cele opt umbre aparţin au celor şapte misses Elphinstone şi guvernantei lor. În mod automat, auzind răspunsul cavalerului, se opriră.

— Pe toţi sfinţii! înjura printre dinţi acesta. Am eu mutra unui vânzător de stambă, musiu?

— O! Sigur că nu! replică iute Dupoteau, uimit.

— Chiar că nu, într-adevăr! întări cu mândrie cavalerul. Poţi să pui epoleţi jiletcilor dumitale de flanelă, poţi să le împodobeşti cu galoane, poţi şi să le decorezi!... Eu sunt proprietar, musiu, şi nu mă ocup decât de afaceri mari.

Ca urmare a tonului plin de mândrie cu care fusese formulată această declaraţie, cele şapte domnişoare Elphinstone se uitară la gentilomul din Mans cu o aceeaşi privire respectuoasă, ba chiar, după ce-şi reluară mersul, se întoarseră spre el de mai multe ori, cu acelaşi sincronism.

Dupoteau tăcu.

După o clipă, de Blancanard căscă. Puţin îi păsa să audă ce-l interesa pe însoţitorul său, dar avea mare poftă să-l informeze pe acest parizian despre propriile sale afaceri.

Văzându-le pe cele şapte misses şi pe guvernanta lor tot întorcându-se spre el, se hotărî să le uluiască prin inteligenţa lui, tot aşa cum le impresionase deja prin fizicul său.

— Aţi auzit vorbindu-se, îl întrebă pe Dupoteau, despre un hotel imens, inimaginabil, magnific, nemaipomenit, care s-a deschis de curând în Pall-Mall şi de la care se contează să se obţină dividende de trei sute la sută pentru acţionari?

— Eu m-am adresat la *"Hotelul Universului şi al Calului Péchard"*, răspunse cu naivitate soţul Césarinei. Să fie oare acesta?

De Blancanard îi aruncă interlocutorului său o scurtă privire plină de milă.

— Of! Parizienii ăştia! zise, ridicând din umeri.

— Ei, bine? îl întrebă inventatorul flanelelor-patrafir, cum se numeşte hotelul dumneavoastră?

— Are un nume strălucitor, un nume tot atât de minunat ca şi gândirea care a condus la întemeierea lui! răspunse cavalerul, exaltat. Se numeşte *Lucifer-Hotel!*

La aceasta ultimă lovitură, Céleste Dupoteau lăsă să-i scape un geamăt surd şi-şi apucă fruntea cu mâinile... Începea să se lase pradă mâniei persecuţiei.

Încântat de rezultatul fulgerător al cuvintelor sale. Blancanard îşi luă o poziţie de orator, continuând:

— *Lucifer-Hotel*, Domnule, este o piesă unică în lume, ca şi bijuteria regală ce-i poartă numele şi cu care-şi împarte, deja, legitima celebritate. Nu vă pot explica în întregime şi detaliat minunatul mecanism care constituie fundamentul întreprinderii: de altminteri, n-aş avea timpul necesar. Să vă fie de ajuns atâta: acest hotel poate găzdui trei sute de familii sus-puse, cu lachei, *groom*-i, subrete şi administratori cu tot. Iar serviciul este asigurat şi ziua şi noaptea de către doi copii mai mici de cincisprezece ani; spun "doi", mă auziţi bine? Numai doi!... Şi care nu costă mai mult de o litră pe săptămână!

Domnul Dupoteau îşi luă expresia neîncrezătoare şi batjocoritoare a oricărui director de magazin parizian, căruia i se vorbeşte despre un lucru pe care nu-l cunoaşte.

— Drace! zise, foarte interesant lucru.

— Mecanică, domnule, mecanica! exclamă domnul de Blancanard. Vezi dumneata, englezii ăştia au nişte idei extraordinare... Am venit la Londra anume spre a vedea, în amănunt, felul în care funcţionează acest hotel nemaipomenit!... Şi, cine ştie? Poate că mă gândesc deja să instalez unul asemănător în Mans, lângă şantanul *Petite-Pologne*[43], la care sunt, oarecum, acţionar...

După această glumă de un gust îndoielnic, îşi lăţi gura într-un zâmbet de don Juan ce izbi în plin grupul celor opt englezoaice care se opriseră brusc şi se întorseseră cu gura căscată, când auziseră cuvântul "Pologne".

În depărtare, înspre partea ce lega Green-Park de grădina expoziţiei, se auzea un zgomot de fanfară. Mulţimea vizitatorilor, care se dusese mai întâi către marele naos al clădirii *Crystal-Palace*-ului se împrăştia acum prin parc. Pe aleea care ceva mai înainte fusese aproape pustie, se pornea acum un mare şuvoi de bărbaţi şi de fentei.

Regina urma să treacă pe acolo, spre a merge către centrul palatului, unde era expus faimosul *Munte-de-Lumină*, strălucitorul ochi al zeului Shiva.

— Regina! Va trece regina! exclamă doamna Dupoteau, trăgând nervoasă de pulpana redingotei soţului ei Repede, Céleste, să ne grăbim!

[43] *Petite-Pologne* (lb. franceză) — *Mica Polonie.* (n.t.)

Céleste dădu s-o urmeze.

Dar, punându-i mâna pe umăr, cavalerul îl opri. Îşi dăduse prea bine scama de emoţia domnişoarelor Elphinstone şi a guvernantei lor. Foarte măgulit, i le arătă compatriotului său:

— Priveşte, îi spuse, la urma urmei, aceste diafane persoane nu arată chiar atât de rău, dacă le consideri pe fiecare în parte.

— Céleste, interveni Césarine, domnul este holtei şi liber pe faptele sale... Dar ţie îţi interzic să priveşti.

Dar ceea ce domnul Blancanard nu bănuia, era ce se vorbea despre el în grupul englezoaicelor.

Neauzind decât frânturi din conversaţia lui cu domnul Dupoteau, ele fuseseră izbite de cuvântul "Pologne" pe care-l pronunţase şi de gestul de îngâmfare cu care-şi însoţise fraza. Şi le venise, fără îndoială, ideea că-l aveau în faţa lor pe unul dintre cei şapte eliberatori ai regatului polonez, atât de căutaţi, aşa că aţinteau asupra lui şapte priviri înflăcărate care aproape că-l făcură să-şi piardă cumpătul.

Cât trăiseră, solii Elphinstone fuseseră bătaia de joc a ştrengarilor din Grosvenor-Square, datorită proporţiilor nefericite ale fizicului lor dizgraţios.

Înalt, de credeai că nu se mai sfârşeşte, uscat şi tăbăcit ca un peşte afumat: cam aşa fusese maiorul... Jumulit de la frunte până la occipital, craniul său îşi păstrase doar câteva oaze de şuviţe cărunte şi lungi, ce-i cădeau uneori până peste faţa ca de fildeş vechi... În fond un om cumsecade şi bun soldat, visase întotdeauna să dea ţării sale o puternică generaţie masculină şi se căsătorise în acest scop.

Când se căsătoriseră, doamna Elphinstone, cu trei ani mai tânără decât tovarăşul ei de viaţă, era tot atât de enormă pe cât el de sfrijit. Persoana sa corpolentă era alcătuită din trei revărsări treptate şi masive: prima consta din două bărbii ce depăşeau închipuirea şi se lăbărţau peste cea de a doua; aceasta constă dintr-un piept fenomenal, din care o jumătate de duzină de doici normande şi-ar fi putut croi, pentru nevoile lor, câte o bucată planturoasă; în fine, cea de a treia, şi de departe cea mai voluminoasă, era o rotunjime generală care nu permitea nici o altă rivalitate, ca amploare, între partea-faţă şi partea-spate.

Visul maiorului nu se împlinise niciodată.

Cei doi soţi muriseră, lăsând şapte fiice în paza lui mistress Bridgeth, care avea sarcina de a le completa educaţia, sub înalta supraveghere a lui sir Japhet Holover de Over Peover, baronet milionar, văr cu tatăl lor şi tutorele lor legal.

Dacă treceai cu vederea silueta înaltă şi slăbiciunea tatălui, pe care-l moşteniseră, fetele erau foarte drăguţe. Lăsate de către o mamă nepăsătoare să crească de capul lor, puse apoi sub supravegherea unei guvernante, care-şi împărţea timpul, în mod

sistematic, între masticarea unor alimente copioase şi somn, ele se dezvoltaseră ca nişte ciuperci.

La moartea mamei lor, sir Japhet exclamase:

— Să mă ia dracu' dacă mă aşteptam să moştenesc această crescătorie de iepe!

Şi deoarece sir Japhet avea de îngrijit şi alţi cai, voind să se încurce cu acest trib de verişoare, le sfătuise să călătorească.

Începând din acea zi, cele şapte misses parcurseseră Europa fără pic de răgaz, în căutarea celor şapte prinţi sau a celor şapte nababi sau, în fine, a celor şapte eroi oarecare, lângă care sperau ca legăturile căsătoriei să reuşească, în cele din urmă, să le oprească nestăpânita alergare.

Şi anii treceau!

Appolonia, cea mai mare, se apropia de douăzeci şi opt de ani.

Alba, mezină, vedea depărtându-se cele douăzeci una de primăveri ale sale.

Celelalte — Arabella, America, Austria, Africa şi Achaia, se înscriau între limitele acestor vârste.

Partea cea mai ciudată a poveştii este că mistress Bridgeth, deşi nu avea nici un interes personal în acea vânătoare, părea cea mai înverşunată dintre toate.

Actualmente, se întorceau din cel de-al cincilea sezon pe care-l petrecuse la Nisa şi, ca o excepţie, în anul acesta, în loc să se ducă în localităţile balneare de pe continent, crezuseră că trebuie să se întoarcă la Londra, unde puteau spera să întâlnească, în sfârşit, o "partidă", în mijlocul mulţimii cosmopolite venite să viziteze Expoziţia.

Manierele pline de îngâmfare ale domnului de Blancanard, precum şi atât cât putuseră prinde din conversaţia sa cu Dupoteau, tocmai li-l arătaseră că fiind cel care reprezenta obiectul ideal al suspinelor lor.

Şi, o! Fericire! Cavalerul părea să asculte de acea predestinare, căci, răspunzând cu un zâmbet celor şapte surâsuri, schiţă o mişcare pentru a se apropia de ele.

Dar primul pas pe care-l făcu înainte îl aduse pe piciorul plat al unei domnişoare excentrice din Cornhill, care-l îmbrânci, tratându-l de *"stupid man"*.

Beware of pickpockets, gentleman![44] şopti în aceeaşi clipă o voce, lângă urechea lui.

Deoarece văzuse deja această frază, pictată pe multe afişe, de Blancanard vru să-şi scoată dicţionarul pentru a-i căuta traducerea.

Dar, uimire!

Pătrunzând în buzunar, mâna să o întâlni pe cea a domnişoarei, care-şi făcea loc să iasă.

Mai înainte chiar de a-şi reveni din emoţie, excentrica fată din Cornhill se şi pierduse în mulţime.

---

[44] *Beware of pickpockets, gentleman!* (lb. engleză) — la seama la hoţii de buzunare, domnule! (n.t.)

— Spuneam la dumneavoastră: *"Préné gâde aux pickpockets!"*[45] continuă cu blândeţe aceeaşi voce.

Cavalerul se întoarse în loc.

— Pe toţi sfinţii! omule, exclamă indignat, mult ţi-a trebuit ca să-ţi traduci jargonul! Eşti, cu siguranţă, un complice al ticăloasei care mi-a subtilizat portmoneul.

Vorbind astfel şi înălţându-se pe vârful picioarelor, îl apucase de guler pe bătrânul deşirat, cel cu brevetul pentru cleştişorul de tăiat trabuce, al cărui sfat fusese insuficient pentru a-i păzi punga.

Făcuse asta, adevărat! Dar nu rămase decât o secundă în această poziţie provocatoare, căci chipul englezului căpătă o asemenea expresie de furie, încât, cu toată îndrăzneala sa din născare, domnul de Blancanard socoti mai prudent să-i dea drumul.

— Mii de coarne ale infernului! zise bătrânul, cu un glas tunător, în timp ce ochii-i aruncau scântei. Ai minţit destul, burtă a Satanei!

Timp de o clipă, păru să ezite, apoi continuă mai încet, vorbind pentru sine:

— Uite încă două pence pentru reverendul Barlow de la *White Friars*, mii de trăsnete!... Adică trei pence... să mă ia dra... Piele de anghilă! Piele de anghilă!

— Aşa cum spuneam, domnule, greşiţi — adăugă, cu glas mai tare.

În jurul celor doi interlocutori începuse să se strângă lume. Prudentă, Césarine îl trăsese mai înapoi pe domnul Dupoteau care, trebuie să recunoaştem, nu insistase să meargă mai în faţă.

— Cel puţin, o cunoaşteţi pe hoaţa mea? se răsti cavalerul.

— Da, răspunse Dady, este netrebnica aia de Swab, draga de ea... sora avortonului ăla ticălos, gentlemanul Pip, iubitul meu prieten.

În momentul în care domnul de Blancanard se pregătea să ceară explicaţii mai limpezi, de pe o alee laterală se auzi un fluierat.

Căpitanul ciuli urechea şi, fără a se mai sinchisi de cavaler, porni înainte, spre mulţimea de curioşi, cu gând să-şi croiască un drum.

Tocmai atunci, coatele colţuroase ale domnişoarelor Elphinstone şi ale guvernantei Bridgeth reuşiseră să înfrângă gloata. Înarmate cu umbrelele lor mari, alergau în ajutorul cavalerului!

Dar în gloată se produse deodată o rumoare cauzată de un singur cuvânt, repetat de toate gurile:

— Regina! Regina!

---

[45] "Préné gâde aux pickpockets": traducere stâlcită, în franceză, folosită de autor, în textul original, pentru a reda cuvintele rostite în limba engleză mai înainte. (n.t.)

Caleaşca tinerei Majestăţi, escortată de un escadron de *horse-guards*[46] înainta la pas, trasă de cei opt cai albi ai săi.

Un al doilea şuierat domină zgomotul uralelor.

Dady O'Crab se aplecă şi se năpusti drept înaintea lui, fără a-i păsa de insultele şi blestemele pe care le stârnea în trecere: acest şuierat era un semnal.

Capitolul IV - Alarmă nocturnă

Aşa cum în mod înţelept îi spusese cavalerul de Blancanard compatriotului său Dupoteau, pe lângă *Koh-i-noor* şi Palatul de Cristal, în Londra se afla atunci şi o a treia minune.

Prin proporţiile sale armonioase, prin amplasamentul său deosebit, prin bogăţia şi confortul compartimentărilor sale, prin preţurile sale incredibil de modeste şi prin regularitatea matematică a serviciilor pe care le oferea, *Lucifer-Hotel* era, faţă de celelalte hoteluri din oraş, ceea ce *Buckingham-Palace* ar reprezenta în comparaţie cu mizerabila locuinţă a irlandezului de la Saint-Giles.

Cu o lungime de o sută cincizeci de metri, ca un vapor de pasageri de prim rang, acest hotel mare era împărţit în trei sectoare egale: două — aripile sale — erau rezervate găzduirii: una — centrală — era alcătuită dintr-un hol mare, dominat de o cupolă de sticlă, destinată a servi drept sală de festivităţi pentru petrecerile nocturne cosmopolite.

În subsoluri, o maşină cu aburi cu o putere de o sută cincizeci de cai acţiona instalaţiile de încălzire de la toate etajele şi menţinea peste tot o temperatură constantă.

Pentru a încheia descrierea acestei ciudate *lodging-house*[47] ale cărei instalaţii mecanice îi asigurau o funcţionare perfectă, să adăugăm că la *Lucifer-Hotel* nu existau nici administratori, nici majordomi, nici subrete, nici valeţi. Doar doi *groom*-i de culoare aveau sarcina de a fi la ordinele celor şase sute de călători pe care-i putea adăposti clădirea. Şi reuşeau să facă faţă acestei enorme sarcini, datorită multiplelor combinaţii mecanice atât de lăudate de către domnul cavaler de Blancanard.

[46] *Horse-guards* (lb. engleză): regimentul cavaleriei de gardă. (n.t.)

[47] *Lodging-house* (lb. engleză), casă cu apartamente/camere de închiriat. (n.t.)

Încă din prima zi de deschidere a expoziţiei, *Lucifer-Hotel* era plin de lume.

Acest succes imens nu era nemeritat şi directorul anonim făcuse totul pentru a-l obţine, răspândind o mulţime de afişe şi de prospecte pe navele diverselor companii de transport, precum şi în compartimentele trenurilor din Marea Britanie şi de pe continent.

În fine, deoarece, printr-o împrejurare fericită, serviciile bazate pe mecanică ale hotelului îşi atrăseseră admiraţia domnului de Blancanard, acesta se transformase, în timpul primei zile, în reprezentantul dezinteresat al hotelului, şi sfaturile sale, date la momentul prielnic, contribuiseră din plin la popularizarea şi sporirea aprecierii multiplelor sale avantaje.

Mulţumită lui, nu numai cele şapte domnişoare Elphinstone şi guvernanta lor Bridgeth, care erau acum în cele mai bune relaţii cu el, dar şi soţii Dupoteau şi un mare număr de pasageri de pe *Leicester Ship* veniseră să-şi instaleze acolo penaţii[48] lor.

Imediat, văzându-l că aduce cu sine o familie atât de numeroasă, Will — unul dintre micii *groom*-i negri — simţi o mare consideraţie faţă de cavaler. Şi când acesta, după ce obţinuse cazarea întregului grup, îşi luă rămas bun, în mod respectuos, de la cele şapte misses — care ceruseră un salon-dormitor comun, cu o cămăruţă pentru guvernantă, negrişorul, făcându-i o reverenţă, îi întrebă:

— Oare Milord ar avea ceva împotriva apartamentului Maria-Stuart?

— Absolut nimic, declară cavalerul, dacă nu este la un etaj prea sus.

— Nu avem scări, Milord: ascensoarele deservesc fiecare uşă.

Şi spunând acestea, Will apăsă pe o manetă.

— Ascensorul numărul 4! strigă. Bagajele îl urmează pe Milord!... Ah! Uitam să-l previn pe Milord că patul său este un *Lucifer bed*[49], o ultimă inovaţie... Dacă lui Milord nu-i va plăcea, l-am putea schimba.

— Inutil, replică Blancanard, dispărând în cuşca ascensorului.

Căci ştia prea bine că în timpul călătoriilor eşti jupuit cu atât mai mult cu cât ceri servicii speciale. Dar nu putea să-şi reţină un zâmbet la gândul furiei care-l va cuprinde din nou pe Dupoteau, dacă va fi obligat să se întindă, cu Césarine, pe un pat care "şterpelise" şi el numele jiletcilor de flanelă.

În timp ce se deplasa în lungul coridoarelor largi — şezând pe pernele ascensorului, din care o parte se desprinsese pentru a alcătui un fel de vagonet-scaun, ce alunecă acum pe nişte şine de cauciuc — domnul de Blancanard nu se putea împiedica să nu admire ciudatul mod în care funcţiona acest sistem.

---

[48] *Penaţii*: zei ai locuinţei la romani şi la etrusci. În expresie: "a-şi instala penaţii" — a-şi stabili domiciliul. (n.t.)

[49] *Bed* (lb. engleză) — pat. (n.t.)

Nu mică-i fu mirarea văzând că pe uşi se aflau deja scrise numele domnişoarelor Elphinstone şi ale celorlalţi tovarăşi ai săi de călătorie.

Dar, destul de curând, îşi dădu seama că literele fiecărui nume făceau parte din nişte seturi de litere ale alfabetului, montate pe pivoţi, în lemnărie.

— Foarte ingenios, exclamă, tot privind în faţă şi în jurul său, cu o expresie încântată.

Deodată, vagonetul-scaun se opri şi cavalerul se pomeni aproape forţat să coboare, într-atât se apleca într-o parte vehiculul, în faţa uşii deschise, care era cea a apartamentului său.

În clipa în care-i trecu pragul, un panou de lambriu se ridică în stânga uşii şi prin acea deschidere îi apăru propriul bagaj.

— Mii de trăsnete! înjură domnul de Blancanard uluit. Numai englezii sunt în stare să aibă asemenea idei!...

După ce se înfruptă copios din nişte mâncăruri servite acelaşi mod ca şi cufărul său, cavalerul îşi aprinse o ţigară.

— Oricum — se gândea cu glas tare, răsturnându-se în fotoliu — mi-am făcut bine treabă astăzi şi, fără să mă laud, am avut succes... He! He! S-au aprins ca iasca, fuioarele acelea de in!... Ca să vezi! Cine-ar fi crezut? În chip de debut, este foarte promiţător!... Am crezut, o clipă, că o să mă facă bucăţi, ca să şi le împartă între ele!... Ah! Domnule de Blancanard, eşti în mod clar un seducător emerit. Şapte cuceriri fulgerătoare deodată! Nici una mai puţin! Şi încă, din modestie, nu o socotesc pe cea a guvernantei!... De fapt, una dintre ele nu mi-am displace, pentru un timp mi-a spus că prenumele ei începe cu un A... Poate Appoline sau Arthurine? Ia stai, am cărţile lor de vizită: una câte una, în secret, fiecare mi-a strecurat-o pe-a sa! Ia să vedem pe cea al cărui prenume începe cu A.

Îşi luă portofelul şi scoase din el şapte cărţi de vizită mici, de dimensiuni egale.

— Iată! Iată!... zise, aruncându-şi privirile asupra celei dinţii. Prenumele începe într-adevăr cu A.

Dar când se uită apoi la cea de a doua, sprâncenele i se încruntară.

La cea de-a treia îşi holbă ochii.

Fu cuprins de un fel de ameţeală la cea de-a patra.

Când ajunse la ultima, avea înfăţişarea unui om abrutizat de şocul unei descoperiri de neînţeles.

Avea şi de ce! Cele şapte cărţi de vizită purtau toate următoarea inscripţie, cu un text identic:

MISS A. ELPHINSTONE

Grosvenor Square

— Nobleţe de contrabandă — reuşi să pronunţe, în cele din urmă, cavalerul. Cuvântul acesta — "square" — este franţuzesc... L-am auzit deja rostit în Mans.

Câtăva vreme îşi frământă mintea. Apoi, considerând că acea problemă de multiplicare a literei "A" era insolvabilă, se apropie de patul *Lucifer*.

Studiindu-l mai de aproape, cavalerul descoperi pe partea de jos, sub perna de căpătâi, un mic inel din bronz care avea desigur un rost, cu atât mai mult cu cât, nu departe de acel inel, se afla o şină cu cremalieră, din acelaşi metal.

Domnul de Blancanard numără dinţii cremalierei, unul câte unul. Erau doisprezece.

"— Trebuie să fie soneria", se gândi. "Născocirea este destul de bună, căci în felul acesta poţi chema, fără a le deranja."

Pentru a se lămuri, trase uşor de inel. Nu se auzi nici o sonerie. Şi nimic nu se clinti în hotel.

"— Probabil că trebuie să pui inelul pe unul dintre dinţii aceştia", se mai gândi cavalerul.

Îşi repetă experienţa, pe primul, apoi pe al doilea, pe al treilea — în fine, pe toţi dinţii cremalierei. Nici una dintre aceste operaţii nu avu vreun rezultat.

— Pe toţi sfinţii! exclamă în cele din urmă, enervat de acest insucces, noi avem instalaţii mai bune în Mans! În definitiv, amărâtul acela de negrişor trebuie să aibă foarte multe de făcut, în afară de a se ocupa de mine, şi nici nu am nevoie de el în seara asta. Mâine voi cere să mi se explice mecanismul. Până una alta, să dormim! Ah! Va trebui şi să întreb dacă suntem tare departe de Poultry, unde locuieşte acel domn Adrian Zephyr — un alderman, mă rog frumos! — pentru care am o scrisoare de recomandare... Nu vreau să ratez vizita pe care trebuie să i-o fac mâine, căci se pare că are o nepoată încântătoare, he! He!

Se culcă, suflă în lumânări şi nu întârzie să le vadă, în vis, pe cântăreţele de la cafeneaua "Mica Polonie" prinse într-o încăierare cu cele şapte domnişoare Elphinstone, pentru a-şi disputa care dintre ele să-l posede.

Ce încrezut, şi Blancanard ăsta!

Lua de la capăt pentru a treia oară acel vis plăcut, în timp ce sforăia ca nişte tuburi de orgă, când deodată fu trezit brusc de un ţârâit de sonerie prelung, ce părea să iasă chiar din somieră.

Mai întâi se încredinţă că revolverul se afla la îndemână, pe noptieră. Apoi, revenindu-şi din prima uimire:

"— Pe toţi sfinţii!", îşi spuse, "mi s-a dat un pat cu muzică! Înţeleg acum la ce servesc inelul şi cremaliera... Probabil am deranjat sistemul."

Liniştindu-se în acest fel, se culcă la loc şi-şi reluă somnul întrerupt.

Dar, de data aceasta, odihna nu-i fu de lungă durată.

Sforăia abia de zece minute când o altă sonerie, mai gălăgioasă şi mai înfuriată decât prima, se auzi în liniştea nopţii.

Cavalerul făcu un gest de supărare.

"— Asta este ceea ce ei numesc un pat după ultima inovaţie", gândi, întorcându-se pe partea cealaltă. "Sunt proşti, englezii ăştia!... *Lucifer-bed!*... Prefer jiletcile de flanelă ale parizianului... Măcar acelea sunt inofensive."

După ce se restabilise liniştea, domnul de Blancanard încercă din nou să adoarmă.

Dar, în curând, o bruscă senzaţie de frig îl făcu să întindă instinctiv mâna pentru a-şi trage peste trup cuvertura. Căci, într-adevăr, cuvertura şi cearşaful de deasupra o luaseră la drum.

La lumina îndoielnică a lunii, ale cărei raze se strecurau până la el, văzu atunci un spectacol neobişnuit: cuverturile şi cearşaful, în pofida oricărui efori pe care-l făcea, se înfăşurau către partea de la picioare a paiului, ca un stor oare se rulează.

Înspăimântat şi mirat, cavalerul se ridică în şezut, întrebându-se cine era glumeţul care-i făcea această farsă nesărată.

Nu văzu nimic, deşi deschidea nişte ochi foarte mari. Dimpotrivă, simţi în spatele său un fel de trosnet! Şi deodată, perna lui, ca fermecată, începu să se agite pocnindu-i spinarea cu lovituri furioase.

Această ultimă agresiune îl aduse pe domnul de Blancanard în culmea uluielii.

Dar nu ajunsese la capătul suferinţelor sale: se simţi zvârlit jos din pat, cu o forţă inevitabilă.

Înnebunit, crezând că este un cutremur de pământ, înverşunându-se să reziste, încercă să se ţină zdravăn de ceva, în stânga şi-n dreapta.

În cele din urmă, la capătul puterilor, se lăsă la voia întâmplării, deschizând larg braţele pentru a slăbi şocul unei căzături devenite inevitabilă.

Prin acea mişcare instinctivă, se agăţă cu o mână de noptieră şi, sub greutatea lui, aceasta se răsturnă rostogolindu-se, împreună cu el, în mijlocul camerei: totul însoţit de un zgomot de porţelan spart, pe care-l domină detunătura unei împuşcături...

Detonaţia provenea de la revolverul domnului de Blancanard.

În tulburarea sa, nu-şi dădu seama de asta. Niciodată, cu adevărat niciodată, nu trăise o asemenea aventură în Mans.

Pierzându-şi capul, tocmai era să strige că este atacat de nişte asasini şi să cheme în ajutor, când, întorcându-şi privirile spre uşă, glasul i se înecă în gâtlej:

Uşa se întredeschisese încetişor şi în prag apăruse un trup fără cap!

Văzând această fantastică apariţie, domnul de Blancanard, copleşit de atâtea emoţii succesive, fu cuprins de o ameţeală şi leşină, întocmai ca o femeie.

Între timp, Will — căci trupul fără cap nu era altul decât cel al negrişorului, al cărui costum alb era singurul care se vedea în semiobscuritate — aşadar, Will, care alergase auzind vacarmul, rămăsese consternat în faţa acelui trup lipsit de viaţă şi, aplecat asupra lui, regăsea, din cauza emoţiei, limbajul din ţara sa, pentru a se bâlbâi:

— De ce ucis la dumneavoastră, Milord? Asta nu bine!

În acelaşi timp, din toate părţile hotelului veneau în fugă călători, treziţi de împuşcătură şi înspăimântaţi.

Pe toate coridoarele, în lungul cuştilor tuturor ascensoarelor, alergau şiruri de bărbaţi mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi şi femei care nu erau cu mult mai bine acoperite.

— Ce se întâmplă? întrebară în cor treizeci de privilegiaţi, care reuşiseră să se strecoare până lângă nefericitul cavaler, încă leşinat.

Will îşi recăpătă, în fine, puţin din calmul său.

— Este Milord — declară — care şi-a zburat creier de la el.

— O sinucidere! strigă domnul Dupoteau, apropiindu-se cu sfeşnicul său în mână. Este domnul de Blancanard! Dar nu văd nici o rană.

Tribul domnişoarelor Elphinstone fusese printre cei dintâi care-şi părăsiseră dormitoarele. Se aflau acolo, în primul rând. Auzind cele două cuvinte: sinucidere şi Blancanard, scoseseră şapte suspine tragice. Dar, la ultima constatare făcută de domnul Dupoteau, cele şapte inimi zdrobite simţiră că speranţa renaşte.

S-ar fi repezit fără nici o ezitare asupra trupului falsului sinucigaş, dacă acesta ar fi purtat măcar un *inexprimabil*. Dar vai! Ţinuta actuală a cavalerului leşinat ar fi putut permite ca un astfel de gest să fie calificat drept "shocking". Ele fură silite, dimpotrivă, să-şi întoarcă privirile, cu pudicitate.

Cuvintele cele mai înţelepte fură pronunţate de mistress Bridgeth, care sosea şi ea, după ce întârziase atât cât să-şi îmbrace nişte pantaloni.

— Aôh! spuse, întinzându-i domnului Dupoteau o sticluţă de săruri. *C'était ioune formality indispensabili pour lé constétécheune*[50].

Directorul *"Darului de Nuntă"* apucă sticluţa şi o plimbă de mai multe ori pe sub nările cavalerului. Acesta îşi reveni în simţiri, strănutând cu putere.

Mirat de a se pomeni astfel, culcat pe parchet şi înconjurat de toată lumea, şopti imediat:

— Ce? Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

---

[50] *Aôh!... C'était ioune formality indispensable pour lé constétécheune*: amestec de engleză şi franceză stâlcită, traductibil prin: *Ah!... Era o formalitate indispensabilă pentru constatare.* (n.t.)

Apoi, izbindu-se peste frunte:

— Ah! Da! Îmi amintesc! Cutremurul! Zguduirile terestre!... S-a terminat?

— Cutremurul! Zguduiturile!?

Cei treizeci de privilegiaţi se priveau cu gura căscată, când Will, uitându-se spre patul cavalerului, izbucni într-un hohot de râs nestăvilit.

— Ha! Ha! Ha! Înţeleg! Înţeleg! exclamă. Milord a fost trezit de către patul său.

— Chiar aşa, fu nevoit să recunoască bietul cavaler, în ciuda necazului pe care-l simţea.

— *Lucifer-bed!* adăugă *groom*-ul. Este un *Lucifer-bed*. Avusesem totuşi grijă să-l previn pe Milord.

Auzind încă o dată acel nume, mereu acelaşi, pe care regreta acum că-l dăduse jiletcilor sale, domnul Dupoteau tresări.

— Credeam că Milord este la curent cu posibilităţile patului, mai zise micul negru.

— La curent!... Nici acum nu sunt.

— Şi totuşi, este foarte simplu... Aici, nimeni nu are timp de pierdut. Deoarece toată lumea doreşte să se scoale devreme şi fiindcă hotelul, dotat cu instalaţii mecanice, nu are personal de ajuns pentru a-i trezi pe numeroşii oaspeţi, paturile sunt prevăzute cu maşinării speciale. La ora şase pentru domni şi la ora opt pentru doamne, se aude o sonerie discretă... După un sfert de oră, un clopoţel mai puternic... Peste încă un sfert de oră, aşternuturile sunt trase de pe cel care doarme. Dacă nu se ridică numaidecât soneria îl basculează şi-l trimite în mijlocul camerei.

— Dar asta este o invenţie idioată!

— Nu, milord, este comod.

— Să admitem c-ar fi comod, dimineaţa, admise cavalerul. Dar în miezul nopţii!

Probabil că milord deranjat butonul de bronz, deplasându-l pe dinţii cremalierei care fixează ora.

— Aoleu! Dinţii aceia stabileau ora la care vrei să fii trezit! Pe toţi sfinţii, băiete, dacă mi-ai fi spus toate acestea aseară, nu i-aş fi deranjat nici pe aceşti domni, nici pe aceste doamne, care vor binevoi să mă ierte că-i primesc într-o ţinută atât de neglijentă!

Acum că se liniştise, domnul de Blancanard îşi recăpăta însuşirile strălucitoare... Această ultimă glumă, cam picantă, era un mod spiritual de a încheia incidentul.

Englezii — fără a-i gusta humorul, căci rămaseră reci — înţeleseră: se retraseră cu demnitate.

Şi astfel se sfârşi în mod hazliu o scenă care, la începuturile sale, părea să capete proporţiile unei drame.

Cât despre nefericitul Céleste:

— Doamnă Dupoteau — i se adresă jumătăţii sale, reîntorcându-se în apartamentul lor — reia-ţi locul în pat, dacă pofteşti!... Eu, unul, voi dormi de acum înainte pe canapea!

— Şi de ce aşa, domnule Dupoteau? întrebă Césarine.

— Pentru, că n-aş putea găsi odihna care-mi este necesară pe o invenţie dăunătoare al cărei nume dezonorează jiletcile mele! De-aia!... răspunse cu amărăciune comerciantul.

Faţă de un atare argument. Césarine nu îndrăzni să obiecteze.

Câteva minute mai târziu, *Lucifer-Hotel* îşi recăpătase liniştea, iar oaspeţii săi — somnul, întrerupt în mod atât de nefericit de zgomotul luptei cavalerului don Quijote din Mans împotriva ultimei invenţii, *Lucifer-bed*.

Capitolul V - Dady O'Crab lucrează cu urechile şi înjură fără a păcătui

Când spuneam că toată lumea dormea în *Lucifer-Hotel*.

Într-o cameră de la al doilea etaj, patru persoane stăteau de veghe, în ciuda orei târzii, şi ţineau un fel de sfat misterios:

1. — Day-Lily,
2. — Robert Vaughant,
3. — Jonathan Girle,
4. — Căpitanul Dady O'Crab.

Iar subiectul conversaţiei lor era, fireşte, marea afacere a furtului *Koh-i-noor*-ului.

Pentru cei care s-ar mira văzându-l pe onorabilul membru al Societăţii împotriva Înjurăturilor admis în intimitatea lui miss Sun-Ray şi a asociaţilor săi, ba chiar participând la una dintre afacerile lor, ne va fi de ajuns să spunem următoarele:

Dady O'Crab nu destăinuise niciodată, nimănui, convertirea sa, iar trecutul acestui bătrân era de aşa natură încât îl făcea să merite pe deplin încrederea şi respectul pe care acei trei hoţi de mare clasă le dovedeau faţă de el.

Treizeci de ani din viaţă şi-i petrecuse pe corăbii care se ocupau în principal cu contrabanda, şi — putem să mărturisim — toată pegra capitalei avusese mai mult sau mai puţin de a face cu el.

Dibăcia de netăgăduit cu care ieşea din încurcături, anumite combinaţii geniale duse la capăt în mod artistic, îndrăzneala lui imperturbabilă, frumoasele înjurături cu care glasul său de stentor îi presăra discursurile, îl făcuseră pe vremuri să merite titlul de şef al Gentilomilor Nopţii, acei îndrăzneţi piraţi ai Tamisei.

Cu vremea, când navigaţia l-a obosit, a condus-o pe mistress Nicely în faţa preotului, devenind astfel patron de *public-house*.

Această căsătorie nu fusese nici profitabilă, nici fericită... Nici cel mai solid local n-ar fi putut rezista la doi băutori de gin de calibrul celor doi soţi. Pivniţele se goliseră, consumatorii fugiseră şi Nicely murise epuizată în urma bătăilor cu care-şi fericise soţul.

Şi aşa s-a întâmplat că demnul bărbat, ajuns pe drojdie şi prea bătrân pentru a-şi relua vechea viaţă agitată — a cărei imoralitate, la drept vorbind, nici nu-i mai surâdea

— avusese norocul să-l întâlnească pe A.-E.-I.-O. Uckrill, care tocmai se ocupa cu refacerea educaţiei jupânului Pip, fostul mus al căpitanului.

Uckrill îl primise cu bucurie în echipa lui secretă. Şi Andrew reuşise să facă pentru "mica lui familie" ceea ce le-ar fi fost imposibil, tuturor detectivilor din birourile Scotland-Yard-ului...

Ultima personificare a lui Dady rămăsese secretă, astfel încât putea să se prezinte în faţa tuturor foştilor săi tovarăşi sau prieteni, fără a trezi nici cea mai mică bănuială.

În împrejurarea de care ne ocupăm, miss Sun-Ray, în ciuda vicleniei şi isteţimii sale, se lăsase înşelată.

Hotărâtă să utilizeze toate mijloacele pentru a reuşi să pună mâna pe *Lucifer*, când fusese informată de către Robert Vaughant şi Jonathan Gixie că bătrânul Dady alerga după acelaşi iepure ca şi ea, nu ezitase să-l accepte ca aliat, decât să-l vadă acţionând fără ea şi, poate, luându-i-o înainte.

De altminteri, planul lui Dady O'Crab îi surâsese. Căpitanul propunea să işte o răscoală a tuturor banditţilor din Londra şi să pună mâna, cu forţa, pe diamantul reginei. Era, fără îndoială, omul în stare să facă asta.

Combinaţiile ei erau mai machiavelice... Dar, din păcate, oricât de mare i-ar fi fost abilitatea, planurile ei puteau să dea greş. Şi, tocmai pentru cazul în care s-ar produce acest eşec posibil, intenţiona să recurgă la mijlocul propus de Dady.

Şi pentru a-i explica propriul său plan — unei confidenţe merita să i se răspundă cu o altă confidenţă — îi dăduse întâlnire, în acea noapte în *Lucifer-Hotel*.

De altminteri, Day-Lily şi căpitanul erau singurii care vorbeau. Jonathan Girle şi Robert Vaughant se mulţumeau să asculte şi să înveţe din lecţiile pe care le ofereau cei doi virtuozi ai unei arte în domeniul căreia ocupau un loc onorabil, dar nu la fel de important.

— Da, da, căpitane, confirma Day-Lily zâmbind, vom lucra împreună şi vom avea destule corzi la arcurile noastre.

— Şi văd, piele de anghilă! Că nu vom duce lipsă de treabă, răspundea Dady O'Crab, cu o satisfacţie la fel de vădită. Virtute a Satanei şi crimă de sfânt! Este multă vreme de când mă odihnesc. Trebuie să-ţi mărturisesc, miss Sun-Ray, frumoasă creatură şi adorabilă fiică a infernului, că nu-mi pare rău să-mi scutur puţin rugina, mai ales în tovărăşia dumitale.

Într-adevăr, căpitanul era foarte bucuros.

Deoarece necesităţile situaţiei îl obligau să-şi ascundă, de Day-Lily şi asociaţii săi, convertirea, îi era permis să înjure şi să profereze blasfemii după pofta inimii, fără a fi nevoit să-i plătească vreo amendă reverendului Barlow.

Vădit flatat de un asemenea compliment, ieşind dintr-o atare gură, Day-Lily făcu o plecăciune.

— Aşadar, reiau pe scurt, căpitane: Avem acum trei mijloace prin care putem obţine *Koh-i-noor*-ul. Dacă cel care posedă diamantul este sir Franck Zephyr, îl vom lua de la el. Dacă, dimpotrivă, regina este cea care deţine ochiul lui Shiva, i-l vom lua prin şiretlicuri, cu toate precauţiile pe care şi le-ar fi putut lua Maiestatea Sa pentru a-l apăra. Şi dacă şiretenia nu reuşeşte, vom recurge la planul dumitale.

— Bine ai vorbit, Sun-Ray! Şi să-l ia dracu pe reverendul Barlow, dacă nu eşti o ticăloasă demnă de toată admiraţia mea... Triplă coadă de drac şi piele de anghilă!... De vreme ce trebuie să încercăm la început afurisitul dumitale de plan, spune-mi cum gândeşti să procedezi?

— Ai auzit, fără îndoială, căpitane, vorbindu-se despre baronetul milionar, Sir Japhet Holover de Over Peover.

— Dacă-l cunosc pe sir Japhet?!... Proprietarul calului Lucifer, cel care trebuie să alerge la cursele de la Newmarket!... Da, pe buricul lui Pluton! Da, îl cunosc! Ba, chiar mă bizui că voi face o afacere bună pariind pe animalul lui!

— Fereşte-te ca de foc, căpitane, fereşte-te bine! Şi, dacă-mi este permis să-ţi dau un sfat, vei paria împotriva calului lui sir Japhet.

— Şi de ce, mă rog, dulce şi infernală prietenă?

— Fiindcă acel cal al lui sir Japhet va fi înfrânt în mod ruşinos.

— Imposibil!

— Mai bine ascultă-mă! Poate nu ştii că sir Japhet a pariat deja pe calul lui mai mult de două sute de mii de lire sterline, întreaga lui avere, ceea ce constituit o imprudenţă de care numai un englez lunatic şi un excentric, aşa ca baronetul, este în stare!

— Ştiu asta, pe coarnele diavolului! Ştiu. Dar a făcut-o pentru că este sigur că va câştiga.

— Dar ştii şi că sir Japhet este unul dintre gentilomii casei regale şi că e posibil ca, într-una din zile, să i se încredinţeze paza uneia dintre cele trei uşi ale pivniţei în care, în fiecare noapte, este închis diamantul?

Ochii lui Dady O'Crab se holbară.

— Pe cinstea mea, este adevărat, zise, uitând să mai înjure... şi mi se pare că încep să te înţeleg, Sun-Ray, scelerată minunată ce eşti!... Vrei să-l corupi pe baronet.

— Chiar aşa, căpitane, chiar aşa... Şi, văzându-ţi perspicacitatea, îmi dau seama că nu ţi-ai furat reputaţia.

Fu rândul bătrânului Dady să se încline în fata elogiului.

— Da, da — zise, nedorind să rămână dator cu politeţea. Da, da, ticăloaso, te-am ghicit... Şi apuca-l-ar colicele pe Iehova timp de opt zile, dacă nu te-ai gândit bine!...

Pentru a-l corupe pe sir Japhet, trebuie ca acesta să fie ruinat... Şi pentru a fi ruinat, trebuie să-şi piardă pariurile!

— Le va pierde.

— Sunt convins, Sun-Ray, pentru că mi-o afirmă o drăguţă scelerată ca tine... Dar, ia mai spune-mi...

— Ce anume?

— Admiţând că sir Japhet şi-ar pierde pariurile, aşa cum afirmi, şi că ar fi ruinat — aşa cum speri pentru dumneata şi pentru mine — şi că acest gentleman ar avea o conştiinţă pe care să ţi-o vândă — aşa cum se întâmplă adesea — ce-ar putea face el pentru dumneata, fermecătoare canalie şi iubita mea prietenă? Dacă sir Japhet ar lua, sau ar lăsa să fie luat din vitrină *Lucifer*-ul a cărui răspundere o are, dispariţia acestuia ar fi observată imediat...

Day-Lily zâmbi.

— Nimeni, afirmă, nu-şi va dă scama de această dispariţie. *Lucifer* nu va mai fi în vitrină... dar cu toate acestea, se va afla acolo...

— Ah! De data asta, să mă trăsnească cerul, nu mai înţeleg nimic! Ai vrea să-mi explici?

— Mii de tunete! izbucni Day-Lily, pierzându-şi răbdarea şi nerăspunzând întrebării lui Dady O'Crab... Mii de tunete! Uite că iar ne lasă Sauton să aşteptăm! Trebuia să fie aici de cel puţin o oră... Îmi e mereu teamă că ura acestui banian împotriva lui sir Franck să nu-l împingă la vreo prostie. Ar face să rateze afacerea noastră.

Nu-şi termină bine cuvintele, când uşa se deschise şi cel despre care se vorbea apăru în prag.

Sauton era înfăşurat, din cap până în picioare, într-o pelerină mare, de culoare închisă. Gâfâia, ca şi cum ar fi alergat în pas forţat.

— Nu fiţi atât de nerăbdătoare, miss Sun-Ray, rosti... Vă promisesem că vin... Iată-mă...

— Tot e bine! răspunse sec Day-Lily. Să nu ne mai pierdem vremea cu discuţii. Ai adus ceea ce ne înţelesesem?

— Iată! zise Sauton.

Şi, scoţându-şi o mână de sub culele pelerinei, îi înmâna lui Day-Lily un obiect a cărui vedere îl sili pe Dady O'Crab să facă, orbit, un salt de uimire şi un gest de uluire.

Şi căpitanul nu era totuşi uşor de uimit...

Obiectul pe care Day-Lily, recăpătându-şi zâmbetul, i-l punea sub nas, prezentându-i-l cu mânuţa lui albă, era *"Lucifer"!* Diamantul monstru! În mâinile lui Day-Lily!

Aşadar, tot acel plan frumos despre care i se vorbise, toate dovezile de încredere, toate semnele de prietenie cu care era înconjurat de o oră încoace, toate acestea nu

erau decât o comedie a ticăloasei acesteia de Sun-Ray! Diamantul se afla deja în posesia ei. Şi, desigur, ghicind rolul pe care-l juca pe lângă ea, mirosind noua lui calitate de poliţist, că se amuzase înşelându-l la rândul său, bătându-şi joc de el! Miss Sun-Ray îl păcălise pe bătrânul Dady O'Crab, pe şiretul şireţilor, pe fostul şef al Gentilomilor Nopţii!

Dady O'Crab era aşa de uimit, încât nici nu înjură. De la diamant, ochii săi rătăciţi se întoarseră spre Day-Lily. Văzu sau i se păru că-l vede zâmbind ironic.

În mod hotărât, asta nu era o femeie obişnuită!

— Ei bine! bătrâne Dady, zise Day-Lily, ce zici de asta?

Şi mânuţa sa albă continua să ţină diamantul care arunca flăcări sub nasul stacojiu al bătrânului încremenit!

Dady O'Crab întinse mâna să apuce minunata piatră. Se aştepta ca Day-Lily să şi-o retragă pe a sa. Dar uimirea i se dublă, căci nu se întâmplă astfel.

Dimpotrivă, Day-Lily îl lăsă liniştit să-l ia pe *Lucifer!* Câtă încredere!

Deodată, căpitanul înţelese sau crezu că înţelege. Deoarece miss Sun-Ray avea diamantul reginei şi-i era, aşadar, superioară ca dibăcie; fiindcă nu se temuse să-i aducă la cunoştinţă adevărul şi chiar să-i pună în mână diamantul, nu se mai putea îndoi că i se hotărâse moartea.

Avea de a face cu nişte nemernici care, cu siguranţă, nu-l vor lăsa să iasă viu din acea încăpere în care tocmai îi dezvăluiseră secretul furtului lor.

Ah! Dar el nu era dintre cei a căror piele se poate căpăta ieftin. Tot prefăcându-se că admiră şi că roteşte piatra, spre a face să strălucească văpăile Ochiului lui Shiva, pe care-l ţinea în mâna stângă, îşi strecură uşurel dreapta într-unul din buzunarele redingotei sale. Mâna întâlni două pistoale. Din acea clipă, îşi recăpătă sângele rece. Un gând plăcut îi trecuse prin minte.

"Aha! Voinicilor! Şi mai ales tu, frumoasa mea tovarăşă Sun-Ray, aţi pus mâna pe diamantul reginei şi n-aţi putut rezista plăcerii de a-i arăta bătrânului Dady că sunteţi autorii acestei lovituri drăgălaşe! Pe Satana, amicul meu! M-aţi atras într-o cursă şi, pentru că sunteţi patru împotriva vărului meu, credeţi că l-aţi prins şi că puteţi să vă bateţi joc de el, după plac, pentru ca mai apoi să-l lichidaţi?... Ha! Ha! O să râdem, pe Belzebut! Şi în loc să-l păcăliţi pe căpitanul Dady O'Crab, îi veţi oferi un bun prilej de a se distinge şi de a-i face o plăcere; jupânului Uckrill!... Greşiţi, credeţi-mă, punându-mi-l pe *Lucifer* în mână, care acum ave mai multe şanse să se întoarcă pe perna de mătase albă din vitrină."

Astfel monologa, în sinea lui, căpitanul, aşteptând momentul favorabil pentru a-şi scoate din buzunar pistoalele şi pentru a trage mai întâi asupra lui Day-Lily, apoi asupra lui Sauton.

— Ei, bine! Bătrâne Dady, repetă Day-Lily, ce zici de asta?... Aşa-i că este bine imitat? întrebai, mai înainte, cum, datorită cumpărării conştiinţei lui sir Japhet, ar putea Lucifer să fie încă în vitrină şi în acelaşi timp să nu se mai afle acolo? Iată răspunsul: nimeni nu-şi va da seama de dispariţia adevăratului diamant pentru că diamantul fals — acesta — îl va înlocui în aşa fel, încât să înşele ochiul cel mai experimentat, trebuie să recunoşti!...

— Pe coarnele, coada şi buricul Satanei, dacă are vreunul! înjură Dady O'Crab, ce tot spui, Sun-Ray, ce tot spui, ticăloasă adorabilă? Ochii nu-mi pot crede urechilor! Burtă de cerb! Zici că ăsta este un fals *Lucifer?!*

Lăsase din mână paturile pistoalelor. Era complet uluit, în timp ce era zguduit de această nouă surpriză, căci explicaţia lui Day-Lily îi retezase scurt intenţiile belicoase, nu putea să reziste unui sentiment de supărare. Crezuse deja că are prilejul de a se distinge şi de a repara printr-o faptă de răsunet toate deteriorările pe care conştiinţa să le suferise în decursul unei cariere, ale cărei acţiuni nu puteau fi purificate, la urma urmei, de către reverendul Barlow, decât prea puţin, către sfârşit, fără a compensa păcatele începuturilor.

Acel prilej îi scăpa!

— Da, răspunse Day-Lily. Este o imitaţie atât de bună încât am căpăta pe ea, uşor, cincizeci de mii de lire. Ca să-şi spun drept, Dady, *Lucifer* se afla încă în India, când mi-a venit ideea să-l fur.

— Da, desigur! Ei bine! Piele de anghilă! Întocmai ca mine, micuţa mea. Minţile mari se aseamănă. Numai că eu, trebuie să mărturisesc spre marea mea ruşine, nu mă gândisem la o şmecherie ca asta!

— Nici eu, spuse cu modestie Day-Lily, nici eu nu m-aş fi gândit, dacă nu l-aş fi întâlnit pe prietenul nostru Sauton, căci mulţumită lui ne aflăm astăzi în posesia acestei frumoase imitaţii a lui *Lucifer*. Robert şi Jonathan s-au dus în Franţa cu scopul de a fura desenele specialistului pe care l-a angajat regina să taie *Koh-i-noor*-ul. Când au intrat în posesia lor, am plecat şi eu la ei, pe continent unde l-am pus pe un prieten al meu, şlefuitor de pietre scumpe, să taie bucata asta de cuarţ exact după modelul diamantului reginei. Dar, cu tot talentul artistului, la ora actuală n-am ţine în mâini decât o banală bucată de cuarţ, dacă Sauton nu şi-ar fi luat asupră-şi dea chiar strălucirea adevăratului ochi ai lui Shiva, cu ajutorul unui preparat chimic al cărui secret l-a adus de la Sikhsi... Şi priveşte! Pare cu adevărat carbon pur...

— Carbon pur, nemernică drăgălaşă, micuţa mea, aprobă bătrânul Dady, şi toate felicitările mele lui Sauton, pentru treaba asta minunată căreia noi, toţi cei de faţă, îi vom datora averea noastră; dacă n-o fi aşa, vreau să-l caute arhanghelul Mihail pe ex-

confratele lui mai înnegrit, pe primul Lucifer, şi să-l aducă înapoi în paradis! Dar, ia mai spune-mi, Sun-Ray...

— Ce mai este, căpitane?

— N-aş vrea să vinci blana ursului din pădure înainte de a-l fi ucis... Când veţi fi pus acest diamant fals în locul celui adevărat, ceea ce cred că veţi reuşi, ce veţi face cu *Koh-i-noor*-ul? Nu vă pot ascunde că ceea ce mă interesează cel mai mult la nestemata asta, este nu atât strălucirea sa orbitoare, cât valoarea comercială. Şi sunt tare curios, afurisite fie virtuţile! Cum vă gândiţi s-o realizaţi...

— Foarte simplu, Dady, şi lot prietenul Sauton este cel care ne va ajuta.

Dady O'Crab se răsuci către banian care, stând în picioare, rezemat de perete şi înfăşurat în pelerina sa, rămase impasibil.

— Toţi rajahii şi toţi brahmanii din India vor cotiza pentru a răscumpăra de la noi ochiul divinităţii lor... Şi Sauton ne va servi drept intermediar.

— Perfect, piele de anghilă, perfect!... Este un om preţios Sauton acesta, deşi are o limbă leneşă...

— Trebuie să ne mai facă şi un alt serviciu, nu-i aşa, Sauton? Vrând să ştiu, înainte de a ataca vitrina reginei, dacă sir Franck n-ar fi, în realitate, aşa cum este acuzat, deţinătorul adevăratului *Lucifer*, am lansat-o împotriva fostului rezident pe sora mea Georgina, mai cunoscută sub numele de Marchiza. Frumuseţea ei irezistibilă este, cu siguranţă, în stare să-i sucească minţile şi să-i smulgă secretele şi celui mai prudent bărbat. În ciuda aşteptărilor mele, Marchiza nu ştie mai mult decât în prima zi. Dar o avem pe Miraïda.

— Cine este Miraïda?

— O fată pe care Sauton, venit din Franţa împreună cu mine, a adus-o în mod special pentru sir Franck... Prietenul nostru banianul a creat o mulţime de mistere în jurul acestei tinere persoane şi al rolului pe care vrea să i-l atribuie în cadrul afacerii noastre... Până acum s-a limitat la a-mi afirma că dacă Marchiza n-ar avea succes, simpla vedere a Miraïdei ar dezlega limba fostului rezident.

— Pe toate scrupulele lui Barlovv, asta este ceva tare ciudat! îşi dădu părerea căpitanul Dady O'Crab, pe care aceste explicaţii păreau să-l intereseze în cel mai înalt grad.

— De altminteri, continuă Day-Lily, Sauton mi-a promis că în noaptea asta ne va dezvălui o parte din acest mister. Haide. Sauton, a venit clipa să vorbeşti. Te ascultăm.

Astfel interpelat, indianul — mereu posomorât — lăsă să cadă cutele pelerinei sale şi, făcând trei paşi, veni în mijlocul cercului format de Dady O'Crab, Day-Lily, Robert Vaughant şi Jonathan Girle. Aici, stând cu braţele încrucişate la piept, începu:

— Miraïda — grăi cu o voce cadenţată şi lungind cuvintele, ca şi cum ar fi cântat o melopoe sălbatică — Miraïda este nepoata patriarhului, tatăl meu... Este fiica surorii mele Nowla şi a lui sir Franck Zephyr, de la care am furat-o pentru a pune la cale răzbunarea tribului meu... Adevăratul ei nume este Miriam... Rezidentul le crede moarte, pe Nowla şi pe ea... Sunt amândouă în viaţă... Prin ele voi reda onoarea rasei mele, aşa cum am jurat...

Rostind aceste cuvinte cu adevărat lămuritoare, dar care mai lăsau în negură încă o bună parte a enigmei, vocea banianului devenise încet-încet tot mai puternică, până ce căpătă un ton neîmblânzit şi solemn.

— Lua-mi-ar infernul cu asalt buzunarul! murmură Dady O'Crab, în timp ce indianul se întorcea, liniştit, se rezeme de perete. Iată un personaj care, chiar dacă vorbeşte puţin, vorbeşte bine şi care pare hotărât să acţioneze.

— În orice caz, reluă vorba Day-Lily, fie că sir Franck Zephyr are diamantul, fie că nu-l are, după ce ne vom lămuri în această privinţă, omul îi va aparţine lui Sauton şi, dacă va fi nevoie, noi vom fi cei care să i-l dăm pe mână... În felul acesta, bunul nostru prieten, alderman-ul Adrian, nu va trebui să se mai teamă de nici o reclamaţie din partea fratelui său, iar amicul nostru banianul va fi răsplătit pentru serviciile pe care ni le va fi făcut...

Un dublu fulger ţâşni din ochii negri ai indianului.

— Numai sângele trădătorului poate spăla sacrilegiul cu care a plătit ospitalitatea brahmanilor... Preoteasa pângărită va spăla ea însăşi pata, sacrificând lui Shiva, ca ofrandă, membrele spurcatului, căci atingând o devadasi ne-a dezonorat...

Rostind aceste cuvinte, întinsese mâna ca pentru un jurământ.

Dady O'Crab trebui să-şi muşte buzele până la sânge pentru a-şi reţine o exclamaţie, sub forma unei noi înjurături pe care vederea acelei mâini întinse fusese cât pe-aci să i-o smulgă.

Într-adevăr, mâna lui Sauton era roşie, plină de sânge până la încheietură.

Căpitanul venise acolo pentru a observa şi a afla nişte secrete. Se sili să nu lase să i se vadă emoţia şi se prefăcu a nici nu fi remarcat acea ciudăţenie.

— Dar unde se află această Miraïda? întrebă pentru a-i înşela pe ceilalţi şi spre a câştiga timp să-şi revină.

Ca pentru a răspunde întrebării puse de căpitanul Dady O'Crab. Day-Lily se îndreptă către o perdea mare, care, căzând de la plafon până la pardoseală, împărţea în două încăperea în care avuseseră loc aceste discuţii.

Făcu să alunece, avea draperie pe bara ce o susţinea şi, pe pernele unui divan la picioarele căruia stăteau ghemuite două femei Malabar, cu pielea ca de abanos, bătrânul

Dady, uluit, văzu stând culcată o femeie, o fată foarte tânără, de o minunată frumuseţe şi înveşmântată după obiceiurile indiene.

Se lăsă o clipă de tăcere printre personajele acestei scene.

— Ce fiinţă frumoasă! exclamă căpitanul, după prima clipă de uimire cauzată de acest spectacol puţin obişnuit şi neaşteptat.

Între timp, ca urmare a mişcării perdelei, tânăra fată coborâse de pe divanul pe care se odihnea. Părea sub imperiul unei emoţii extraordinare.

Părul ei negru, despletit, i se revărsa pe umeri şi, cu ochii înlăcrimaţi, cu mâinile împreunate, frângându-şi-le cu gesturi de disperare şi de implorare, veni să arunce la picioarele lui Sauton.

Aici, izbindu-şi fruntea de pardoseală, încercând să se agaţe de pelerina banianului, îi vorbi cu o voce întretăiată de hohote de plâns, într-o limbă pe care Dady O'Crab nu o înţelegea... Ceea ce, cu siguranţă, îl făcu pe căpitan să regrete că nu studiase limbile orientale.

De altfel această nouă scenă nu dură mult, căci indianul, surd la orice rugăminţi şi nepăsător la spectacolul acelei dureri, o îmbrânci cu brutalitate pe biata copilă pe care cele două femei negre veniră s-o ridice şi să o ducă înapoi la divan unde, cu faţa ascunsă în perne, continuă să plângă în hohote.

Sauton trase iute la loc draperia şi, când făcu acea mişcare, căpitanul văzu din nou mâna lui roşie, însângerată.

Câteva minute mai târziu, pe când Dady O'Crab, după ce-şi luase rămas bun de la Day-Lily şi de la ceilalţi asociaţi ai săi, se întorcea la postul său din căsuţa din grădinile Cremonei, se izbi de silueta lungă şi neagră a lui A.-E.-I.-O. Uckrill.

Contrar obiceiului său, bunul Andrew, mereu atât de calm şi de flegmatic, părea agitat, ca ars de febră, şi emoţia lui era vizibilă.

— Hai repede, bătrâne Dady, spuse apucând braţul drept al căpitanului. Repede, s-au întâmplat lucruri noi... A trecut mai mult de o jumătate de oră de când te aştept, ştiind că vei trece pe-aici şi nevrând să mă apropii prea mult de *Lucifer-Hotel*, pentru a nu trezi bănuielile ticăloasei de Sun-Ray, căci dacă ne-ar vedea împreună totul ar fi pierdut.

— Pe măruntaiele Majestăţii Sale Regina! blasfemă căpitanul, ce se întâmplă?

— Spune-mi, mai întâi: Sauton a venit la întâlnirea din noaptea asta?

— Era acolo. Dar aibă Satana parte de flăcările iadului în chip de baie de lapte îndulcit, dacă nu a venit cu o întârziere de mai bine de o oră... şi abia mai suflând, ticălosul!

— Aha! făcu Uckrill. A întârziat! Sunt foarte mulţumit de asta, Dady, foarte mulţumit... Şi gâfâind, nu-i aşa?... Ca un om care a alergat mult?

— Da, care-a alergat mult, chiar aşa, jupâne Andrew.

— E perfect, îţi spun că e perfect, O'Crab!...

Tot vorbind, îl adusese pe căpitan spre o trăsură închisă, care staţiona la câţiva paşi de locul în care îl întâlnise.

— Urcă, îl îndemnă.

Înainte de a-i da ascultare, Dady O'Crab avu timp să arunce o privire vizitiului.

— Ia te uită, zise, gentlemanul Pip, care s-a îmbrăcat ca un vizitiu. Va să zică avem încurcături?

Uckrill îl împinse în trăsură.

— N-avem timp de pierdut, spuse, urcându-se lângă căpitan.

Apoi, adresându-i-se lui Pip:

— Pe Commercial[51] în galop! îi porunci.

Nici nu închisese bine portiera, că trăsura şi pornise ca o săgeată.

— Acum, Dady, reluă vorba Andrew, în timp ce se îndreptau spre Commercial, ţi-am spus că sunt noutăţi.

— Vă ascult, domnule.

— Doctorul Tom şi-a făcut iar de cap! Încă o fată tânără! Iar şi iar, acelaşi mod de a proceda... Şi nimeni nu ştie nimic... N-aude-n-a-vede... Este chiar felul în care lucrează doctorul. Lordul *Chief-Justice*[52] este furios... întregul Scotland-Yard şi-a pierdut capul.

Numele doctorului Tom era de natură să-l impresioneze pe un poliţist, căci Dady O'Crab îşi izbi cu putere pumnul de pulpele lui slabe şi slobozi o înjurătură.

Dar după aceea, făcu imediat o mutră ruşinată şi speriată.

"Canalii din paradis!" îşi spuse în minte, "uite că datorez un shilling dintr-o singură dată! Dacă o să continui tot aşa, ajung la ruină!"

Într-adevăr, îşi amintise că nu mai era în prezenţa lui Day-Lily şi nici a unui alt nemernic pe care-ar fi trebuit să-l înşele şi că, în consecinţă, dispensa de care se bucurase şi de care uzase atât de copios în acea noapte era, din păcate, perimată!

Doctorul Tom despre care tocmai vorbise Uckrill era numele dat de imaginaţia populară unui asasin care, de câteva luni, punea la mare încercare întreaga poliţie din capitala engleză. Acel personaj insesizabil şi chiar de nebănuit, nu atacă decât tinere fete fecioare. Ucidea mai întâi fără a se lăsa prins şi, în al doilea rând, chiar fără a se putea ghici mobilul asasinatelor sale, al căror număr ajunsese deja la cifre fantastice.

Era oare un nebun, un sadic, unul dintre acei savanţi fanatici care, cuprinşi de febră cercetărilor lor, nu se dau înapoi de la o crimă, dacă o cred necesară pentru soluţionarea cine ştie cărei probleme ştiinţifice?

---

[51] *Commercial*: prescurtarea de la Commercial-Street (lb. engleză) — strada Comerţului. (n.t.)

[52] *Lordul Chief-Justice* (lb. engleză) — Preşedintele Tribunalului. (n.t.)

Răspunsul le putea cuprinde pe toate acestea... sau încă ceva... Nu se ştia.

Nu-şi făcea fărădelegile decât într-o anumită zonă, între Whit-Chapel şi Limehouse, trecând prin strada Commercial şi prin Cornhill.

Rapiditatea cu care acţiona era fulgerătoare, îndrăzneala lui — fără pereche. Două minute, în plină stradă, îi erau de ajuns. Era apoi găsită o fată tânără moartă, la colţul vreunei străzi, pe un trotuar, sau în coridorul unei case. Nimeni nu văzuse nimic. Dar copila era acolo, moartă, însângerată, mutilată...

Şi lumea spunea:

— Pe aici a trecut doctorul Tom.

Nimeni nu era, nu putea fi bănuit.

O dată sau de două ori, după nişte aparenţe, se crezuse că asasinul a fost prins. Fuseseră arestaţi câţiva bandiţi, duşi la închisoare, cercetaţi prin interogatorii insistente.

Dar nu! În timp ce ei erau la răcoare, doctorul Tom făcea noi victime.

Şi blândele copile blonde nu mai îndrăzneau să iasă din casă. Taţii şi mamele tremurau.

O ciudată mânie a doctorului Tom era aceea de a-şi mutila victimele, întotdeauna în acelaşi fel: le scotea ochiul drept şi le sfârteca sânii, apoi le tăia membrele. Oare de ce făcea asta?

Evident, în acţiunile sale intervenea vrăjitoria.

În acea noapte, doctorul Tom trecuse pe strada Commercial. O fată de şaptesprezece ani, o biată fiică a unor muncitori cinstiţi, ieşise să cumpere pâine şi nu se mai întorsese.

Câteva ore mai târziu, fusese găsită pe o *lane*, cu rochia ridicată până peste faţă şi mutilată ca şi celelalte.

Iată ce-i explica Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill lui Dady O'Crab, în trăsură.

— Mereu acelaşi lucru, spunea Andrew. Sărmana micuţă a fost mai întâi strangulată... apoi, mutilată.

Deodată, căpitanul Dady O'Crab îşi puse mâinile lui mari pe umărul superiorului său:

— Piele de anghilă! Jupâne Andrew, iertaţi-mi această familiaritate! strigă. Dar ce-aţi zice dacă l-am prinde pe doctorul Tom?

Uckrill îl privi pe căpitan în albul, ochilor:

— Mă gândeam şi eu la asta, spuse, şi am o idee...

— Ei bine! Şi cu la fel! exclamă Dady O'Crab.

Şi dădu drumul unei înjurături şi mai cumplite decât cea de adineauri, dar nici nu se gândi cât va trebui să plătească Societăţii împotriva Înjurăturilor.

Îşi amintise, brusc, de mâna însângerată a lui Sauton... acea mână pe care, de două ori în timpul nopţii, o văzuse roşie toată, înroşită de sânge proaspăt...

— Da, da, repetă el satisfăcut, de câteva ori. Am cu o idee.

— Ia spune, căpitane. Îl îndemnă Uckrill, să vedem dacă ideea dumitale este aceeaşi cu a mea.

— Piele de anghilă! Ar însemna că avem o şansă dublă de a fi pe pista cea bună!

— Spune-mi ideea dumitale.

Dady O'Crab nu se lăsă rugat, în câteva cuvinte, îi relată şefului său convorbirea lui cu Day-Lily, sosirea lui Sauton cu falsul *Lucifer*, apoi groaza lui când văzuse mâna banianului.

— Ei, bine! Bătrâne Dady, zise Uckrill, bănuielile dumitale le confirmă pe ale mele, şi acum cred că ştiu bine pentru ce doctorul Tom execută cu atâta încăpăţânare ablaţiunea ochilor victimelor sale... Trebuie cu orice preţ, înţelege-mă bine, cu orice preţ, să aflăm unde locuieşte Sauton.

— Trebuie, întări căpitanul, dar v-am mai spus. lucrul nu este uşor... Gentlemanul Pip şi cu mine, devotat îi dumneavoastră slujitori, l-am urmărit nu de puţine ori, pe străzi, pe nemernicul ăsta viclean, şi deseori ne-am plimbat de strada Commercial... Dar s-ar putea spune că acest fiu al Satanei are, ca şi vulpea, însuşirea de a scăpa şi de a-ţi dispărea de sub nas, chiar în clipa în câte te aştepţi mai puţin şi fără să poţi spune, deşi ai fost cu ochii larg deschişi, încotro s-a dus.

— Ştiu, zise Uckrill. Ştiu bine ce vrei să zici şi m-am lăsat şi eu păcălit, căpitane. Aşa încât, dac-ar îi fost vorba despre o misiune uşoară, nu m-aş fi adresat dumitale.

Dacă în trăsură n-ar fi fost atât de întuneric, Uckrill ar fi putut vedea umplându-se de mândrie chipul însoţitorului său. Nimic nu putea gâdila mai plăcut vanitatea bătrânului Dady, decât acest elogiu al şefului său.

— Piele de anghilă! strigă, dacă hindusul este o vulpe, Dady O'Crab, vărul vărului meu, este o vulpe bătrână! Şi vom vedea care dintre noi doi îi va veni de hac celuilalt!

Dacă noaptea care era pe sfârşite fusese bogată în informaţii pentru Dady O'Crab şi pentru Uckrill, căpitanul pierduse totuşi un bun prilej de a afla lucruri noi...

Pentru aceasta, ar fi trebuit să-l urmărească pe Day-Lily la ieşirea sa din *Lucifer-Hotel*.

Dar, din păcate, căpitanul nu avea darul de ubicuitate şi era nevoit, acum, să-l însoţească pe Uckrill pe strada Commercial, unde îi chema nouă crimă a doctorului Tom.

Ar mai fi trebuit şi s-o ghicească pe vicleana miss Sun-Ray, sub înfăţişarea unei doamne bătrâne care a ieşit din hotel la câteva minute după încheierea întâlnirii în cursul căreia aflase atâtea lucruri.

Să mărturisim că, desigur, n-ar fi recunoscut-o sub această nouă deghizare, pentru motivul foarte bine întemeiat că era şi de nerecunoscut şi că i-ar fi fost greu s-o bănuiască, într-atât de rapidă fusese acea transformare...

Ar mai fi fost necesar, de asemenea, să poată pătrunde, pe urmele ei, într-o casă din Pimlico, unde se duse ea şi unde uşa i se deschise, ca şi cum ar fi fost aşteptată.

Dar, fără îndoială, nu i s-ar fi permis să intre la fel de lesne în acea casă, şi n-ar fi putut, aşadar, să surprindă secretul acestui nou demers al misterioasei persoane.

Ceea ce era mare păcat, căci căpitanul ar fi asistat la un spectacol destul de neaşteptat.

Ajungând la etajul întâi al casei, miss Sun-Ray care, pe stradă, avea înfăţişarea perfectă a unei bătrâne doamne respectabile, îşi ridicase peste pălărie voalul de culoare închisă şi lăsase să cadă şalul în carouri care-i ascundea mijlocul subţire... Spinarea ei încovoiată se îndreptase şi redevenise tânăra şi frumoasă...

Pătrunsese nestingherită în apartament şi, după ce traversase mai multe încăperi slab luminate de nişte lămpi chioare, ciocănise la o uşă, cu trei bătăi discrete.

Nu se auzi nici un răspuns. Ciocăni astfel de mai multe ori şi, contrar obiceiului său, nu dădu nici un semn de nerăbdare.

— Intră! răspunse, în cele din urmă, un glas.

— În fine! exclamă vizitatoarea, al cărei piept se zbătea sub imperiul unei ciudate emoţii.

Deschise uşa şi se pomeni într-o încăpere cu pereţi albi, fără covoare, mobilată foarte rudimentar cu câteva scaune cu fundul din împletitură de pai şi cu o masă mare de lucru, pe care erau puse două sfeşnice cu toate lumânările aprinse.

În faţa acestei mese, aplecat peste nişte hârtii pline de cifre şi de alte însemnări, cu fruntea sprijinită pe o mână foarte albă şi deosebit de fină, şedea un bărbat cu părul alb ca neaua şi îmbrăcat într-un halat de catifea neagră. La intrarea tinerei femei, nici nu ridică privirea, nici nu se întoarse.

Părea absorbit într-o cugetare adâncă.

Până acum, am văzut în miss Sun-Ray o persoană de o rar-întâlnită hotărâre, cu vorba scurtă, cu glasul tăios, obişnuită să poruncească, nesuportând să fie contrazisă.

Lucru ciudat: acea fiinţă insolentă şi teribilă nu adusese aici, cu sine, nici îngâmfarea, nici impertinenţa, nici obişnuita ei dezinvoltură.

Era, cu adevărat, o altă persoană.

Departe de a se indigna de primirea atât de puţin ceremonioasă a bărbatului cu păr alb, care nici măcar nu păruse să-şi dea seama de prezenţa ei, rămase în prag, într-o atitudine aproape umilă şi respectuoasă.

Nu mai exista nici un fulger sarcastic în ochii ei, ci mai curând o tandreţe caldă în privirea cu care îl învăluia pe stăpânul locului, şi un fel de expresie timidă de reproş, ca cea a unei amante dispreţuite dar supuse, aproape o implorare.

Se scurseră astfel două minute lungi şi tăcute.

— Mario, spuse în cele din urmă cu un suspin, Mario, am venit.

Rostise aceste cuvinte cu o voce foarte blândă, tremurătoare şi plină de mângâieri.

Ca şi cum vorbele ei l-ar fi trezit brusc din mijlocul unui vis, bărbatul cu halat de catifea neagră tresări. Se întoarse şi lumina căzu din plin pe chipul său, dând la iveală o faţă oribil de plină de cicatrici, de riduri adânci, roasă, deformată de stigmatele vreunei boli cumplite, sau mal curând de nişte muşcături, adânci ca urmele unei substanţe corosive.

Accident, sau atentat?

Poate, chiar, o desfigurare voluntară!

Desigur că această ultimă ipoteză ar fi venit în minte unui observator, căci întreaga mască fusese atinsă şi "distrusă" de acidul arzător, dar ochii rămăseseră totuşi intacţi.

Aşa cum se înfăţişa, omul era hidos, groaznic la vedere, aproape respingător la primul contact.

— Ah! zise, tu eşti, Jenny! Ce noutăţi?

— Iată, Mario, aduc cincizeci de mii de lire.

Miss Sun-Ray puse pe masă un coş, care-i servise pe stradă spre a-şi da o înfăţişare de femeie cumsecade, şi scoase din el un teanc de bancnote şi de poliţe pe care le răsfiră sub lumina sfeşnicelor.

— Bine, încuviinţă calm omul cu chipul desfigurat. Mai ai să-mi spui şi altceva?

— Da, Mario.

— Vorbeşte.

— Cred că pot să afirm, Înălţimea Voastră, că, în mai puţin de cincisprezece zile, averea lui sir Franck Zephyr va fi în mâinile domniei voastre...

— Cât?

— În jur de trei sute de mii de lire.

— Şi diamantul?

— Vă voi înmâna diamantul în acelaşi timp cu cele trei sute de mii de lire...

— E-n ordine, Jenny... Dacă aşa spui, înseamnă că aşa va fi... Ştiu că mă pot bizui pe tine...

Până atunci, rămăsese impasibil, cu privirea în jos şi vorbind cu un glas mort, lipsit de timbru, ca şi cum n-ar fi fost atent la convorbire din cauza unui gând lăuntric, un gând atât de greu încât îl făcea să-şi aplece fruntea.

Cu o mişcare bruscă, se îndreptă deodată şi-şi înălţă capul. Şi, ca printr-o magică lovitură de teatru, în el se produse o ciudată transformare.

În paloarea de spectru a cărnii moarte a chipului său, ochii îi străluceau ca o flacără uimitor de intensă, o flacără vie, de o minunată tinereţe — flacăra voinţei irezistibile şi a beţiei triumfurilor...

Bărbatul acela, până adineauri frânt, încovoiat, aproape culcat pe masa lui şi semănând — în catifeaua neagră a îmbrăcăminţii sale şi sub zăpada părului — cu un alchimist din evul mediu, bătrân de o sută de ani şi pierdut în descifrarea pergamentelor, în căutarea vreunei formule de vrăjitorie, bărbatul acela nu mai era bătrân…

În mişcările sale şi în felul în care îşi îndreptase trupul, în vioiciunea elanului care-l ridicase în picioare, se ghicea o vigoare neobişnuită.

Pe fruntea lui mare, înaltă, puternică, cununa de păr alb părea o aureolă în strălucirea căreia dispăruseră ridurile, cicatricele, brazdele şi urmele rănilor.

Tot acel chip cumplit de brăzdat fremăta şi strălucea în asemenea măsură, încât urâţenia fugea şi el devenea frumos, de o frumuseţe teribilă, de înger răzbunător sau de demon, cu o privire de om în extaz sau de vizionar.

— O, vis al meu! şopti — aşadar te vei îndeplini, vis al meu!

Şi acest simplu murmur al vocii sale, cu timbru grav şi blând, armonioasă şi pătrunzătoare, o făcu să se înfioare pe femeia care-l asculta şi care-l contempla, în extaz şi ea!

Urmă o tăcere, timp în care ea rămase locului, gâfâind, cu ochii ţintuiţi pe acel cap de leu alb.

— Mario! îndrăzni în cele din urmă, cu timiditate.

— Este adevărat, răspunse bărbatul, readus la realitate. Eşti încă aici, Jenny… Uitasem… Ei, bine! Sunt mulţumit de tine.

O bucurie plină de mândrie se citi în ochii lui miss Sun-Ray. Îndreptă spre cel pe care-l numea Mario o privire de sclavă pasionată…

— Nu-mi mulţumiţi, răspunse. Eu sunt cea care sunt fericită pentru puţinul pe care-l pot face pentru Înălţimea Voastră… Nu ştiu cine sunteţi, nici de unde veniţi, nici încotro vă duceţi… Dar ştiu că sunteţi mare şi puternic, şi inima mea întreagă vă aparţine… Înălţimea Voastră porunceşte, iar eu ascult… Sunteţi geniul, eu sunt dragostea… Fericirea mea este să vă slujesc. Vă iubesc, vă iubesc, Mario!

Spunând acestea, se lăsă să cadă în genunchi, lovindu-şi fruntea de masă, pe care-şi odihni timp de o clipă faţa inundată de lacrimi. Bărbatul îşi încruntă sprâncenele şi făcu un gest de nerăbdare plină de dispreţ.

Când Sun-Ray îşi ridică privirile, rămăsese singură în încăpere.

Capitolul VI - Sacrificiul uman

Între Limehouse şi Cornhill, exact în locul în care începe Charles-Street, pe Commercial-Road-East, exista pe vremuri o aglomerare destul de urâtă de cocioabe şi de construcţii vechi, care alcătuiau un ansamblu cunoscut sub numele de *Whimsical City* sau *Cetatea Stranie*.

În acel cartier, care totuşi nu străluceşte prin eleganta sa şi a cărui sărăcie este legendară, Cetatea Stranie — ale cărei locuinţe erau ocupate, în parte, de către marinarii din port sau de muncitorii de la docuri — constituia, dacă este posibil, un fel de pată şi mai mizerabilă.

Pe de altă parte, în afara câtorva certuri între mateloţi şi muncitori, moralitatea din Whimsical City se bucura de o apreciere destul de bună la Scotland-Yard, unde era considerai chiar cu plăcere gândul că, dacă ar fi nevoie, marinarii ar şti să-şi asigure propria lor poliţie.

Aşa încât supravegherea în acea zonă fusese abandonată puţin câte puţin, şi numai o dată sau de două ori pe lună, câte unul sau două "numere de la curente" se duceau să se piardă prin labirintul încurcat de pasaje boltite sau neacoperite care ar fi putut face din Whimsical-City un refugiu foarte sigur pentru bandiţi.

Singurul drum circulabil care deservea interiorul Cetăţii Stranii avea forma unei cruci romane şi se desfăcea spre patru străzi foarte depărtate unele de celelalte: Jubilee, Clarck şi Bedford.

Printr-un eufemism, acel drum mizerabil şi lipsit de orice întreţinere fusese denumit "Pretty-Lane" (Aleea Drăguţă).

Să mai adăugăm, în fine, că la aproximativ treizeci de metri de Bedford-Street, terenul "Aleii Drăguţe" prezenta o depresiune bruscă, pe jumătate din lăţimea sa.

Acolo, în vreme ce partea plană ajungea la stradă, cealaltă se afunda în pământ, printr-o pantă destul de abruptă, sfârşind în nişte mari galerii subterane, a căror lungime era — se pare — extraordinară, deoarece se deschideau în Southwarck, trecând pe sub patul Tamisei.

Astăzi, Whimsical-City nu mai există, căci edilii Londrei au ras toate cocioabele, din motive de salubritate publică, iar pe amplasamentul său a fost clădit vastul oraş Bromehead.

În 1851, Cetatea Stranie, beneficiind, ca şi toate celelalte cartiere ale oraşului, de afluxul de viaţă pe care-l aducea mulţimea cosmopolită venită să viziteze Expoziţia sau de a câştiga de pe urma ei, nu avea nici o clădire nelocuită.

Cea mai importantă casă din cartier era un fel de construcţie mare, al cărei al treilea şi totodată ultim etaj era ocupat în întregime de un atelier cu pereţi fără ferestre,

care-şi primea lumina printr-un plafon de sticlă, şi în interiorul căruia nu putea pătrunde nici o privire, deoarece maghernițele învecinate erau mult mai joase.

Acolo îl vom face pe cititorul nostru să intre, la sfârşitul acelei nopţi, care fusese atât de fertilă în emoţii pentru călătorii găzduiţi la *Lucifer-Hotel*, ca urmare a luptei epice a cavalerului de Blancanard împotriva patului său, *Lucifer-bed*.

Datorită felului exotic în care era mobilat, te-ai fi putut crede departe de Londra, când pătrundeai în acel atelier în care, întâi de toate, simţeai un parfum ciudat, pătrunzător şi dulce totodată.

Printre draperii şi mobile bizare, cu o extraordinară lucrătură a lemnului, totul prezentându-se în penumbra pe care flacăra leneşă a unei lămpi primitive nici nu încerca s-o împrăştie, într-o tăcere de sanctuar, o femeie, înveşmântată în stofe cu culori strălucitoare, stătea într-o atitudine de rugăciune.

Avea, poate, treizeci de ani...

Cu mâinile împreunate, întinse către cel mai întunecat colţ al acelui misterios refugiu, recita încet o invocaţie, cu o modulaţie stranie a glasului:

— Mahadeva, tu, mare zeu al splendorii, lumină a inteligenţelor, oare mânia ta nu se va sfârşi? Nu vei avea, în sfârşit, o privire de îndurare şi de milă pentru servitoarea ta, ale cărei lacrimi curg de atâta amar de ani? Nu vei face să înceteze spaimele mele?... Tu, a cărei bunătate face să reînvie dragostea, nu-mi vei reda fiica, pe sărmană mea micuţă. Miriam?...

În vreme ce se ruga astfel, o uşă se deschise fără zgomot, lăsând să intre un nou personaj.

Noul-venit, îmbrăcat europeneşte, ca un om din popor, purta un pachet destul de voluminos, înfăşurat în pânză cerată.

Se opri o clipă în prag şi o privi, cu un rânjet mut şi plin de cruzime sălbatică, pe preoteasa prosternată.

Dar în momentul în care, neştiind ce se întâmpla în spatele ei, se pregătea să-şi reia ruga, bărbatul vorbi tare, rostind următoarele cuvinte necruţătoare:

— Shiva cel Cumplit nu poate avea slăbiciunea de a îndeplini ruga unei preotese sperjure, ale cărei fapte nelegiuite i-au profanat templul şi a cărei crimă a făcut ca fiii celui mai mândru trib al Sikhs-ilor să decadă mai jos decât cei mai nemernici paria.

Auzind glasul, femeia cea tristă se întoarse.

— Fratele meu! şopti cu o expresie de groază.

— Ora se apropie! continuă celălalt, exaltându-se. Se apropie ora când se va face dreptate! În curând, tribul reabilitat va putea intra din nou în pagoda sacră, iar Shiva îşi va regăsi ochiul scânteietor care, odinioară, a transformat dragostea în scrum!

Pregăteşte-te, sora mea; iată, se va face ziuă şi vreau ca, prin tine, să aduc cea mai frumoasă ofrandă zeului răzbunării, a cărui ameninţare se îndeplineşte întotdeauna.

Cea căreia i se vorbea astfel se ridică, înfiorându-se. Merse încet către fundul încăperii şi ridică faldurile grele ale unei draperii, cu o vădită teamă, dar totodată cu respect.

Destul de repede, trei focuri ce abia pâlpâiau în nişte vase de bronz aflate acolo se înteţiră ca urmare a efortului ei de a sufla asupră-le şi, la lumina lor, nişte forme fantastice deveniră vizibile, detaşându-se în negru pe zidurile văruite ale acelui fund de atelier.

Felul în care era mobilată această a doua parte a atelierului era cu mult mai neobişnuit decât cel din prima şi, lăsând la o parte proporţiile, reprezenta interiorul unei pagode consacrate cultului celei mai înspăimântătoare divinităţi indiene.

Pe un fel de altar improvizat şi împodobit cu un mare număr de flori de lotus, se afla o statuie înaltă din bronz negru. Era statuia lui Shiva, reprezentându-l dansând în mijlocul unui cerc de flăcări şi zdrobind cu piciorul drept trupul unui om căzut la pământ.

Părul zeului, în formă de limbi de foc, era tot atât de negru cât cele patru braţe ale sale, în care ţinea: unul — soarele; celălalt — un sceptru; cel de-al treilea — o tobă; iar ultimul — un şarpe.

În jurul Stăpânului Distrugerii se aflau, pe trepte mai puţin înalte, divinităţile superioare:

Laksmi, zeiţa frumuseţii, a dragostei şi a norocului;

Parvati sau Prithivi, zeiţa pământului;

Kali, cea cu zece braţe, zeiţa războiului;

Ganeça, divinitate cu cap de elefant, zeul ştiinţei;

Skanda, zeul măcelului, născut din ochiul lui Shiva.

Apoi, şi mai jos, divinităţile inferioare, geniile şi demonii.

Acum cele trei focuri sacre luminau din plin acest înspăimântător conclav de zei şi de zeiţe cu braţe multiple.

Femeia cea triată privea îndelung, tremurând, chipul statuii celei mari. Ochiul său unic, ochiul dreptăţii şi al fulgerului, ochi de foc, care ar fi trebuit să arunce flăcări roşii, întunecate şi totodată arzătoare, nu se înfăţişa decât ca o gaură neagră, cavitatea orbitei fiind goală.

Femeia rămăsese în picioare, între cele trei vetre, aşteptând venirea fratelui său care, în cealaltă parte a atelierului, se ocupa cu libaţiunile rituale ce trebuie să preceadă sacrificiul. Era o preoteasă a acelui zeu Sindhai, transplantată în mod atât de ciudat într-un cartier din Londra; o baiaderă din munţii Suleiman; o devadasi din tribul brahmanilor

războinici, aşa cum o arăta costumul său şi după cum o dovedeau funcţiunile ei de vestală.

După câteva minute, draperia se ridică din nou şi cel pe care-l numea frate apăru, extraordinar de metamorfozat.

Capul în întregime ras, cu excepţia unei şuviţe de păr împletit în vârful creştetului; trunchiul gol, braţele nervoase, fruntea golaşă, pielea bronzată pe care ieşeau în evidenţă nişte stigmate albicioase ce brăzdau cu câte trei dungi muşchii pectorali, încheietura cotului şi fruntea, deasupra sprâncenelor, îi dădeau înfăţişarea unui ascet care s-a chinuit prin macerări.

Drept orice îmbrăcăminte, nu purta decât un fel de eşarfă roşie pe umeri, iar în jurul şalelor un languti[53] scurt, stacojiu şi cu bordură galbenă.

Nişte încălţări din lemn, montate pe patine, îi erau prinse de picioare doar printr-un buton strâns între degetul mare şi cel alăturat.

În sfârşit, singura sa podoabă consta dintr-un colier făcut din capete de mort mici, de care atârna un clopot.

Era un brahman shivait, în costum de mare ceremonie.

Intră şi, fără a spune un cuvânt merse spre altarul lângă care depuse pachetul înfăşurat în pânză cerată, cu care venise.

Începură pregătirile în vederea sacrificiului anunţat.

Brahmanul aşeză cu grijă obiectele necesare, punând pe o scândură, la picioarele statuii principale, aşa numitul "lângă" — simbolul divinităţii procreatoare, care reprezintă falusul. Aprinzând lampa în formă de tron, puse în stânga sa clopoţelul împodobit cu un cap de taur Naudi, iar în dreapta vasul şi ligheanul pentru anticele libaţiuni, lingura cu care să toarne untul şi arzătorul de parfum ce avea forma unui boboc de floare de lotus.

— Glorie ţie, Shiva! strigă brahmanul.

— Glorie ţie, Shiva! repetă ca un ecou brahmana care veni să-şi pună mâna dreaptă pe braţul drept al preotului, ca semn de perfectă unire în gânduri.

Începând incantaţiile obişnuite, brahmanul continuă:

— Fie ca spiritele rele care colcăie pe pământ să fugă în faţa privirii lui Shiva şi că prin această privire acei demoni impuri să fie distruşi!

Baiadera îi repeta vorbele, cuvânt cu cuvânt, şi amândoi îşi însoţeau rugăciunea cu semne mitice, făcute cu degetele.

— Mă prosternez în faţa lui Shiva, marele stăpân strălucitor ca un munte de argint, având luna ca podoaba pe cap şi soarele drept păr. Mă plec în faţa fiinţei cumplite şi puternice, veşnic adorată de trupele nemuritorilor Gana; cel mai de temut dintre stăpânii

[53] *Languti*: un soi de centură sau brâu din pânză vopsită, cu care negrii şi indienii îşi înfăşoară coapsele. (n.t.)

universului, justiţiarul infailibil care, transformat în cenuşă de către cei răi, devorând cu o singură privire ochiul său de înţelepciune...

Aici, cei doi oficianţi se opriră, dând toate semnele unei imense consternări.

Până atunci nu făcuseră altceva decât să respecte invocaţiile consacrate. Dar, de cinci acel ochi de înţelepciune despre care vorbeau îi fusese furat zeului de către un profanator străin, ultima frază a ritualului putea fi luată drept o batjocură insultătoare, căci statuia era oarbă. Atunci când le pronunţau, sau când le auzeau pronunţându-se, Sikhsii trebuiau să se aplece, în atitudinea implorării şi a spaimei.

Muţi şi tremurând de o groază superstiţioasă, rămaseră, aşadar, în aşteptarea cumplitelor efecte ale mâniei divine.

Şi, deoarece trăsnetul nu se abătea asupra lor, brahmanul îşi îndreptă trupul cu ochii lucind de bucurie.

— Mahadeva! Mahadeva! strigă. Ai citit, deci, în sufletul servitorului tău!... Da, ultimul dintre fiii tribului blestemat a jurat să-l reabiliteze în faţa ta! Şi-şi va respecta jurământul! Sarcina este grea; pentru a izbândi, am fost nevoit să accept alianţa cu nişte străini impuri... Dar tot ceea ce fac este numai pentru gloria ta, o, Shiva!... Ajută-mă, prin urmare, să ţin şarpele împrumutat de pe altarul tău de pe coasta muntelui Suleiman. Voi zdrobi capul şarpelui Nelye pe rana rasei mele, şi familia patriarhului va putea din nou să intre cu fruntea sus în pagoda ta. Ajută-mă, Shiva, şi eu îţi voi înapoia ochiul tău de flăcări... Până atunci, o! Mahadeva! Pentru a-ţi atrage privirile binevoitoare asupra celor ce întreprind, îţi aduc sângele unei femei neîntinate...

Vorbind astfel, se prosternă de trei ori, în vreme ce preoteasa lovea un gong, iar el recită cu glas scăzut frazele ritualului.

Sosise momentul ofrandelor şi al purificării.

În mod obişnuit, oficiantul shivait stropeşte efigiile zeilor săi cu lapte, cu unt şi cu apă parfumată cu santal. Dar acestea sunt nişte practici pentru ceremonii obişnuite, iar brahmanul avea de făcut, astăzi, un sacrificiu de sânge.

Ridicându-se, desfăcu pachetul înfăşurat în pânză cerată, pe care-l pusese la picioarele altarului. Un spectacol oribil se înfăţişă ochilor baiaderei, care privea palidă şi tremurând.

Se aflau acolo o inimă de om, un ochi şi doi sâni de femeie, totul năclăit în sânge pe jumătate închegat.

Ceea ce urmă, fu îngrozitor:

Înălţându-se pe încălţările lui de lemn, brahmanul, ţinând în fiecare mână câte unul din sâni, pe care-i apucase de sfârcuri, îi lipi de pieptul statuii celei mari, cu o asemenea forţă, încât carnea moartă rămase fixată pe bronz, care acum era stropit de sânge.

Ochiul şi inima fură puse de el pe vetre şi sanctuarul se umplu de un fum greu mirositor.

Şi toate aceste acte barbare erau însoţite de cuvinte fanatice, ce explicau că acele ofrande însângerate erau făcute într-un spirit de purificare simbolică.

O fiică de brahmani păcătuise cu inima, primind mângâierile unui străin impur. Păcătuise şi prin sânii săi, alăptând copilul născut din acea dragoste profanatoare. Spre a-l pregăti pe Shiva pentru îndurare, sacrificatorul îi aducea inima şi sânii unei fete din rasa străinului.

Ofranda ochiului drept al unei victime sacrificate pentru zeu trebuia, de asemenea, să fie considerată de către Shiva ca o reparaţie simbolică şi ca o materializare a jurământului rostit de preot.

Ceremonia se încheie prin alergarea obligatorie, de trei ori, în jurul conclavului de zei.

După care, preotul şi preoteasa părăsiră sanctuarul, retrăgându-se în prima porţiune a atelierului.

Femeia era la capătul puterilor. Căzu în genunchi în faţa sinistrului hindus şi, cu glasul plin de lacrimi, îi imploră:

— Frate, frate, este multă vreme de când te slujesc ca o sclavă. Dacă am păcătuit, am şi suferit, şi am plâns mult. Oare nu a venit ceasul iertării şi încă nu vrei să-mi redai fiica?... Miriam, redă-mi-o pe Miriam, o! Fratele meu!... Şi cele mai aspre porunci ale tale le voi îndeplini cu plăcere.

Astfel se ruga sărmana Nowla, sechestrată de luni de zile în acea casă ciudată din Cetatea Stranie, ca urmare a fanatismului feroce al lui Sauton, banianul.

Necruţător, acesta o întrerupse.

— N-a sosit ceasul, sora mea... Când v-am răpit, pe tine şi pe fiica la, din palatul din Katmandu — căci nu puteam să-l ucid pe rezident în mijlocul cypai-lor săi — am făcut-o cu intenţia ca, într-o zi, s-o folosesc pe Miriam ca momeală pentru a-l atrage pe tatăl ei în capcana în care, ţinându-l în fine, mă voi răzbuna pe el pentru dezonoarea adusă rasei mele. Străinul este puternic, dar noi, hinduşii, avem viclenia tigrului şi prudenţa şarpelui... Au trecut ani mulţi, dar răzbunarea se apropie şi Shiva mă apără!... Dacă te-am despărţit de Miriam, motivul este că m-am temut de slăbiciunea ta şi nu am vrut să înveţe de la tine să iubească numele tatălui său... Răbdare, aşadar! Îţi vei revedea curând fiica... Dar asta va însemna că, atunci, tribul nostru îşi va putea ridica din nou fruntea şi că crima ta va fi fost iertată!...

Din ochii banianului ţâşnea un fulger de triumf atât de feroce, încât Nowla simţi un junghi în inimă. Cu ce condiţie va putea s-o revadă pe Miriam?

Cu glas abia inteligibil, într-atât spaima îi contracta gâtlejul, întrebă:

— Aşadar, sir Franck se află la Londra?

Sauton îşi muşcă buzele.

— Nu, răspunse, dar poate va veni.

Nowla se lăsă moale să cadă, cu un geamăt jalnic.

Între timp, brahmanul îşi scosese costumul sacerdotal şi îmbrăcase din nou hainele sale europene.

O perucă, pusă artistic pe cap, ascundea tonsura sacră.

— Răbdare, Nowla, repetă înainte să plece. Şi nu uita că salvarea lui Miriam depinde de supunerea ta. O revoltă sau o indiscreţie din partea ta o va face să-l cunoască pe acela pe care câinii de englezi îl numesc "doctorul Tom"!

Uşa se închise în urma lui.

Nefericita Nowla, încă îngenunchiată, ţintuită la pământ de aceste cuvinte sinistre, rămase acolo, cu chipul schimonosit de spaimă.

Deodată, prin minte îi trecu un alt gând înfricoşător. Scoase un ţipăt răguşit, se ridică dintr-o săritură şi alergă spre colţul atelierului în care se află sanctuarul. Fără a îndrăzni să intre acolo, ridică draperia.

Şi ochii ei se aţintiră, ca hipnotizaţi, pe cei doi sâni albi, lipiţi pe pieptul negru al groaznicului zeu de bronz. O bănuială cumplită sfâşie şi mai adânc sufletul şi trupul Nowlei: "Dacă Sauton a înşelat-o? Dacă era ea, Miriam, cea al cărui sărman trup fusese oferit că ofrandă lui Shiva, de către fanaticul brahman?" Oare nu se putea aştepta la orice cruzime din partea acelui nebun?

Sângele înfierbântat i se zbătea în tâmple; gâfâia, şi se simţea copleşită de o groază de nedescris; nebunia îi cuprindea creierul. Brusc scoase un ţipăt sfâşietor:

— Miriam! Miriam!

Şi, cu braţele întinse spre cei doi sâni albi însângeraţi, se prăbuşi în nesimţire...

Capitolul VII - Intenţiile alderman-ului

"Să nu uit" — îşi spusese domnul de Blancanard culcându-se, în ajun, pe patul său, la *Lucifer-Hotel* — "să nu uit că mâine dimineaţă trebuie să mă duc în City, la bogatul negustor Adrian Zephyr, care este şi alderman, pentru care am o scrisoare de recomandare şi care, se pare, este unchiul unei persoane foarte drăguţe."

Cavalerul nu putu pune în aplicare acest plan decât după-amiază. Emoţiile teribile pe care le încercase în timpul nopţii, lupta pe care trebuise s-o susţină împotriva lui *Lucifer-bed*, spaima pe care i-o cauzase apariţia, în camera sa, a unui trup fără cap — toate acestea îl zguduiseră, îl zdrobiseră şi-l obosiseră în aşa hal, încât se trezise abia spre prânz.

Pentru ce şi de către cine era recomandat domnul de Blancanard fratelui fostului rezident din Nepal?

Acest cavaler originar din Mans, de altminteri un om foarte cumsecade, venise oare la Londra cu alt scop decât acela de a vizita *"the Great Exhibition"* şi de a studia funcţionarea mecanismelor de la *Lucifer-Hotel?*

Este ceea ce vom afla precedându-l la alderman, acolo unde — putem s-o spunem pe dată — era aşteptat.

Desfăcându-şi corespondenţa primită în acea dimineaţă, grasul Adrian găsise, într-adevăr, următoarea scrisoare expediată din Paris şi purtând antetul celebrei firme *"Joinson Brothers and Co."*, de pe strada Piramidelor:

"Domnule şi stimatul nostru compatriot,

Am primit de curând vizita unei persoane trimise de dumneata, prin onorabilul şi foarte distinsul domn Robert Vaughant, jurist, prietenul nostru comun, care ne-a pus la curent cu intenţiile dumneavoastră în legătură cu miss Mary Zephyr, nepoata şi pupila dumneavoastră. Am considerat că este o plăcere şi de datoria noastră să încercăm să vă fim de folos.

Mulţumită multiplelor noastre relaţii şi încrederii pe care, prin însăşi îndelungata sa existenţă, se bucură firma, precum şi discreţiei şi rapidităţii noastre, credem că vă putem afirma că faptul că v-aţi adresat nouă este cum nu se poate mai nimerit şi vă vom dovedi acest lucru anunţându-vă că, chiar de astăzi, l-am

găsit, pentru acea tânără persoană, pe soţul care îndeplineşte condiţiile dorite de dumneavoastră, condiţii asupra cărora onorabilul domn Robert Vaughant ne-a făcut confidenţe discrete.

Domnul cavaler de Blancanard, descendent al unei vechi familii din Sarthe şi posesor al unei averi pe care noi o evaluăm la aproximativ cincisprezece mii de lire în rente, este holtei. Rezolvarea situaţiei sale matrimoniale este destul de dificilă în provincia sa, căci legăturile sale, puţin cam prea în văzul lumii, cu cântăreţele de la şantanul din oraşul Mans, l-au făcut să fie pus la index de către familiile burgheze.

Datorită acestei împrejurări, este cu atât mai dornic să găsească o femeie a cărei tinereţe şi frumuseţe să-i facă cinste în faţa concetăţenilor săi, mai ales dacă că prezintă şi garanţii de onorabilitate ca cele pe care miss Zephyr le asigură prin titlul maiorului, tatăl său, prin situaţia dumneavoastră comercială, prin funcţia dumneavoastră de alderman şi prin strânsa dumneavoastră rudenie cu Franck Zephyr, fostul rezident al Companiei Indiilor.

Domnul cavaler de Blancanard ni s-a adresat nouă pentru realizarea acestei ambiţii, iar noi i-am prezentat, apreciind aşa cum se cuvine, aceste diverse considerente.

Fiind, ca toţi francezii, foarte plin de respect faţă de titluri şi situaţii oficiale, informaţiile pe care i le-am dat i-au flatat îndeajuns de mult vanitatea, astfel încât s-a decis să facă o călătorie la Londra, înarmat cu o scrisoare de recomandare din partea noastră, pentru dumneavoastră.

Veţi primi, aşadar, în scurtă vreme vizita sa, şi nu ne îndoim că vă veţi înţelege uşor cu dânsul, cu atât mai mult cu cât, mulţumită

stării de spirit în care l-am adus prin prezentarea informaţiilor de mai sus, dânsul nu va exprima, desigur, nici o pretenţie imediată cu privire la zestre, şi se va mulţumi cu speranţe.

Vom fi fericiţi dacă afacerea, astfel descrisă, corespunde dorinţelor dumneavoastră, şi dacă va putea fi dusă la bun sfârşit. V-am fi recunoscători dacă ne-aţi confirma primirea prezenţei şi vă rugăm, domnule şi stimat compatriot, să ne consideraţi mereu dispuşi să vă servim.

În aşteptarea ordinelor dumneavoastră,
pentru "Johnson Frères et Co".,
Samuel Johnson.

P.S. Condiţiile noastre sunt cele pe care, desigur, vi le-a adus la cunoştinţă onorabilul domn R. Vaughant, conform rugăminţii noastre verbale."

Departe de a-l mira pe grasul Adrian, citirea acestei scrisori îi adusese pe buze un zâmbet: zâmbetul bun al unui unchi grijuliu cu soarta nepoatei sale şi care vede licărind, într-un viitor apropiat, speranţa trandafirie de a o instala la casa ei, în condiţii avantajoase.

Avantajoase pentru el: s-o mărite pe Mary şi să păstreze zestrea! Un ideal dublu! I se oferea posibilitatea realizării acestui ideal.

După sosirea la Londra a fratelui său rezidentul, nu putuse să-l împiedice pe Franck să se întâlnească în prima seară cu Dick şi Mary, dar se descurcase, după cum ştim, aşa ca între ei să nu poată avea loc manifestări de sentimente prea intime, şi reuşise ca cel puţin până în acea zi să evite o nouă întâlnire.

Este drept că Franck venise din nou la el acasă, a doua zi, şi-i ce inse să-i vadă pe Dick şi pe Mary. Dar Adrian era în stare de multă şiretenie.

— Frate, îi răspunsese, Dick e un tânăr care are nevoie să se instruiască... Am intenţia ca, în curând, să-i dau o slujbă în cadrul firmei mele. Şi pentru a-l forma, l-am

trimis azi-dimineaţă, la cererea lui, pe continent, unde timp de câteva săptămâni îi va vizita pe clienţii mei. Cât despre Mary, a trebuit şi ea să plece în dimineaţa aceasta, însoţită de o guvernantă, tot la Liverpool, la o rudă bătrână a mamei sale, care este pe moarte şi a chemat-o la căpătâiul său.

Ştirea îl nemulţumise profund pe sir Franck. Dar explicaţia, deşi mincinoasă, i se păru satisfăcătoare.

Fostul rezident, ocupat apoi cu instalarea sa în vila pe care o cumpărase, reţinut fără îndoială şi de Marchiză, care fusese bine dăscălită de către Day-Lily, nu mai revenise de atunci în Poultry.

O asemenea stare de lucruri nu putea totuşi să dureze, într-o bună zi Franck tot va afla adevărul şi, în orice caz, pretinsa absenţă a tinerilor va trebui, odată şi odată, să aibă un sfârşit.

Dar ceea ce-l făcea pe Adrian să se teamă şi mai tare era că Franck, interesându-se prea mult de nepoţii săi, să nu vrea să-i ia la el, aşa cum îşi exprimase deja intenţia, şi să nu vină la el, să-i pună anumite întrebări indiscrete cu privire la averea lor şi la gestiunea acesteia.

Dick împlinise acum vârsta care-l îndreptăţea să primească rapoarte referitoare la tutela sa. Franck s-ar putea mira văzând că alderman-ul amână să i le prezinte... Iar de aici până la a fi neliniştit în legătură cu depunerea propriei sale averi în mâinile alderman-ului, nu mai era decât un pas.

La gândul acesta, grăsanul simţi că i se urcă sângele la cap. Căci, dacă zgârcenia lui şi situaţia încurcată în care i se aflau afacerile îi putuseră inspira ideea îndrăzneaţă de a-şi prăda fratele, nu este mai pul în adevărat că-i era groaznic de frică de fostul rezident.

Fără îndoială, Day-Lily îi afirmase că, în cele din urmă, Sauton avea să-l scape de orice grijă în legătură cu acest frate atât de temut, şi Adrian tânjea după clipa în care bunul Sauton — aşa cum îi spunea — îi va lua o greutate atât de mare de pe suflet. Totuşi, până atunci, se putea aştepta la orice.

Trebuia, prin urmare, cu orice preţ, să-i pună pe Dick şi pe Mary în imposibilitate de a se alia cu Franck împotriva lui.

În ceea ce-l privea pe Dick şi modul în care l-ar face să dispară pentru un timp, fără a trezi bănuielile rezidentului, Adrian nu se hotărâse încă. Dar în legătură cu Mary se decisese, aşa cum am văzut, să-i caute un soţ în Franţa; dar un soţ care să îndeplinească anumite condiţii de naivitate, pe care i-ar fi uşor să-l învăluie cu vorbe dulci şi de a cărui lipsă de isteţime el, Adrian, s-ar putea folosi pentru a scăpa, fără a scoate un ban, de obligaţia de a face decontul felului egoist în care îşi exercitase tutela.

Iar firma *"Johnson Frères el Co."*, marea agenţie de pe strada Piramidelor, din Paris, cunoscută în toată lumea, şi căreia i se adresase prin intermediul lui Robert Vaughant, îl

înştiinţa că acel soţ al visurilor sale fusese, în sfârşit, găsii. Ba chiar mai bine! Că se afla la Londra!

Adrian se simţea deja plin de iubire faţă de el şi abia aştepta să-l siringă la pieptul său de unchi bătrân.

— Mary, exclamă, astăzi va trebui să te faci frumoasă, îţi vei pune rochia de mătase şi vei chema coaforul.

— Dar de ce, unchiule? se miră miss Mary, căci alderman-ul nu avea obiceiul s-o îndemne, astfel, la cheltuieli pentru toaletă.

— Vom avea musafiri la masă... un prieten, un bun prieten al meu, un francez, faţă de care te rog să-mi faci plăceri a de a te arăta atentă şi amabilă... Se trage dintr-o familie franceză foarte veche şi de rang foarte nobil şi se numeşte cavalerul de Blancanard. Du-te să dai porunci în vederea mesei de diseară şi, mai ales, fă-te frumoasă.

— Îmi voi da silinţa, unchiule, răspunse cu nevinovăţie copila.

Grăsanul, rămas singur în biroul său, închise uşa cu zăvorul şi se îndreptă spre casa de bani.

În bucuria lui, simţea nevoia de a contempla încă o dată comoara lui sir Franck, acea comoară pe care o considera deja ca fiind bunul său, dar care avea acum — credea el — o şansă în plus să nu-i mai scape.

Casa de bani a alderman-ului Adrian Zephyr era un adevărat monument, cu un mecanism de închidere extrem de complicat. Un întreg sistem de angrenaje şi de resorturi, combinate în chip ciudat şi funcţionând interdependent, înlocuiau, în acest caz, cuvântul magic care deschidea şi închidea peştera lui Ali-Baba.

Holul mecanicii era aici cel puţin la fel de important ca la *Lucifer-Hotel*. Când deschideai sau când închideai acea casă de bani, auzeai, timp de mai bine de o jumătate de minut, zgomotul sistemului de orologerie dinăuntru. Iar pentru a o menţine deschisă sau închisă, nu era de ajuns să acţionezi multiplele combinaţii ale închizătorii sale, ci trebuia să pui în funcţiune, cu ajutorul unui buton secret, alte mecanisme de închidere, combinate între ele, şi împotriva cărora n-ar fi putut face nimic nici cleştii, nici rângile.

În mod de netăgăduit, acea casă de bani păstra bine orice i s-ar fi încredinţat.

Grasul Adrian deschise acea uşă cu un fel de religiozitate şi, cu toată siguranţa pe care i-o putea oferi un sistem de închidere atât de complicat, scoase un oftat de uşurare când constată că averea lui sir Franck se afla încă acolo, că frumoasele milioane aduse din India de către fratele său, rezidentul, nu-şi luaseră în ajun zborul, împrăştiindu-se ca un fum.

Rămase o jumătate de oră în faţa casei sale de bani, cu ochii mângâiaţi în mod plăcut de bogăţiile expuse privirilor sale şi străbătut de mici fiori de încântare.

Dar avarii şi hoţii nu sunt niciodată pe deplin liniştiţi. În timpul acestor momente de adorare a viţelului de aur, i se întâmpla uneori — deşi se închidea în biroul său întorcând de trei ori cheia în broască — să se ridice brusc, alb ca varul, şi să închidă iute uşa casei de bani, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie surprins, să nu-l vadă intrând, deodată, pe sir Franck — acel om pe care îl ura şi care putea, în orice clipă, să vină să-i ceară înapoi cele trei sute de mii de lire ale sale...

Halucinaţii!

Chiar şi astăzi, în pofida bunei sale dispoziţii, fu cuprins de una dintre acele spaime de nestăpânit şi, ea o mişcare instinctivă, tot atât de rapidă ca gândul ce-i trecea prin minte, acţionă mai întâi faimosul buton, apoi încuietoarea ale cărei angrenaje făcură să se audă, din interior, obişnuita lor muzică.

Atât de mare fusese graba cu care făcuse acest lucru, încât, închizându-se, uşa de fier fusese cât pe-aci să-i apuce mâna. Şi uşa era atât de grea, încât i-ar fi retezat-o pe loc, dacă n-ar fi avut grijă să şi-o tragă repede înapoi. O adevărată ghilotină!...

Când se întoarse spre uşa biroului, era livid şi pe frunte îi apăruseră picături de sudoare. Constatând că era singur, cu totul singur, şi că nimeni nu putuse intra; că, încă o dată, nu fusese speriat decât de către propria-i imaginaţie, nu-şi putu reţine o înjurătură, mânios împotriva lui însuşi.

"Ce prost sunt", îşi zise, "să mă las pradă unor astfel de gânduri!... Dacă ar veni sir Franck, tot ce-aş avea de făcut pentru a-i păstra încrederea ar fi să-i arăt că banii lui se află acolo şi că sunt în siguranţa... Dar, poftim! sunt al dracului de nervos şi nu întotdeauna te poţi stăpâni... Banii *mei!* Drace! I-i voi arăta cavalerului de Blancanard însuşi... Asta îl va orbi cu totul. Va vedea că am cu ce garanta şi va înţelege că zestrea lui Mary este mult mai bine administrată în mâinile mele decât într-ale sale şi că aici trebuie să rămână pentru a face pui... Şi văzând-o pe Mary, se va aprinde ca iasca... Lucrurile vor merge de la sine. Cât despre Dick, voi găsi eu un mijloc să scap şi de el... şi asta cât mai repede cu putinţă, căci, dacă nu mă înşel, puşlamaua s-a îndrăgostit de verişoara lui şi, dacă va rămâne aici, ar fi în stare să-mi pună beţe-n roate."

Acestea erau gândurile pe care le frământa edilul din Londra, aşteptând, nu fără nerăbdare, sosirea domnului de Blancanard, cavalerul din Mans...

Capitolul VIII - Dick şi Mary

Într-o odăiţă a casei din Poultry, care era ocupată aproape în întregime de birourile lui Adrian Zephyr, alderman-ul din Londra, doi tineri stăteau de vorbă.

Unul se numea Dick Crankle.

Numele celuilalt era Mary Zephyr.

Nepoţi, amândoi, ai alderman-ului, vorbeau ca între văr şi verişoară.

În timpul zilei, tânărul îndeplinea un serviciu în birourile unchiului său, căci Adrian nu pierduse prilejul de a-l folosi ca slujbaş neplătit şi din partea căruia pretindea munca a doi salariaţi... şi asta sub pretextul viclean de a-i face un instructaj într-ale comerţului.

Dar, observând că alderman-ul se închidea astfel, zilnic, timp de aproape o oră, Dick luase obiceiul de a profita de acea oră pentru a se duce la verişoara sa şi de a sporovăi cu ea, în mod inocent dar plăcut, aproape convins că escapadele sale vor rămâne neobservate.

Ce-şi spuneau?

Aproape nimic şi o mulţime de lucruri.

Le făcea plăcere să se vadă, să fie împreună, asta era tot.

Dar în casa aceea în care, fiind amândoi orfani, fuseseră primiţi, dar în care nu găsiseră o dragoste la care să-şi încălzească tinereţea rămasă fără sprijin, ei crescuseră apropiindu-se instinctiv unul de celălalt, ca nişte puişori rămaşi fără mamă.

Până acum, sentimentele lor nu fuseseră decât frăţeşti. Dacă natura lor se transformase pe nesimţite şi dacă dragostea se furişase între ei, de când atinseseră vârsta iubirii, nu-şi puteau da seama, căci nu intervenise nici o întâmplare care să ie deschidă ochii, făcându-i să-şi citească în propriile inimi. Dar ştiau totuşi bine că singura lor bucurie era să fie împreună, că unica lor fericire era să se vadă, să se audă, să se admire.

Pentru Mary, tot ce spunea Dick era bine spus.

Pentru Dick, tot ce făcea Mary era bine făcut.

Nu se gândiseră niciodată la eventualitatea de a fi despărţiţi, de a trebui să trăiască unul fără celălalt, aşa ceva fiind atât de cu neputinţă, încât un asemenea gând nici nu le trecuse prin minte.

Lui Dick i se părea că Mary era fiinţa cea mai drăguţă, cea mai minunată din lume.

Mary nu văzuse încă pe nimeni care să se poată compara cu vărul său.

Erau de ajuns unul pentru celălalt şi sfârşiseră prin a se obişnui cu indiferenţa evidentă a unchiului lor Adrian, simţind o nevinovată fericire că se aveau unul pe altul şi fără a se gândi mai departe.

Având firi sensibile şi iubitoare, fuseseră totuşi amândoi decepţionaţi, la sosirea unchiului Franck, pe care ar fi fost încântaţi să-l îndrăgească şi lângă care un fel di instinct le spusese că ar putea găsi acea iubire binefăcătoare, acea protecţie părintească de care fusese lipsită copilăria lor.

Oare se simţeau sub ameninţarea vreunei primejdii, şi presimţeau că vor avea nevoie de un apărător?

Naivi şi lipsiţi de experienţă, nu puteau bănui infama falsitate a alderman-ului. Dar există unele intuiţii mai puternice decât judecata şi experienţa, şi astfel de intuiţii au deseori cei naivi şi slabi, aşa cum erau ei.

Fapt este că-şi puseseră în sir Franck o speranţă, şi că acea speranţă nu se împlinise, deoarece, de la întoarcerea sa din India, sir Franck nu-i văzuse decât o singură dată. Este drept că se purtase foarte prietenos cu ei, dar de atunci nu mai venise şi se părea că puţin îi pasă de existenţa lor.

Când erau împreună, singuri, acesta era unul dintre principalele lor subiecte de conversaţie, căci nu îndrăzneau să vorbească despre asta nici cu Adrian, nici de faţă cu el care, prima dată când, într-o zi, deschiseseră această discuţie, ridicase din umeri şi le dăduse o explicaţie încurcată, pe un ton prin care le dădea bine de înţeles că trebuie să nu mai revină asupra subiectului.

Cu toate acestea, în ciuda aparenţelor, ei nu se putuseră decide încă să accepte că greşiseră când, instinctiv, îşi puseseră încrederea în sir Franck.

Tot despre asta discutau şi acum.

— Eu, spuse Mary, eu nu înţeleg nimic. Eram încă foarte mică când a murit tata. Dar îmi amintesc perfect felul în care vorbea despre fratele său, rezidentul, şi despre bunătatea lui.

— Eu, adăugă Dick, îmi aduc şi eu foarte bine aminte ce spunea mama despre unchiul nostru Franck, pe care-l iubea mult şi care era atât de curajos.

— În ziua în care s-a întors şi când a luat masa aici, m-a îmbrăţişat cu o căldură cu care nu ţin minte să mă fi îmbrăţişat altcineva decât tata.

— Iar mie mi-a strâns mâna cu atâta sinceritate şi m-a privit cu un zâmbet atât de plin de bunătate. Încât am simţit că, dac-ai vrea, i-aş da imediat dragostea mea.

— "Îl iubeşti mult pe vărul tău Dick?", m-a întrebat.

— Mi-a pus aceeaşi întrebare în legătură cu tine, Mary...

— Eu am izbucnit, în râs şi m-am înroşit puţin când m-a întrebat... Căci, cum să nu te iubesc, Dick?

— Iar eu, Mary, l-am întrebat, la rândul meu, dacă şi el nu te iubea deja, doar după ce te văzuse?

— Şi ce ţi-a răspuns? vru să afle Mary, îmbujorându-se.

— Că eşti o fată foarte drăguţă şi că e încântat să vadă că ne înţelegem atât de bine.

— Mi-a spus tot felul de laude la adresa ta, Dick.

— Este foarte ciudat că n-a mai venit.

— Tare ciudat, într-adevăr. Eu unul cred că nu se poartă astfel din cauza indiferenţei. Cu siguranţă a fost ocupat cu treburile sale. E posibil chiar să fi fost obligat să părăsească Londra. Dar ele îndată ce se va întoarce, îl vom vedea venind, şi eu, una, voi fi încântată.

— Gândesc la fel ca tine, Mary.

În acea clipă, în camera alăturată se auzi glasul alderman-ului. Ieşind din cabinetul lui, îl căutase pe Dick prin birouri şi nu-l găsise.

— Uite că vine unchiul Adrian! şopti tânărul, foarte necăjit, căci ştia că va trebui să se aştepte la vreo mustrare aspră dacă va fi prins în flagrant delict de escapadă şi de trândăveală.

Dar era prea târziu pentru a-l putea evita. Alderman-ul intră în încăperea în care Dick se afla împreună cu verişoara sa.

Dar, contrar aşteptărilor celor doi tineri, spre marea lor mirare, nu le arătă nici o supărare pentru faptul că Dick îşi părăsise pentru un timp locul de muncă. În mod clar, în acea zi grăsanul era bine-dispus.

— Ei, bine! Mary, i se adresă zâmbind, îţi pierzi timpul sporovăind, în loc să te grăbeşti să te găteşti, aşa cum te-am rugat, Hai! Repede, îţi spun! Prietenul nostru, de Blancanard, poate sosi dintr-o clipă într-alta, şi ţin să te vadă cât mai frumoasă.

Ascultătoare, Mary ieşi, făcându-i vărului său un mic semn amical cu mâna.

Adrian se întoarse către acesta:

— Tu, nepoate, rămâi aici, trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse.

Se instală comod într-un fotoliu, cu coatele pe braţele acestuia şi cu picioarele întinse şi continuă:

— Ia spune-mi, Dick... Iată-te ajuns la vârsta bărbăţiei, nepoate. Se apropie vremea când trebuie să te gândeşti la situaţia ta. Te-ai hotărât deja ce vrei să faci?

— Doamne! Unchiule... se bâlbâi tânărul, luat pe neaşteptate şi mirat de această întrebare directă.

— Tatăl tău era marinar, şi o clipă m-am gândit că poate i-ai moştenit gustul pentru călătorii şi pentru mare. Dar, nu! Acum cred că semeni mai puţin cu el decât cu mama ta, regretata mea soră Nancy, care era o femeie liniştită şi de casă.

— Aşa este, unchiule, răspunse tânărul care, într-adevăr, se gândise uneori să îmbrăţişeze profesiunea tatălui său, dar renunţase, la gândul necesităţii de a o părăsi astfel pe verişoara lui Mary.

— Aha! Se pare că te simţi bine aici şi că nu vrei să te desparţi de noi. La drept vorbind, sunt încântat de asta... Nedorind decât să-ţi fac pe plac, te-am luat, aşadar, nepoate, la firma mea comercială, la care-ţi faci ucenicia, cu gândul că, într-o bună zi, să-mi devii asociat, dacă asta ţi-ar conveni. Ce părere ai, Dick?

— Cred, unchiule, că sunt foarte mulţumit de situaţia mea şi-ţi sunt foarte recunoscător pentru bunele intenţii pe care le ai în legătură cu mine...

— Da, da, cele ce-mi spui exprimă nişte sentimente bune, gâfâi grăsanul. Ei, bine! Aşadar, lucrurile stau cât se poate de bine. Dar, după părerea mea, stagiul tău aici a durat destul. Pentru a deveni un adevărat om de afaceri, nu este de ajuns să faci o muncă de birou; trebuie să cunoşti oameni, să vezi lumea, să-ţi faci relaţii şi, aşa cum spun francezii, să devii mai dezgheţat. De câteva zile, m-am gândit mult la tine, dragul meu Dick, şi mi-am spus că pentru tine a sosit ceasul în care trebuie să călătoreşti, să înveţi puţin să zbori cu propriile-ţi aripi.

La aceste cuvinte, Dick tresări şi păli. Să călătorească, să plece fără Mary şi s-o lase singură? Aşa ceva nu-i surâdea deloc. Emoţia îi spori când Adrian, mereu zâmbitor, îi întinse un plic, adăugând:

— Vei pleca mâine dimineaţă... Poftim, iată o scrisoare adresată firmei *"Johnson Frères et Co."*, de pe strada Piramidelor, la Paris. O vei duce tu însuţi. Sunt nişte compatrioţi, adevăraţi englezi şi adevăraţi oameni de afaceri. Îi rog să-ţi găsească, pe cât de repede cu putinţă, un loc în vreo întreprindere comercială, unde îţi vei putea completa învăţătura.

Dick luă plicul fără a spune nimic. Era atât de surprins, încât nu reuşea să scoată nici un cuvânt.

— Aha! făcu veselul alderman, răsucind cuţitul în rană pe care o făcuse în inima tânărului. Sper că ţi-am dat o veste care te bucură, nu-i aşa, nepoate?

— Oh! Unchiule... vru să protesteze Dick, nu ţin atât de mult să vă părăsesc...

— Fără obiecţiuni! îl întrerupse Adrian, pe un ton jumătate serios, jumătate glumeţ. Şi mie-mi vă fi greu să mă despart de tine, Dick, dar nu ezit să sacrific bucuria de a te avea mereu lângă mine, atunci când este în joc viitorul tău!

Apoi, punând în mâna tânărului uluit câteva monede de aur, continuă:

— Uite! Ai aici o duzină de lire, pentru călătorie şi pentru cheltuielile de hotel, în aşteptarea postului pe care ţi-l vor găsi domnii de la *"Johnson Frère et Co."*. Şi acum, Dick, băiete, du-te şi-ţi pregăteşte valiza. Îţi dau liber pentru tot restul zilei.

Bietul băiat avea lacrimi în ochi. Cu scrisoarea într-o mână, cu banii în cealaltă, rămase o clipă nemişcat, ca ameţit de acea lovitură neaşteptată. Dar cum să reziste împotriva voinţei acestui unchi autoritar, sub a cărui aparentă francheţe binevoitoare simţise porunca unei voinţe foarte hotărâte?

"Să-l ascult? S-o părăsesc aşa, pe Mary?" se întrebă.

Nu ştia ce decizie să ia. Se hotărî să se ducă să se încuie în camera lui, şi acolo, aşezându-se pe pat, începu să plângă cu lacrimi fierbinţi.

Nu coborî decât seara, la ora cinei, cu intenţia fermă de a-l înduioşa pe Adrian.

Dar întâlni acolo un străin. Care străin nu era altul decât domnul de Blancanard: domnul de Blancanard, proaspăt, rozuliu, pomădat, frizat, ceruit, lustruit, parfumat, gătit ca de duminică, strălucind ca şi cum ar fi ieşit dintr-o sticlă plină cu lac, cu mustaţa răsucită, cu zâmbetul pe buze, cu ochii surescitaţi, cu mijlocul strâns în redingota sa cu pulpane largi, cu muşchii picioarelor umflându-se sub stofa fină a pantalonului cenuşiu deschis.

Domnul de Blancanard, cuceritor şi victorios! Semeţ şi înălţându-se pe călcâie, fusese privit — când ieşise din *Lucifer-Hotel* — de către cele şapte domnişoare Elphinstone şi de guvernanţă lor, hipnotizate şi înşirate în ordine de luptă într-unul din coridoare.

În trecere, ele primiseră, uluite, salutul pe care el li-l făcuse cu pălăria strălucitoare ca un soare.

Expresia de admiraţie de pe chipurile lor nu-i scăpase cavalerului, şi asta îi dăduse curaj şi îndrăzneală pentru a se prezenta la alderman-ul Zephyr, înarmat cu scrisoarea de recomandare a domnilor *"Johnson Frères el Co."*, în scopul pe care-l ştim.

Căci, cu toate aerele sale de bravură, nu era, în fond, decât un timid, şi fraţii Johnson i-l descriseseră pe alderman ca fiind un personaj destul de important, aşa încât era îndeajuns de emoţionat la gândul de a se prezenta la el, ca pretendent la mâna fermecătoarei sale nepoate.

Dar dovezile de admiraţie pe care cele şapte misses i le dădeau cu dărnicie din ajun fuseseră de ajuns pentru a-i îmbunătăţi enorm impresia despre prestanţa lui, ceea ce-i făcuse să i se adreseze grasului Adrian cu un aer degajat.

De altminteri, felul deschis în care vorbea acesta sfârşise prin a-l face să se simtă cu totul în largul său şi, după ce schimbă o mulţime de saluturi, de plecăciuni şi de complimente cu aldermanul, care-l reţinuse la masă, bunul domn de Blancanard se afla acum ca la el acasă, exagerând deja familiaritatea, vorbind tare, pocnindu-şi mâinile de

coapse, proptindu-se încântat în fotoliu şi tot întorcându-şi ochii spre miss Mary, cu o lipsă de jenă care o tulbura în mod vădit pe fată.

Îşi permitea să-i spună: "frumoasă miss!", "delicioasă domnişoară!", "fermecătoare blondă!" În felul cel mai deplasat posibil, deşi el se considera foarte spiritual.

Adrian, închizând ochii la stânjeneala nepoatei sale, găsea că toate acestea erau foarte în regulă, ba chiar îl încuraja pe domnul de Blancanard, făcându-i cu ochiul şi adresându-i zâmbete insinuante.

Pentru a-l înmuia cu totul pe cavalerul din Mans, îi turna pahar după pahar, şi ochii cuceritorului de la *"Mica Polonie"* străluceau din ce în ce mai tare.

Dick şi Mary, neputându-şi face confidenţe, trebuiau să se mulţumească să-l privească uimiţi.

Uneori, în privirile tânărului se aprindea o flacără de mânie, când străinul îşi permitea faţă de verişoara lui una dintre expresiile acelea familiare de care am vorbit mai înainte. Apoi, Dick se cufunda din nou într-o tristeţe pe care Mary nu o înţelegea deloc.

La sfârşitul mesei, cavalerul era în starea în care voise alderman-ul să-l aducă: criţă sau nici mult nu mal lipsea, entuziasmat de primirea ce-i fusese făcută, de vinul şi de nepoata lui Adrian însuşi.

Sub pretextul de a se duce să fumeze o ţigară, neguţătorul îl pofti, în cele din urmă, în biroul său.

Tinerii rămaseră singuri şi Dick putu să-i dezvăluie cu febrilitate verişoarei sale motivul tristeţii ce-l copleşea: inevitabila sa călătorie în Franţa, unde unchiul îi cerea să plece chiar mâine.

Mary începu să plângă şi durerea lor comună îi făcu să se apropie, să se ia de mână, să simtă deodată câtă nevoie aveau unul de celălalt, şi dorinţa de a se strânge în braţe, pentru a nu se mai despărţi niciodată.

Dar simţeau toate acestea, totuşi neputând încă să-şi spună că inimile lor nu erau decât una singură şi că, pentru a-i despărţi, ar fi trebuit să fie smulşi cu forţa.

Când, după ce domnul de Blancanard îşi luase rămas bun de la el, alderman-ul reveni în sufragerie, unde se aflau încă tinerii, era strălucitor de bucurie: cavalerul, cu totul dezlănţuit, nu mai mersese pe ocolite, ci îi ceruse de-a dreptul mâna divinei sale nepoate, acceptând de mai înainte toate condiţiile.

Dick şi Mary, auzindu-l venind, îşi şterseseră repede lacrimile.

— Ei, bine! Nepoate, ţi-ai făcut geamantanul? întrebă grăsunul.

— Nu, unchiule…

— Nu l-ai făcut!… Şi stai aşa, degeaba!… Ştii bine, copil nenorocit, că pleci mâine cu primul tren!… Haide, haide! Grăbeşte-te, şi lasă-mă singur cu Mary. Trebuie să-i vorbesc.

Dick înţelese că nu avea altceva de făcut decât să se prefacă a-i da ascultare. Le ură, unchiului şi verişoarei, noapte bună, şi se întoarse în camera lui.

Dar nu trecuseră nici douăzeci de minute de când se afla acolo când, din camera lui Mary, care era alăturată de a sa, i se păru că aude un plânset.

Dintr-un salt fu la uşa fetei şi ciocăni.

Mary veni să-i deschidă, cu faţa şiroind de lacrimi.

— Mary! Mary! strigă tânărul, speriat, Mary, ce ţi s-a-ntâmplat? De ce plângi în halul acesta?

— Dac-ai şti!

— Ce anume?

— Unchiul nostru Adrian vrea să mă căsătorească.

— Să te căsătorească?! Pe tine, Mary?

Auzind acel cuvânt, bietul băiat se simţise sfâşiat, deodată, de o asemenea durere, încât fusese cât pe-aci să leşine; simţi în trup un frig imens, o sudoare rece pe frunte...

În faţa acestei lovituri, inima i se deschisese, sub presiunea dragostei şi a geloziei. La simplul gând ca Mary îi putea fi luată, că-i va fi luată pentru a fi data altuia, înţelesese brusc că duioşia lui era de fapt dragoste.

Fu copleşit de indignare, de furie, de disperare, de voinţă nebunească, dar de neînlăturat, de a o apăra, de a apăra dragostea lor.

Dar în ciuda durerii sale, simţi o imensă bucurie, căci Mary, în dragostea ei, se întorcea spre el că spre apărătorul său firesc! Aşadar, îl iubea şi ea!

— Să te căsătorească! Pe tine, Mary! Şi cu cine, sfinte Doamne?

— Cu străinul din seara aceasta, domnul de Blancanard, fu răspunsul rostit printre lacrimi.

— Cu omul acela!

Tânărul pronunţă aceste cuvinte însoţindu-le cu un gest de mânie şi de ameninţare, cu o furie de nedescris. Dar, aproape imediat, îşi recapătă calmul.

— Aşadar, spuse cu glas înăbuşit, aşadar acesta este motivul pentru care vrea să mă îndepărteze pe mine!

Şi, îngenunchind în faţa lui Mary, îi cuprinse cu duioşie mâinile într-ale lui.

— Mary, îi spuse, priveşte-mă.

Ea îl privi adânc, cu ochii ei umezi, a căror limpezime nici lacrimile nu reuşeau s-o tulbure.

— Mary, continuă băiatul, mă iubeşti aşa cum te iubesc şi eu, nu-i aşa?

— Da, Dick, răspunse. Aşa cum mă iubeşti, tot aşa te iubesc şi cu.

— Adineauri am înţeles, Mary... Te iubesc, şi dacă ar trebui să te văd devenind nevasta altuia, aş muri.

— Eu, Dick, simt bine acum că şi eu te iubesc în acelaşi fel...

— Mary, vrei să fii logodnica mea?

— Sunt deja, Dick.

Tânărul se ridică în picioare şi ea, îmbujorată, îşi puse capul pe umărul vărului său, iar pe părul ei blond, el depuse o sărutare.

Fata îl privi din nou. Nu mai plângea. Ba chiar zâmbea.

— Acum, declară Dick, mă simt puternic... şi poţi fi liniştită, Mary, blânda mea logodnică... În pofida unchiului nostru Adrian, nu voi pleca.

— Dar ce vei face, dragul meu Dick?

— Mâine mă voi preface că-i dau ascultare şi că plec. Dar voi rămâne la Londra şi vom aranja astfel încât să ne vedem într-ascuns, dulce Mary. Vrei să facem aşa?

— Vreau tot ce vrei tu, frumosul meu Dick.

— Am destui bani pentru a trăi şase săptămâni şi pentru a lua lecţii de scrimă de la căpitanul Dady O'Crab.

— Vai! Dick, ce vrei să spui?

— Vreau să spun, Mary, că mai înainte de a trece şase săptămâni, îl voi provoca la duel pe acel cavaler de Blancanard care s-a comportat astă-seară, faţă de tine, ca un prost-crescut, şi că-l voi ucide!

În cuvintele lui Dick era o atât de mare hotărâre, încât, cu toată vârsta fragedă a celui care-l condamna astăzi la moarte, poate că domnul de Blancanard n-ar fi fost prea liniştit, dacă le-ar fi auzit...

Capitolul IX - Halucinaţiile lui sir Franck

Oricât de greu de închipuit ar putea să pară această decadenţă, cele două surori, Jenny şi Georgina, pe care le cunoaştem, prima — sub numele de "Sun-Ray" şi de "Day-Lily", pe cea de-a doua — sub cel de "Marchiza", ele erau ultimele reprezentante ale unei mari familii irlandeze, cândva foarte bogată, mândră şi puternică: familia Dunmore.

Din conacul lor din Kildamit, membrii familiei Dunmore sfidaseră adesea Anglia, ţinând la respect armatele temutei Elisabeth.

Dar după completa cucerire a Irlandei, ura invadatorului se abătuse îndeosebi asupra lor.

Cam prin 1830, rămăşiţele dărâmate ale castelului din Kildamit fură scoase la mezat de către oamenii legii, şi câteva zile mai târziu, doi amărâţi, însoţiţi de o fetiţă, veniră să se instaleze în Saint-Giles, cel mai sărăcăcios cartier al Londrei.

Oamenii aceia erau soţii Dunmore, iar Jenny — fiica lor. Erau complet ruinaţi şi mizeria lor sporise în urma naşterii unei a doua copile, care primi numele de Georgina.

Mama deveni muncitoare la fabrica de ace din White-Chapel, iar tatăl obţinu o slujbă la marea brutărie centrală din Tottenham. Doar trebuiau să mănânce!

Fabricile de ace sunt ucigaşe... Sunt citate ca nişte curiozităţi muncitoarele care-şi păstrează vederea până la vârsta de douăzeci şi şase de ani.

În scurtă vreme, sărmana irlandeză nu-şi mai putu folosi ochii.

Cu greu îţi poţi închipui ce înseamnă mizeria la Londra; ea ticăloşeşte chiar şi firile cele mai bune.

Domnul Dunmore se apucase de băutură, la început ca să uite, apoi silit de obişnuinţă.

Pentru a locui, închiriase o pivniţă neagră şi umedă în care nu era loc decât pentru paiele pe care dormea el şi soţia sa... Cât despre fetiţe, acestea dormeau pe treptele de piatră.

Când mama şi-a pierdut vederea, tatăl a început e-o bată. Nu peste multă vreme, ea a murit. Atunci, soţul ei i-a vândut trupul, pentru zece shillingi, chirurgilor de la Royal-College. La preţul de o jumătate de penny paharul, îşi asigură astfel o provizie de două sute de pahare de gin.

În meseria de frământător de aluat, un bărbat puternic poate rezista şase sau şapte ani. Domnul Dunmore era puternic, dar băutura grăbise, în cazul său, rezultatul fatal: s-a îmbolnăvit de plămâni...

Într-o seară s-a întors la pivniţa lui, a luat-o de mână pe micuţa Georgina şi a dus-o pe Oxford-Street, acea stradă minunată, care-şi etala bogăţia la doi paşi de mizeria irlandezilor.

A vrut s-o înveţe pe copilă să cerşească şi să fure...

Georgina avea acum trei ani. După ce-a fost bătută, a cerşit, dar deşi a primit altă bătaie, a refuzat cu putere să fure.

Reîntorşi acasă, beţivul furios a continuat s-o bată cu frânghia cu care o omorâse pe mama ei.

Cu începere din acea zi, Georgina deveni un ţap ispăşitor.

Nu se putea hotărî să fure... Când, din întâmplare, avea un penny, cumpăra, ca să le mănânce, tărâţele pe care i le vindeau îngrijitorii de la grajdurile învecinate, sau coji

de cartofi... Pe Bainbridge, în apropiere de pivniţa lor, se afla o piaţă publică unde găsea astfel de coji de cartofi...

Aceasta era pâinea zilnică a irlandezului din Saint-Giles.

De când se îmbolnăvise de plămâni, Dunmore nu mai frământa aluat. Se apucase să pună scânduri peste bălţi, care să servească drept punte trecătorilor, în zilele ploioase...

Uneori, Jenny — care nu refuzase, ca sora ei, să fure — lipsea. Împreună cu tatăl ei, nopţi de-a rândul, şi la întoarcere făceau chefuri grozave în pivniţă. Dar, curând, Jenny nu mai veni decât rareori pe acasă, şi Dunmore era mereu furios văzând-o că lucrează pe cont propriu. Îşi descărca mânia pe Georgina, pe care încercă s-o folosească pentru a obţine vreun profit: Astfel, a vândut-o o dată directorului de la Princess-Theatre, pentru a juca un rol de înger... Altădată, i-a vândut-o intendentei spălătoriei din Thames-Street, unde trebuia să calce rufe într-un atelier în care lucrau opt sute de muncitoare, dintre care cea mai în vârstă nu împlinise cincisprezece ani...

Într-o zi, când Georgina adormise, zdrobită de oboseală, intendenta a azvârlit în ea cu un fier de încreţit, care a nimerit-o în piept: copila a suferit o lună întreagă, zăcând pe paie.

Cu toate acestea, începea să se formeze şi devenea de o frumuseţe uimitoare.

Tatăl ei se gândea să dea o lovitură grozavă. Era mult de când nu o mai vânduse, şi asta i se părea ciudat...

Dar n-a avut timpul necesar pentru a-şi pune în aplicare acel plan frumos. Într-o dimineaţă, după o excursie nocturnă împreună cu fiica lui mai mare, a fost arestat şi, la scurtă vreme după aceea, spânzurat.

Atunci a încăput Georgina pe mâinile lui Jenny, care profitase foarte bine de pe urmele educaţiei paterne şi care, datorită uşurinţei cu care purta îmbrăcămintea bărbătească, reuşea să-i păcălească pe toţi poliţiştii Scotland-Yard-ului.

Ştim ce voise şi ce intenţii avea miss Sun-Ray cu sora sa.

Miss Sun-Ray o făcuse pe Georgina să devină "Marchiza". Dar după cum domnul Dunmore nu reuşise s-o constrângă pe fiica lui să fure, nici ea nu reuşise s-o silească pe sora ei să devină metresa bătrânului marchiz de Hackney...

Georgina nu era făcută să fie o curtezană, tot aşa cum nu putea fi o hoaţă. Miss Sun-Ray, ca o persoană abilă ce era, se împăcase cu această situaţie şi, deoarece rezistenţa surorii sale faţă de dorinţele bătrânului Hackney nu făcuse decât să sporească poftele venerabilului domn, îi fusese cu atât mai uşor să-l jecmănească.

Dar miss Sun-Ray săvârşise o greşeală capitală, şi anume, crezuse că lucrurile se vor petrece în acelaşi fel şi cu Franck Zephyr şi că fascinanta frumuseţe a Marchizei îi va smulge repede fostului rezident secretul — dacă avea unul şi dacă era, cu adevărat, vinovat de substituirea lui *Lucifer*.

Este de netăgăduit că frumuseţea fără seamăn a Georginei produsese asupra lui sir Franck un farmec puternic. Frumuseţea ei avea strălucirea soarelui şi oricine o vedea era orbit. Sir Franck urmase regulă generală şi, curând, miss Sun-Ray crezuse că socotelile sale se apropiau de clipa succesului.

Aşa cum prevăzuse ea, sir Franck, cuprins de un interes plin de tandreţe faţă de acea splendidă fiinţă, fusese fericit să se apropie de ea şi nu se putuse apăra de emoţia pe care i-o inspira, după cum nu reuşise nici să i-o ascundă.

Miss Sun-Ray se bizuise, de asemenea, pe presupunerea că sir Franck, fiind un bărbat încă tânăr, cu o ţinută foarte elegantă şi precedat de o reputaţie de erou de roman, sora să se va arăta mai puţin sperioasă faţă de el, decât cu bătrânul ei adorator, marchizul. Şi acea speranţă se realizase.

Sir Franck închiriase o vilă învecinată cu cea a Marchizei şi o făcuse, cu siguranţă, spre a fi cât mai aproape de ea.

În timpul călătoriei lui miss Sun-Ray în Franţa, relaţiile lui sir Franck cu Georgina deveniseră mai strânse, în aşa măsură încât închiriase un iaht pe care organizase o petrecere în cinstea ei. O plimbase până la Dover, cu muzică şi flori, după moda îndrăgostiţilor veneţieni.

Dar ce nu prevăzuse Sun-Ray, a fost că ceea ce avea să-l atragă cel mai mult pe rezident în persoana Georginei va fi blândeţea şi graţia copilărească a chipului, nevinovăţia privirii, castitatea, inocenţa tinerei fete.

Nu bănuise că, aflând odioasele perversiuni a căror victimă fusese Georgina, sir Franck se va institui apărător al ei, că va încerca s-o scape de ele, dar că, făcând asta, era totuşi un om mult prea cinstit pentru a vrea să joace faţă de ea rolul seducătorului şi că, dacă încerca s-o scutească de sâcâielile unui bătrân imoral, nu voia, desigur, să-i urmeze marchizului şi să se poarte în acelaşi fel ca acesta.

În ciuda şireteniei şi isteţimii sale, vicleana Sun-Ray nu bănuise nici că Georgina, sedusă de frumuseţea lui sir Franck şi de generozitatea purtării acestuia, ar fi putut să-l iubească cu o dragoste reală şi curată pe cel pe care că îi poruncise să-l trădeze şi că chiar acea dragoste va fi salvarea fostului rezident.

Dar se întâmplase tocmai tot ceea ce nu prevăzuse miss Sun-Ray.

Sir Franck, fermecat de blânda frumuseţe a Georginei, o înconjurase cu atenţie şi omagii; dar grijă lui faţă de ea fusese cu atât mai respectuoasă, cu cât fusese mai indignat şi mai înduioşat de situaţia tinerei fete.

Cât despre aceasta, tandreţea plină de respect şi dezinteresată a fostului rezident o făcuse să se simtă foarte recunoscătoare şi începuse, biata de ea, să-l iubească din toată inima, astfel încât, înfrângându-şi groaza pe care i-o inspira sora ei, l-ar fi pus la

curent cu rolul de trădătoare pe care aceasta voia s-o silească să-l joace, dacă nu s-ar fi temut că, prin această dezvăluire, s-ar expune dispreţului lui.

Astfel că zilele trecuseră fără ca planul lui Sun-Ray să facă măcar un pas spre rezultatul dorit, şi furia ei, din cauza acestui eşec, era cu atât mai mare cu cât, acum, Georgina o înfrunta, puternică datorită dragostei sale, şi o ameninţa că dacă va continua s-o constrângă, îi va destăinui lui sir Franck toate intenţiile ei.

La asemenea cuvinte, nemiloasa soră răspundea cu ameninţări cu moartea la adresa lui sir Franck... Dar Georgina, pe care iubirea o făcea perspicace, ghicise punctul slab al lui Jenny şi ştia bine că viaţa celui pe care-l îndrăgea nu va fi în pericol, atâta vreme cât nu va fi cunoscut adevărul cu privire la diamant.

Respectându-l prea mult pe fostul rezident pentru a-l crede în stare de furtul de care-l bănuia sora ei, dar fiind convinsă că orice negări în această privinţă ar fi inutile, păstra pentru ea această convingere şi nu se purta decât aşa cum o îndemna conştiinţa, având grijă doar să păstreze stima celui căruia, în secret, îi dăruise inima sa.

Aceasta fiind situaţia, miss Sun-Ray se hotărî să acţioneze în alt mod împotriva lui sir Franck, să-l atace într-un punct mai slab, cu alte arme.

Aflând că tânăra hindusă adusă de Sauton din Franţa era fiica fostului rezident, urzise, în complicitate cu banianul, o cu totul nouă intrigă, bazată pe Miraïda şi pe dragostea părintească a lui sir Franck.

Împrejurările romanţioase ale naşterii fetei, cele ale răpirii sale, convingerea lui sir Franck că Nowla şi fiica lor muriseră ucise de nişte fanatici, toate acestea contribuiseră, fără îndoială, ca amintirea micuţei Miriam să-i fie deosebit de dragă.

Ce revoluţie ar avea loc în inima lui, dacă i s-ar spune că Miriam este încă în viaţă şi cu se află în mâinile unor oameni dispuşi să i-o vândă, dar hotărâţi s-o omoare, cu toate rafinamentele unei cruzimi orientale, dacă el ar refuza s-o plătească dându-li-l pe *Lucifer!*

Desigur că pentru a-şi salva şi recăpăta fiica, el nu va ezita să se ruineze, să sacrifice diamantul atât de dorit de duşmanii săi, mai ales dacă aceştia s-ar pricepe să se poarte cu dibăcie, pentru a-l impresiona şi a-l emoţiona.

În acest scop, o întreagă punere în scenă fusese pregătită de către Sauton, care-l cunoştea mai îndeaproape pe rezident şi firea lui visătoare.

Încă din prima zi a asocierii sale cu Day-Lily, Sauton prevăzuse eşecul manevrelor lui Sun-Ray în legătură cu Marchiza şi stătuse îndelung de vorbă cu arhitectul însărcinat cu reparaţiile la vila lui sir Franck.

Aşadar, într-o seară fostul rezident din Nepal — care adusese cu sine, din India, obiceiul unor sieste prelungite — se culcase pe nişte perne, chiar în încăperea prin ale

cărei ferestre o putuse contemplă pentru prima dată pe Marchiză, sprijinită de balconul vilei învecinate.

Narghileaua sa se stinsese şi stătea acolo de câteva ore, pierdut într-una din acele visări nesfârşite cu care era obişnuit, cu ochii pe jumătate închişi şi cu mâinile sub cap, care astfel se afla ceva mai ridicat, în starea aceea de nehotărâre a minţii, ce nu este somn, dar în timpul căreia visătorul pierde puterea de percepere clară a lucrurilor.

Lumina zilei scăzuse încet-încet, venise înserarea, învăluind obiectele cu ceaţa ei cenuşie, făcându-le pe nesimţite invizibile şi în cele din urmă, se făcuse întuneric şi doar ochiurile fine ale perdelelor, dintr-o ţesătură albastră foarte fină, cerneau câteva slabe raze ale stelelor…

Şi deodată se produse un fenomen ciudat, de natură să-l facă pe rezident; să creadă că dormea şi că visa cu adevărat. Şi chiar aşa şi crezu, căci privi ca hipnotizat, fără a face nici o mişcare, spectacolul bizar ce i se oferea privirii.

Fără ca partea de încăpere în care se afla să înceteze a fi întunecată, fundalul camerei îi apărea acum ca şi cum ar îi fost scăldat într-o lumină blândă, ceţoasă, îndepărtată — atât de îndepărtată, încât i se părea că peretele se retrăsese şi că adâncimea încăperii se dublase.

În acea lumină stranie şi lăptoasă, abia transparentă, se zăreau nişte forme imprecise, cu contur fantastic; ai fi putut spune că erau coloanele unui templu.

Şi deja, în mintea lui sir Franck se trezea o amintire însângerată, dar o amintire încă vagă şi neclară, ca şi formele pe care le întrezărea.

Nu era oare acela templul *Kovilu* al lui Shiva, pagoda misterioasă în care oficiau, odinioară, brahmanii din tribul Nowlei? Dar iată că lumina devine mai puternică, formele zărite mai întâi ca prin ceaţă se conturează mai limpede, iar viziunea pare să se întrupeze!

Sir Franck nu s-a înşelat. Este chiar templul lui Shiva! Este chiar pagoda Sikhs-ilor!

Deodată, fostului rezident i se păru că visul său îl întoarce înapoi cu cincisprezece ani, şi avu o senzaţie ciudat de intensă că retrăieşte, într-adevăr, vremurile iubirii sale cu Nowla, baiadera…

Îl copleşi o emoţie extraordinară, alcătuită din toate bucuriile şi durerile lui trecute, emoţia îndrăgostitului care, după o lungă absenţă, revine singur, în pelerinaj, să viziteze locurile încă pline de fiinţele cele mai dragi lui, de cele mai frumoase şi de cele mai triste amintiri ale sale…

Şi vraja sub care se afla era atât de puternică, încât, cu privirea aţintită asupra viziunii, nu îndrăznea să focă nici o mişcare, de teamă să n-o vadă destrămându-se şi dispărând.

Dar, în curând, emoţia îl învinse şi, fără să vrea, am putea spune, îl făcu să-şi ridice trunchiul, să se aplece înainte înfiorat şi respirând greu.

Nu vedea doar templul lui Shiva, statuile sale nemişcate, în veşmintele lor de piatră, vulturii săi cu aripi de marmură, şerpii de granit, idolii de aur, de argint şi de bronz şi colonadele lui: o vedea, credea c-o vede pe Nowla — da, pe Nowla însăşi, Nowla vie, Nowla mereu tânără şi frumoasă, încă şi mai frumoasă şi mai tânără decât o văzuse, o cunoscuse şi o iubise pe vremea marilor lui vânători, pe timpul luptelor sale epice din Katmandu.

Aruncând spre spate un văl lung şi transparent, roz, brodat cu aur, şi înaintând spre mijlocul templului, în costumul său de devadasi, de o graţie impudică, ea schiţa încet, languros, figurile şi paşii dansului sacru.

De data aceasta, impresia de realitate era atât de puternică, încât sir Franck, ca năucit, începu să se îndoiască dacă dormea sau dacă era treaz. Îşi trecu mâna peste frunte şi o simţi udă de transpiraţie. Simţi şi că pe obraji îi alunecau lacrimi. Vru să se repeadă înainte, să alerge spre acea vedenie inexplicabilă şi supranaturală. Dar, din cauza beznei în care se afla, se lovi de piciorul unei mobile şi căzu.

— Nowla! Nowla! chemă, ridicându-se şi alergând din nou.

Dar brusc, vedenia, lumina, totul dispăru; întunericul deveni din nou adânc, închizându-se în jurul lui ca o piatră de mormânt, iar el se izbi cu fruntea de peretele camerei, în timp ce un glas îi striga, batjocoritor:

— Asta nu este Nowla. Este fiica ta, Miriam, şi ceea ce ai văzut nu e un vis, căci Miriam trăieşte!

Întrebându-se dacă n-a înnebunit, Franck ieşi în goană din cameră şi chemă slujitorii.

Când i se aduse lumină, constată că în cameră totul era la locul său şi fu nevoit să accepte că fusese victima unei năluciri.

Într-adevăr, cum ar fi putut el să ghicească adevărul... şi anume, că acea halucinaţie care-l emoţionase era opera lui Sauton, care o pusese la cale împreună cu Day-Lily, cu ajutorul unui truc foarte simplu, ce consta dintr-una din acele oglinzi metalizate cu platină, opace dintr-o parte şi transparente din cealaltă, care permit să se vadă dintr-o încăpere în cea alăturată, fără posibilitatea reciprocităţii?

Sir Franck nu putea bănui existenţa acelui aparat în casa sa, pentru simplul motiv că fusese instalat fără ştirea lui; iar scena pe care am descris-o ceva mai înainte se desfăşurase în spatele acelei oglinzi. Jocul de lumini, combinat progresiv pentru a-l obişnui cu ideea de vis şi de vedenie, apoi însăşi apariţia templului lui Shiva şi a dansatoarei, aşa de asemănătoare la chip şi la mers cu Nowla, fuseseră atât de perfecte, încât fostul rezident crezuse că o revede pe preoteasă, mama copilului său.

Dar cea pe care o văzuse sir Franck era, cu adevărat, Miriam, sau Miraïda.

Cât despre iluzia templului, Sauton putuse cu uşurinţă să i-o dea, cu ajutorul unor decoruri vopsite în felul decorurilor de teatru şi fixate pe lemnăria camerei de alături, în aşa chip încât, deschizând şi închizând lambriurile, puteai face ca ele să apară sau să dispară instantaneu.

Această instalaţie înşelătoare fusese scopul convorbirilor lui Sauton cu arhitectul însărcinat de Robert Vaughant cu repararea vilei...

Aşadar, sir Franck nu fusese victima nici a unui vis, nici a unei halucinaţii, ci chiar a unei mistificări, pusă la cale de nişte prestidigitatori dibaci.

Şi totul putea, realmente, să-l facă pe un om să-şi piardă minţile, chiar şi dacă era un bărbat de calitatea fostului rezident din Nepal; cu atât mai mult, cu cât aceeaşi scenă se repetă de mai multe ori, la intervale de câteva zile.

Totuşi, toate aceste calcule abile aveau să fie dejucate de însăşi Miraïda, de cea pe care duşmanii lui sir Franck se bizuiau acum pentru a-l înfrânge.

Datorită instalaţiei pe care am descris-o, Miraïda, la rândul său, nu putea bănui rolul pe care era pusă să-l joace, nici că, în camera alăturată, un bărbat — tatăl ei — gâfâia, tremurând şi plângând, privind-o cu nesaţ, în vreme ce, în acea imitaţie de templu, ea exersa dansuri de baiaderă, sub supravegherea lui Sauton.

Dar Miraïda, cu toate că banianul o smulsese la o vârstă fragedă din braţele mamei sale, astfel încât să nu poată învăţa de la aceasta să iubească numele şi memoria tatălui său, Miraïda, deci nu pierduse niciodată amintirea acelui nume şi, în visurile ei de copil, revăzuse mereu chipul acelui bărbat cu privire blândă, care se apleca odinioară, atât de adesea, asupra leagănului ei, îşi amintise mereu mângâierile lui şi, neexplicându-şi ciudăţenia destinului ei, păstrase întotdeauna, ca pe un secret, în străfundurile inimii, o dragoste naivă şi încrezătoare pentru tatăl de care fusese despărţită într-un mod atât de violent...

Îşi amintise mereu, cu spaimă, răpirea sa din palatul din Katmandu: incendiul, ţipetele, plânsetul mamei sale, groaza ei, când un bărbat cu chipul întunecat şi cu o expresie de cruzime venise s-o ia, şi o luase cu el; un bărbat, care nu era altul decât Sauton şi pe care, mai târziu, îl văzuse martirizând-o pe sărmana Nowla.

Dar acum Miraïda ştia ce primejdie îl ameninţa pe tatăl său.

Am văzut-o la *Lucifer-Hotel*, înlăcrimată, după ce auzise ameninţările rostite de Sauton la adresa lui sir Franck, aruncându-se în genunchi în faţa banianului şi implorându-l să fie îndurător cu fostul rezident. Brahmanul o îmbrâncise cu brutalitate. Începând din acea zi, sărmana fată nu mai avusese decât un singur gând: să scape de Sauton şi să pornească în căutarea lui sir Franck, spre a-l preveni.

Într-o seară, Sauton fu tare supărat că nu-şi putea juca, în faţa fostului rezident, comedia sa cu vedeniile: Miraïda, zbătându-se ca o tigroaică, scăpase din mâinile hinduselor negre care o păzeau şi fugise.

Cartea a treia — Trei poliţişti

Capitolul I - În umbra Westminster-ului

Întunericul nopţii începea să se lase sub bolţile înalte ale sfântului locaş Margaret's Church[54]. Bezna, deja adâncă, nu era străpunsă decât, din loc în loc, de strălucirea tremurătoare a unei lumânări sau a globului luminos al vreunui felinar.

În naosul pustiu, între şirurile de stâlpi înalţi şi întunecaţi, o fată stătea îngenuncheată.

În aripa dinspre nord, doi bărbaţi discutau cu glas scăzut şi păreau să se ascundă în spatele cubului de piatră şi lemn de stejar, pe care, în zilele de slujbă, se urca predicatorul.

Fata nu era alta decât miss Mary Zephyr.

Cât despre cei doi bărbaţi, dintre care unul singur, Jonathan Girle, ne este cunoscut, se părea că nu cultul Sfintei Margareta era scopul prezenţei lor în templu, dacă este să ne luăm după conversaţia lor.

— Ei, bine! Domnule marchiz — spunea Jonathan, arătând-o pe fată — vi s-a exagerat adevărul, când vi s-a lăudat marfa?

Celălalt — un bătrânel cu spinarea încovoiată, cu păr rar şi cu pielea ca pergamentul — avu în privire o sclipire pofticioasă.

— Hm! făcu. Totuşi, este foarte scump. Ştii bine că sunt ruinat. Gândeşte-te: patru sute de lire sterline?...

"Ruinat", spuse în sinea lui Jonathan. "Câtă îndrăzneală are bătrânul ăsta vicios... Ce mai hoţ!"

[54] *(Saint) Margaret's Church* (lb. engleză) — Biserica Sfintei Margareta. (n.t.)

Cu glas tare, exclamă pe un ton batjocoritor:

— Scump! Patru sute de lire pentru a poseda o puicuţă atât de proaspătă! Dar ştiţi, domnule marchiz, că Robert şi cu mine riscăm ştreangul!

— Ah! suspină marchizul Hackney (căci el era), dac-ar fi frumoasa Georgina!

— Pffff! Pentru aceea, milord îmi va permite să-i atrag atenţia că nu mai este îndeajuns de bogat... nici destul de frumos! Ţinând seama de imensa avere a fostului rezident din Nepal, patrimoniul domnului marchiz n-ar suferi comparaţia...

Bătrânul, rănit adânc de batjocura "maestrului de dans" şi regăsind în străfundurile sufletului o reminiscenţă a mândriei de altădată, fu gata să dea o replică tăioasă, dar se abţinu.

— Încetează cu zeflemisirea, jupâne Girle, spuse. Deoarece trebuie s-o uit pe Georgina, accept acest mijloc de a mă păcăli pe mine însumi. Măcar ai luat toate măsurile?... Nu plătesc decât la livrare, să ştii. Unde este Robert?

— La doi paşi, pe Sanctuary-Street, la colţul grădinii Parlamentului. Trăsura lui este pregătită, şi e o trăsură de poştă. Odată ce copila va fi închisă înăuntru, e ca şi cum ai avea-o între zidurile casei dumitale din Richmond...

— Hm! făcu iar marchizul, puţin îngrijorat. Este cam aproape de Scotland-Yard.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, milord. Ora este cât se poate de propice, şi sub giubeaua lui de vizitiu, Robert este de nerecunoscut.

Împrejurarea că miss Mary Zephyr venea să-şi îndeplinească îndatoririle de creştină atât de departe de locuinţa unchiului său se datora faptului că Dick, aşa cum o anunţase, nu plecase în Franţa şi locuia în acel cartier unde, de opt zile, venea să-i întâlnească.

Tânărul o adusese până la intrarea în Margaret's Church, promiţându-i să vină s-o ia de acolo, după vizita pe care avea să i-o facă bătrânului căpitan Dady, spre a o însoţi până în preajma locuinţei unchiului.

Timpul trecea.

După ce-şi terminase rugăciunea, Mary se aşezase pe un scaun, lăsându-se pradă unei visări melancolice, pe care liniştea şi singurătatea acelui vast naos, aproape întunecat, o favoriza.

În cele din urmă, fiind cuprinsă de nerăbdare, încredinţată că Dick fusese împiedicat să-şi ţină promisiunea, se hotărî să părăsească biserica, temându-se să nu-l irite pe unchiul Adrian care era de o punctualitate scrupuloasă la orele de masă şi căruia nu-i plăcea să aştepte când era vorba de mâncare.

Fata ieşi prin uşa mică din partea sudică. În momentul în care păşea în aleea foarte îngustă şi aproape întotdeauna pustie care se întinde în lungul zidului înalt şi cenuşiu al

abaţiei regale Westminster, i se păru că dintr-un ungher se desprind două umbre şi simţi că o cuprinde o teamă instinctivă... Se gândise, deodată, la doctorul Tom!...

Dar cele două umbre trecură, şi ea îşi continuă drumul spre Saint Margaret-Street, reproşându-şi spaima, când o altă siluetă, de data asta albă, se repezi brusc către ea...

Încă sub influenţa spaimei de mai înainte, deşi era curajoasă, fiica maiorului Rowland abia îşi reţinu un ţipăt.

Din fericire, se linişti repede şi de data aceasta, constatând, la lumina unui felinar, că persoana care venea aşa grăbită în întâmpinarea ei nu era decât o fată foarte tânără, al cărei chip fermecător nu putea inspira teamă.

La drept vorbind, felul în care era îmbrăcată părea ciudat, pe o stradă din cartierul West-End, şi într-un moment al anului foarte îndepărtat de carnaval. Totuşi, târgul cosmopolit din Hyde-Park adusese la Londra o lume atât de excentrică, încât nu trebuia să te minunezi prea tare dacă întâlneai o hindusă sau o javaneză pe Strand sau pe Hollborn.

Tânăra persoană care venise în fugă spre Mary era o hindusă de o rară frumuseţe, iar costumul ei era, de fapt, aproape o copie fidelă a celui pe care-l purta brahmana, preoteasa lui Shiva, pe care am văzut-o în Whimsical-City.

Mirată, fiica maiorului Rowland se întreba ce voia oare acea străină care, după ce se repezise aşa la ea, ezita să-i vorbească; dar în cele din urmă, aceasta îşi făcu curaj şi, salutând cu drăgălăşenie, îi spuse:

— Iertaţi-mă, domnişoară, că vă acostez fără să mă cunoaşteţi, dar sunteţi femeie şi pe chipul dumneavoastră se citeşte bunătatea, şi asta îmi dă curaj să vă întreb ceva...

— Ce doriţi? vru să ştie miss Mary, pe care graţia şi frumuseţea, precum şi vocea blândă a necunoscutei o îndemnau s-o privească cu simpatie.

— Domnişoară, n-aţi putea să-mi arătaţi unde se află locuinţa lui sir Franck Zephyr, fostul rezident din Nepal?

— Sir Franck Zephyr! exclamă Mary, intrigată...

— Trebuie să-l găsesc şi să-i vorbesc. Trebuie neapărat. Căci este în mare primejdie.

— O primejdie! exclamă din nou tânăra englezoaică.

— O primejdie de moarte!

Vorbind astfel, mica hindusă dădea toate semnele unei mari emoţii, şi era imposibil să te îndoieşti de sinceritatea ei.

Mary rămase uluită de cele ce auzea.

— Dumnezeule sfinte! Domnişoară — spuse profund impresionată — nu cunosc adresa lui sir Franck Zephyr... Ceea ce-mi spuneţi este totuşi de natură să mă sperie mai mult decât că puteţi închipui... Un pericol de moarte! Acum eu sunt cea care vă rog să veniţi repede cu mine...

— Unde vreţi să mă duceţi?

— La unchiul meu, alderman-ul Adrian Zephyr, pe care trebuie să-l prevenim foarte repede, pentru ca, la rândul său, să-l pună în gardă pe sir Franck, fratele său.

De abia rostise aceste cuvinte, că tânăra hindusă îi luă mâinile şi i le acoperi cu sărutări.

— Sunteţi nepoata lui sir Franck! exclamă, sunteţi miss Mary!

— Da, confirmă Mary, tot mai uluită. Dar dumneavoastră, domnişoară, cine sunteţi dumneavoastră, ca să vă interesaţi atât de mult de sir Franck?

— Sunt Miriam, fiica lui!... Şi sunt fericită că v-am întâlnit astfel... Mă veţi ajuta să-l salvez, nu-i aşa?

— Dumneavoastră, fiica unchiului meu Franck! Dar n-am auzit niciodată e-ar avea vreo fiică!

— Ar dura prea mult să vă explic... Mai întâi trebuie să-l salvăm, să-l prevenim de pericolul care-l ameninţă... Luaţi-mă, vă rog, ascundeţi-mă undeva... Pentru a porni în căutarea lui, am fugit de la duşmanii mei şi ai săi. Nu trebuie să mă găsească şi să mă ia din nou la ei.

— Ei bine! V-am mai spus, veniţi cu mine la unchiul meu, alderman-ul.

— Nu! protestă Miriam, căci trebuie să ne ferim mai ales de acest om. Este complicele duşmanilor fratelui său!

— El! exclamă Mary, al cărei chip blând capătă o paloare de moarte.

Desigur, aşa cum ştim deja, Mary şi vărul ei nu mai ignorau anumite răutăţi ale unchiului lor Adrian, mai ales de la venirea la Londra a lui sir Franck de care, în străfundul inimilor lor, se ştiau iubiţi şi care, printr-o fatalitate cel puţin bizară, rămânea departe de ei, în ciuda dragostei pe care o citiseră în primele lui priviri pe care nu le puteau uita... Dar chiar dacă-l bănuiau pe alderman că este în vreun fel vinovat de unele sâcâieli meschine, de aici şi până la a-l crede ia stare de o crimă... era cale lungă.

— Nu vă pot explica toate acestea în câteva cuvinte, continuă Miriam. În numele tatălui meu, vă implor să mă credeţi! Vă jur că ceea ce v-am spus este adevărat!

În glasul lui Miriam era atâta rugăminte şi spaimă, încât miss Mary fu înclinată s-o creadă. Dar, în acelaşi timp, era perplexă, neştiind mai mult decât tânăra hindusă unde să-l găsească pe Franck.

— Vai! exclamă, dar ce-mi spuneţi este îngrozitor! Să fie posibilă atâta infamie? Ce să facem, Dumnezeule, ce să facem?... Ascultaţi, adăugă prinzând-o de braţ, să ne întoarcem în biserică. Acolo vom putea vorbi mai în linişte... Aici am putea fi deranjate... şi trebuie să ştiu tot pentru ca, mâine chiar, să-i spun şi vărului meu Dick, care va găsi, poate, un mijloc de a ajunge la unchiul Franck.

— Sunt de acord, încuviinţă Miriam.

— Mii de trăsnete! Uite-le c-o iau la fugă! şopti vizitiul unei trăsuri de poştă care staţiona la colţul grădinii Parlamentului şi care, de la o vreme, părea să fie interesat de întâlnirea celor două fete.

— Este al naibii de neplăcut pentru noi, i se răspunse din interiorul trăsurii.

— E adevărat că împrejurimile sunt nesigure...

— Şi se face târziu!... Ar trebui să nu pierdem premiul bătrânului marchiz de Hackney, ceea ce i-ar displăcea foarte mult alderman-ului şi ar cauza proasta dispoziţie a lui Day-Lily... Tu, Robert, care ai ochi buni, ia uită-te puţin, cine este acolo?

Vizitiul îşi puse o mână streaşină la ochi.

— Aş putea spune că este Miraïda, zise după o bucată de timp. Uită-te şi tu, Jonathan.

Bărbatul din interiorul trăsurii îşi scoase capul la portieră, exclamând:

— Drace! Să fiu afurisit dacă nu-i ea! — cum ar spune căpitanul... Chestia asta o să complice rău lucrurile, căci acum nu mai e vorba de o singură răpire... Pensionara lui Sauton ştie prea multe, ca să fie lăsată de capul ei!

Sări jos pe trotuar, adăugând:

— Coboară şi tu, Robert. Am aşteptat destul. Vom stârni vânatul şi-l vom goni spre cursa de şoareci!

Fără a răspunde, Robert Vaughant cobori de pe capră trăsurii, părăsindu-şi atelajul şi, în clipa următoare, se strecura cu paşi de lup, împreună cu Jonathan Girle, în umbră mai întunecată pe care zidurile abaţiei Westminster o aruncau în Old-Place-Yard.

Cele două verişoare mergeau acum ţinându-se la braţ şi vorbeau cu o oarecare însufleţire. Numai că, în timp ce în ochii negri ai lui Miriam ardea flacăra marilor decizii, în cei albaştri ai lui miss Mary nu se citea decât o uimire adâncă şi o tristeţe nemărginită. Acea tristeţe era o dovadă a bunătăţii tinerei englezoaice, căci provenea din dezvăluirile uluitoare pe care fiica Nowlei i le făcuse, în legătură cu negrele ticăloşii ale unchiului ei Adrian.

— Este adevărat, şoptea cu un glas frânt, nu te puteai duce să-i spui toate aceste lucruri alderman-ului, verişoară... Bietul meu cap se zăpăceşte, nu ştiu nici dacă eu trebuie să mă întorc sub acoperişul lui.

— Dumneata! spuse cu vioiciune Miriam, desigur! Va trebui să te întorci la el acasă şi să nu laşi să se ghicească nimic din cele ce ştii. Dacă n-ai face aşa, i-ai trezi bănuielile, şi toată banda ar intra în alertă. Şi este necesar ca Sauton şi complicii lui să nu bănuiască întâlnirea noastră din seara asta!

Miss Mary îşi cuprinse capul între palme:

— O! Este groaznic. Sunt oare cu putinţă atâtea ticăloşii?

Ajunseră la uşa cea mică a bisericii Sfânta Margareta. Miss Mary se întoarse brusc, auzind-o pe Miriam că scoase un geamăt înăbuşit. Dintr-un colţ întunecat al zidului înalt, apăruse deodată un bărbat, care o prinsese în braţe şi-i învelise capul cu o giubea grea de vizitiu.

Din nou, cumplita imagine a doctorului Tom trecu prin faţa ochilor lui Mary şi, în aceeaşi clipă, se simţi ea însăşi atacată de un al doilea agresor.

Spaima o făcu pe biata copilă să scoată un adevărat strigăt de agonie şi să-şi piardă cunoştinţa.

— Mii de trăsnete! bombăni cel de-al doilea personaj, simţind că trupul inert al englezoaicei îi alunecă din strânsoare; puicuţa nu-i prudentă nici de doi bani!

Şi, punând mâna lui mare pe gura victimei, adăugă râzând:

— În felul acesta, amicii noştri de la biroul central vor putea să-şi termine liniştiţi ceaiul.

Înfăşură într-o pătură trupul inconştient al lui miss Mary şi continuă, în timp ce şi-l sălta pe umeri:

— Ei bine! Robert, eşti gata?

Dar, zău aşa, Robert Vaughant nu era deloc gata. În ciuda modului strălucit în care începuse atacul său, adversara lui nu se dădea bătută la fel de uşor ca cea a lui Jonathan.

După prima clipă de surpriză, Miraïda se împotrivise, zbătându-se, răsucindu-se ca un şarpe în braţele juristului şi, deoarece era îmbrăcată în stofe mătăsoase şi alunecoase, reuşise, în cele din urmă, să-i scape, după ce-i însângerase faţa cu unghiile.

Capturarea celei pe care o numeau Miraïda şi al cărei nume era în realitate Miriam, prezenta totuşi, din păcate, o importanţă la fel de mare pentru ei ca şi cea a lui Mary, Robert şi Jonathan înţeleseseră foarte bine acest lucru, în timp ce ascultau conversaţia celor două fete. Acum nu mai era vorba de a satisface poftele bătrânului marchiz de Hackney, cât de a veghea la salvarea asociaţiei, care se afla în primejdie.

— Vino să mă ajuţi, Jonathan, strigă Robert. Turbata asta o să-mi scape!

Jonathan lăsă jos, pe trotuar, trupul inert al lui Mary spre a-i veni în ajutor juristului.

Între timp, Miraïda continua să se zbată, cu mişcările unei pantere, alunecând din mâinile celor doi sceleraţi, ori de câte ori aceştia credeau c-au prins-o. Dar ea nu părea că vrea să fugă şi se tot rotea în jurul lui Mary, în timp ce asociaţii încercau s-o împingă către colţul întunecat, unde gândeau că vor reuşi să pună mâna pe ea.

— Mary! Mary! o chemă tânăra hindusă, într-un moment în care aproape atingea trupul verişoarei sale.

Mary nu răspundea.

Atunci, crezând că crimă premeditată fusese deja săvârşită, Miraïda — care-i recunoscuse pe cei doi bandiţi şi ştia bine că sunt în stare să asasineze o fată — începu să cheme în ajutor, cu o voce puternică.

Aceste strigăte făceau ca situaţia nemernicilor să devină periculoasă, ţinând seama de vecinătatea cu Scotland-Yard-ul.

— Ticăloasa! ocărî Robert. Vrea să ne vadă spânzuraţi!

— N-avem încotro, replică Jonathan, trebuie să-i închidem pliscul!

Unind fapta cu vorba, îşi scoaseră cuţitele şi se repeziră spre hindusă care, stând dreaptă lângă trupul verişoarei sale, continua să strige dar îi aştepta fără măcar să pălească.

Se părea că, de data aceasta, s-a zis cu biata fată, când un voinic înalt, ieşit ca din pământ, sau căzut din cer, apăru, iute ca fulgerul, între ea şi cei care o atacau şi, lovind cu pumnii şi cu picioarele cu o uluitoare agilitate şi putere. Îi trimise în două clipe, pe Robert şi pe Jonathan să îmbrăţişeze caldarâmul, care la stânga, care la dreapta…

Capitolul II - Un parizian brav, amator de lupte cu pumnii şi cu picioarele

Cine era oare acel bărbat care, din prima ciocnire, îi adormise atât de frumos pe jurist şi pe maestrul de dans, şi pe care amândoi păruseră că-l cunosc?

Era pur şi simplu, Jehan Marasquin, acelaşi parizian care asistase la lupta numărului 28 de la "curente" cu sir Franck, la sosirea acestuia în Londra.

În vremurile acelea, atât de apropiate şi deja atât de îndepărtate, Marasquin era un biet amărât…

De atunci, câta glorie în jurul lui!…

La câteva zile după deschiderea Expoziţiei, Joe Tomkins, patronul unei *public-house* situate la stânga de Covent-Garden, organizase o mare gală — un *"fun"* — nume care, în capitala celor Trei-Regate, se dă întâlnirilor de box.

Pentru acest gen de atracţii, acea *public-house* a lui Joe era, cu siguranţă, casa cu cel mai bun văd din Londra, căci în afară de o serie de boxeri de mâna a doua, vedeai

acolo, aproape întotdeauna, celebrităţi ca: Adams, Martin de Jedburg şi Spitting-Box, care stăpâneau la perfecţie ştiinţa loviturii de pumn.

Aşa încât, în acea seară, Joe avea sală plină, ba chiar fusese nevoit să refuze amatori de spectacol. Ringul însuşi era invidiat de spectatori care se rezemau de stâlpii de sprijin ai acoperişului, pe care stâlpi, între ghirlandele de flori, erau atârnate pancarte în cinstea şi spre gloria campionilor.

Primul rând de spectatori era alcătuit, aproape în exclusivitate, din oameni cu pumni monstruoşi, cu braţe musculoase, cu pectorali puternici, şi nu era greu de ghicit că erau profesionişti ai acestui joc sălbatic.

Pe băncile şi pe scaunele din alte rânduri, luase loc adevăratul public, în mijlocul căruia l-am fi putut, recunoaşte pe gentlemanul Pip, venit acolo să petreacă împreună cu sora sa Swab, cu prietena Suki şi cu Jehan Murasquin, cu care făcuse cunoştinţă.

În spatele lor se aflau Jonathan Girle şi Robert Vaughant.

La început, lucrurile s-au desfăşurat cum nu se poate mai bine: câţiva boxeri au fost desfiguraţi, spre marea bucurie a acelui public cumsecade: câteva fălci au fost sfărâmate, în zgomotul aplauzelor; dar, la sfârşit, ultimul învingător, după ce-şi turtise adversarul — un biet muncitor din docuri, care venise acolo sperând să câştige o pâine pentru familia sa — avu nefericita idee de a râde batjocoritor, numindu-l: "Parizian!"

Era o insultă gratuită adusă leagănului lui Jehan Marasquin. Deveni livid şi se ridică, în pofida eforturilor lui Pip de a-l reţine.

— Parizian! strigă. Parizian, grămada asta de cârpe vechi, care zace acolo, în nisip? ... Aşadar, n-ai văzut niciodată un parizian?... Orice păpuşar v-ar da de-a dura, pe toţi câţi sunteţi!

Un murmur de dezaprobare întâmpina această fanfaronadă. Exasperat, Jehan îşi suflecă mânecile şi îndrăzni să rostească această sfidare incredibilă:

— Poftim! Nu cer decât trei minute, ca să culc la pământ trei dintre voi... E prea mult, un minut de om?

Spectatorii erau cât pe-aci să-l huiduiască pe lunganul de parizian, cu înfumurarea lui, dar când îl priviră mai bine, începură să zâmbească.

Robert Vaughant şi Jonathan Girle, ale căror locuri le permiteau să-l vadă îndeaproape, fuseseră primii care-i cântăriseră din ochi, cu milă, braţele lungi şi slabe, torsul nu prea dezvoltat. Îi preziceau, *in petto*, o mică lecţie care să-l facă să-şi potolească îngâmfarea şi, când Jehan vru să-şi părăsească locul, gentlemanul Pip a fost singurul care a încercat să-l sfătuiască să nu rişte o asemenea aventură.

Dar nu mai era timp, căci boxerii provocaţi nu voiau să renunţe la o victorie uşoară.

— Suntem gata? întrebă parizianul, trecând printre doi indivizi puternici, instalaţi în rândul întâi, şi care erau dintre cei provocaţi.

— Hai, fă-te-ncoace, băiete, îi răspunse fiorosul Spitting-Box.

Jehan Marasquin mai întrebă:

— Are cineva, aici, un ceas?

— Eu! zise Pip, care, lăsând la o parte orice mândrie naţională, îl plângea sincer pe noul său prieten.

— Atunci, numără minutele! spuse Jehan, făcând un salt mortal pentru a ateriza în poziţie de gardă în faţa lui Spitting-Box.

Contrar aşteptărilor, acel spectacol suplimentar se încheie rapid prin scoaterea din luptă a trei campioni englezi, iar cele trei minute nici nu se scurseseră când ultimul dintre favoriţi, urmând exemplul dat de ceilalţi doi, se prăvălea în nisipul arenei, cu un urlet de fiară rănită.

Stupoarea era atât de mare în sală, încât acea victorie neaşteptată fu întâmpinată cu o adevărată tăcere de doliu.

Lupta franceză cu mâinile şi picioarele înfrânsese boxul englezesc.

Vedetele lui Joe Tomkins: Adams, Martin de Jedburg şi Spitting-Box aveau, fiecare, urma călcâiului parizianului imprimată pe frunte.

* * *

Recunoscându-l, în persoana vlăjganului care tocmai îi făcuse să se rostogolească, la stânga şi la dreapta, pe pavajul aleii unde le atacaseră pe cele două fele, pe cumplitul parizian din şedinţa de pomină ai cărei martori fuseseră, Jonathan Girle şi Robert Vaughant se gândiră, mai întâi, să fugă.

Totuşi, după ce se ridicară, se întoarseră spre el, cu cuţitele ridicate.

— Aha! constată, simplu, vlăjganul Jocul continuă!... "Şişuri" împotriva lui Marasquin — pentru doamne: Jehan! Foarte bine, prieteni *"inglişi"*, să-i dăm înainte cu bătaia!

Şi, renunţând la poziţia de boxer pe care o luase ca să-i înfrunte, se dădu peste cap, mâinile îi atinseră pământul, în timp ce picioarele izbeau, din nou, unul falca lui Robert, celălalt pieptul lui Jonathan, care se prăbuşiră, gemând amândoi deodată.

— Poftim! spuse parizianul ridicându-se şi salutând ca la paradă, pe duşmanii săi aflaţi la pământ. Asta a fost mica "savată" francez, dacă voi vrut înca, eu la dispoziţie vostru imediat, aôh, yes![55]

Well! Ticăloşii căpătaseră ce meritau. Se îndepărtară cu coada-ntre picioare, şontâc-şontâc, mulţumindu-se cu atât, în vreme ce Marasquin se grăbea să acorde ajutor celor două fete.

---

[55] Exprimarea, ce imită o engleză stâlcită, din textul original francez, este: *"C'été lé petité savate francèze, si vô volé encore, jé éte de souite à la disposicheun, de vô aôh, yes!"*

După câteva clipe, mulţumită îngrijirilor date de Miriam şi de Marasquin, miss Mary Zephyr îşi reveni în simţiri. Jehan Marasquin aştepta această întoarcere la viaţă pentru a-şi oferi serviciile.

— Domnişoarelor, le spuse, sunt fericit că am sosit la momentul potrivit pentru a vă scoate dintr-o situaţie dificilă.

Hindusa îi adresă o privire plină de recunoştinţă.

— Bandiţii au fost arestaţi? întrebă Mary.

— Nu! răspunse Jehan. Dar fiţi liniştită. Primul cuplet al cântecului meu le-a fost de ajuns şi, fără a mai aştepta refrenul, au şters-o englezeşte — chiar că-i cazul să spunem aşa.

Robert şi Jonathan dispăruseră, într-adevăr, lăsând la locul luptei, că pradă de război, pătura şi pelerina de vizitiu — mai darnici, fără îndoială, să pună o distanţă respectabilă între persoana lor şi pantoful parizianului, decât să se încăpăţâneze să furnizeze came proaspătă acelui căpcăun rău, marchizul de Hackney.

La drept vorbind, în aceste împrejurări grave, lucrul cel mai grabnic pe care-l aveau de făcut era să alerge după noi ordine şi să-l prevină pe Day-Lily în legătură cu fuga Miraïdei, despre întâlnirea ei cu miss Mary şi despre primejdiosul apărător pe care li-l adusese întâmplarea.

Nu trebuia oare să fie luate, cât mai repede, măsuri împotriva inconvenientelor inevitabile, împotriva primejdiei, chiar, pe care indiscreţiile tinerei indiene le-ar putea cauza asociaţii i?

— Acum, adăugă Marasquin, dacă permiteţi, domnişoarelor, vă voi conduce la dumneavoastră acasă. Străzile acestui oraş nu prezintă mai multă siguranţă decât cele din Paris: iar dumneavoastră tocmai v-aţi convins că fetele tinere pot întâmpina primejdii.

Auzind această propunere, cele două fete se priviră încurcate. Era bine oare să-l pună pe acest necunoscut la curent cu treburile lor? Da? La urma urmei, Marasquin le făcuse un serviciu foarte important; avea un chip atât de sincer şi părea atât de plin de bunăvoinţă, încât miss Mary crezu că se poate încrede în el.

— Ei, bine! Domnule, trebuie să vă mărturisim ceva şi, eventual, aţi putea să ne mai faceţi un serviciu?... V-am fi foarte recunoscătoare.

— Spuneţi, domnişoarelor, şi dacă nu depinde decât de mine să vă dovedesc că francezii sunt nişte oameni politicoşi...

— Iată, zise Mary. Aş accepta pentru mine oferta dumneavoastră, atât de îndatoritoare. Dar sunt foarte încurcată în legătură cu verişoara mea, care nu ştie unde să se ducă. Eu sunt nepoata alderman-ului Adrian Zephyr. Din motive pe care nu vi le

pot destăinui, este imposibil s-o iau cu mine acasă pe această biată copilă şi, dimpotrivă, trebuie să-i ascund unchiului meu faptul că m-am întâlnit cu ea.

— Ca să vezi! se miră Marasquin. Iată o situaţie bizară! Va să zică părinţii dumneavoastră nu se află la Londra?

— Ba da, explică Miriam. Tatăl meu este aici... Eu am scăpat din mâinile unor bandiţi care mă sechestraseră. Vreau să ajung la tatăl meu... dar nu-i cunosc adresa... Cu toate acestea, trebuie să-l găsesc, cu orice preţ.

Marasquin era din ce în ce mai mirat.

— Cum se numeşte tatăl dumitale?

— Sir Franck Zephyr.

— Oho! Aducătorul lui *Lucifer!*... Este un adevărat leu: l-am văzut doborând un om cu un simplu bobârnac... Dar — continuă, după o clipă — ora este prost aleasă ca să scotoceşti Londra, în căutarea cuiva căruia nu-i cunoaşteţi adresa... Pe de altă parte, domnişoară, nu puteţi rămâne în stradă. Dar mă gândesc că mâine va fi destul timp să-l căutăm pe tatăl dumneavoastră, şi vă promit să mă ocup de asta în mod eficace. Până atunci, dacă vreţi să mă ascultaţi şi dacă aveţi încredere în mine, vă voi conduce într-un loc în care, nu numai că veţi fi la adăpost de doctorul Tom sau de bandiţii de care fugiţi, dar în care veţi găsi şi toate înlesnirile necesare unei persoane de sexul şi de vârsta dumneavoastră. Persoana la care vreau să vă conduc este o doamnă bună, o comerciantă cumsecade din Paris, compatrioata şi verişoara mea. Am întâlnit-o alaltăieri în Hyde-Park şi locuieşte la *Lucifer-Hotel*, unde m-a invitat s-o vizitez. Nu are copii şi este marele regret la vieţii sale... Când va afla necazurile dumneavoastră, vă va primi ca pe o fiică. Vreţi să vă prezint doamnei Dupoteau. de la magazinul *"Darul de nuntă"*, verişoara mea?

Felul în care vorbea Marasquin te convingea de buna lui credinţă.

— Accept, răspunse Miriam.

— Ei bine, trase parizianul concluzia, să mergem acolo, fără a mai pierde timpul.

Cu toată marea întârziere pe care i-o cauzase, mai întâi aşteptarea vărului său, apoi întâlnirea cu Miriam şi, în fine, atacul asociaţilor lui Day-Lily, miss Mary, nedorind să se despartă de verişoara ei înainte de a vedea pe mâinile cui va fi dată, îi însoţi pe aceasta şi pe Marasquin, care se îndreptară spre White-Hall.

În curând, ajunşi la *Lucifer-Hotel*, Jehan întrebă de doamna Dupoteau.

Negrişorul Will şopti imediat ceva într-un tub, pentru a o înştiinţa pe expozantă că două dame şi un domn o rugau să vină în salon.

Domnul Dupoteau tocmai se reîntorsese la hotel. Era îngrozitor de prost-dispus pentru că, în acea zi, la expoziţie, chiar în faţa vitrinei sale — ca să vezi, ce ghinion! — se inaugurase distribuirea automată a ginului, printr-un sistem Lucifer.

— Ce înseamnă asta? întrebă, auzind cuvintele pronunţate în tubul acustic. Te cheamă în salon un domn?... Rămâi aici, doamnă Dupoteau, mă duc eu însumi!

— Ei, na-ţi-o! exclamă Césarine, poate că pentru cele două doamne vrei să cobori. Te cunosc eu bine, domnule Dupoteau!... Îţi interzic să te mişti din loc!

Şi, plină de majestuozitate, prudenta Césarine ieşi, închizând uşa cu cheia, în nasul soţului său.

După cum prevăzuse Marasquin, doamna Dupoteau scoase un ţipăt de bucurie când îl văzu pe vlăjganul pe care-l numea verişor şi care, în familie, era considerat a nu fi tocmai uşă de biserică, dar faţă de care ea era singura care se arătase indulgentă.

În câteva cuvinte o puse la curent pe bună doamnă cu serviciul pe care venea să i-l ceară pentru Miriam. Fu foarte elocvent şi reuşi s-o facă să înţeleagă că dacă n-ar fi de acord s-o primească la ea, asta ar însemna, cu siguranţă, o nouă victimă pentru doctorul Tom.

Trebuie să recunoaştem că Miriam produsese o adâncă impresie asupra lui Jehan Marasquin. Nepăsătorul din ajun, mereu gata să râdă, începuse, de la întâlnirea cu fata, să-şi facă griji şi simţea în inimă şoptindu-i o voce până atunci necunoscută.

Pentru a o înduioşa pe doamna Dupoteau, ar fi fost de ajuns numele doctorului Tom.

După ce le pusese fetelor câteva întrebări, buna Césarine înţelese şi că în situaţia lor exista un adevărat mister. Fu încântată să aibă de jucat un rol şi-i deschise tinerei braţele ei materne.

Îi pofti pe cei trei să urce la apartament. Şi, deoarece, după câteva cuvinte schimbate, vederea lui Mary şi a lui Miriam părea să fi descreţit cu totul fruntea lui Céleste, ai cărui ochi rotunzi şi scotocitori se fixau mai ales asupra costumului strălucitor al hindusei, Césarine îi spuse deodată, cu o voce care nu glumea deloc:

— Nu le mai privi pe tinerele acestea, domnule Dupoteau... şi adu-ţi aminte că eşti un om însurat. Îţi vei instala în anticameră un pat de campanie, şi te rog să nu uiţi că, de acum înainte, camera asta ne este rezervată, domnişoarei şi mie...

"Ciudat gust", gândi inventatorul jiletcilor-patrafir, surprins. "Să-ţi împărţi culcuşul cu o păgână!... N-ar mai lipsi decât ca numele ei să fie tot Lucifer!"

Acum, miss Mary era complet liniştită în ceea ce privea soarta lui Miriam.

Marasquin îi jură din nou fetei, sărutându-i pe furiş vârful degetelor, că, începând chiar de a doua zi de dimineaţă, va porni în căutarea lui sir Franck şi că-l va găsi.

La rândul său, Mary pornise să-şi informeze vărul, pe Dick, despre cele ce se întâmplau, şi afirmă că şi tânărul va porni în căutare, în acelaşi scop.

Îşi luă apoi rămas bun de la hindusă şi de la soţii Dupoteau şi se lăsă însoţită până în Poultry de către Marasquin, care ţinea să-şi păstreze până la capăt rolul de cavaler politicos.

Capitolul III - Lecţie de scrimă şi lecţie de luptă liberă

Între timp, Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill, deşi prin inimă aparţinea serviciului de supraveghere a lui miss Mary Zephyr, fiica regretatului său binefăcător şi stăpân, maiorul Rowland, aparţinea în acelaşi timp şi serviciului secret central al Scotland-Yard-ului.

Fiind un om conştiincios şi dornic să-şi câştige corect salariul pe care i-l asigură acest post, nu putea — pentru treburile lui de inimă — să se dezintereseze total de cerinţele acestuia.

La ordinul Lordului *Chief Justice*, trebuise să se ocupe de o afacere care nu avea nimic comun, nici cu cea a lui sir Franck Zephyr, nici cu cea a doctorului Tom şi, oricâtă activitate desfăşurase pentru a o încheia cât mai repede, acea afacere îl silise să lipsească din Londra timp de câteva zile, în nişte momente cum nu se poate mai nepotrivite.

Aşa încât, întorcându-se la Londra, era destul de îngrijorat şi de posomorât. În timpul absenţei sale, trăise într-o groază continuă, oricât de mare îi era încrederea în căpitanul Dady O'Crab şi în gentlemanul Pip.

Desigur, avea conştiinţa împăcată şi putea să-şi spună că, până în acea zi, supravegherea pe care o organizase în jurul lui miss Mary şi a lui sir Franck dăduse rezultate foarte bune… Îi demascase pe duşmanii lor şi dăduse în vileag secretul planurilor lor mârşave… Le cunoştea intenţiile şi calea pe care aveau de gând să-şi pună în aplicare maşinaţiile…

În mod indirect, credea chiar că se află pe pista cea bună în legătură cu faimosul doctor Tom, care făcea să tremure Londra şi a cărui capturare ar fi fost de ajuns pentru a-l imortaliza pe iscusitul copoi care ar reuşi s-o înfăptuiască.

Dar primejdia continua să ameninţe pe cei pe care îşi luase sarcina să-i protejeze şi, atâta vreme cât această primejdie subzista, nu putea avea nici inima, nici mintea liniştită.

La urma urmei, nu devenise poliţist decât pentru a veghea asupra lui miss Mary. Nu amorul lui propriu era în joc, ci grija pentru fiica maiorului Rowland. Ceea ce voia, era să

asigure liniştea drăgălaşei şi dragei lui protejate, şi înţelegea şi faptul că însăşi rudenia fetei cu alderman-ul îi impunea o mare discreţie. Din dragoste pentru ea şi din respect pentru memoria lui Rowland, nu voia ca numele de Zephyr să fie dezonorat prin scandalul pe care l-ar isca darea în vileag a ticăloşiilor lui Adrian, şi sarcina lui devenea mai complicată prin faptul că trebuia să dejoace aceste ticăloşii, fără a-l compromite public pe autor.

Dar cum să ajungă la un astfel de rezultat?... Cum ar putea face neputincioasă banda de sceleraţi înrăiţi din care făcea parte alderman-ul, şi cum să-l facă pe acesta să înapoieze milioanele fostului rezident, fără a aresta întreaga asociaţie, inclusiv pe Adrian?

Şi încă, pentru ca această arestare să fie posibilă, ar fi trebuit ca Uckrill să poată prezenta dovada de netăgăduit a vinovăţiei alderman-ului şi a complicilor săi. Dar această dovadă n-o avea şi îi va lipsi atâta vreme cât banda nu va începe, cât de puţin, să-şi pună în aplicare planurile.

"Bătrâna doamnă" din Londra — acesta este numele dat, în Asia, Companiei Indiilor — este o doamnă foarte puternică şi toată lumea îi face curte, oamenii de la Scotland-Yard ca şi toţi ceilalţi.

Dar, deoarece sir Franck Zephyr era în cele mai proaste relaţii cu acea bătrână doamnă, poate că acesteia nu i-ar fi părut rău ca lui să i se-ntâmple o nenorocire... Uckrill înţelegea prea bine că ar fi prea puţin ajutat de biroul central, într-o afacere în care era vorba de a-l proteja pe fostul rezident din Nepal.

Trebuia, aşadar, să acţioneze singur, cu ajutorul lui Pip şi al lui Dady, aşa cum făcuse şi până acum.

Iată pentru ce bunul Adrian simţea cum în fiecare zi îi creşte îngrijorarea şi iată de ce era atât de posomorât când coborî din tren, la întoarcerea din călătoria pe care trebuise s-o facă la ordinele biroului central, şi în cursul căreia neliniştea sa sporise din cauza incertitudinilor absenţei.

"Ah!" îşi spunea, "ar exista, desigur, un mijloc prin care s-ar rezolva totul: să-l pun pe sir Franck însuşi la curent cu cele ce se întâmpla. Prevenit de trădarea alderman-ului, i-ar cere înapoi banii şi, fiind un om care nu se teme de nimic, poate că ar reuşi să-i obţină. În orice caz, problema banilor nu este decât secundară şi ar veni pe urmă. Ar începe prin a o lua la el pe nepoata lui Mary, şi acesta ar fi deja lucrul principal. Apoi, avertizat că-l ameninţă un atac ticălos, ar lua seama... Un bărbat ca el, care se păzeşte, face cât patru, şi, în plus. Pip, Dady şi cu mine vom fi acolo spre a-i veni în ajutor. Cred chiar că şi tânărul Dick nu s-ar da înapoi, când ar afla că este vorba să-şi apere verişoara... Da, da, toate astea sunt foarte bune. Dar până atunci, ar fi necesare două lucruri: mai întâi, ca sir Franck să fie cu adevărat omul de inimă pe care-l sper, iar apoi,

să mă creadă pe cuvânt... iar eu nu pot face decât presupuneri, vai! Doar presupuneri, în legătură cu inima fostului rezident. Felul în care se poartă cu nepoţii săi nu este de natură să mă liniştească cu totul în legătură cu el. Şi eu, care mă bizuisem atâta pe sir Franck! De când a sosit la Londra, nu s-a ocupat deloc de ei şi nu are ochi decât pentru Marchiza aceea. Asta este o indiferenţă la care nu mă aşteptam şi care mă face să mă tem că nu va lua în mână, cu căldură, cauza apărării rudelor sale orfane, atunci când va sosi momentul. Doar dacă şi asta n-o fi fiind rezultatul vreunei manevre a alderman-ului... În afară de asta, este clar că sir Franck are o încredere absolută în fratele lui, deoarece i-a dat pe mână, în mod atât de imprudent şi fără nici o garanţie, milioanele sale. Dacă eu, care pentru el sunt un necunoscut, în ciuda unicului serviciu pe care i l-am făcut în ziua sosirii sale, mă duc la el şi-i spun că fratele său este un hoţ şi, ca dovadă a celor ce susţin, îi povestesc că gentlemanul Pip, ascuns într-un horn, a auzit un monolog foarte lămuritor al alderman-ului, cu siguranţă că o asemenea afirmaţie n-ar fi de ajuns. Îmi va râde în nas, doar dacă nu mi-ar trage în mutră un pumn ca acela pe care l-am văzut administrându-l, atât de magistral, numărului 28 de la «curente». Este posibil, e chiar probabil."

Astfel monologa în minte, foarte nehotărât, bunul Uckrill, îndreptându-se spre Scotland-Yard.

"Haide!" îşi zise. "Mi se pare că nu astăzi voi găsi soluţia salvatoare!"

Şi, totuşi, nu se putea împiedica să-şi continue raţionamentul.

"Ah!" îşi spunea, "toate s-ar aranja dacă aş putea să-i inspir lui sir Franck o încredere totală, dac-aş putea câştiga această încredere făcându-i un serviciu important! Am crezut, timp de o clipă, că găsisem prilejul, în noaptea în care bătrânul Dady, ieşind din *Lucifer-Hotel*, mi-a spus că tânăra hindusă adusă din Franţa de banditul acela de Sauton este fiica fostului rezident — chiar acea copilă care i-a fost răpită în timpul incendiului palatului său şi pe care o crede moartă, sau pe care, cel puţin, nu speră s-o mai găsească. Să-l ajut să-şi regăsească fiica!... Ar fi însemnat să-i devin, pe loc, prieten! Mă gândisem la asta numaidecât. Dar ultima nelegiuire a doctorului Tom m-a ţinut ocupat în tot restul acelei nopţi, iar a doua zi, ca şi cum mi-ar fi ghicit intenţiile, canalia de banian o făcuse dispărută pe micuţă!... Unde a ascuns-o?... Mister... Şi simt că tocmai acest mister ar trebui să-l limpezesc."

Bunul Andrew ajunsese aici cu gândurile sale, când sosi la uşa acelei căsuţe în care am avut plăcerea să facem cunoştinţă cu gentlemanul Pip şi cu căpitanul Dady O'Crab, în ziua în care acel tânăr, deghizat în coşar, îl înfuriase pe tovarăşul său în aşa hal, încât, cu siguranţă, reverendului Barlow i-au ţiuit urechile.

Urcă scara până la primul etaj şi acolo se opri o clipă, înainte de a intra, mirat, de o ciudată hărmălaie care răzbătea din apartament. S-ar fi zis că avea loc o luptă.

După ce împinse uşa, Uckrill intră, dar nimeni nu-i observă prezenţa, într-atât de active şi de absorbite de lupta lor erau cele două personaje care se aflau acolo şi care erau încleştate, într-adevăr, într-o luptă, dar într-una paşnică.

Primul dintre personaje era căpitanul Dady O'Crab.

Bătrânul cel înalt îşi scosese haina şi ţinea în mână o spadă cu lama lată (din fericire, cu vârful acoperit de o apărătoare) pe care o rotea, sărind când spre dreapta, când spre stânga, printr-o singură depărtare a picioarelor lui lungi, fandând, retrăgându-se cu o agilitate extraordinară, ghemuindu-se ca o fiară, cu fulgere în ochi, cu nările dilatate şi reprezentând de minune un don Quichote comic şi înspăimântător, luptându-se împotriva unor uriaşi imaginari şi a cărui caricaturizare şi exagerată luare în derâdere l-au făcut atât de cunoscut.

Şi înjura şi ocăra, aşa cum numai el era în stare s-o facă, amestecând, în mod ciudat, printre blestemele şi răcnetele sale, nişte sfaturi pe care i le dădea adversarului, mai bine-zis elevului său... căci ceea ce se petrecea acolo era o lecţie de scrimă, iar el era profesorul!

O lecţie originală şi un profesor pitoresc, cum altul greu ai găsi.

Celălalt — elevul — avea pe faţă o mască şi, la început. Uckrill nu l-a putut recunoaşte, căci căpitanul îi dădea de furcă într-atâta, încât nu-i permitea să stea nemişcat nici măcar o jumătate de secundă.

— Unu, doi! Fandează! urlă căpitanul. Parează cvarta!... Retrage-te!... Parează terţa! Loveşte!... Degajează!... Taie!... Degajează!... Fii mai vioi, piele de anghilă!... Lovitură directă!... Adânc! aşa, adânc!... Şi parează-o şi pe-asta!... Şi pe asta!... Dar parează odată!... Şi riposta? O uiţi, tinere. Haide! O lovitură rapidă şi energică!... O fentă!... Izbeşte fierul!... La mine!... Bun!... Foarte bine, de data asta! Piele de anghilă! Piele de anghilă!... Dac-aş avea cei douăzeci de ani ai tăi!... Îţi voi arăta imediat o lovitură de-a mea, o lovitură pe care n-ar para-o nici Dumnezeu, dacă l-ar ataca Satana, o mie de milioane de coarne ale iadului!... Dar pentru acum, ajunge! Mi-e sete!... Atenţie!... Două reveniri!... Salutare!... Asta era ca să-ţi mulţumesc.

Îşi puse într-un colţ ruginitura şi-şi şterse fruntea cu fularul lui mare, în carouri.

— Ah! zise, treaba asta mă întinereşte!

Era, într-adevăr, radios. Putea să înjure după pofta inimii, căci jumătate din preţul lecţiilor sale era de ajuns pentru a-i plăti blestemele!

Abia atunci îl zări pe Uckrill, care încă nici nu mişcase, nici nu vorbise.

— Ia te uită! zise, eşti aici, jupâne Andrew?! Ah! Piele de anghilă! Mă bucur să văd că te-ai întors sănătos!

Uckrill nu-i răspunse. Rămăsese cu gura căscată, văzându-l pe elevul lui Dady O'Crab scoţându-şi, gâfâind, masca, şi recunoscându-l pe Dick.

— Dick Crankle, tânărul Dick Crankle, vărul lui miss Mary Zephyr! exclamă.

Dick nu-l cunoştea pe Uckrill. Îl privi, foarte mirat de această exclamaţie.

— Aşadar, mă cunoaşteţi, domnule? întrebă.

Uckrill era pe cât de surprins, pe atât de încântat de această întâlnire.

— Iertaţi-mă, îi răspunse, dacă vorbele mele v-au putut părea deplasate. Vă cunosc fiindcă v-am văzut uneori în tovărăşia lui miss Mary Zephyr, drăguţa dumneavoastră verişoară şi fiica fostului şi veneratului meu stăpân, maiorul Rowland.

— L-aţi cunoscut şi l-aţi slujit pe maior?

— Mă laud cu aceasta! replică Uckrill — şi, deşi evenimentele m-au despărţit de mititica lui fiică, miss Mary, încă din copilăria acesteia, întreaga inimă şi tot devotamentul meu îi aparţine încă.

Efectul acestor cuvinte fu că Dick îl privi pe Uckrill părând că acordă mai multă atenţie chipului său cinstit.

— Nu ştiu, răspunse, decât un singur om care să poată vorbi aşa că dumneata... Acel om se numeşte Uckrill... El este cel care a stat lângă maior în ultimele sale clipe.

— Ei, bine! zise Andrew emoţionat, acel om sunt eu!... Dar cum se face că dumneavoastră, tinere domn, cunoaşteţi atâtea lucruri?

— Le ştiu, pentru că miss Mary mi-a vorbit adeseori despre ele! Şi sunt fericit că vă întâlnesc, domnule Uckrill, căci verişoara mea v-a păstrat o amintire foarte frumoasă, şi pot să vă spun că oricine este prietenul ei este şi al meu!

Ar fi trudă zadarnică să încerci să descrii încântarea numărului 3, când auzi aceste cuvinte. Râdea şi plângea totodată, bietul băiat!

— Sunt cu atât mai bucuros că v-am întâlnit, domnule Uckrill — continuă Dick, întinzându-i mâna — cu cât voi putea să vă încredinţez un secret.

— Un secret?

— De vreme ce-i sunteţi încă atât de devotat lui miss Mary Zephyr!

— I-am jurat tatălui său să veghez mereu asupra ei, de departe, cât şi de aproape.

— Ei bine! S-ar putea să am nevoie de ajutorul dumneavoastră spre a o apăra. Acesta este motivul pentru care, de opt zile, am părăsit casa unchiului meu, alderman-ul, şi trăiesc, ascuns, în Londra.

— S-o apăraţi? Dar ce primejdie o ameninţă?

— Unchiul nostru Adrian vrea s-o căsătorească, împotriva voinţei sale, cu un om pe care nu-l iubeşte, şi am jurat să împiedic acest lucru...

— Aţi făcut foarte bine, tinere domn! nu se putu împiedica să exclame Uckrill. Dar cum gândiţi să procedaţi şi ce fel de colaborare îmi cereţi?

— Mai întâi, spuse Dick, cu mândrie şi naivitate, Mary şi cu mine ne-am logodit.

— Asta, replică Uckrill, o prevăzusem şi o aprob.

— Şi m-am gândit, adăugă Dick, că cel mai bun mijloc de a-l împiedica pe acest domn de Blancanard să se însoare cu ea, este să-l ucid.

"Ah!" gândi Uckrill, "este, cu adevărat, un mijloc radical! Va să zică ticălosul de alderman vrea să-şi dea nepoata acelui Blancanard, zăpăcitului acela de francez... Da, da, îi ghicesc calculele!"

Dick continuă:

— Şi aşa vă explicaţi de ce mă găsiţi aici, luând lecţii de scrimă cu căpitanul Dady O'Crab. Îl cunoşteam, deoarece l-am auzit într-o zi pe gentlemanul Day-Lily arătându-i-l unchiului meu Adrian şi spunând: "Iată-l pe căpitanul Dady O'Crab, un spadasin grozav!" Şi pentru că-l văzusem pe căpitan intrând în casa aceasta, m-am gândit că aici este locuinţa lui şi am venit să-l rog să mă înveţe o lovitură secretă...

Auzind ultimele cuvinte rostite de tânăr, căpitanul se umflă în pene.

— Da, zise, întorcându-se către Dick, şi pot să mă laud că, în pofida vârstei mele, sunt încă în stare să te învăţ să mânuieşti în mod eficace un vârf de spadă, piele de anghilă şi burduhan al lui Jehova!

Între timp, Uckrill redevenise visător: dacă Mary îl iubea pe Dick, el trebuia să aibă grijă de Dick tot atât cât de Mary, şi perspectivă aceasta, a unui duel al cărui rezultat i-ar putea fi fatal tânărului, nu-i surâdea deloc.

Învăţase să nu aibă încredere în dueluri şi trista soartă a maiorului Rowland îi era mereu prezentă în minte.

— Ehei! făcu căpitanul Dady O'Crab, după ce absorbise cu religiozitate jumătate din grogul său. Acest, tânăr domn Dick are o bună încheietură a mâinii şi aptitudini reale, şi Blancanard-ul despre care e vorba va face bine să se păzească...

Dar, fără a şti dacă domnul de Blancanard era sau nu un bun adversar de temut pentru logodnicul lui miss Mary. Uckrill, care asistase la ultima parte a lecţiei căpitanului, îşi dăduse bine seama că Dick era complet lipsit de experienţă. Pe de altă parte, ştia bine şi că bătrânul O'Crab nu mai era în stare să-i arate şi altceva, în materie de scrimă, decât rotiri şi împunsături ale spadei pe care le cunoaşte orice mânuitor al acesteia.

Dacă odinioară căpitanul fusese considerat un spadasin pe care nu era bine să-l calci pe bătătură, asta o datorase nu ştiinţei sale, dar mai ales forţei lui neobişnuite şi lungimii extraordinare a braţelor şi a fentei sale. O spadă în mâna lui devenea o lance... Dick, care era de înălţime mijlocie, nu avea aceste avantaje.

De aceea, adresându-se lui Dick; reluă vorba:

— Bravo! Tinere domn!... Vreţi s-o apăraţi pe drăgălaşa dumneavoastră Mary! Asta dovedeşte o inimă curajoasă, şi nu eu v-aş opri de la aşa ceva... Dar dacă vreţi să ascultaţi sfatul unui om prudent, poate că nu acesta-i modul în care ar trebui să procedaţi... V-aţi gândit la ce s-ar întâmpla, dacă norocul duelului s-ar întoarce împotriva

dumneavoastră?... Draga copilă ar rămâne singură, fără sprijin şi încă şi mai nefericită decât acum...

Această remarcă era îndreptăţită. Îl făcu pe Dick să pălească. Dar tinerii sunt plini de elan şi de încredere:

— Atâta rău! zise. Nu mi-e teamă, şi se pare că nu, se poate să fiu învins, apărând o asemenea cauză.

— Ascultaţi-mă, spuse Uckrill, există unele lucruri pe care eu le ştiu şi dumneavoastră nu le puteţi cunoaşte. Îmi sunt cunoscute pentru că de multă vreme am organizat în jurul dumneavoastră, al lui Mary şi al unchiului dumneavoastră Adrian, o supraveghere secretă. Am făcut asta pentru că, în ceasul morţii sale, i-am jurat binefăcătorului meu, maiorul Rowland, care — vai! Am fost martor la asta — sub pretextul unui duel, a fost atras într-o cursă de către nişte netrebnici cu care, din păcate, nu pot să mă îndoiesc, unchiul dumneavoastră, alderman-ul, era în înţelegere...

— Ce vreţi să spuneţi? exclamă Dick.

— Ascultaţi-mă: clipele sunt preţioase. Nu pot să vă dau explicaţii lungi, dar vă jur că vă spun adevărul şi vă conjur să mă credeţi, dacă vreţi s-o salvaţi pe draga noastră Mary... Ea şi dumneavoastră, ca şi unchiul dumneavoastră Franck, sunteţi înconjuraţi de duşmani, de duşmani de moarte... Acel Blancanard despre care vorbiţi nu este decât un figurant neînsemnat. Nu el reprezintă adevăratul pericol şi, chiar dacă-l omorâţi, primejdia va continua să existe... Mă credeţi şi îmi permiteţi să vă îndrum?

Uckrill vorbise pe un ton atât de grav, iar faţa lui reflecta o asemenea sinceritate, arătându-i că-i poartă un real interes, încât Dick se simţi zguduit.

— Da. Nu vă înţeleg încă prea limpede, dar vă cred. Primejdia aceea de care-mi vorbiţi, o simţeam deja planând asupra noastră. Şi ceea ce mi-a povestit Mary, pe care am văzut-o adineauri, nu este de natură să mă liniştească. Închipuiţi-vă că ieri, biata fată era aproape să moară de spaimă... A fost atacată pe stradă şi ar fi fost cu siguranţă, răpită, cine ştie? Poate chiar asasinată, de n-ar fi fost intervenţia unui trecător care i-a pus pe fugă pe cei care au atacat-o. Aşa că am implorat-o să nu mai iasă, deşi mi se frânge inima la gândul de-a nu o mai vedea.

Vorbind astfel, bietul băiat avea, într-adevăr, lacrimi în ochi.

Apoi, bombardat cu întrebări de către Uckrill, pe care ultimele cuvinte îl neliniştiseră cumplit, povesti, nu fără a fi întrerupt de blestemele indignate ale căpitanului Dady O'Crab, ciudata întâlnire a lui miss Mary cu o tânără hindusă care i se adresase, disperată, întrebând-o unde locuia sir Franck; relată cum acea tânără hindusă, numită Miriam sau Miraïda, îi afirmase cu este fiica fostului rezident şi că pornise în căutarea lui spre a-l avertiza în legătură cu o primejdie de moarte care-l ameninţa; cum doi bărbaţi se aruncaseră, deodată, asupra fetelor, şi cu siguranţă le-ar fi pregătit o soartă cumplită,

dacă Marasquin n-ar fi venit din întâmplare în ajutorul lor; şi cum acelaşi Marasquin o condusese pe Miraïda la *Lucifer-Hotel*, spre a o lăsa în grija unei femei cumsecade, pe nume doamna Dupoteau.

Ascultând această povestire, făcută cu un glas înfierbântat, Uckrill îşi luase capul în mâini.

Când îşi ridică fruntea, Dick fu mirat că-i vede un zâmbet vesel în privire şi un surâs pe buze.

— Miraïda! Miraïda! Regăsită! exclamă Andrew. Sunteţi chiar sigur de cele ce spuneţi?... Atunci, înseamnă că Dumnezeu este cu noi!... Şi, deoarece miss Mary a scăpat teafără din atacul acelor bandiţi, oricât ar fi putut să sufere de pe urma unei atari emoţii, da! Afirm că ceea ce i s-a întâmplat este un noroc!... Miraïda regăsită şi alăturându-ni-se nouă, în lupta pentru salvarea tatălui ei, împotriva tuturor nemernicilor acelora! Iată o întâmplare care ne va fi de folos Mulţumită ei, ne tom putea adresa lui sir Franck, spunându-i numele duşmanilor săi; îi vom dezvălui ce maşinaţii se urzesc în jurul său!

— Aşadar, unchiul meu Franck se află la Londra? întrebă Dick, mirat la culme. Unchiul meu alderman-ul ne spusese contrariul.

— Unchiul dumneavoastră alderman-ul v-a înşelat, şi avea motivele lui s-o facă. Căci, nu vă supăraţi că vă spun, acest om este unul dintre cei care vă ameninţă şi de care trebuie să vă feriţi. Voi fi în curând în situaţia de a vă dovedi această afirmaţie, şi-mi pare foarte bine, căci voi putea vorbi în acelaşi fel şi cu sir Franck. La sir Franck trebuie să mergeţi, domnule Dick! Lui trebuie să-i povestiţi necazurile dumneavoastră şi să-i cereţi protecţia pentru Mary!... Acesta-i sfatul pe care ţineam să vi-l dau, tinere domn! Şi de multă vreme voiam eu să-i vorbesc lui Sir Franck! Dar nu îndrăzneam, de teamă că nu m-ar crede când i-aş denunţa trădarea fratelui său. Acum, totul este cum nu se poate mai bine!... Nu va refuza să dea crezare vorbelor celor care-i vor reda fiica!

Îşi luă din nou capul în mâini şi rămase câteva clipe tăcut...

Îngrijorat. Dick îl aştepta să se explice.

În cele din urmă, Uckrill se duse să ia de pe cămin o călimară şi o pană şi, întinzându-i-le tânărului, îi spuse:

— Scrieţi ceea ce vă voi dicta!

Dick, covârşit, îi dădu ascultare.

Scrisoarea pe care Uckrill a dictat-o era scurtă şi nu foarte clară, dar trebuia să fie de ajuns pentru a-l aduce pe Franck la o întâlnire pe care i-o fixa Dick şi în cursul căreia îi va fi redată fiica. Iată textul, acelei scrisori:

Dragă unchiule Franck,

Mary şi cu mine te credeam plecat din Londra. Am fost înşelaţi, când ni s-a afirmat acest lucru. Poate că ţi s-a spus o minciună asemănătoare în legătură cu noi, spre a te împiedica să mai vii să ne vezi.

Astăzi am aflai adevărul. Am aflat şi că miss Mary şi cu mine avem un mod deosebit şi imediat nevoie de protecţia dumitale, şi sper că nu ne-o vei refuza, căci sunt convins că ne iubeşti lot aşa cum te iubim şi noi.

Aş avea multe lucruri să-ţi spun, lucruri care te vor întrista… dar îţi voi face şi o bucurie imensă: fiica dumitale Miriam este în viaţă, se află la Londra; te caută!

Te rog să vii mâine la petrecerea nocturnă de la "Lucifer-Hotel" şi vei putea s-o strângi la piept!

Verişoara mea Mary va fi şi ea acolo, şi ţi-o voi da în pază.

Aşadar, pe mâine, la miezul nopţii.

Nepotul dumitale iubitor,

DICK CRANKLE

— Repede, căpitane, porunci Uckrill, du scrisoarea aceasta lui sir Franck!

— Piele de anghilă! zise căpitanul luând misiva şi plecând spre a se supune ordinelor superiorului său. În ochii jupânului Andrew sunt scântei! Cred că petrecerea asta nocturnă de la *Lucifer-Hotel* nu va fi lipsită de niscaiva întâmplări interesante…

— Şi acum, tinere domn — continuă Uckrill, după ce Dady ieşise — vă spuneam adineauri că un duel cu domnul de Blancanard ar fi inutil. Dar nu este rău ca un băiat de vârsta dumneavoastră să ştie să ţină o sabie. Dacă sunteţi de acord, voi completa eu practica pe care aţi început-o cu acest respectabil bătrân, dându-vă, eu însumi, o lecţie de luptă… Nu se ştie ce se poate întâmpla.

Dick îşi reluă spada.

Uckrill apucă spada cu lamă lată pe care Dady o rezemase într-un colţ şi cei doi bărbaţi luară poziţia de gardă.

O oră mai târziu, logodnicul lui miss Mary Zephyr cunoştea perfect şi executa de minune însăşi lovitura secretă pe care o folosise Day-Lily pentru a-l ucide pe maiorul Rowland, precum şi o parare şi o ripostă, rod al inventivităţii poliţistului sentimental.

Capitolul IV - Petrecerea nocturnă

Acea petrecere nocturnă de la *Lucifer-Hotel*, la care Uckrill îl făcuse pe Dick Crankle să-i dea întâlnire lui sir Franck Zephyr, era cea dintâi, cea care, împreună cu inaugurarea *Crystal-Palace*-ului şi *steeple-chase*-ului special de pe peluzele din New-Market, avea să constituie trio-ul marilor solemnităţi din acea stagiune atât de plină.

Anunţată cu multă vreme înainte, avea să adune la un loc pe toţi eleganţii şi pe toate elegantele Londrei, dar pentru a nu-i da la o parte pe expozanţii străini, se precizase pe invitaţii că vor fi admise şi costumele naţionale, la fel de bine ca şi hainele negre şi toaletele de bal. Începând chiar de la orele zece seara, în Pall-Mall era o agitaţie extraordinară.

În centrul peluzei în trepte prin care se intra în *Lucifer-Hotel*, o cărare largă, acoperită cu covoare orientale, urca spre vestibul.

Acest vestibul, cu ghirlandele sale strălucitoare şi miile de lămpi ce iluminau strada, părea a fi peristilul unui palat de zâne.

Pe trotuarul opus de pe Pall-Mall, chiar în fata peronului, se afla o mulţime alcătuită din amărâţi care veniseră să privească acea sărbătoare a ochilor: muncitoare şi *cockneys*, cerşetoare şi oameni nevoiaşi, stăteau cu picioarele în noroi: o ploaie măruntă şi rece le cădea pe umeri, dar ei rămâneau...

Puţin lipsise ca ploaia continuă să facă să rateze acea primă petrecere nocturnă, sau cel puţin i-ar fi anulat cea mai frumoasă parte a programului, căci, în afară de marea sală de bal de sub cupolă, *Lucifer-Hotel* poseda nişte grădini minunate, pe frumuseţea şi confortul cărora Jos Paxton (fondatorul anonim) se bizuia mai ales pentru a-şi uimi clientela, forţând-o să revină.

Terasa sălii de bal, cu balustradele sale de marmură albă, cobora, făcând două ocoluri complete ale sălii, în acel parc înconjurat de ziduri înalte, ascunse sub verdeaţă, şi care se întindea pe întreg amplasamentul actual al piaţetei Saint-James.

În spaţiile de trecere, oglinzi mari, montate pe zidul împrejmuitor, dublau, prin iluzie, întinderea grădinilor.

Te puteai crede, acolo în plin secol al şaptesprezecelea!

După minunata peluză, urma un *bowling-green* sau peluză "Charles 1" şi teii enormi, tăiaţi ca nişte arcade. Apoi, vedeai statui acoperite de muşchi şi ascunse în tufişuri de verdeaţă, fântâni ţâşnitoare, driade, tritoni, totul înconjurat de un cerc de tufe de merişor seculare, transplantate acolo cu mare cheltuială şi cărora, prin tăieri savante, li se dăduseră sute de forme arhitecturale sau fantastice.

Uriaşii copaci era urmaţi de numeroase labirinturi în care Cupidon şi Psyche se jucau, în care Pan hârjonea păstoriţe, în care Diana cobora la izvor; în fine, o sută de grupuri statuare, aranjate potrivit capriciului lasciv al artei. În epoca îndrăgostitului duce George de Buckingham.

Pe scurt, un adevărat paradis mitologic!

Dar cum să mergi, în toaletă de bal, să respiri mireasma florilor sub ploaie?

Arhitectul Palatului de Cristal anunţase petrecerea: cu orice preţ, nu voia să dea o dezminţire.

Aşa încât, într-o dimineaţă, domnul Céleste Dupoteau, care-şi tundea barba în faţa ferestrei sale, fu uimit vădind că o armată de muncitori invadează grădina, deasupra căreia se înălţă, ca prin minune, un acoperiş transparent.

Această excentricitate trebuie să-i fi costat un preţ nebunesc pe acţionarii *Lucifer-Hotel*-ului, dar petrecerea avu loc la ora anunţată, în condiţiile anunţate, şi întreaga Londră se afla în acea zi acolo, dorind să vadă de aproape minunile acelui parc închis într-o seră şi splendorile celebrei clădiri mecanizate.

În mijlocul sălii de festivităţi, pe care o parfumau caldele miresme ale unor flori exotice, împrăştiate peste tot din abundenţă, se înălţa estrada orchestrei alcătuite din o sută cincizeci de executanţi.

Printre muzicanţi se aflau Jonathan Girle şi Robert, Vaughant, grimaţi şi deghizaţi după obiceiul lor.

Cei doi nu erau, de altminteri, singurii care se strecuraseră acolo, şi dirijorul făcuse o recrutare deosebit de norocoasă asigurându-şi colaborarea căpitanului Dady O'Crab. Bătrânul Dady ţinea cimbalele cu o gravitate dezarmantă.

De altfel, cu excepţia asigurării muzicii, personalul de la *Lucifer-Hotel* nu fusese mărit, administratorii având o încredere nemărginită în sistemele lor mecanice.

La capătul peronului, la intrarea în vestibul, se aflau patru uşi-barieră automate, care nu permiteau trecerea decât câte unei singure persoane, şi numai contra plăţii taxei băneşti. Între aceste uşi-barieră rămăsese un spaţiu liber pentru persoanele care posedau invitaţii. Acolo stătea, în chip de controlor, Will.

Ceva mai departe, vestiarul funcţiona cu aceeaşi simplitate. În *grill-room*, în *coffee-bar*, serviciul consumatorilor se efectua potrivit unui tarif afişat.

Către orele unsprezece şi jumătate, balul se desfăşura în deplina sa splendoare. Mulţimea compactă şi pestriţă abia dacă avea loc să se mişte. La drept vorbind, marea varietate a costumelor dădea acestei petreceri un aspect de bal costumat. Nici chiar organizatorii Expoziţiei nu ştiau că era atât de bogată în străini. Vedeai din abundenţă mantii spaniole.

În sala mare se dansa: în salonul lung din dreapta se jucau, cu dibăcie, jocuri de noroc, şi lumea se înghesuia mai ales în jurul bătrânului marchiz de Hackney, care ţinea banca, riscându-şi astăzi toată averea.

Dintre cele două saloane din dreapta, unul era ocupat de o recepţie dată de nişte persoane din înalta societate, celălalt era gol.

În grădină, în care era o lume nebună, un întreg boschet fusese transformat în bufet — bufet pe care mistres Bridgeth îl onora din plin.

Orchestra, care tocmai terminase un cadril de Mussard, ataca un vals în momentul în care îl întâlnim pe domnul cavaler de Blancanard, invitat de drept, ca toţi cei găzduiţi la *Lucifer-Hotel*.

Domnul de Blancanard, înălţându-se pe vârful picioarelor, îl căuta cu privirea pe alderman, căci presupunea că viitorul său unchi nu-i va refuza s-o strângă la piept, într-un vals permis, pe cea pe care îndrăznea deja s-o considere ca fiind logodnica sa.

Recăzând pe călcâie, cavalerul din Mans se pomeni în mijlocul unui cerc de domnişoare deghizate. Erau cele şapte orfane ale maiorului Elphinstone.

Datorită dragostei, aceste fete blonde deveniseră ingenioase: vrând să onoreze obiectul cultului lor comun, se costumaseră, toate, în poloneze.

Din ziua în care se deschisese Marca Expoziţie, zi în care crezuseră că văd în el pe unul dintre eroii celor şapte visuri ale lor, cele şapte misses se întreceau, care mai de care, în toalete, bretoane şi cârlionţi provocatori, în zâmbete şi suspine studiate savant în faţa oglinzii din dormitorul lor comun, fără a neglija nimic pentru a atrage atenţia acestui unic adorator, pe care cerul li-l aruncase ca pe o pradă pe ideea circulară *("ring-row")* din Hyde-Park.

Cu începere din acea zi, fiecare, pe rând, strecurase discret cartea ei de vizită între degetele gentilomului din Mans, şi ne reamintim mirarea care-l cuprinsese pe cavaler la citirea acelor cartonaşe, toate identice.

Profund măgulit, totuşi, de atenţiile cu care îl înconjurau, domnul de Blancanard considerase că este o politică bună să întreţină, spre propriul său profit, eroarea acestor tinere fete întreprinzătoare, deşi pudice.

Şi ca urmare, răspunzând jocului lor ca un adevărat Don Juan, lucrase atât de bine, cu o privire încărcată de efluvii amoroase, încât nu numai că fiecare dintre surori îşi închipuia că fusese preferata ocheadelor sale, dar chiar şi guvernanta Bridgeth, ea

însăşi, credea cu este iubită nebuneşte şi nu mai impunea tăcere gunguritului dezordonat al inimii sale, încă fecioară.

Trecând deci, fără ezitare, de la teorie la acţiune, cavalerul o apucă de mijloc, la nimereală, pe una dintre cele şapte poloneze care îl înconjurau şi o trase în vârtejul febril al valsului, în timp ce celelalte şapte se resemnau să-şi aştepte rândul.

Impetuozitatea acelui elan a fost atât de mare încât perechea a îmbrâncit şi a despărţit — fără ca domnul de Blancanard să le recunoască — tocmai pe cele două persoane pe care le căuta înainte de a fi atacat de cele şapte adoratoare, adică pe alderman-ul Adrian şi pe nepoata sa Mary Zephyr.

Să nu-i facem din asta un reproş, căci, despărţindu-i astfel, i-a făcut fetei, în mod inconştient, un adevărat serviciu.

De fapt, miss Zephyr nu se afla la bal împreună cu unchiul său, alderman-ul.

Venise acolo singură, şi ar fi fost foarte neplăcut surprinsă dacă s-ar fi întâlnit nas în nas cu el, ceea ce s-ar fi produs, dacă izbitura cavalerului şi a dansatoarei sale nu i-ar fi împins departe unul de celălalt, în mulţime.

Pentru ce se afla miss Mary, singură, la petrecerea nocturnă de la *Lucifer-Hotel?* Singură şi fără ştirea tutorelui său?...

Pur şi simplu pentru că, imediat după plecarea aldermanului, care nu-i oferise s-o ia cu el, auzise în geamul camerei sale zgomotul câtorva pietricele aruncate uşor de pe mica *lane* pe care l-am văzut, mai înainte, pe A.-E.-I.-O. Uckrill venind atât de melancolic sub ferestrele ei.

Acest zgomot era un semnal asupra căruia se înţelesese cu vărul său Dick. Deschisese fereastra şi la picioare îi căzuse o pietricică înfăşurată într-o hârtie. Biletul era din partea lui Dick.

O ruga să se îmbrace de bal şi să coboare în stradă, unde Jehan Marasquin, salvatorul ei din ajun, o aştepta spre a o conduce la *Lucifer-Hotel*.

O sfătuia, de asemenea, să-şi ia o mantie sub care să-şi ascundă, pe cât posibil, chipul.

Miss Mary îi dăduse ascultare şi acum se afla acolo, amestecată în mulţimea aceea de dansatori şi izolată numai în aparenţă, căci Marasquin — devenit în mod hotărât un aliat şi respectând cu scrupulozitate ordinul dat de Uckrill — mergea la câţiva paşi de ea, fără a o pierde din privire, şi veghea, fără să pară c-o face, asupra siguranţei sale.

— Să mergem prefăcându-ne că nu suntem împreună — îi spusese acel bun parizian — şi vă voi conduce la balul în care trebuie să vă întâlniţi cu domnul Dick şi cu unchiul dumneavoastră Franck. Dar, mai întâi, trebuie s-o găsim pe verişoara mea Dupoteau şi pe domnişoara Miraïda. Ştiu unde trebuie să se afle...

Înţelegând că urma să aibă loc un eveniment decisiv, plină de teamă dar şi de speranţă, tremurând şi înfiorându-se, totuşi foarte hotărâtă şi curajoasă, tânăra fată se lăsa condusă.

"Doamne!" — se ruga totuşi în sinea sa —, "fă ca unchiul Adrian să nu-l întâlnească pe Dick, la bal, înainte de sosirea unchiului Franck!... El, care-l crede plecat în Franţa!... Ar fi o scenă cumplită!..."

În mai multe rânduri, se simţise urmărită şi observată de un individ bizar, cu chipul slab şi bronzat, ai cărui ochi negri ardeau ca jeratecul. I se păruse că acea privire de foc o însoţeşte cu o încăpăţânare ciudată şi neliniştitoare.

De ce, într-o asemenea aglomeraţie, bărbatul acela se afla mereu în drumul ei? Putea oare acea întâlnire, repetată de trei sau de patru ori, să fie numai rodul întâmplării?

În zadar încerca să raţioneze şi-şi afirma sieşi că imaginaţia ei îngrozită şi surescitată de ciudăţenia situaţiei era cea care-i crea temeri neîndreptăţite.

La un moment dat, când bărbatul se afla aproape de ea, i se păru că-l vede tresărind şi că privirea i se îndreaptă către intrare, cu o expresie de furie, de ură şi de cruzime de nedescris, pe care rictusul felin al chipului său întunecat o făcea şi mai înspăimântătoare.

Cu siguranţă, o asemenea expresie nu putea fi o mimică firească.

Fata urmări direcţia acelei priviri şi zări faţa calmă şi bărbătească a lui sir Franck Zephyr.

Dar, în loc să se bucure, simţi că spaima îi sporeşte, într-atât ochii necunoscutului, aţintiţi asupra fostului rezident, trădau o furie şi o ameninţare necruţătoare... Nu te puteai înşela asupra sentimentelor lui.

Acel bărbat — Mary înţelegea acum — nu putea fi decât Sauton banianul, şi că ştia de la Miriam la ce le puteai aştepta din partea lui.

În mod instinctiv, era pe punctul de a se repezi către unchiul ei, spre a căuta lângă el un refugiu, cât şi pentru a-l avertiza să se păzească; pentru a-i spune ce primejdie îl ameninţă, şi ca să i-l arate pe duşman.

Dar în acea clipă, Marasquin o apucă de mână şi o trase spre grădină.

— Veniţi, spuse, pe aici le vom găsi pe doamna Dupoteau şi pe Miriam, iar domnul Dick ni se va alătura lângă ele.

Capitolul V - În timpul balului

Sir Franck Zephyr nu era singur. Avea la braţ o femeie tânără, strălucitoare de frumuseţe, şi trecerea acestei perechi produse o adevărată senzaţie.

Bărbaţii şi femeile se înghesuiau: primii, spre a o admira pe frumoasa Georgina, a cărei bogată toaletă de bal îi lăsa dezgoliţi minunaţii umeri tineri; femeile, pentru a-l vedea pe sir Franck care, prin faptele sale, făcuse să se vorbească atâta despre el.

Erau escortaţi de şoapte pline de admiraţie.

Cu toate acestea, Franck şi Georgina treceau printre grupuri fără a da atenţie murmurelor măgulitoare.

Nu-şi vorbeau. Deşi fericită şi mândră că se sprijinea pe braţul bărbatului pe care-l iubea, Marchiza era tristă şi o cută de îngrijorare se săpase în colţul frumoaselor ei buze. Cât despre fostul rezident, palid şi vădit preocupat, cerceta sala cu o privire prea febrilă pentru ca, văzând-o, să nu citeşti în ea altceva decât o simplă curiozitate. Georgina simţea că braţul de care se sprijinea tremură.

Tristeţea sărmanei, micuţei Marchize era foarte firească. Sir Franck nu-i ascunsese ce anume venise să caute la acel bal şi, dacă ea ţinuse să-l însoţească, o făcuse fără îndoială pentru că simţea că ceasul despărţirii se apropia, că alto îndatoriri îl chemau pe acel bărbat, care, cu atâta generozitate, devenise prietenul ei, şi pentru că voia să rămână lângă el până la capăt, să profite de ultima oră pe care el mai putea să i-o acorde.

Simţea bine că inima lui sir Franck nu mai era lângă ea, că-l chemau alte iubiri.

Vai! Ea sperase, timp de o clipă, că el îi va ghici dragostea! Sperase că o va iubi!

Acel vis frumos se sfârşise, desigur! Înţelegând că el va reîntâlni fericirea, că îl aştepta o bucurie imensă, îndurerată la gândul că ea nu contribuise prin nimic la acea fericire şi geloasă, doar puţin, pe cei cărora el le-o va datora, se închidea, sărmana, în suferinţa ei mută şi gândea că totuşi totul era bine, de vreme ce el avea să fie fericit!

La rândul său, sir Franck era cuprins de o profundă nelinişte. De câteva zile, se simţea tulburat.

Acele puternice năluciri al căror secret erau doar stratagemele lui Sauton, dar a căror cauză el nu reuşea s-o ghicească, neputând nici să le găsească o explicaţie logică; mai ales acele apariţii repetate ale unei fete tinere semănând în mod atât de ciudat cu

Nowla, încât i se părea că o revede pe mama lui Miriam, aşa cum o cunoscuse cu cincisprezece ani mai devreme; faptul de a o vodcă nu numai în vis, ci chiar în realitate; acele vedenii inexplicabile, care îi apăreau cu o senzaţie de realitate aproape tangibilă; apoi felul în care totul dispărea, lăsându-l sub impresia unor vise minunate — toate acestea erau de natură să-i creeze în minte o mare confuzie.

Ajunsese să se îndoiască de simţurile şi de raţiunea sa, să nu mai ştie unde începea visul, unde se sfârşea realitatea.

Într-o astfel de stare de spirit îl găsise scrisoarea nepotului său Dick, care-i sporise şi mai mult neliniştea.

Ce putea însemna acea misivă misterioasă?

Despre ce duşmani înverşunaţi să-i aducă pieirea voia să-i vorbească Dick?

Pentru ce fratele său, alderman-ul, îl înşelase, afirmându-i că Dick nu se afla la Londra?

De ce nepoata lui avea o nevoie atât de mare şi de urgentă de protecţia lui, încât i se adresă o chemare atât de insistentă?

Şi, mai ales, cine îi vorbise lui Dick despre trecutul său?

Cum de cunoştea tânărul acesta povestea naşterii lui Miriam şi, mai ales, — mai ales! — cum putea Dick să-i prezică regăsirea fiicei sale?

Totul era inexplicabil.

Tremurând de nerăbdare, venise în seara aceasta la *Lucifer-Hotel* spre a găsi cheia acestei enigme şi, crezând că este încă victima unui vis, se lăsa totuşi pradă unor speranţe pe care le califica drept nebunii, unor îndoieli pi care inima lui nu acceptă să le considere zadarnice.

Deodată, o mână îi fu pusă pe umăr.

Tresări ca la contactul unui fier înroşit şi, întorcându-se brusc, se pomeni faţă în faţă cu acel bărbat îmbrăcat în negru, cu înfăţişare ciudată, care în ziua sosirii sale îi făcuse serviciul de a-l scăpa de o adunătură de *cockneys* şi de obsesiile numărului 28 de la "curente" — într-un cuvânt, în faţa lui Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill numărul 3.

Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill îşi apăsa degetul arătător pe buze, ca pentru a-l sfătui să tacă.

— Milord caută pe cineva? îl întrebă abia şoptit. Dacă milord binevoieşte să mă urmeze, îl voi conduce către persoana pe care speră s-o întâlnească.

— Cine v-a trimis la mine? întrebă Franck.

— Nepotul dumneavoastră, milord, tânărul domn Dick Crankle.

— Vă urmez! încuviinţă sir Franck, nerăbdător.

Cu de la sine hotărâre, Georgina părăsi braţul cavalerului său şi, cu frumosul ei glas, blând şi proaspăt, care tremura puţin, cu tot efortul pe care-l făcea spre a şi-l stăpâni, spuse:

— Duceţi-vă, sir Franck. Vă voi aştepta pe terasă.

În orice altă împrejurare, sir Franck s-ar fi simţit dator s-o însoţească pe Georgina până la scaunul pe care avea să stea aşteptându-l. Din nefericire pentru ea, fostul rezident simţea că înnebuneşte... Îl urmă pe Uckrill şi o lăsă pe Marchiză, care-şi înghiţea lacrimile, să se îndrepte singură spre terasă. Ardea de nerăbdare să-i pună întrebări ghidului său.

Dar Uckrill îşi duse din nou degetul la buze şi porni repede, străbătând mulţimea şi îndreptându-se către salonul pe care l-am văzut neocupat.

La uşa salonului se afla o femeie ce părea că stă de pază. Era doamna Dupoteau, din ce în ce mai încântată de a juca un rol — un adevărat rol — în această aventură, şi care veghea, după ce — fără a cere permisiunea — îşi pusese în buzunar cheia acelui salon, în care mai înainte intraseră Mary şi Miriam.

Un semn din partea lui Uckrill fu de ajuns pentru a i-l face cunoscut pe sir Franck, şi doamna se grăbi să deschidă uşa, făcându-i o plecăciune adâncă fostului rezident, gata să leşine de emoţie în faţa acestui bărbat despre care auzise vorbindu-se ca despre un nabab, aproape un rege, şi mândră de a-l sluji în măsura posibilităţilor sale.

"Ei! totul merge bine!", îşi spuse Uckrill, frecându-şi palmele, după ce-l văzuse pe sir Franck intrând în salonul în care avea să-şi întâlnească fiica şi nepoata. "Sir Franck va fi acum un om prevenit: se va feri şi îşi va lua chiar el sarcina de a încheia socotelile cu alderman-ul. Dar asta nu-i tot. Îmi rămâne să-i urmăresc pe complicii lui Adrian, să-i aduc în imposibilitate de a face rău. Fuga Miraïdei trebuie să le fi trezit temerile, cu atât mai mult cu cât ticăloşii de Robert şi Jonathan au văzut-o în tovărăşia lui miss Mary. Probabil că acum se aşteaptă să li se încurce treburile, şi poate că, astfel avertizaţi, pun la cale vreo nouă mârşăvie împotriva noastră. În scara aceasta, l-am pus pe bătrânul Dady pe urmele lui Day-Lily; cât despre gentlemanul Pip, l-am rugat să nu-i piardă din ochi pe Robert şi pe Jonathan. Acum a sosit momentul să mă duc să obţin informaţii."

Înainte de a se îndepărta spre a-i găsi pe Dady şi pe Pip, îi mai făcu doamnei Dupoteau o ultimă recomandare:

— Mai ales, îi spuse, aveţi grijă ca nimeni să nu intre în acest salon. Vi-l voi trimite pe Marasquin să vă dea o mână de ajutor, dacă va fi nevoie.

— Fiţi liniştit, răspunse bună femeie. Ca cineva să intre acolo, ar trebui să treacă peste trupul meu!

Spunând aceste cuvinte, întindea mâna cu solemnitate, ca pentru un jurământ.

Uckrill le ştia acum pe cele două fete sub protecţia fostului rezident. Aşadar, scopul recomandării sale fusese acela de a-i menaja lui sir Franck câteva clipe de linişte, necesare acelui tată căruia îi era dat să-şi regăsească aşa de pe neaşteptate copila pe care o plânsese atât de mult timp... De altminteri, avea de gând să se întoarcă peste câteva clipe cu oamenii săi, pentru a asigura retragerea lui sir Franck, a lui Mary şi a lui Miriam.

Nu s-ar fi îndepărtat astfel, dacă ar fi bănuit că, stând la pândă la numai câţiva paşi depărtare, în spatele unei perdele, un bărbat — care nu era altul decât Sauton — asistase la sosirea, mai întâi a tinerei hinduse, apoi a fostului rezident. Acum îi urmărea mişcările, cu o privire arzătoare.

Când poliţistul, îndreptându-se spre locul din sală unde ştia că-l va întâlni pe Pip, se pierdu în mulţime, o bucurie infernală străluci în ochii banianului.

Ieşind din ascunzătoare, trecu la rândul său printre grupurile de dansatori şi printre oamenii care se plimbau şi se repezi spre zona în care era instalată orchestra.

Ajunse acolo în clipa în care Uckrill, găsindu-l pe Pip, schimba cu el câteva cuvinte şoptite.

Prelungindu-se ea o viperă în lungul estradei, pe o latură a acesteia unde nu putea fi văzut nici de Andrew, nici de subordonatul său, Sauton făcu un semn cu mâna către doi din muzicanţi, care nu erau alţii decât Robert Vaughant şi Jonathan Girle.

Jonathan clipi din ochi spre banian, în semn că-l înţelesese, şi acesta din urmă se reîntoarse în mulţime.

Tocmai atunci, intrarea în sala de bal a unui nou personaj producea o senzaţie egală cu cea pe care o cauzase sosirea lui sir Franck şi a Marchizei.

Se înghesuiau, se îmbrânceau toţi pentru a-l vedea pe sir Japhet Holover de Over Peover, proprietarul acelui cal faimos, Lucifer, a cărui victorie la cursele de la New-market, ce urmau să se desfăşoare a doua zi, părea să fie atât de certă, încât acel gentilom îşi angajase în pariuri cea mai mare parie a averii sale.

— O informaţie! zise domnul de Blancanard care, mereu escortat de cele şapte misses Elphinstone, pe care le valsa pe rând, tocmai îl întâlnise pe compatriotul său Dupoteau. Vrei o informaţie bună? Ei, bine! Pariază pe Lucifer!

— Eu! exclamă domnul Dupoteau, care avea în continuare pică pe calul lui sir Japhet. Eu nu joc niciodată la curse. Dar, dacă aş paria, aş face-o împotriva animalului ăsta ticălos.

— Ai greşi, dragul meu, ai greşi!

— Asta rămâne de văzut! exclamă fabricantul de jiletci de flanelă, răspunzând parcă unei provocări.

Din întâmplare, în timp ce discutau astfel, amândoi se aflau lângă uşa la care Césarine, credincioasă ordinului dat de Uckrill, stătea în continuare de pază, solemnă ca un *horseguard*.

— Vai! Dumnezeule! zise, auzind vocea puternică a soţului ei. Poftim! Iată că Céleste vorbeşte despre pariuri ta curse... Nenorocitul este în stare să ne ruineze! Domnule Dupoteau, ia vino, te rog, aici!...

Se repezi către tovarăşul ei de viaţă şi-l înhăţă de o pulpană a hainei, trăgându-l spre uşa salonului, în timp ce-l dăscălea pe bietul om, care era tare ruşinat.

Dar, fără ca ea să poată bănui cât de cât, clipa ei de neatenţie fusese de ajuns pentru ca un bărbat să se strecoare între acea uşă şi perdeaua groasă care o acoperea...

Cât de speriată ar fi fost biata femeie, dacă ar li bănuit că în spatele ei, despărţit de ea doar prin grosimea unei stofe, stătea acum ascuns înspăimântătorul personaj al cărui nume, el singur, făcea să-i treacă fiori de groază prin grăsime — pe scurt, doctorul Tom, cumplitul şi fantasticul Tom!

La rândul său, antrenat de domnişoarele Elphinstone cavalerul intrase în salonul alăturat celui în care se aflau sir Franck, miss Mary şi Miriam. Acolo, aşezate în semicerc în jurul cavalerului lor, orfanele maiorului se aflau din nou sub vraja cuvintelor sale, iar el le ţinea o conferinţă despre oraşul Mans şi malurile râului Sarthe şi despre locuinţa sa.

Căci, pe dealul din Mans, poseda o casă superbă, şi poate că în curând va mai avea una pe malurile Tamisei dacă, aşa cum spera, un eveniment dorit cu ardoare l-ar stabili la Londra pentru o parte a anului.

Ce eveniment?

S-a înţeles, desigur, că domnul de Blancanard făcea astfel aluzie la apropiata lui căsătorie cu miss Mary Zephyr. Dar machiavelicul seducător se ferea să dea explicaţii şi, vorbind despre acel eveniment şi rotindu-şi privirile incendiare, le ducea de nas pe cele şapte misses, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că ea, personal, era ţinta unei aluzii pasionate şi delicate din partea eroului pentru care luptau.

— Desigur, domnişoarelor, continua cuceritorul, am călătorit mult în regiune, dar totuşi niciodată nu i-am depăşit graniţele, decât pentru a mă duce la Paris sau la Londra. Dar toate au un sfârşit pe lumea asta, şi chiar şi cel mai aventuros excursionist, ca şi cel mai îndrăzneţ marinar, sfârşeşte prin a visa să arunce ancora în lacul cu ape limpezi şi liniştite al căsătoriei...

Cele şapte misses se aplecară simultan, coborându-şi pudic privirile, pentru a-i arăta cavalerului că au înţeles.

— În cursul călătoriilor mele, continuă domnul de Blancanard, am văzut multe femei, dar nici una nu m-a vrăjit în măsura în care mă simt astfel în clipa de faţă. Nu mai speram să întâlnesc idealul visai, când, în această călătorie la Londra...

— L-aţi găsit, în fine! exclamă Appolonia.

— Binecuvântată călătorie!… gânguri Arabella.

America, Austria, Africa şi Achaia scoaseră exclamaţii asemănătoare…

Seducătorul zâmbi triumfător.

— Voi fi discret, afirmă. Păstrez în cele mai adânci străfunduri ale inimii mele numele celei care va împărţi cu mine viaţa mea, ţesută din glorii şi trudă. Înainte de a-i dezvălui, ei singură, puterea sentimentului pe care l-a făcut să se nască în mine, vreau să fiu sigur că sunt iubit pentru mine însumi, iubit fără interese. Dragostea absolută, contopirea a două fiinţe tinere şi frumoase, visul unor încântări paradisiace, dragostea care dispreţuieşte instituţiile meschine al căror principal scop, ca în cazul căsătoriei, este acela de a asigura clauzele unei negocieri!… Iată visul meu!…

Dar n-am sfârşi niciodată, dacă ar trebui să relatăm, în detaliu. Întreaga înşiruire de exclamaţii ditirambice ale domnului de Blancanard. Să spunem numai că, atunci când părăsi salonul în care stătuse cu cele şapte misses pentru îi le conduce la bufetul pe care mistress Bridgeth nu-l părăsise, conferinţa lui produsese rezultatul scontat. Datorită absenţei doamnei governess, reuşise să lege aripile blonde ale angelicelor fiinţe: toate, începând cu Appolonia şi încheind cu Alba, îi dăduseră rendez-vous pentru a doua zi în cabinetul alăturat al dormitorului lor comun, cabinet ocupat de către neglijenta Bridgeth.

Era, desigur, o încurcătură oarecum stânjenitoare în această întâlnire fixată de către şapte persoane, la aceeaşi oră şi în acelaşi loc. Dar, atâta pagubă! Domnul de Blancanard avea acum o încredere atât de mare în propria-i persoană, încât nu-şi făcea griji. Se simţea în stare să iasă învingător chiar şi din situaţii mai dificile. Era o joacă de copil, pentru un şmecher de calibrul lui.

Capitolul VI - Mario

Între timp, prima parte a balului — programul era alcătuit din două părţi — tocmai se încheiase.

Este fapt ştiut că dansatorii, la Londra, ca şi oriunde, sunt neobosiţi, dar o jumătate de oră de antract nu le putea fi indiferentă muzicanţilor, căci le permitea să "sufle"

puţin, ceea ce constituie un joc de cuvinte îngrozitor pentru o orchestră compusă în cea mai mare parte din instrumente de suflat şi căreia i se îngăduie să se odihnească.

Cei mai mulţi dintre muzicanţi părăsiseră estrada şi se năpustiseră, şi ei, spre bufete.

Cât despre căpitanul O'Crab, care folosise până atunci cimbalele cu măiestria despre care am mai vorbit, deşi acel exerciţiu nu implică nici un efort al plămânilor, îşi depusese instrumentele — cu gravitate şi în mod metodic, aşa cum obişnuia să facă orice treabă — şi se îndreptase către grădină, ca un om căruia nu-i pare rău să aibă prilejul să respire puţin.

Trebuie să spunem că A.-E.-I.-O. Uckrill, trecând prin faţa estradei, îi făcuse cu mâna un semn, care trebuie să fi fost un semnal convenit între ei, căci căpitanul îi răspunsese făcând cu ochiul, tot aşa cum, cu câteva clipe mai devreme, Jonathan Girle şi Robert Vaughant răspunseseră la semnalul lui Sauton.

Odată ajuns în grădină, căpitanul merse liniştit către un boschet lângă care îl aştepta Uckrill, în tovărăşia lui Pip şi a lui Marasquin.

— Ei, bine! Căpitane? întrebă, simplu, Uckrill.

— Ei bine! Jupâne Andrew, răspunse catecumenul preşedintelui Barlow al Societăţii împotriva Înjurăturilor, părerea mea este, piele de anghilă! Că s-ar putea prea bine ca astă seară să avem nişte neplăceri. Da, este probabil şi chiar sigur, dacă mă iau după cele ce discutau ticăloşii aceia de Robert şi Jonathan, care fac şi ei parte din orchestră şi lângă care am stat, cât de aproape mi-au permis funcţiunile mele de cimbalist.

— Într-adevăr, căpitane, spuse gentlemanul Pip, cu glasul său subţirel. În acest caz, eşti mai norocos decât mine, căci eu degeaba m-am zgâit toată seara la ticăloşii ăştia drăgălaşi — cum îi numeşti câteodată, şi pe un ton care arată bine stima pe care o ai faţă de ei, păcătos înrăit ce eşti! Nu şi-au părăsit locul nici o clipă, aşa cum tocmai i-am spus şi jupânului Andrew şi, drept urmare, nu le-am putut surprinde nici un gest de natură să ne îngrijoreze.

Dady O'Crab ridică dispreţuitor din umeri şi nici măcar nu-i răspunse celui care-l întrerupsese.

— Iată un tânăr care vorbeşte ne-ntrebat, spuse, adresându-i-se lui Uckrill. Şi în plus, o face pentru a spune lucruri inutile... Întreruperea lui m-a făcut să-mi pierd şirul gândurilor, şi aveam să vă spun lucruri interesante. Robert şi Jonathan nu se feresc de mine şi le-am putut auzi conversaţia... O conversaţie edificatoare, piele de anghilă! Day-Lily, alderman-ul şi ceilalţi sunt cumplit de furioşi din cauza fugii micii hinduse, care i-a pus în imposibilitate de a acţiona împotriva lui Sir Franck aşa cum aveau intenţia. În plus, sunt îngrijoraţi ştiind că Miraïda s-a întâlnit cu miss Mary, şi sunt hotărâţi să facă

orice spre a le împiedica să ajungă la fostul rezident. Căci nu se îndoiesc de faptul că Miraïda a fugit pentru a-l preveni în legătură cu maşinaţiile lor.

— Cât despre a le împiedica, spuse Uckrill, asta le-ar fi greu: cele două fete se află, în acest moment, împreună cu sir Franck şi, dacă mi-au urmat întocmai recomandările, l-au prevenit să se ferească.

— Ei! interveni Dady, exact acest lucru ar trebui, să nu-i lăsăm să-l ghicească. Miss Sun-Ray este o persoană care nu merge pe ocolite. Ea ştie bine că dacă sir Franck ar fi prevenit de Miraïda, împotriva lui nu s-ar mai putea face nimic prin vicleşuguri, şi este hotărâtă să recurgă, fără întârziere, la soluţii extreme, lăsându-l pe Sauton să acţioneze. Ştii prea bine, jupâne Andrew, că pentru această femeie viaţa unui om nu atârnă greu, şi n-aş mai da nici un penny pe zilele rezidentului, dacă ea ar crede că ar câştiga ceva de pe urma morţii lui. Dar asta nu-i tot.

— Şi ce mai este? întrebă Uckrill.

— Caracterul lui Sun-Ray nu-i permite să suporte că secretele ei să fie în posesia cuiva care ar avea interes să le dezvăluie. Trebuie să ne temem şi pentru miss Mary Zephyr.

Auzind aceste cuvinte, Uckrill tresări puternic.

— Crezi, Dady, că ar fi într-atât de infamă încât să atenteze la viaţa acestei copile?

— Se pare că este o treabă gata hotărâtă… Ah! Tânărul domn Dick n-a greşit venind să-mi ceară câteva lecţii practice cu băl rina mea spadă! Şi, din fericire, suntem şi noi aici, pentru a-i da o mână de ajutor, mii de milioane de coarne de draci!… Poftim, asta mă costă încă un penny!

În ciuda admiraţiei sale pentru miss Sun-Ray, acea duşmancă demnă de el, bătrânul cel înalt nu putea, de data asta, să-şi ascundă indignarea şi, ca întotdeauna, emoţia se tradusese printr-o înjurătură.

Se pregătea deja să-şi scoală carneţelul din buzunar ca să înregistreze amenda pe care o merita, dar Uckrill îi puse mâna pe braţ.

— Lasă, bătrâne Dady, îţi vei aduce conturile la zi mai târziu, şi poţi chiar să înjuri cât pofteşti, îţi voi plăti eu amenzile. Dar să nu pierdem timp. Asta este tot ceea ce ştii?

— Crăpar-ar preşedintele Barlow şi îneca-i-ar diavolul nevasta în apă sfinţită, bombăni căpitanul, profitând imediat de acest chilipir nesperat. Nu, nu-i tot! Din păcate, nu-i tot, căci în cele ce vă voi spune este o parte bună, dar şi una rea. Pot vorbi în faţa tânărului gentleman?

Tânărul gentleman era Pip.

— Vorbeşte!… Vorbeşte! îl îndemnă Uckrill.

— Ei, bine! Dacă până mâine-seară îi putem scăpa pe rezident şi pe cele două fete de atacurile acelor ticăloşi, vom pune mâna pe toată banda şi nu va trebui să ne mai temem de nimic.

— Cum aşa?

— Iată! După cum ştiţi, mâine trebuie să se desfăşoare cursele de la Newmarket. Aşadar, mâine va trebui să aibă loc lovitura cea mare organizată de către Day-Lily împotriva calului lui sir Japhet Holover de Over Peover. Şi, în legătură cu asta, jupâne Andrew, şi tu, canalie de Pip, căruia vreau să-ţi dau un sfat bun, în ciuda faptului că-l necăjeşti mereu pe un bătrân respectabil, precum şi dumneata, domnule Marasquin, căruia îţi doresc binele, pentru că te-ai declarat aliatul nostru în afacerea aceasta dificilă, vă sfătuim, dacă jucaţi, să pariaţi împotriva lui Lucifer… Căci Luci fer nu va ajunge primul nici dacă lui Belzebut îi cresc aripi de serafim!… Dar, uite că iar mă iau cu vorba şi mă îndepărtez de subiectul principal al discuţiei noastre. Pe toate fericirile infernului şi pe caznele din Paradis! Dar ce ziceam, oare?

— Spuneai, căpitane, că…

— A! Da, îmi amintesc! Ei, bine, deci! Mâine-seară, sir Japhet: va fi un om ruinat, şi pe ruina lui îşi întemeiază Day-Lily speranţa că-i va cumpăra complicitatea, astfel încât să poată fura diamantul reginei. Şi Day-Lily nu va avea mult de aşteptat, căci chiar mâine sir Japhet va fi de gardă la vitrina blindată. Deoarece eu sunt cel care i-am vârât în cap lui miss Sun-Ray afacerea asta şi care i-am promis colaborarea câtorva băieţi buni, prieteni de-ai mei, frumoasa copilă, acea ticăloasă vrednică de tot dispreţul, mi-a transmis să fiu pregătit. I-am adus aici, astă-seară, pe amicii respectivi şi, peste câteva clipe, urmează să discutăm cu că, pentru a primi ultimele dispoziţii. Aşadar, dacă Satana, uitând numeroasele bucurii pe care i le-am făcut în cursul carierei mele deja lungi, nu se aliază cu ea împotriva voastră, mâine seară, jupâne Andrew, vei putea pune mâna pe ea şi pe complicii ei. Asta este tot ce aveam să vă spun.

La auzul acestor veşti, chipul lui Uckrill, de obicei atât de impasibil, trădă o puternică emoţie.

Marasquin interveni:

— Dacă îmi este permis să spun şi eu un cuvinţel, zise, cred că pot afirma că onorabilul căpitan nu se înşeală.

— Deci ştii şi dumneata ceva? îl întrebă Uckrill.

— Iată, răspunse Marasquin. După ce tocmai o condusesem, urmându-vă ordinul, domnule Uckrill, pe miss Mary la verişoara mea Dupoteau, împreună cu drăgălaşa Miriam, pentru ai cărei ochi frumoşi m-aş lăsa spânzurat; şi în vreme ce porneam în căutarea dumneavoastră, l-am văzut pe acel Day-Lily sau pe acea miss Sun-Ray, cum vreţi să-i ziceţi, plimbându-se prin grădină şi vorbind agitat, deşi în şoaptă, cu un

personaj despic care încă nu v-am auzit vorbind... Eu nu sunt poliţist, nici prin fire, nici prin meserie, dar am crezut că, de data asta, n-aş face o prostie şi nici o faptă reprobabilă încercând să trag cu urechea la ce vorbea ticăloasa cu acel necunoscut şi, fără zgomot, m-am strecurat într-o tufă mare de merişor, ce părea să se afle acolo special pentru a-mi servi drept ascunzătoare şi post de observaţie.

— Foarte bine! nu se putu împiedica să-l aprobe Uckrill.

— La început am crezut că m-am dat de gol, căci abia mă ghemuisem în merişorul meu, când i-am văzut pe Sun-Ray şi pe necunoscut despărţindu-se brusc, dar am înţeles repede motivul acestei mişcări: pe alee tocmai apăruse o femeie, şi acea femeie, întorcându-se ca şi cum s-ar fi temut să nu fie spionată, merse în întâmpinarea bărbatului pe care-l părăsise Sun-Ray, desigur pentru a-l putea lăsa pe acesta să discute între patru ochi cu noua-venită.

— Pe coamele lui Barlow! Pe aureola Satanei; exclamă Dady O'Crab. Lucrurile devin interesante.

— Mai mult decât vă-nchipuiţi, spuse Marasquin, căci după scena la care am asistat în felul acesta, încă mă întreb dacă n-am visat. Aşadar, am văzut mai întâi că Sun-Ray nu plecase cu adevărat. Se retrăsese numai puţin mai departe şi aştepta acolo, probabil cu gândul de a reveni după ce însoţitorul ei va fi încheiat vorba cu interlocutoarea lui.

— Şi cine era, totuşi, noua-sosită?

— Nu vă voi spune numele ei, pentru că nu l-am auzit pronunţându-se. Dar ceea ce vă pot spune, este ea era o ducesă, deoarece bărbatul i-a dat acest titlu, atunci când ea i s-a adresat.

— O ducesă! Drace! şopti gentlemanul Pip. Na, poftim, că acum avem de-a face cu înalta societate!

— O ducesă, nici mai mult, nici mai puţin, întări Marasquin, şi nu era un titlu dat în glumă. Nu, vă dau cuvântul meu că doamna avea o înfăţişare nobilă şi mândră, şi era minunat de tânără şi de frumoasă. Deşi se ascundea cât putea de bine sub mantia ei şi se trăgea cât mai în umbră, mi-am putut da bine seama de felul cum arăta, în clipa în care nişte focuri de artificii au luminat tocmai colţul în care stătea. Cât despre bărbat, vai! Prieteni!

— Ei, ce-i cu el?

— Era un bătrân înalt, cu trunchiul drept, în pofida vârstei, căci avea părul alb ca zăpada... Dar acelaşi motiv pentru care am putut s-o văd pe ducesă, mi-a permis să văd şi chipul ui. Şi niciodată, dar niciodată, nu mi-a fost dat să văd o fată mai hidoasă, mai diformă, mai crestată, mai roasă de cicatrice şi mai plină de zbârcituri. De aceea vă spuneam că mi se pare că am visat: femeia, ducesă, doamnă frumoasă cu chipul tânăr şi

înfăţişare de regină, era ca în extaz în faţa acelui bătrân oribil; îi săruta mâinile şi îi făcea declaraţii de dragoste.

— Pe Belzebut! blestemă Dady O'Crab, iată ceva ciudat, într-adevăr.

— Ea îi numea Mario al ei, mult-iubitul, frumosul, marele, dragul ei Mario, stăpânul ei. Spunea că-i este sclavă, jucăria lui! Şi culmea este că el abia dacă-i răspundea şi făcea mutre de indiferenţă şi de dispreţ.

— Şi asta-i tot? întrebă Uckrill. Tonte astea nu au legătură cu preocupările noastre şi cu treaba noastră din astă-seară.

— Iertaţi-mă, zise Marasquin. Fiind cam departe şi pentru că ei vorbeau în şoapte, nu puteam auzi limpede tot ce-şi spuneau... Nu am înţeles decât un singur lucru care confirmă cele spuse adineauri de căpitanul Dady O'Crab... Da, am înţeles că ducesa era o doamnă aparţinând casei reginei şi că, din dragoste pentru cel pe care-l numea Mario, din pasiune pentru bătrânul acela care o dispreţuia, ea îşi trăda suverană. Căci, într-adevăr, l-a anunţat — părând hipnotizată şi forţată de privirea lui, şi tremurând toată — că sir Japhet Holover de Over Peover va fi, mâine-seară, de gardă la vitrina blindată. După ce a aflat asta, bătrânul n-a mai întrebat nimic şi a concediat-o, fără măcar să-i mulţumească.

— Iată ceva ciudat! zise Uckrill.

— Staţi, că nu s-a terminat, adăugă Marasquin. De abia plecase ducesă, când în locul ei sosi o altă femeie, cu siguranţă tot o doamnă din nobilime, şi am asistat la o scenă asemănătoare. Numai că aceasta, în loc să-i aducă acelui cumplit Mario o informaţie, îi aducea un portofel burduşit de bancnote. El a luat banii şi a gonit-o pe femeie, tot aşa cura făcuse cu cealaltă... Iată un voinic care, nu-i aşa, pare să se buciuc de mare succes la sexul frumos... Şi zău dacă este ceva de înţeles. Era uşor de văzut că, la un semn al acelui bătrân cu faţa hidoasă, cele două fiinţe tinere, frumoase şi bogate care, totuşi, cu siguranţa nu duc lipsă de adoratori, s-ar fi supus, cu toată nobleţea lor, acceptând orice josnicie.

— Lua-l-ar Satana pe reverendul Barlow! înjură Dady O'Crab. Ce-mi spui dumneata nu mă miră decât pe jumătate, căci femeile, mieluşelele astea blânde şi ticăloasele astea delicioase, sunt, uneori, nişte fiinţe ciudate. Drace! Creierul lor se deranjează uşor! ... Am cunoscut — este mult de-atunci — un om care avea o putere asemănătoare cu cea a Lui Mario ăsta al dumitale, şi oricine se apropia de el îi devenea, pe dată, sclav. Da, da, cu o privire, cu un gest, îţi răsucea conştiinţa, ca pe o piele de anghilă — coadă de drac şi blestemăţie a cerului! Chiar că-i cazul s-o spun! Dar acela nu era un bătrân hidos, nici pe departe. Era, dimpotrivă, un marchiz tânăr, un om elegant, un nobil strălucitor minunat de frumos şi puternic, vă rog să mă credeţi. Se pricepuse să

organizeze într-o singură familie, decisă să-i asculte orbeşte poruncile, pe cei o sută de mii de hoţi pe care-i cuprindea Londra, la acea vreme. Se numea Rio-Santo.

— Rio! Mario! îl întrerupse Marasquin. Dac-ar fi acelaşi!?

Dady O'Crab ridică din umeri şi continuă:

— Rio-Santo! Ah! Când mă gândesc la vremurile acelea, simt iar fiori de entuziasm alergându-mi pe sub pielea asta bătrână şi tăbăcită, şi parcă întineresc! Dar regretatul meu văr, căpitanul Paddy O'Chrane, al cărui nume este respectat şi astăzi de câţiva cheflii care-au supravieţuit din acea epocă, îi era devotat ca un căţeluş, şi mi-a vorbit adesea despre marchiz, pe vremea când îmi făceam ucenicia cu el!... Rio-Santo: un nume care trebuie să rămână înscris pentru totdeauna în inima oricărui bun irlandez, căci ceea ce visa şi ceea ce ar fi realizat, dacă fatalitatea nu ar fi fost mai puternică decât geniul său, era eliberarea nefericitei Irlande, era Irlanda, devenită — la rândul ei — stăpâna celor care o oprimaseră! Ah! Piele de anghină! Piele de anghină!... Nu, te înşeli, domnule Marasquin, când presupui că faimosul Rio-Santo şi bătrânul dumitale ar putea îi una şi aceeaşi persoană Căci cel despre care vă vorbesc a murit de mult. Trădat de destinul său şi dat pe mâna tribunalelor engleze, a fost condamnat la pedeapsă capitală; nişte prieteni devotaţi i-au oferit, este drept, mijlocul de a evada, dar a fost ucis în timpul tentativei sale.

— Nu mi-am terminat istorisirea, continuă Marasquin, după ce căpitanul ajunsese la capătul acestei lungi şi entuziaste tirade. Dar nu va dura mult să-i spun urmarea, care cred că-L va interesa pe jupânul Andrew.

— Ascult, zise Uckrill.

— Ei, bine! Aşadar, când acel şir de vizitatoare misterioase şi îndrăgostite l-au lăsat singur pe bătrân, miss Sun-Ray veni şi ea la el. Dar, puteţi să nu mă credeţi dacă nu vreţi, chiar şi ea, ticăloasa asta, este îndrăgostită de bătrân, şi-i vorbeşte arătându-i aceeaşi iubire şi acelaşi respect, cu aceleaşi demonstraţii de pasiune. Fără succes, de altfel. În chip vădit, el nu se afla acolo decât pentru afaceri oneroase, căci a respins-o şi singurele cuvinte pe care i le-a spus au fost pentru a-i aduce la cunoştinţă cele ce-i povestise ducesa în legătură cu sir Japhet. Aşadar, de la acest bărbat a aflat miss Sun-Ray că sir Japhet va fi mâine-seară de gardă la vitrina blindată şi, deoarece Sun-Ray pare să-l asculte întru toate, se poate trage concluzia că pentru acest bărbat şi la inspiraţia lui a conceput ea furtul lui *Lucifer*.

* * *

Deoarece, în acea clipă, antractul lua sfârşit, muzicanţii care se răspândiseră prin grădină se întorceau spre estradă.

— Trebuie să-mi iau cimbalele? îl întrebă Dady O'Crab pe Uckrill.

— Nu, zise jupânul Andrew. Am nevoie de dumneata, Dady, şi de tine, Pip, şi de dumneata, Marasquin. Dacă tânărul Dick ar fi cu noi, n-ar fi în plus nici el. După toate câte le-am aflat, cred că va trebui să fim în forţă, pentru a apăra ieşirea din salon a lui sir Franck, a lui miss Mary şi a lui Miriam... Day-Lily şi acoliţii săi vor avea mâine prea multă treabă, nu se vor putea ocupa de rezident şi de cele două fete... Mă tem că vor încerca să le captureze chiar astă-seară, dacă vor bănui că se află la bal... şi, din păcate, asta este foarte probabil... Haideţi, nu avem timp de pierdut aici.

Porni repede către sala de bal, urmat, de cei doi asociaţi şi de aliatul său, Marasquin.

Trecând prin fata orchestrei, observă cu îngrijorare că Robert Vaughant şi Jonathan Girle, ca şi Dady, nu-şi reluaseră locurile.

Capitolul VII - Provocarea

În vreme ce Uckrill asculta — aşa cum am văzut mai înainte — raportul lui Pip, al lui Dady O'Crab şi al lui Marasquin, grasul alderman Adrian Zephyr — care, ca un demn emul al lui mistress Bridgeth, făcuse îndelungate staţionări la bufet şi care, în ciuda propriei sale capacităţi, căzuse în admiraţie în faţa celei a guvernantei domnişoarelor Elphinstone — simţise deodată că este tras de o pulpană a hainei. Întorcându-se, se pomenise sub privirea supărată a lui Day-Lily.

— Cum? Ce? se bâlbâise, foarte înspăimântat de expresia de mânie de pe chipul acelei miss Sun-Ray, care îi inspira în aceeaşi măsură teamă şi dragoste.

— Ţi-ai pus în minte să ne duci la pierzanie? şuieră glăsciorul mânios al lui Day-Lily.

— Buna mea Sun-Ray...

Day-Lily bătu enervată cu piciorul în pardoseală:

— Încă o dată, dezvaţă-te să mă numeşti astfel! Pentru dumneata, ca şi pentru oricine altcineva, nu sunt o femeie; şi mai ales aici, unde imprudenţele dumitale de vorbire ar putea să ne coste scump.

— Iertare, scuză-mă, mi-a scăpat, draga mea Sun-... sau, mai degrabă, dragul meu Day-Lily! Suflă, cu glas tremurător, pântecoasa persoană. Dar şi dumneata, mă sperii cu privirile astea furioase.

— Gata cu vorba, i-o reteză celălalt, şi răspunde-mi la întrebări.

— Spune!

— Ce idee trăsnită ţi-a trecut prin cap, s-o aduci aici pe nepoata dumitale miss Mary? Nu-ţi spusesem că s-a întâlnit cu fata fratelui dumitale şi nu te prevenisem de primejdia care ne ameninţă dacă aceste guralive buclucaşe şi-au pus cumva în minte să-l avertizeze pe rezident?... Miraïda ne cunoaşte toate secretele şi, dacă a scăpat din mâinile lui Sauton, poţi fi sigur că n-a făcut-o pentru a se duce să se plimbe, de una singură, pe străzile Londrei... Cu siguranţă, nepoata dumitale Mary este acum şi ea la curent cu complotul nostru... Aşadar, dacă miss Mary îl întâlneşte aici pe rezident şi dacă are timp să-i vorbească, totul este pierdut!

Alderman-ul slobozi un hohot de râs, plin de încredere:

— Da, sigur, replică, ceea ce-mi spui este adevărat, şi ar trebui să ne temem, dacă Mary ar fi la bal... Dar ar însemna să mă crezi prea prost, dacă ţi-ai închipui că am adus-

o cu mine… Linişteşte-te, aşadar: în clipa asta, nepoata mea doarme buştean în camera ei. Ha! Ha! Cine ţi-a putut îndruga o asemenea poveste?

Era gata să continue să râdă. Dar o nouă privire mânioasă a lui Day-Lily îi opri brusc acea veselie prea sigură de sine.

— Dacă nu dumneata ai adus-o, atunci — blestemată să fie — este şi mai rău! Căci, în acest caz, înseamnă că a plecat de acasă fără ştirea dumitale… Şi dacă-i aşa, intenţia ei de a se întâlni cu sir Franck este clară… Îţi repet: fata este aici… Robert şi Jonathan au văzut-o.

De data aceasta, alderman-ul era năucit de spaimă. Faţa lui, ca o lună plină şi roşie, se coloră succesiv în alb, spre a redeveni stacojie, apoi violetă.

— Robert şi Jonathan au văzut-o?! bâlbâi. Apoi brusc: — Repede! Să alergăm! S-o căutăm… Ai dreptate! Nu trebuie să-l vadă pe rezident! Pe toţii dumnezeii, nu! Nu trebuie să-l vadă.

Tocmai zărise în închipuire înspăimântătoarea imagine a fratelui său, încunoştinţat de toate ticăloşiile lui şi venind în faţa lui pentru a-i cere înapoi milioanele pe care i le încredinţase spre păstrare… Şi-i era încă şi mai frică de sir Franck decât de Day-Lily!

— Îţi închipui că n-am căutat-o?! ripostă Day-Lily. Am scotocit balul prin toate ungherele. Cu siguranţă, lucrul de care ne temem s-a şi întâmplat, căci l-am căutat pe rezident şi n-am reuşit să-l găsesc nici pe el. Sora mea, Georgina, venise la braţul lui, şi acum stă singură, pe terasă. Dar mi-a fost imposibil s-o fac să vorbească şi s-o silesc să-mi spună unde i-a plecat cavalerul. Netoata s-a îndrăgostit de el; este cea mai proastă farsă pe care şi-o poate juca ei însăşi, dacă nu vrea să-l trădeze… Fie blestemată! Fie blestemată! Ea, ca şi toţi cei care mi se vor pune de-a curmezişul drumului, din duşmănie sau din prostie, mi-o vor plăti scump!

Auzind tonul cu care erau rostite aceste fraze ameninţătoare, alderman-ul Adrian Zephyr simţi că i se face pielea ca de găină.

— Din fericire — şopti timid, ca pentru a-şi câştiga, prin dovada voinţei de a se purta cum trebuie, dreptul pe care l-ar avea de a nu fi cuprins în acea ameninţări — din fericire, m-am scăpat la timp de nepotul meu Dick, şi cel puţin din partea lui n-avem de ce ne teme, deoarece este departe…

Se întrerupse brusc şi rămase cu gura căscată, cu ochii holbaţi, continuând să-şi schimbe culoarea cu uşurinţa unui cameleon. Fraza i se pierdu într-o bâlbâială neinteligibilă. Stătea acolo, prostit — o statuie a uluielii!

Cu siguranţă, s-ar fi ferit să-i spună lui Day-Lily care era cauza uimirii sale. Dar vai! Nu-şi putuse ascunde stupefacţia şi lui Day-Lily îi fu de ajuns să-i urmărească privirea pentru a vedea care anume fusese cauza uimirii grăsanului.

Cauza era tânărul Dick Crankle în persoană. Dick! Chiar acela despre care alderman-ul afirma în acea clipă că se află departe, pe continent! Chiar acela pe care, exact atunci, se felicita că-l îmbarcase spre Franţa!

Dick se afla la Londra! Era aici, la bal!

Şi pe loc, în mintea alderman-ului, ca şi în cea a lui Day-Lily, se închegă un raţionament asemănător cu cel pe care-l făcea mai adineauri Sun-Ray, în legătură cu prezenţa lui miss Mary la *Lucifer-Hotel*.

Dacă Dick, fără ştirea unchiului său şi împotriva ordinelor lui, rămăsese la Londra în loc să plece la Paris, însemna că avusese, pentru a se purta astfel, un motiv foarte serios.

Cei doi complici înţelegeau adevărul: Dick era îndrăgostit de Mary; rămăsese pentru ea; fata îl pusese la curent cu pericolul care-l ameninţa pe sir Franck şi, ca şi ea, venise acolo, în acea seară, pentru a-i avertiza pe fostul rezident, la nevoie spre a-i veni în ajutor, să-l apere...

— Suntem trădaţi! scrâşni printre dinţi Day-Lily, şi toate trăsăturile feţii i se contractară, dând micului său chip o expresie de cumplită mânie.

— O! spuse alderman-ul, dar n-o să admitem aşa ceva! Îl voi lua pe ştrengar de urechi şi-l voi duce acasă!

— Haida-de! râse batjocoritor Day-Lily. Problemele grave se rezolvă prin soluţii drastice!... Ceea ce trebuie făcut este să-l lichidăm pe tânărul acesta... şi-mi iau eu această sarcină. N-ar fi prima dată când mi-ai datora pierderea utilă a unui membru al familiei dumitale. Ba chiar cred că, în ritmul în care evoluează lucrurile, acesta nu va fi ultimul pentru care îţi voi oferi prilejul să porţi doliu...

După ce vorbise astfel, fără a aştepta replica grasului Adrian care, în zăpăceala lui, nu ştia ce atitudine să ia, Day-Lily înaintă spre grupurile de oameni şi începu să manevreze în aşa fel încât să se afle în drumul celui care-o iubea pe miss Mary.

Cât despre Dick, acesta parcurgea balul în toate direcţiile, cu mintea agitată de gânduri nu mai puţin războinice... Împrejurarea că nu se afla lângă unchiul său Franck sau împreună cu Uckrill se datora faptului că-şi închipuise că, înainte de a li se alătura, ar putea să pornească în căutarea rivalului său, cavalerul de Blancanard, spre a-l provoca la un duel pe viaţă şi pe moarte.

Cavalerul — fiind înconjurat de cele şapte misses Elphinstone, toate lungi cât nişte jandarmi — avusese norocul să scape privirilor duşmanului său.

Această urmărire inutilă îl făcuse totuşi să piardă timp şi, promiţându-şi să-l găsească pe domnul de Blancanard, Dick, care era tot atât de grăbit să-şi întâlnească unchiul şi logodnica, socoti că era vremea să se ducă în salonul în care, potrivit indicaţiilor lui Uckrill, trebuiau să se afle sir Franck şi miss Zephyr, împreună cu Miriam.

Şi acesta fu momentul în care miss Sun-Ray îi ieşi în cale...

În graba sa şi fiind preocupat de atâtea griji, nu-l văzu pe Day-Lily care, mergând acum în sens contrar, veni să se ciocnească cu el, în mod intenţionat şi destul de puternic spre a-i opri elanul.

— Prost neîndemânatic ce eşti! strigă imediat complicea alderman-ului, însoţindu-şi insulta cu un gest mânios, ca şi cum acea izbitură, pe care o provocase cu bună ştiinţă, ar fi fost din vina tânărului.

Din ajun, Uckrill şi Dick avuseseră să-şi spună multe lucruri. Ca urmare, Andrew-Ellick-Isaïah-Otto, emoţionat de viteza cu care se precipitau evenimentele, omisese să-i spună lui Dick că Day-Lily, în ciuda prestanţei cu care purta veşminte bărbăteşti, nu era altcineva decât o ticăloasă aparţinând sexului frumos, căruia îi sunt permise toate insolenţele.

Auzind acea injurie, tânărul nostru — care, de altminteri, era foarte surescitat de vânătoarea lui de Blancanard[56] şi se afla într-o stare de spirit războinică — simţi că devine stacojiu.

— Vă rog să mă scuzaţi — zise totuşi, crezând că, mergând repede, se făcuse vinovat de o stângăcie.

— Nu există scuză pentru mucoşii prost-crescuţi... le dai o lecţie! ripostă Day-Lily cu furie.

Şi mănuşa lui atinse obrazul logodnicului lui miss Mary.

La rândul său, Dick se repezi la adversarul lui, şi ar fi urmat o scenă de luptă corp la corp, dacă oamenii din jurul lor nu ar fi intervenit să-i despartă pe cei doi...

Tocmai atunci, Uckrill, Dady O'Crab, Pip şi Marasquin se apropiau şi ei de salon.

— Pe aureola Satanei şi pe coarnele blestemate ale lui Barlow, înjură căpitanul. Micuţul şi-a scos pintenii... Dar, drace! Cu cine are de-a face?!

Se pregătea să sară în ajutorul lui Dick, ascultând elanul sângelui său de bătăuş bătrân, când, întrebându-l din priviri pe Uckrill, văzu cu mirare că jupânul Andrew îi face semn să lase lucrurile să se desfăşoare...

Nu ştia că şeful completase, în felul său, lecţia de scrimă pe care el însuşi i-o dăduse tânărului Crankle...

"Aha!" gândi. "Înţeleg! Jupânul Andrew crede că Sun-Ray nu este încă destul de ocupată, pentru moment, şi vrea să-i dea de lucru. Pe osânda veşnică a tuturor sufletelor păgâne! E un raţionament tare isteţ!"

— Domnule! îi strigă lui Day-Lily, Dick — care din roşi, devenise violet. Îmi vei da satisfacţie pentru această insultă!

---

[56] Joc de cuvinte în textul original, căci în limba franceză numele *Blancanard* poate fi considerat ca fiind alcătuit din cuvintele *"blanc"* — alb şi *"canard"* — raţă. (n.t.)

— Dar cum nu! Micuţule. La ordinele dumitale!

— Martorii mei, continuă Dick, îi vor aştepta pe ai dumitale, peste o oră, pe terasă.

— Ne-am înţeles, replică sarcastic Day-Lily. Ai mei le vor sta la dispoziţie, mucosule. Trebuie totuşi să te previn chiar acum că ocupaţiile mele nu-mi permit să fixăm întâlnirea mâine. Aşadar, dacă binevoieşti, o vom stabili pentru poimâine, la prima oră.

— Martorii dumitale vor preciza aceste detalii, domnule...

"Ha! Ha!" rânji în sinea sa Dady O'Crab, "ticăloasa se gândeşte la toate... Ocupaţiile sale!... Pentru mâine!... Le ştim noi! Dar ceea ce nu bănuieşte, este că poimâine îi va fi greu să-şi încrucişeze spada cu acest băiat drăguţ, doar dacă lordul *Chief Justice* nu va merge cu condescendenţa până la a-i acorda, în acest scop. O oră de libertate!"

La zgomotul altercaţiei, uşa salonului în faţa căruia doamna Dupoteau continua să stea de pază, şi asupra căreia vegheau acum şi Uckrill şi asociaţii săi, se deschise, lăsându-l să iasă pe sir Franck Zephyr.

Deoarece perdeaua recăzuse aproape imediat, acoperind uşa, nici doamna Dupoteau, nici Uckrill — a căror atenţie era distrasă, de altfel, de apariţia rezidentului şi care nu bănuiau că, poate de mai bine de o oră, un bărbat, înzestrat cu acea putere de imobilitate pe care o au fachirii, stătea acolo, ascuns în spatele acelei draperii — nu văzuseră deloc că Sauton intrase, la rândul său, în salon.

Zgomotul certei îi împiedică, de asemenea, să audă ţipătul de groază nebună pe care apariţia neaşteptată a hindusului li-l smulsese lui miss Mary şi Miraïdei.

Capitolul VIII - Dubla răpire

Scena ce se desfăşurase între sir Franck şi acea fiică pe care nu mai sperase s-o revadă fusese emoţionantă.

Cu o mişcare de elan irezistibil, rezidentul se repezise spre Miriam, spre Miriam a lui. O vedea şi o ţinea în braţe, de data aceasta nu în vis, şi nici înşelat de o halucinaţie, ci aievea; şi o strângea nebuneşte la piept, acoperind-o cu mângâieri, râzând şi plângând totodată; luând-o pe genunchi, ca şi cum ar fi fost încă aceeaşi copilă, micuţă şi drăgălaşă, ca pe vremea când îi fusese răpită; căutând, spre a i le spune, cele mai dulci, cele mai tandre cuvinte. Rămăsese aşa mult timp, ca în extaz, cu inima plină de o

bucurie de nedescris, nevăzând-o decât pe ea, negândindu-se decât la ea, uitând, în beţia lui, trecutul şi viitorul, cufundat în încântarea clipei prezente.

— Tu, în viaţă! Tu, în viaţă! Tu, Miriam! Tu, fiica mea! Dac-ai şti! Dac-ai şti cât te-am plâns!... Trăieşte! Trăieşte! Fiica mea trăieşte! O ţin aici, în braţele mele! Este oare cu putinţă? Da, este adevărat! Nenorocire aceluia care ar veni acum, să se aşeze între ea şi mine! O! Nu te voi mai pierde, ţi-o jur! Acum voi veghea asupra ta!... Miriam! Miriam! Miriam! Fiica mea!... Ah! Cum semeni cu mama ta!... Nowla! O revăd pe sărmana şi mult-iubita mea Nowla!... Dar tu? Mă iubeşti, aşadar? Mă iubeşti, de vreme ce ai fugit de la cel care vrea să te înveţe să mă urăşti!... Sunt ani întregi, ani de durere, de când am fost despărţit de tine! Mă întreb, acum, cum de-am putut trăi fără tine! Aş muri, dacă te-aş pierde din nou! Nu mă vei părăsi, nu-i aşa? Acum mi-am uitat toată tristeţea! La orizont nu mai există altceva decât fericire!... Dar spune-mi, fiica mea mult-iubită, cine ţi-a făcut cunoscut numele tatălui tău şi cine te-a învăţat să-l iubeşti, pe tine, pe care un duşman de moarte te răpise iubirii mele, pe tine care, cu siguranţă, n-ai auzit decât cuvinte de ură şi de ameninţare la adresa mea?

Şi în încântătoarea incoerenţă a acestor cuvinte se întrerupea, clipă de clipă, pentru a o săruta, iar şi iar.

Miss Mary se trăsese, discret, mai la o parte, pentru a nu tulbura aceste prime efuziuni, şi spectacolul era aşa de înduioşător, încât nu se putea reţine să nu plângă încetişor.

Cât despre Miriam, îi înapoia tatălui său mângâierile şi se simţea, draga de ea, cuprinsă de o bucurie necunoscută, de încântătoarea căldură a acelei iubiri paterne de care tinereţea ei fusese lipsită.

— Cum am învăţat să te iubesc? spunea. Nu ştiu... Din cele mai îndepărtate timpuri de care îmi amintesc, ţi-am văzut întotdeauna chipul aplecat asupra leagănului meu şi urmărindu-mi joaca... Şi te iubeam mult, pe vremea aceea, şi nimic n-a putut, vreodată, să-mi şteargă din inimă imaginea ta iubită, tată dragă... Numele tău? Mama este aceea care mi l-a spus mai târziu, când eram încă destul de mică, deoarece sunt de mult despărţită de ea. Dar mămica mea îmi spusese să nu uit niciodată acel nume drag. Şi fiindcă nu puteam să-l rostesc cu glas tare în timpul persecuţiei noastre, mi-l repetam fără încetare, pe şoptite, pentru mine... plină, totodată, de tristeţe şi de speranţă... Speranţa este cea care t-a împlinit, tată, căci iată-mă, în sfârşit şi pentru totdeauna, alături de tine!

Într-un elan de adoraţie, sir Franck exclamă:

— Mama ta! Mama ta, copilă! Când îmi vorbeşti, îmi pare că o aud pe ca vorbindu-mi aievea. Ai ochii ei, gura, zâmbetul, glasul ei! La vârsta ta, era aşa cum eşti tu astăzi.

Vai! Pentru ce bucuria pe care o simt regăsindu-te şi îmbrăţişându-le este amestecată cu durerea de a te vedea fără ea? De ce nu este şi ea aici, cu noi!

— O vom găsi şi pe ea, spuse Miriam. Eşti puternic, tată, şi ştii că Sauton se teme de tine!

— S-o regăsim? strigă sir Franck, năucit de speranţă. S-o regăsim, spui? Aşadar, trăieşte? Să fie oare în viaţă? Nowla! Ascultă, copilă, cuvintele tale sunt în stare să-mi ia minţile. Ce vrei să spui? Să-mi regăsesc fiica şi s-o regăsesc pe Nowla! Nowla în viaţă, ca şi Miriam, ar fi o fericire prea mare. În viaţă! Căci tu eşti aici, nu-i aşa? Chiar tu eşti cea pe care o ţin îmbrăţişată, şi nu o umbră, un abur care se va destrăma, va dispare sub sărutările mele?

— Nu, spuse Miriam, mama nu este mai moartă decât mine. Cred asta, o simt, sunt convinsă. Sauton ne-a despărţit pentru că ştia bine că ea mi-ar fi vorbit de tine, în ciuda opreliştii sale. Dar Sauton ne-a lăsat în viaţă cu scopul de a-şi pregăti răzbunarea împotriva ta, deoarece ne urăşte tot atât de mult ca şi pe tine. Şi dacă mama ar fi murit, mi-ar fi spus-o, nu m-ar fi scutit de o astfel de durere. Pentru a o regăsi pe mama, trebuie să-l găsim pe Sauton, şi asta nu va fi greu. Da, el mă caută cu siguranţă; mă caută şi, în plus, ştiu că dă neîncetat târcoale în jurul tău. Te urmăreşte ca o umbră.

— Mai spune! o îndemnă sir Franck, sorbindu-i cuvintele de pe buze, admirându-i frumuseţea, încântat de curajul şi de energia ei.

— De câte ori nu am tremurat şi n-am plâns, continuă Miriam, gândindu-mă că o primejdie necunoscută te ameninţă fără încetare, că — fără să ştii — arma lui otrăvită este mereu suspendată deasupra capului tău şi că, poate, dintr-o clipă într-alta, îl voi vedea revenind spre a-mi arăta pumnalul lui mahrat pătat de sângele tatălui meu. Pentru asta am vrut să fug, să te caut şi să te previn. Acum, nu mai îmi este frică! Căci ştiu că eşti mai puternic şi mai curajos decât tigrii din junglele noastre şi că vei putea să-ţi priveşti duşmanul în faţă, că vei merge spre el şi-l vei zdrobi cu piciorul, ca pe un şarpe... Mi-am întipărit bine în minte drumul care duce de aici la locul de unde am fugit, şi te voi conduce acolo! Dar mai întâi, va trebui să folosim împotriva lui vicleşuguri şi, în felul acesta, o vom regăsi pe mama şi o vom elibera. Apoi, îl vei ucide, nu-i aşa?

— Nu te înşeli, copilă, răspunse sir Franck cu un ton grav. Îl voi ucide!

Gândul că Nowla trăia, gândul că putea s-o regăsească şi pe ea, şi că nu trebuia să mai piardă nici o clipă, atât datorită nerăbdării de a alerga spre ea, cât şi pentru că acum era mai expusă ca niciodată la represaliile sălbatice ale lui Sauton, gândul acesta îi pusese foc în vine.

Se ridică brusc.

— Să ne grăbim! spuse. Du-mă acolo unde mi-ai spus! Mama ta ne aşteaptă, sper. Ne cheamă, fără îndoială. Şi s-ar putea ca, peste o oră, să fie prea târziu.

— Da, spuse miss Mary, înaintând din colţul în care stătuse până atunci. Dar, aşa cum a spus adineauri Miriam, e nevoie de şiretenie. Sauton nu este singurul tău duşman, unchiule. Eşti înconjurat de oameni care-ţi doresc moartea şi-ţi râvnesc averea. Din fericire, bunul Uckrill şi alţi prieteni vor fi alături de tine. Şi apoi, vărul Dick nu a venit încă, dar şi el este acum în primejdie de moarte. Te implor să-l ajutăm.

— Ai dreptate, draga mea Mary, încuviinţă fostul rezident, redus la realitatea nevoilor prezentului. Iartă-mă că te-am uitat, cuprins fiind de emoţiile pe care le trăiesc. Ştiu bine că ţie îţi datorez, în parte, fericirea de a-mi fi regăsit fiica. De acum înainte, Dick şi cu tine veţi avea în mine un apărător şi un tată, aşa cum aş fi fost, dacă nu eram înşelat — încă nu înţeleg în ce scop... Trebuie să mă gândesc mai întâi la securitatea voastră. Dar mi-ai spus ce duşmani mă ameninţă, fără a-mi spune în ce primejdie vă aflaţi voi doi şi pentru ce aţi apelat la sprijinul meu. Fratele meu, alderman-ul...

— Verişoara mea Miriam îţi va spune că el se numără printre cei de care trebuie să ne temem şi tot de el trebuie să se ferească şi Dick, replică miss Mary.

Sir Franck se întoarse către fiica sa, ca pentru a-i cere să explice cuvintele lui Mary.

Dar în clipa în care Miriam deschisese gura spre a vorbi şi a-i spune tot ce ştia despre maşinaţiile lui Adrian şi despre complicitatea lui cu Day-Lily şi Sauton, la uşa salonului se auzi un zgomot de glasuri şi rezidentul crezu că recunoaşte vocea Marchizei.

Îşi aminti, deodată, de felul în care o părăsise pe biata Georgina, lăsând-o singură, fără n:ci un cuvânt de scuză şi expusă, în mulţimea aceea, la orice ar fi putut s-o aştepte pe o femeie frumoasă ca ea din partea unor oameni grosolani.

Odată cu sunetul acelei voci, auzea o zarvă, un zgomot de ceartă, şi se temu că Georgina — faţă de care, la urma urmei, era răspunzător, căci venise la bal împreună cu el — să nu fi fost insultată. Era dator să se ducă să-i dea ajutor sau, cel puţin, să meargă să vadă ce se întâmpla afară.

Deschise brusc uşa şi ieşi din salon.

Era, într-adevăr, o ceartă, dar vocea pe care o auzise sir Franck nu era cea a Georginei... era a lui miss Sun-Ray, care avea o mare asemănare cu cea a surorii sale.

Dick, văzându-l apărând pe unchiul său, alergă spre el ca să-i explice ce anume se întâmpla şi motivul altercaţiei sale cu Day-Lily.

Acesta fusese momentul de care Sauton profitase pentru a intra în salon unde, cu siguranţă, nici miss Mary, nici Miriam nu se aşteptau la apariţia lui.

În trecere, sir Franck îi zărise pe Uckrill şi pe asociaţii săi şi un semn al poliţistului îi spusese că ei stăteau de pază. Crezu, deci, că poate alerga până la terasă, unde îi dăduse întâlnire Marchiza. Îi va explica necesitatea în care se afla de a se despărţi de ea şi o va conduce la trăsura ei sau, la nevoie, va ruga pe altcineva s-o însoţească...

Dar în zadar scotoci terasa cu privirile. Fără îndoială, obosind să-l aştepte, Georgina plecase.

Reveni, tot alergând, în salon.

Căutarea îi luase abia trei minute şi, în răstimpul acesta, nici Uckrill, nici Dady O'Crab, nici Pip, nici Marasquin, nici doamna Dupoteau nu se depărtaseră...

Când sir Franck, urmat de Dick, deschise uşa salonului, scoase un strigăt de uimire, în care se simţea şi groază şi mânie: salonul era gol, iar fereastra, ce dădea spre o zonă neluminată a grădinii, era larg deschisă.

Strigătul lui Franck fusese însoţit de cel al lui Dick şi, auzind acea dublă exclamaţie, Uckrill şi ceilalţi dădură fugă, cu excepţia lui Pip, care alergă spre orchestră.

Când Pip se întoarse, la rândul său, în salon, găsi pe sir Franck şi pe toate celelalte personaje consternate, mute de uimire. Doar Dady O'Crab înjura îngrozitor, ceea ce, de altfel, nu lămurea cu nimic lucrurile.

— Robert şi Jonathan Au mai sunt la locul lor, pe estradă, anunţă Pip.

— Ei sunt cei care au dat lovitura, afirmă Uckrill.

— Cu siguranţă, întări Marasquin care, sub zidurile ce împrejmuiau Margaret's Church, asistase la lupta lui Miriam împotriva celor doi ticăloşi. Dar, în mod sigur, n-au putut s-o facă singuri. Aşadar, cine le-a deschis fereastra?

— Eu — se jură solemn doamna Dupoteau, albă ca varul şi clănţănind din dinţi — eu nu mi-am luat ochii de la gaura cheii.

— Vă întrebaţi cine este făptaşul? strigă deodată cu putere sir Franck, după ce-şi strânsese capul în mâini, ca într-o menghine, mai-mai să-l spargă. Sauton este acela!...

— Sauton este făptaşul! răspunseră ceilalţi ca un erou trist al glasurilor ce-i răspund preotului când acesta rosteşte cuvintele de îngropăciune la un mormânt.

Şi toţi se priviră, pălind.

Poate că Uckrill era cel mai palid dintre toţi.

— Să ne grăbim! strigă glasul detunător al lui sir Franck, asemănător cu răcnetul leului.

Îşi frângea mâinile.

— Vai! adăugă, cu disperare. Să ne grăbim! Să ne grăbim încotro? Şi sărmana mea Miriam, care trebuia să mă conducă acolo unde l-aş găsi pe Sauton!

Uckrill veni în faţa lui sir Franck.

— Dacă fiica dumneavoastră, milord, vorbea astfel gândindu-se la locul de unde fugise spre a porni în căutarea dumneavoastră, pot şi eu să vă conduc acolo.

— Ar fi trebuit să fim deja pe drum! exclamă rezidentul.

— Vă însoţesc, strigă Dick, cu lacrimi în glas.

— Voi, le porunci Uckrill lui Pip, lui Dady şi lui Marasquin, scotociţi repede sălile de bal şi întregul hotel. Apoi, dacă nu descoperiţi nimic, veniţi să vă alăturaţi nouă în Grădinile Cremonei.

Deja, sir Franck îl trăgea după el.

Ieşiră în goană din hotel, în vreme ce subordonaţii lui Uckrill îi executau ordinele, iar doamna Dupoteau, îngrozită, îl lua pe Céleste în camera lor, închizând uşa şi răsucind cheia de două ori în broască.

Locul în care Uckrill îi ducea pe sir Franck şi pe Dick era vila Marchizei.

În timp ce trăsura ce-i purta înainta în galop către grădini, Uckrill îi explică lui sir Franck că acolo o ascundea Sauton, de câtăva vreme, pe Miraïda, astfel încât să o ţină în apropiere de rezident, atunci când urma să-i joace una dintre acele farse cu apariţii care, mai multe zile de-a rândul, îl înnebuniseră pe nefericitul tată.

Mut, sir Franck îl asculta...

— Acolo, spunea Uckrill, vom avea, poate, o şansă la o sută de a-l găsi pe Sauton şi pe celelalte două fete, pe care le-a răpit, mai mult ca sigur, cu ajutorul lui Robert Vaughant şi al lui Jonathan Girle.

"Aşadar", gândea sir Franck, "Miriam se afla la Georgina, şi Georgina nu-mi spusese nimic!..."

Îl sfâşia o bănuială: Oare Georgina era complicea duşmanilor săi? De ce dispăruse şi ea de la bal?

Această bănuială i se întări şi mai mult când, sosind la vila Marchizei, constatară că Georgina, care totuşi plecase de la bal, nu se întorsese încă acasă...

Pentru a pătrunde la ea, sir Franck, Dick şi Uckrill trecuseră prin fereastra căsuţei închiriate de poliţist, Coborâră astfel, cu toţii, prin acelaşi procedeu care, aşa cum am explicat, era folosit de pungaşi pentru a scăpa de urmărirea oamenilor Scotland-Yard-ului.

Dar nu numai că Georgina nu era acasă, dar — şi mai ales asta îi interesa pe rezident şi pe însoţitorii săi — nu exista nici o urmă, nici a lui Sauton, a lui Robert şi a lui Jonathan, şi nici a lui Mary şi a Miraïdei.

Capitolul IX - Înainte de curse

Newmarket este un orăşel drăguţ din comitatul Suffolk. Liniştea sa provincială nu durează, în fiecare an, decât pe timpul celor cinci luni de iarnă.

Atunci domneşte acolo o pace pe care nu am putea-o compara, găsind-o mai adâncă, decât cu cea a orăşelului nostru Chantilly[57].

Dar odată cu revenirea anotimpurilor frumoase, acel pustiu se populează, şi numărul locuitorilor, care abia de atingea două mii de suflete, se face de cinci ori mai mare.

Terenurile sale de curse nu au pereche în lume: nici un alt teren nu posedă iarba lui elastică şi totodată rezistentă.

Începând cu 1753, iarba de la Newmarket a devenit proprietatea Jockey-Club-ului, care a instalat acolo sute de inovaţii.

Astfel, dacă tribunele publice sunt fixe şi situate în partea stângă a terenului, către Cambridge, tribuna juriului — dimpotrivă — este mobilă. Poate fi dusă de la un capăt la altul al câmpului, în funcţie de limita cursei, iar stâlpii liniei de sosire sunt montaţi cam pretutindeni.

Este bine să remarcăm aici că juriul sportiv englez nu are aceleaşi libertăţi ca al nostru[58].

De cealaltă parte a Canalului Mânecii, aceste funcţiuni sunt cât se poate de serioase, iar regulamentele ce se referă la ele sunt foarte severe.

Într-adevăr, cei care fac parte din juriu nu pot asista la cântărire; li se cere să nu acorde nici o atenţie, nici jocheilor, nici cailor. Trebuie să-l numească pe învingător doar prin culoarea sa, şi se poate spune chiar că ei nu văd decât începutul şi sfârşitul cursei, căci caii vin din grajduri pe teren pe un drum circular şi ocolit.

Ziua de 15 iunie 1851 a fost memorabilă pentru Newmarket.

Niciodată, de când se putea ţine minte, nu venise o asemenea omenire la terenurile de curse. Explicaţia era că urma să se alerge pentru Marele Premiu al Expoziţiei şi că Lucifer, admirabilul cai al lui sir Japhet Holover de Over Peover, gentilomul care aparţinea casei reginei, avea să se prezinte, el singur, din partea Angliei, spre a lupta

[57] Autorul, fiind francez, ia ca termeni de comparaţie locuri şi situaţii similare din Franţa. (n.t.)

[58] Vezi nota de la pagina precedentă. (n.t.)

pentru acest premiu împotriva celor mai renumiţi cai din acele două lumi: cea veche şi cea nouă.

La drept vorbind, victoria nu lăsa nici o urmă de îndoială nimănui, căci Lucifer era în plină formă şi câştigase, fără nici un efort, două dintre cele mai dificile curse din stagiunea precedentă.

În incinta în care sunt cântăriţi jocheii, printre obişnuiţi, deputaţi ai Camerei Lorzilor sau ai Camerei Comunelor, proprietari sau *noblemen*, bancheri sau *clubmen*, se plimba alderman-ul Adrian Zephyr, în compania lui Day-Lily.

Veselul Adrian avea mutra jalnică din zilele în care Day-Lily îi cerea bani, pe care nu îndrăznea să-i refuze.

Într-adevăr, din ajun era foarte neliniştit...

Nepotul şi nepoata lui — acum nu se mai putea îndoi — îi cunoşteau reaua credinţă, şi desigur i-o făcuseră cunoscută fratelui său Franck.

Ce va rezulta din această nenorocită dezvăluire?

Ce va spune şi ce va face rezidentul?

Mary — răpită de Sauton, Miriam — smulsă din nou tatălui său, în clipa în care acesta o regăsise! Deşi toate acestea se făcuseră fără ştirea lui, era şi el amestecat, fiind asociatul unor nemernici care acţionau împotriva lui sir Franck, şi era nevoit să înţeleagă că sir Franck, dacă ar ieşi învingător din bătălia care avea să aibă loc, îl va cuprinde în răzbunarea sa, în cumplita sa răzbunare.

Tremura gândindu-se la ce era în stare Sauton, fanaticul şi sălbaticul Sauton, să le facă celor două fete pe care le răpise la petrecerea de la *Lucifer-Hotel*...

Ştia bine că sir Franck, care poate l-ar fi iertat că voise să-l jefuiască, nu-i va ierta moartea fiicei şi pe cea a nepoatei sale.

În mod clar, Day-Lily îl atrăsese într-o treabă periculoasă şi oricâtă încredere ar fi avut în geniul infernal al acestei Sun-Ray, care-i mai făcuse şi alte servicii, se simţea ca pe un vulcan: îi era frică!

Desigur, se luaseră măsurile cele mai bune... Dar posibilităţile nu sunt certitudini.

Şi, de exemplu — degeaba îi spunea şi-l împingea Sun-Ray —, el, Adrian Zephyr, nu s-ar resemna niciodată să joace nici măcar un penny din frumoşii şi dragii lui bani, nici pentru, nici împotriva lui Lucifer!...

Day-Lily, era, dimpotrivă, într-o foarte bună dispoziţie, îşi bătea joc de temerile exagerate ale alderman-ului.

— Lasă, spunea, fratele dumitale Franck, cât este el de fost rezident şi oricâte aere de erou şi-ar da, nu mai e acum un om de care să te temi. Aseară credea că ne-a prins; astăzi, noi suntem cei mai tari. Zici că e avertizat în legătură cu planurile noastre? Ei, bine! Atâta pagubă! Ne va fi cu atât mai uşor să tratăm cu el. Sauton a dat o lovitură de

maestru punând mâna pe fete şi, deoarece Sauton doreşte tot atât cât noi, ba chiar mai mult, să redobândească diamantul, nu va face prostia de a le jupui de vii, deoarece le poate folosi pentru a răscumpăra ochiul zeului său... Sauton ăsta este un fanatic, dar şi un om cu simţ practic. Va negocia — în numele nostru, al tuturor, bineînţeles — cu rezidentul; apoi după realizarea negocierii, îl va ucide totuşi pe rezident, ceea ce cred că este de natură să te liniştească pe deplin... Pe de altă parte, în noaptea asta — mă auzi? Chiar în noaptea asta — vom jefui Marea Expoziţie, şi asta, cu ajutorul lui sir Japhet... Mâine, totul se va fi terminat... Vom fi stăpânii *Koh-i-noor*-ului, precum şi ai milioanelor lui Sir Franck, şi nu va mai exista absolut nimeni care să ne bănuiască sau să ne facă necazuri... Şi vei avea şanse să devii Lord-Primar, dragă prietene!

— Dar dacă sir Japhet refuză să intre în asociaţia noastră? ripostă grasul Adrian, nu prea convins. Dacă refuză să pună, în locul diamantului din vitrină, diamantul fals a cărui tăiere ai comandat-o şi căruia preparatul lui Sauton i-a dat o strălucire şi mai aprinsă decât cea a *Koh-i-noor*-ului însuşi?

— În cazul acesta, care nu este deloc probabil, dar pe care trebuie, într-adevăr, să-l prevedem, vom putea recurge la incendierea Palatului-de-Crislal, conform planului bunului nostru asociat, căpitanul Dady O'Crab, cu ajutorul lui şi al câtorva prieteni de-ai săi... Nici nu mă gândesc să aştept măcar o zi în plus, căci, ai dreptate, acum trebuie să acţionăm repede şi cu duritate... Dady şi prietenii lui sunt pregătiţi... Azi-noapte, la *Lucifer-Hotel*, am luat ultimele măsuri. Aşadar, n-aş avea de făcut decât un semn.

— Ah! Sun-Ray! oftă alderman-ul, oarecum liniştit şi neascunzându-şi admiraţia faţă de atâta îndrăzneală şi hotărâre de care el, cu siguranţă, ar fi fost incapabil. Eşti o fată fermecătoare şi o femeie extraordinară! Dar suprimarea rezidentului nu va fi de ajuns pentru a ne asigura securitatea.

— Înţeleg, ripostă Day-Lily. Te referi la nepotul dumitale, Dick. Uiţi, deci, sărman prieten, că mâine mă voi duela cu el, chiar în locul în care l-am înfruntat pe maiorul Rowland, unchiul lui şi fratele dumitale? Şi un duel cu mine, ştii bine...

— Da! Da! se grăbi să spună alderman-ul, pălind. Dar vlăjganul acela în negru. Uckrill?

— Acela? De el se va ocupa Dady O'Crab, şi cu Dady, soarta îi este asigurată...

— Dar Marasquin?

— Robert şi Jonathan şi-au luat deja revanşa faţă de el, ieri. Dar vor insista să-ncheie complet socotelile cu el... Pe toţi dracii! Mă faci să pierd timpul pălăvrăgind. Tocmai acum trebuie să mă întâlnesc cu ei, şi se apropie şi clipa în care va alerga Lucifer!... Pe mâine, dragul meu Adrian! Îţi voi face o vizită ca să te liniştesc pe deplin şi să ne facem micile noastre socoteli. Dacă Marea Expoziţie va arde în noaptea asta, să nu faci gălbinare focul nu va ajunge până în Poultry...

Şi, răsucindu-se pe călcâie, Day-Lily, cu monoclul în ochi, îl părăsi pe grasul alderman care, la rândul său, se îndreptă spre tribuna municipală, cu pas lent şi calculat cu stricteţe, spre a nu face să crească temperatura pântecoasei sale persoane.

Regina tocmai îşi făcuse apariţia în tribună regală.

După ce o salutase cu urale, mulţimea se potolea. O linişte adâncă se lăsase asupra tuturor acelor oameni care se pregăteau să urle.

Până în acel moment, cursele alergate nu dăduseră naştere decât curiozităţii banale faţă de un spectacol obişnuit. Dar, pentru Marele Premiu al Expoziţiei, intra în joc mândria naţională, căci primii doi competitori mai serioşi ai calului lui sir Japhet erau un armăsar din Louisiana, numit Libertad, în care americanii îşi puneau toate speranţele, şi o mică iapă franceză, Aubergine, ale cărei state de serviciu, puţin cunoscute, lăsau un câmp larg presupunerilor şi surprizelor.

Chiar în acea dimineaţă, domnul cavaler de Blancanard se întâlnise cu soţii Dupoteau la *King's Cross Station*, gara terminus a căii ferate *Great Northern Line*, şi cei trei compatrioţi luaseră loc în acelaşi compartiment.

În timpul călătoriei, cavalerul din Mans fusese cel care susţinuse conversaţia, cu obişnuita lui volubilitate, uluindu-l pe expozantul jiletcilor-patrafir cu promisiunea de a-l face să obţină medalia de onoare prin intermediul alderman-ului Adrian Zephyr, viitor Lord-Primar, tutorele logodnicei sale.

Dar comerciantul se revoltase faţă de lipsa de patriotism a cavalerului, când aflase că este mai hotărât ca niciodată să parieze pe calul lui sir Japhet, pe acel cal care furase numele jiletcilor sale din flanelă.

În tot restul nopţii în care avusese loc petrecerea de la *Lucifer-Hotel*, creierul său funcţionase cu furie şi-şi spusese că datoria lui era să susţină mândria naţională şi propria-i onoare pariind — şi pariind mult — împotriva lui Lucifer!

Doamna Dupoteau, încă speriată de dispariţia lui miss Mary şi a lui Miriam, nu găsise puterea de a combate aceste intenţii imprudenţe.

— Dar, domnule, îi spusese Dupoteau cavalerului ce Blancanard, eu nu-ţi voi imita greşeala. În viaţa mea n-am jucat, dar astăzi aduc douăzeci de mii de franci, nici o centimă mai puţin, în scopul de a-i miza toţi Aubergine, iapa franceză!

Domnul de Blancanard avea o mutră dispreţuitoare. "Douăzeci de mii de franci! Ptiu! Ce înseamnă asta?" părea să spună acea mutră... "Noi, în Mans, suntem mai grozavi!" În realitate, el se hotărâse să nu rişte o miză mai mare de o liră sterlină, adică douăzeci şi cinci de franci.

Auzindu-l pe domnul Dupoteau vorbind despre intenţia lui de a paria douăzeci de mii pe un cal, Césarine, care până atunci nu luase parte la conversaţie, suspină adânc Dar nu avu timp să spună nimic, căci trenul ajunsese în gară.

Coborârea din tren se efectuase fără incidente şi domnul de Blancanard, foarte aferat, de-abia se osteni să le salute pe cele şapte misses Elphinstone, a căror familie numeroasă călătorise în compartimentul alăturat celui în care se aflase el, fără ca inima lui să-i spună acest lucru.

Era grăbit să meargă la grajdurile lui sir Japhet spre a constata starea bună a calului cu *"great consequence"*, şi avea de gând să se folosească, pentru a obţine liberă trecerea, de cunoştinţa lui cu doctorul lui Lucifer, cunoştinţă pe care o făcuse pe *Leicester-Ship*.

Dar în timp ce blondele orfane şi a lor *governess* se duceau cu paşi mari spre cel mai apropiat restaurant (mimaseră totuşi ceva, în tren), în vreme ce domnul şi doamna Dupoteau intrau în mica biserică din Newmarket pentru a admira monumentele funerare ale lui George I-ul şi George al II-lea, precum şi al lui Frompton, dresor la curtea reginei Ann, — singurele atracţii din zonă —, cavalerul nu reuşi în tentativa lui şi se pomeni refuzându-i-se, fără milă, intrarea în *"equipage house"* (grajdul) baronetului.

Fu deci obligat, în ciuda îndrăznelii sale, să renunţe la intenţiile iniţiale şi să se ducă, destul de jignit, direct spre terenul de curse, unde întâmplarea făcu să se întâlnească din nou, nas în nas, cu domnul Dupoteau.

Dacă, fără a ţine seama de argumentele pe care el le susţinuse, cei de la grajduri — *"riding-masters"* şi *"groomi"* se opuseseră să-l lase pe calul Lucifer să fie văzut de un străin, explicaţia era că, de două zile, oamenii de la grajdul lui sir Japhet Holover erau cuprinşi de o ciudată spaimă.

Animalul pe ale cărui picioare urmau să se mizeze multe averi, părea să fie deosebit de nervos. Această surescitare a lui Lucifer coincisese cu sosirea a doi gentlemeni elin Londra, care aduseseră un bileţel scris de mâna baronetului, prin care le încredinţa, lor personal, misiunea de a veghea zi şi noapte asupra calului său, până în momentul cursei, şi le dădea celorlalţi ordinul să-i asculte pe cei doi.

Servitorii lui sir Japhet se înclinaseră în faţa acestui ordin fără a se mira prea tare, căci îl ştiau pe lord destul de "lunatic".

Dar noua atitudine a calului în care îşi puneau, ei înşişi, mari speranţe, deoarece sir Japhet urma să le împartă valoarea premiului, îi îngrijora foarte mult.

Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu remarcase coincidenţa pe care am semnalat-o. Noii-veniţi erau nişte camarazi mult prea buni şi nişte gentlemeni prea corecţi pentru a putea fi bănuiţi.

De altminteri, fiecare găsea explicaţii plauzibile pentru nervozitatea calului. Cei patru gentlemeni pe care i-am văzut, la bordul lui *"Leicester-Ship"*, alcătuind garda de onoare a lui Luci fer, exprimau, în legătură cu acest subiect, păreri foarte variate:

— Apa din ţara aceasta este sălcie şi nu-i place lui Lucifer, afirma cu gravitate cel care era tutorele lui.

— Cred, mai curând, că-l supără căldura, răspundea medicul.

— Sau, pentru că simte apropierea cursei, îşi dădea părerea antrenorul.

— N-aţi ghicit, domnilor, intervenea valetul lui Lucifer. În acest anotimp iarba din Newmarket este populată de muşte, a căror apropiere îl incomodează şi-l calcă pe nervi.

Totuşi, oricât de raţionale ar fi fost aceste ipoteze, domnii se înşelau.

Purtările proaste ale sărmanului cal nu aveau drept cauză nici cursa apropiată, de care nu fusese înştiinţat, nici apa, nici căldura, nici chiar muştele, ci regimul neobişnuit pe care i-l impuneau Robert Vaughant şi Jonathan Girle, noii săi slujitori. În timpul zilei, aceştia se descurcau astfel încât să-l ţină la post, iar după venirea nopţii îi condimentau ovăzul cu piper şi-i îndoiau apa cu rachiu de ienupăr.

Şi asta, bineînţeles, în nişte proporţii calculate în mod judicios şi insuficiente pentru a-l înnebuni de tot şi prea repede pe bietul animal, dar care-l pregăteau lotuşi să suporte doza puternică pe care i-o păstrau, pentru ziua cursei, asociaţii lui Day-Lily.

Dar cum îşi procuraseră Jonathan Girle şi Robert Vaughant autograful cu care îşi asiguraseră puterea de a administra grajdul lui sir Japhet?

Într-un mod foarte simplu şi fără a-l deranja câtuşi de puţin pe "excentricul" baronet care, poate, nu s-ar fi pretat la combinaţiile lor cu amabilitatea dorită.

În cursul consfătuirii de la *Lucifer-Hotel*, la care asistase şi căpitanul Dady O'Crab, Day-Lily spusese:

— Sir Japhet a mizat deja pe calul sau mai mult de două mii de lire sterline, întreaga lui avere, ceea ce constituie o imprudenţa. El este, totodată, unul dintre nobilii ce aparţin casei reginei şi care pot, într-una din zile, să fie de gardă la una din cele trei uşi de fier ale pivniţei în care, în fiecare seară, este coborâtă vitrina blindată.

Iar căpitanul Dady O'Crab răspunsese:

— Ţi-am ghicit gândul, ticăloasă demnă de dispreţ, fata mea dragă. Vrei să-l corupi pe baronet. Şi, pentru ca el să devină coruptibil, trebuie mai întâi să se ruineze, adică să piardă pariul.

Intrarea în slujbă a lui Robert şi a lui Jonathan în grajdurile lui sir Japhet nu era decât începutul punerii în execuţie a programului lui Day-Lily.

Datorită talentelor sale de caligraf, Robert Vaughant, care mai făcuse şi multe altele în viaţa sa, imitase la perfecţie scrisul *nobleman*-ului de a cărei prezenţă la Newmarket nu aveau a se teme, deoarece el era de serviciu la Buckingham-Palace, lângă suverana sa.

Pe lângă toate acestea, norocul îi era propice tenebroasei asociaţii, căci Day-Lily aflase în ajun că sir Japhet avea să fie de gardă, la prima uşă de fier a subteranelor *Crystal-Palace*-ului, chiar în seara curselor de la Newmarket.

Dar Day-Lily nu ştia şi că această coincidenţă nu era rodul întâmplării, ci rezultatul unor manevre făcute cu abilitate pe lângă regină, de către una dintre cele mai influente doamne de onoare ale sale: de către tânăra ducesă îndrăgostită în chip atât de ciudat de Mario, bătrânul cu faţa distrusă de cicatrice.

În noaptea precedentă, Robert şi Jonathan fuseseră nevoiţi să-şi părăsească rapid postul, pentru a se duce la petrecerea de la *Lucifer-Hotel*. Dar avuseseră grijă să le administreze un narcotic puternic tuturor oamenilor de la grajdul baronetului şi nimeni nu le observase absenţa.

Capitolul X - Beţia unui cal

Clopotul de la incinta în care se făcea cântărirea jocheilor anunţase ieşirea concurenţilor, când nişte urale frenetice, izbucnind din partea de jos a tribunelor, se propagară rapid spre peluze.

Sir Japhet, proprietar al acelui cal unic pentru care englezii pariau astăzi toţi ca unul, tocmai apăruse pe cea mai înaltă banchetă a lojei sale.

Pe el îl salută mulţimea.

Este drept că sir Japhet era puţin palid, dar nici o trăsătură a chipului său nu-i trăda cumplita tensiune a nervilor. Cu asentimentul reginei, părăsise tribuna regală şi se pregătea să-şi aprecieze calul, doar cercetându-l cu privirea când avea să iasă de la cântărire, căci trecuseră mai multe zile de când nu-l mai văzuse.

Unul câte unul, caii intrară pe pista cea mare, nechezând, executând volte, făcând apoi un mic galop de încercare.

Acum, se aflau în linie cinci cai, printre care Libertad, americanul, şi Aubergine, iapa franceză al cărei jocheu purta o tunică albă cu mâneci roşii şi o caschetă aurie.

Dar Lucifer lipsea.

Văzând agitaţia ce se stârnise în interiorul incintei de cântărire, se putea ghici că minunatul campion englez crea dificultăţi la intrarea pe pistă.

În cele din urmă, culorile albastru-deschis şi argintiu ale baronetului apărură pe deasupra capetelor.

Lucifer trecu prin poartă ca o săgeată, se întoarse în scurt pentru a intra în rând, făcând să zboare bulgări de pământ în capul curioşilor ce se îmbulzeau lângă barieră, şi porni cu călăreţul său într-un galop splendid, care-l făcu pe domnul de Blancanard să scoată un strigăt de admiraţie.

— Ah! Mii de trăsnete! Ce cal! Pariezi împotriva mea, domnule Dupoteau? Între compatrioţi, este inutil să-i facem să câştige pe bookmaker-i.

Adevărul este că, văzându-l pe Lucifer atât de vioi, regreta că nu jucase decât douăzeci şi cinci de franci pe picioarele unui animal aşa de splendid.

Cunoscătorii avuseseră un moment de surpriză, observând că grumazul calului lucea deja de transpiraţie; îşi dădeau bine seama că jocheul nu-şi stăpânea calul.

O uimire dureroasă îl ţintui locului pe sir Japhet, calm în aparenţă, dar devenit şi mai palid.

Fiind un om abil, *starter*-ul dădu semnalul de plecare în momentul în care jocheul baronetului, purtat în continuare într-o alergare nebună, tocmai reuşise, printr-o curbă savantă, să-l aducă pe Lucifer la linie.

Lucifer făcu un salt extraordinar şi luă imediat conducerea, cu pieptul la pământ, aplecându-şi capul până la picioare, câştigând în trei secunde zece lungimi faţă de Libertad, care era urmat de aproape de Auborgine.

— Lucifer! Lucifer! se strigă în tribune.

Iar peluza repeta acest nume cu strigăte de bucurie.

— Ei, bine! insistă domnul de Blancanard, nu ai încredere în solvabilitatea mea, domnule vânzător de jiletci? Văd că nu mai pariezi!

Domnul Dupoteau tremura pe picioarele lui groase. Făcuse cea mai grozavă nebunie din viaţa lui. Scos din fire de glumele cavalerului din Mans, pierzându-şi capul cuprins de febra generală, pariase pe iapă, cu zece la unu, nu numai cei douăzeci de mii de franci în bancnote pe care-i adusese, dar şi alţi patruzeci de mii de franci în cecuri, în total şaizeci de mii de franci, pâinea bătrâneţilor sale.

Dar numele unui Lucifer, un Lucifer cave nu era al lui, repetat pe toate tonurile de două sute de mii de guri, îi zbârnâia în urechi ca un strigăt de luptă.

Acel om cumsecade îşi închipuia, cu adevărat, că în joc era onoarea Franţei.

— Domnule, îi răspuns — cavalerului, am mizat tot, absolut tot, cu excepţia totuşi a zestrei soţiei mele, care nu-mi aparţine. Dar dacă nu pot face nimic mai mult pentru ţara mea, voi avea, cel puţin, în caz de înfrângere, mulţumirea de a nu mă fi îndoit de ea. Aţi putea spune acelaşi lucru?

— Bravo! murmură domnul de Blancanard, ai vorbit cum se cuvine! Nu-mi purta pică, dragul meu compatriot. Eu am pus zece mii de lire pe Lucifer. Dacă va câştiga, aşa cum este probabil, vino să mă vizitezi în Mans. Îţi voi rezerva, pentru monologul patriotic, un loc la cafeneaua "Mica Polonie".

Între timp, pe acoperitul uneia dintre tribune se profilau pe cerul limpede patru siluete de bărbaţi.

Desigur, locul acela era călduros, dar foarte bine ales pentru cineva care nu voia să piardă nici un detaliu al cursei şi care dorea să poată vorbi, fără a se teme de nişte urechi indiscrete.

Făcându-şi rost de o scară pentru a ajunge la acel post de observaţie înalt, Day-Lily. Day O'Crab, Robert Vaughant şi Jonathan Girle îşi propuseseră tocmai acest dublu scop. Toţi patru, cu binoclul la ochi, urmăreau cu interes peripeţiile întrecerii de pe iarbă, purtând, totodată, o conversaţie însufleţită.

— Măcar, întrebă Day-Lily, măcar imbecilii de grăjdari n-au bănuit nimic?

— Nimic, răspunse Jonathan. Scrisoarea baronetului i-a convins pe deplin.

— Cum a-ţi procedat?

— Aşa cum ne înţelesesem: fiind stăpânii tulului pe timpul nopţii, l-am obişnuit cu gin diluat cu apă. Apoi, azi dimineaţă, la ora unsprezece, după ce i-am piperat copios ovăzul, Robert i-a dat să bea o găleată de gin amestecat cu rom, Puteţi vedea efectul!

— O găleată de apă şi de rom! Cuptor al infernului! exclamă căpitanul, uluit. Ah! Nicely, soţia mea necredincioasă şi mult-iubită, n-ar fi avut niciodată ideea generoasă de a-mi oferi un asemenea pahar cu grog... Sfâşia-mi-ar măruntaiele coarnele Satanei!

— Hm! făcu Day-Lily, răspunzând ultimelor cuvinte ale lui Jonathan, efectul nu este concludent... trebuie să mai vedem... Aşa beat cum este, afurisitul ăsta de cal ar putea totuşi să ne joace o festă neplăcută.

Într-adevăr, datorită eforturilor eroice pe care jocheul său le făcea pentru a-l menţine pe pistă, Lucifer mergea încă bine şi avea şanse să câştige; cel puţin aşa se putea crede de către cei din tribune, care-l vedeau ţinând mereu locul întâi.

Dar călăreţul, acoperit de transpiraţie şi de spuma însângerată a calului său, nu mai nutrea această speranţă şi, dacă încă mai lupta, o făcea mai puţin pentru onoare, cât pentru a-şi salva viaţa, într-atât era de epuizat de săriturile înspăimântătoare ale acelui cal nebun.

— O! Nu vă temeţi, afirmă Jonathan Girle, cu un zâmbet sinistru, nu va ajunge întreg la capăt.

Binoclul pe care până atunci Day-Lily îl ţinuse încontinuu la ochi, fu lăsat o clipă în jos, căci — urmând calul lui sir Japhet — toţi concurenţii tocmai pieriseră din vedere, unul câte unul, la capătul pistei de iarbă, în spatele unui pâlc de pini pitici.

Miss Sun-Ray avea mici picături de transpiraţie pe tâmple.

— Şi dumneata, bătrâne Dady, îl întrebă, ce zici? Crezi că Lucifer ar putea câştiga?

— Dacă cred una ca asta, burtă de căprioară! exclamă căpitanul. Dacă cred una ca-asta!... Ah! Sun-Ray, ticăloasă blestemată, adevărata mea prietenă, din partea unui asemenea beţiv te poţi aştepta la toate surprizele neplăcute! Da, cred, să n-am parte de gin în ceruri!

În fond, nu spusese asta decât ca s-o tachineze, iar ultima înjurătură era destinată să mascheze bucuria pe care o simţea făcând să turbeze puţin pe cea al cărei fals complice era.

Dar această glumă nu-şi făcu întregul efect pe care-l aştepta, căci cavalcada depăşise pâlcul de copaci şi toate binoclurile îşi reluaseră urmărirea. Deodată, un blestem imens ieşi din două sute de mii de guri.

Lucifer reapăruse şi încă mai conducea cursa. Dar calul lui sir Japhet îşi răsturnase jocheul în spatele păduricii de pini.

Din postul de observaţie, Day-Lily lăsă să-i scape un suspin adânc de satisfacţie.

— Sir Japhet este-al nostru! jubilă complicea lui Adrian.

Acum toţi caii se apropiau de sfârşitul traseului. Se înscriau cu toată viteza pe linia dreaptă care trece prin faţa tribunei regale, urmărindu-l, la un număr considerabil de lungimi, pe Lucifer. Acesta, asemeni unui fantastic armăsar al apocalipsului, părea că nici nu mai atinge pământul, într-atât de înspăimântătoare îi erau salturile şi de vertiginoasă alergarea.

După ce prima stupoare trecu şi înainte de a lua cu asalt incinta pentru cântăriri, ca orice mulţime care se respectă şi care a fost jefuită, oamenii îmbulziţi pe peluză şi fierbând de mânie se buluceau la bariere spre a asista la sosirea cailor ce păreau a fi conduşi de Lucifer, al cărui nechezat ciudat semăna cu sunetul unei trompete.

Era un moment de răgaz.

Nu departe de potou, pe care calul alb fără călăreţ îl depăşise ca un uragan, patronul *"Darului de Nuntă"* îşi flutura batista şi strigă, mai să-şi spargă plămânii:

— Aubergine! Aubergine!

Împotriva oricărei aşteptări, tunica albă şi roşie cu toca aurie sosea, într-adevăr.

Iapa franceză trecu prima potoul, distanţându-l pe Libertad, campionul american.

Apoi sosiră, într-un vârtej, şi ceilalţi cai, fremătând pământul cu o trepidare asemănătoare tunetului.

Şi când totul părea că s-a terminat, se auzi un zgomot ca cel al unei tobe uriaşe, urmat de un fel de urlet fără nume, ce-i făcu pe toţi să se înfioare.

Era cel mai splendid dintre caii englezi care, repezindu-se, cu ochii înroşiţi, acoperit de o spumă însângerată, cu capul aplecat, ca un berbec, se izbise de gardul de scânduri al tribunei juriului şi, cu fruntea zdrobită, îşi trâmbiţa horcăitul de agonie.

Acest: epilog neaşteptat avu darul să potolească mulţimea. Moartea aceluia care, cu o clipă mai înainte, fusese idolul ei, o făcu să înţeleagă că ar fi nedemn să aleagă tocmai acea clipă, pentru a-l ataca pe baronetul ruinai, care fusese văzut coborând din loja sa şi ducându-se, împleticit, să-şi reia locul în cortegiul tinerei suverane.

Poate că domnul de Blancanard, care nu jucase şi nu pierduse decât douăzeci şi cinci de franci, era singurul care nu era deloc partizan al iertării lui sir Japhet: îl considera răspunzător pentru pierderea lui...

Se agita că toţi dracii, strigând că pierduse zece mii de lire, că era o înşelătorie aranjată dinainte, şi sperând să-şi atragă vecinii la o reclamă ţie în masă. Îi făcea rău mai ales să vadă bucuria soţilor Dupoteau, care-i sporea necazul...

Într-adevăr, Céleste şi Césarine nici nu puteau crede într-o fericire atât de mare.

Şase sute de mii de franci!

Şase sute de mii de franci! O avere — şi încă ce avere, pentru acei oameni cumsecade! — câştigată dintr-o aruncare a zarurilor!

— Ah! Dragul meu compatriot, îi spunea cavalerului domnul Dupoteau, pe care norocul îl făcea deja spiritual. Ei, bine, îmi veţi spune şi acum că în Mans sunteţi mai grozavi? Îmi veţi permite să vă ofer, în amintirea acestei zile fericite, o duzină din flanelele mele tip patrafir?

Acest exces de generozitate al expozantului nu-l făcea totuşi să neglijeze treburile serioase.

Césarine, pe care nouă situaţie o făcuse să le uite pe cele ale nopţii precedente, pornise în goană, împreună cu soţul ei, către cei doi bookmakeri la care pariaseră. Şi numai după ce constatară, cu grijă, valabilitatea cecurilor ce le fuseseră remise, se hotărâră să plece, braţ: la braţ, îmbujoraţi ca nişte pătlăgele roşii şi plutind de fericire!

Pe acoperişul tribunei, Day-Lily triumfa.

Ruina baronetului, pe care o pusese la cale şi pe care o pregătiseră complicii săi, nu putea veni într-un moment mai potrivit ca acela. Contând pe ea, pariase şi el şi câştigase o sumă considerabilă, care avea să servească acum la coruperea lui sir Japhet însuşi. Conştiinţa lordului avea să fie cumpărată cu produsul ruinei sale.

Sub efectul şocului suferit recent, sir Japhet, zdrobit şi zăpăcit, va ceda, cu siguranţă, în faţa ofertelor pe care i le va face chiar în acea seară.

— Îi avem la mână, repeta, şi este ca şi cum am avea deja şi soarele din vitrina blindată!...

Day-Lily era totuşi o persoană înţeleaptă, purtând de minune costumul sexului tare şi având îndrăzneala acestuia, dar care nu renunţase pentru totdeauna la prudenţa şi şiretenia firească a adevăratului său sex, şi nu ignoră că neprevăzutul are întotdeauna un rol important într-o partidă de importanta celei care o juca...

Împotriva oricărei aşteptări, un eveniment neînsemnat este uneori suficient pentru a face să dea greş treaba cea mai bine concepută şi cea mai bine pregătită.

Se mai temea încă, vag, de acest neprevăzut...

Atentă la toate, observase foarte bine că A.-E.-I.-O. Uckrill, omul acela îmbrăcat în negru care, de câtva timp, se afla prea des în drumul ei, nu apăruse astăzi la Newmarket.

Or, în ajun, îl văzuse pe acelaşi Uckrill ieşind din *Lucifer-Hotel* împreună cu sir Franck şi cu Dick Crankle, şi înţelegea, tot atât de bine, că fostul rezident nu putuse petrece ziua aceea la Londra, unde rămăsese şi el, fără a întreprinde căutări insistente spre a-şi găsi fiica şi nepoata.

În plus, Day-Lily nu uitase rolul jucat de Uckrill cu prilejul duelului său cu maiorul Rowland.

Deoarece Uckrill era acum aliatul lui sir Franck, era probabil ca rezidentul să fie la curent cu împrejurările ciudate ale acelui duel şi să vrea să-şi răzbune fratele.

Dintr-o clipă într-alta, era posibil ca sir Franck să-i ceară socoteală alderman-ului pentru trecut şi pentru prezent şi Day-Lily, neavând o încredere absolută în curajul grasului Adrian, se putea teme de o slăbiciune sau o prostie din partea lui, care ar compromite întreaga asociaţie.

Şi mai era o împrejurare care-i producea îngrijorare: sora ei, Georgina, care în ajun se afla la bal împreună cu sir Franck, nu se întorsese în acea noapte la vila sa din grădinile Cremonei şi nu apăruse nici la cursele din Newmarket.

Georgina se îndrăgostise de sir Franck — Day-Lily putuse constata prea bine acest lucru — şi de mai multe ori o ameninţase pe Sun-Ray că-i va dezvălui fostului rezident din Nepal tot ce se urzea împotriva lui.

Să fi pus oare Georgina în aplicare acea ameninţare?

Era posibil.

Aşa că, fără a pierde timp, Day-Lily, urmat de Robert şi de Jonathan, se îndreptă către gară, şi în trenul care-i readucea la Londra în tovărăşia căpitanului Day O'Crab, îi făcu acestuia tot felul de recomandări, pentru ca fix la miezul nopţii să fie gata să acţioneze şi să pornească jefuirea *Crystal-Palace*-ului cu ajutorul celor câţiva băieţi buni pe care, după cum afirma, reuşise să-i racoleze în ultimele şase săptămâni. Asta, în eventualitatea — pe care era bine s-o prevadă — a unei neînţelegeri cu sir Japhet Holover de Over Peover.

Cu orice preţ, prin viclenie sau prin forţă, trebuia să se termine totul chiar în acea noapte, şi să nu i se lase lui sir Franck timp să pună beţe-n roate afacerii, în cazul în care ar fi descoperit-o.

Cât despre sir Franck însuşi, trebuia ca Sauton să ia asupră-şi să-l lichideze cât mai curând şi, după toate aparenţele, banianul nu se va lăsa rugat să o facă.

Mai rămânea tânărul Dick.

În ceea ce-l privea pe acesta, Day-Lily era convins că va termina uşor cu el, chiar a doua zi dimineaţă, când îl va avea la vârful spadei sale.

Dar ceea ce miss Sun-Ray se feri totuşi să le explice acoliţilor ei, era faptul că, după ce-i va fi folosit pentru a scoate castanele din foc, ea avea de gând să se scape şi de ei, ca şi Sauton şi de alderman. Desigur, odată stăpână pe suma enormă reprezentată de diamantul pe care avea să-l subtilizeze cu ajutorul lor, se va grăbi să o depună la picioarele misteriosului Mario, a cărui sclavă devenise printr-o pasiune inexplicabilă şi care, absorbit, fără îndoială de cine ştie ce plan gigantic în legătură cu care rămânea mut, nici măcar nu binevoia să-şi plece o privire de recunoştinţă asupra devotamentului şi iubirii ei.

Capitolul XI - Lovitura de pumnal Mahrat

Mica burghezie din capitala Insulelor Britanice neputând merge la cursele din Newmarket din cauza cheltuielilor pe care le implica distanţa până acolo, aleseseră — prin intermediul organizatorilor de festivităţi — aceeaşi zi pentru ascensiunea lui Lucifer, balonul domnului Batifold.

Din păcate, această petrecere a fost ratată din toate punctele de vedere, nu din cauza aeronautului, compatriot al domnului Dupoteau, ci chiar din vina aerostatului său, deoarece învelişul de tafta al acestuia fusese deteriorat, în mai multe locuri, de către vameşii de la Boulogne-sur-Mer, care — ne mai aducem aminte, poate — avuseseră chef să desfăşoare cu totul nefericitul baron.

A.-E.-I.-O. Uckrill rămăsese la Londra.

Îi păsa de manifestarea sportivă tot atât de puţin cât de ascensiunea aerostatică. Vedea apropiindu-se deznodământul şi lucrase toată ziua la conceperea unui plan de luptă, precum şi la strângerea, în mâinile sale, a tuturor firelor intrigii.

Tocmai se reîntorsese la căsuţa pe care o închiriase în grădinile Cremonei — casă al cărui spate dădea totodată spre boschetele locuinţei lui sir Franck Zephyr şi spre cele ale vilei Marchizei — când îl văzu venind pe căpitanul Dady O'Crab. Acesta, reîntors de la Newmarket, se grăbea să-i spună şefului său tot ceea ce ştia el însuşi.

— Piele de anghilă! şefule, zise căpitanul intrând, treaba este programată pentru astă-seară.

— Ce-mi spui nu e o noutate pentru mine, răspunse Uckrill. Nu ţi-o prevestisem, noaptea trecută, la balul de la *Lucifer-Hotel?* Fără a fi, ca dumneata, bătrâne Dady, confidentul lui miss Sun-Ray, mă gândeam că lucrurile au ajuns într-un punct în care acea ticăloasă nu le va mai lăsa să tărăgăneze. Deşi Sauton a reuşit să le răpească pe miss Mary şi pe cea pe care el o numeşte Miraïda, dar pe care noi o cunoaştem sub adevăratul ei nume de Miriam, sceleratul are toate motivele să se teamă că rezidentul este prevenit, acum, de uneltirile sale. Cu toate precauţiile mele, miss Sun-Ray şi-a dat seama şi de supravegherea mea... Se simte demascată şi vrea să grăbească sfârşitul... Ei, bine! Bătrâne Dady, vreau să-ţi dau o dovadă de mare încredere...

— Piele de anghilă, zise căpitanul, foarte măgulit. Vă ascult, domnule.

— Iată! zise Uckrill. Pentru a potoli toate temerile lui Sun-Ray, este necesar ca eu să nu apar în nimic din lot ce urmează să se întâmple. Ea trebuie să mă creadă ocupat de cu totul altceva decât de afacerile sale. De altminteri, nici nu pot, cu adevărat, să mă ocup astăzi decât de sir Franck şi de căutarea celor două fete. Dacă diamantul reginei este ameninţat, îmi pare rău, dar pe mine unul mă interesează mai ales miss Mary, fiica maiorului Rowland, veneratul meu stăpân... Dacă sărmana n-o fi murit deja, victimă a infamului Sauton, se află totuşi într-o cumplită primejdie, şi numai de ea trebuie să mă îngrijesc. Pe de altă parte, este drept ca dumneata să faci astfel încât tot ce este în legătură cu diamantul — tentativa aceasta de furt a lui *Lucifer* care urmează şi aibă loc în scara asta şi referitor la care Day-Lily ţi-a făcut confidenţe, atât de prosteşte — să se întoarcă împotriva acestor scelerați şi să ai beneficiul unei capturări pe care, îmi închipui, ai pregătit-o... Îţi las deci în seamă conducerea afacerii. Dumitale îţi revine misiunea şi onoarea de a le juca lui Sun-Ray şi bandei sale renghiul pe care-l merită. În seara asta vor fi absorbiţi cu totul de treburile lor. Cât despre mine, cu voi profita de acest răgaz şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi ajunge încă la timp la miss Mary.

Dady O'Crab simţea că-i vine să se dea peste cap de bucurie. Dar era un om cu bun-simţ: ştia că este frumos să te arăţi modest.

Se mulţumi să-i jure lui Uckrill — condimentându-şi afirmaţiile prin multiple exclamaţii: "Piele de anghilă!" — că încrederea lui era justificată şi că se angaja să-i asigure libertatea de acţiune reţinându-l pe Day-Lily şi pe complicii săi cât mai mult timp posibil.

— Aţi dat de urma refugiului lui Sauton, smulge-i-ar Satana măruntaiele? întrebă.

— Ca şi Pip şi ca mine, răspunse Uckrill, l-ai urmărit şi dumneata îndeajuns pentru a şti felul în care scapă şi, în ciuda activităţii mele, nici de ieri încoace n-am fost mai norocos. De foarte multe ori, fiind aproape în spatele lui, l-am văzut dispărând, fără a putea ghici unde intrase, în labirintul acela de străduţe din *Commercial*. Dar, în dimineaţa aceasta, mi-a venit ideea de a pătrunde în subteranele din *Whimsical-City*.

— Aha! făcu Dady O'Crab. Şi aţi descoperit ceva?

— N-am descoperit nimic în ceea ce priveşte locul exact în care trebuie să le fi ascuns pe nepoata şi pe fiica lui sir Franck. Totuşi, împreună cu acesta şi cu tânărul Dick Crankle, care mă însoţeau în căutările mele, am întâlnit pe cineva care îmi pare a fi de bun augur, deşi este o întâlnire tristă!

— Pe cine aţi întâlnit?

— Am găsit-o pe Marchiză.

— Pe sora lui Sun-Ray?

— Chiar ca... şi în ce hal, biata Georgina, atât de drăguţă! Căci, nimic de zis, este — sau, mai curând, era — o persoană cu adevărat demnă de admiraţie.

— Să fi murit?... Blestem asupra tuturor oamenilor!... Cu excepţia noastră, domnule.

— N-a murit, dar nici mult nu mal are... Iată, pe scurt, ce s-a întâmplat: ieri, când sir Franck şi-a dat seama de dispariţia fiicei şi a nepoatei sale, şi când, în mod logic, a tras concluzia că făptaşul era, cu siguranţă, Sauton, rezidentul — care o adusese la bal pe Marchiză şi n-o mai găsise nici la *Lucifer-Hotel*, nici la ea acasă — a fost cuprins de-o bănuială. Şi-a spus că sora lui Sun-Ray era, poate, de acord cu duşmanii lui, şi părea cu atât mai îndreptăţit să creadă asta, cu cât astăzi la prânz Georgina încă nu se întorsese acasă.

— Fără îndoială, rezidentul se înşeală — interveni căpitanul — căci dac-ar fi aşa, Day-Lily ar şti acest lucru. Şi tocmai că — jur pe amintirea lui Nicely, soţia mea necredincioasă şi mult-iubită — Day-Lily se crede, şi el, trădat de Marchiză.

— Ceea ce-mi spui, Dady, am gândit şi eu după ce am discutat puţin cu sir Franck despre relaţiile sale cu frumoasa Georgina... După câte mi-a spus despre ea, impresia mea era că Georgina este o fată cumsecade, incapabilă de acţiunea pe care sora ei îi cerea s-o înfăptuiască... Dar această impresie s-a schimbat în convingere, când am văzut ceea ce mi-a fost dat să văd mai apoi.

— Piele de anghilă! jupâne Andrew, mă faci curios.

— Închipuie-ţi, Dady, că sir Franck, tânărul Dick şi cu mine, obosiţi de toate cercetările noastre zadarnice pe *Commercial* şi nemaiştiind ce să facem, ne hotărâsem să venim să cerem ajutorul Scotland-Yard-ului — ceea ce, între noi fie vorba, n-ar fi servit la nimic — când, ajungând pe Pretty-Lane, aleea subterană care ajunge în Bedford-Street, mi-a venit ideea să cobor încă o dală în galeriile prin care trecusem chiar în aceeaşi dimineaţă, fără să descoperim nimic anormal. Şi de câteva minute mergeam fără zgomot în bezna subteranului, când mi s-a părut că aud un geamăt înăbuşit, un glas de femeie atât de slab, încât a trebuit să ne ţinem respiraţia ca să ascultăm şi să ne convingem că nu ne înşelasem. Îţi poţi imagina că aveam de ce fi emoţionaţi. "Este ea: e fiica mea!" a strigat rezidentul. "E Mary!" a strigat, la rândul său, tânărul Dick Crankle...

— Parcă şi ghicesc, jupâne Andrew, că nu era nici una nici alta, ci Marchiza, îl întrerupse Dady O'Crab.

— Nu te înşeli, căpitane. Ghidându-ne după gemete, am ajuns curând, într-adevăr, lângă nefericita prin apropierea căreia trecusem de dimineaţă fără a o vedea şi care, în acea clipă, fusese fără îndoială leşinata, zăcând în întunecime, într-un colţ a zidului, astfel încât nu avusese puterea de a ne chema... De data aceasta, după ce am făcut lumină, am putut s-o vedem, întinsă pe jos — şi, la început, n-am recunoscut-o, într-atât era de palidă şi de desfigurată. În jurul ei era o baltă de sânge şi, ceva mai încolo, pe pământul subteranului, urme însângerate ne arătau că reuşise să se târască pe o distanţă de cel puţin 100 de metri, până când, total lipsită de forţe, ajunsese să leşine acolo... Primele noastre sentimente au fost amestecate: de bucurie şi de milă. Ar fi greu să descrii simţămintele care-l agitau pe sir Franck. Avea lacrimi în ochi... Marchiza!... Cum de se afla acolo?... Ce venise să facă într-un asemenea loc, şi cine putuse s-o aducă în aşa stare?... Pe lângă neliniştea noastră în legătură cu celelalte două fete pe care le căutam şi pentru care ne temeam de o soartă asemănătoare acestea erau întrebările care se înfăţişau minţilor noastre, dar nişte întrebări fără răspuns, căci nici nu te puteai gândi s-o poţi interoga. Sărmana nu era în stare; să scoată nici o vorbă... În clipa în care ajunsesem lângă că, leşinase din nou...

— Coarne de soţi înşelaţi! nu se mai putu abţine căpitanul să ocărască.

— Era încă în rochia ei de bal, continuă Uckrill, dar în ce hal, sărmana! Şi trebuia să deducem că venise acolo direct, când plecase, în noaptea precedentă, de la *Lucifer-Hotel*, şi că în aceeaşi noapte, fusese lovită de un asasin... În timp ce o transportam — căci nu puteam să o lăsăm să moară acolo — aceste deducţii se întăreau în mintea mea şi, deodată, mi s-a părut că am descoperit cheia misterului... Aici era din nou amestecat Sauton!

— Canalia! O fată atât de frumoasă! Iertaţi-mă, jupâne Uckrill, că vă întrerup, dar accept să plătesc o amendă reverendului Barlow pentru a avea plăcerea să-i urez

acestui Sauton toate flăcările iadului şi lovitura de trident care-l va azvârli în cazanul cel mare!

— Dovada că făptaşul era, într-adevăr, Sauton, continuă Uckrill, am căpătat-o când, după ce am adus aici — cu trăsura lui Jim, care tocmai trecea pe Bedford-Street — trupul în nesimţire al bietei Marchize, am văzut rana ei: o lovitură de pumnal sub sânul stâng, la două degete de inimă, făcuse în pieptul alb al nenorocitei o plagă oribilă. La vederea rănii, rezidentul nu a ezitat şi numele lui Sauton i-a venit pe buze: "Arma care a lovit această femeie este un pumnal mahrat otrăvit. Nimic nu o poate salva pe această sărmană fată, efectul veninului este mult prea avansat. Credeţi că este leşinată, însă ea doarme... Dar cu câteva ore înainte de a muri, se va trezi din cauza unei crize de dureri... în acea clipă, vom putea, eventual, să-i punem întrebări... Nu trebuie s-o părăsim nici o secundă... Dacă Sauton este cel care a lovit-o, este important să ştim şi pentru ce." Iată situaţia în care ne aflăm, încheie Uckrill. Deoarece somnul Georginei va dura multe ore, i-am lăsat lângă ea pe sir Franck şi pe tânărul Dick şi m-am ocupat, bătrâne Dady, de afacerea *Koh-i-noor*-ului, al cărei deznodământ ştiam că va trebui să aibă loc astă-seară... Dacă nu puteam cere nimic Lordului *Chief-Justice* în vederea protejării rezidentului, m-am gândit că nu acelaşi lucru se aplică diamantului reginei, tată, aşadar, un document legal pe care l-am obţinut de la Lordul *Chief-Justice* şi care-i dă pentru astă-seară, celui care-l poartă, puteri depline faţă de orice om al legii, ofiţer sau subordonat de poliţie, de care s-ar face simţită nevoia. Acest document ţi-l înmânez, iar această putere ţi-o deleg. Eu rămân acum lângă Marchiză de pe ale cărei buze voi avea, poate, posibilitatea să culeg o informatic importantă... Cât despre dumneata, iată-te stăpân, pentru o noapte, asupra capitalei Angliei. Foloseşte-ţi bine puterea!

— Servi-mi-ar de grog sudoarea celor pedepsiţi în infern! — răspunse Dady O'Crab uluit — dacă, având autoritatea pe care mi-o daţi, nu reuşesc să pun mâna pe toată banda asta de ticăloşi care v-au făcut atâtea griji, domnule, în legătură cu cei pe care-i iubiţi! Iar pentru ce aveţi de făcut, la rândul dumneavoastră, vă urez succes!

Cu inima plină de mândrie, căpitanul îşi luă rămas bun de la şeful său, spre a se duce cât mai repede la Day-Lily, cu care-şi dăduse întâlnire, căci se apropia noaptea, şi nu era timp de pierdut.

Cu adevărat, documentul pe care i-l înmânase Uckrill şi care-i conferea o autoritate atât de mare nu avea să-i fie inutil.

Aşa cum se înţelesese cu miss Sun-Ray, prevăzând cazul în care, pentru a fura *Koh-i-noor*-ul, s-ar pune în aplicare planul său, căpitanul luase legătura, de câteva săptămâni, cu câţiva dintre prietenii lui. Aceştia urmau să creeze o puternică diversiune, în mai multe puncte ale Hyde-Park-ului, în vreme ce el însuşi, împreună cu Day-Lily, Robert şi Jonathan ar încerca să ajungă la vitrina blindată.

Intenţionase să adoarmă în felul acesta, neîncrederea celor al căror fals complice era, şi să-i aducă în situaţia în care să fie prinşi în flagrant delict de atentat la diamantul reginei ceea ce ar fi permis arestarea ticăloşilor.

Cu toate acestea, până acum mintea căpitanului fusese obsedată de o îndoială: prietenii cu care se înţelesese şi a căror colaborare şi-o asigurase promiţându-le o recompensă mulţumitoare, erau, de fapt, tovarăşi de pe vremea vieţii sale aventuroase, dintre acei "Gentilomi ai Nopţii", piraţi ai Tamisei, al căror şef temut şi respectat fusese cândva şi care, într-adevăr, îl ascultau fără a se lăsa rugaţi, când era vorba de dat vreo lovitură, dar despre care ar fi fost imprudent să afirme că sunt de o cinste scrupuloasă.

Să dai drumul, noaptea, printre bogăţiile din Marea Expoziţie, unor astfel de oameni, era o treabă cam riscantă. Dady O'Crab ştia bine acest lucru, căci nu toţi erau convertiţi, aşa ca el, nici nu se înscriseseră, pentru a-şi face iertat trecutul, la reverendul Barlow de la *White-Friars*, ca membri ai Societăţii împotriva Înjurăturilor.

Documentul pe care i-l înmânase Uckrill îl liniştea pe deplin.

Pentru a-i înşela şi mai bine pe Day-Lily şi pe acoliţii săi, avea să se folosească şi în continuare de acei oameni cumsecade, dintre care mulţi le erau cunoscuţi, dar, spre mai mare siguranţă. Îi va încadra cu câţiva funcţionari ai serviciului afacerilor curente care, deghizaţi şi amestecându-se printre ei, vor asigura, printr-o vecinătate cinstită, corecta punere în aplicare a planului său.

Şi aşa se face că, după ce în acea seară porţile Hyde-Park-ului au fost închise, ca de obicei, paznicul şef care-şi făcea rondul înaintea căderii nopţii, scotocind cu privirea tufişurile şi dând ocol clădirilor, rămase uluit văzând silueta întunecată a unui personaj care, nepărând c-ar vrea să se ascundă, se plimba în faţa lui, cu mâinile în buzunare.

— Hei! Amice! strigă, văd că te-ai lăsat închis în parc!

Bărbatul se întoarse şi veni spre el.

— Bună seara, domnule Braud!

— Ei, poftim! zise paznicul-şef, recunoscând glasul şi mirându-se foarte. Eşti chiar dumneata, domnule Pip? Cum se face că te afli aici?

— Precum spui, m-am lăsat închis...

— Dinadins?

— Dinadins!

Deşi îl cunoştea pe Pip, domnul Braud se simţi puţin încurcat.

— Linişteşte-te, îi spuse Pip, zâmbind la vederea îndoielii pe care o citea, ca într-o carte deschisă, pe chipul paznicului-şef. Nu mă aflu aici nici pentru a-ţi lua locul, nici pentru a-ţi atrage necazuri, domnule Braud. Am venit, dimpotrivă, pentru a-ţi oferi prilejul de a-i face Maiestăţii Sale Reginei un mare serviciu!... De altminteri, iată un document care, dacă este nevoie, îţi va dovedi că este vorba de treburi serioase.

Vorbind astfel, îi arăta gardianului ordinul înmânat de Uckrill lui Dady O'Crab şi care purta semnătura Lordului *Chief Justice*.

După ce-l citise la lumina lanternei sale, domnul Brand salută plin de respect.

— Ce aveţi să-mi cereţi, domnule Pip? întrebă.

— Cheia porţii de la grilajul mare al parcului.

Domnul Braud tresări... Dar ordinul Lordului *Chief Justice* era formal.

— În plus, adăugă gentlemanul Pip, legănându-se pe picioarele sale scurte, când voi deschide acea poartă pentru a lăsa să intre patru persoane, printre care se va afla şi numărul 2, căpitanul Dady O'Crab, simpaticul blasfemator pocăit şi incorijibil, te vei repezi la acele persoane ca pentru a le bara trecerea. Căpitanul te va apuca de gât, te va trânti la pământ, te va lega fedeleş, şi-ţi va lua cheile de la celelalte porţi, toate acestea fără a uita să înjure... Te vei preface că opui rezistenţă, dar vei avea grijă să fii cât mai slab.

Domnul Braud îl privi pe Pip cu o profundă mirare.

— Fără alte explicaţii, dar pentru a te linişti şi mai mult, află că este vorba de o afacere condusă de numărul 3...

— Domnul Andrew?

— El însuşi.

— Ei bine! Atunci e-n ordine. Dacă este amestecat şi domnul Uckrill, nu mai obiectez, fu de acord domnul Braud. Voi asculta orbeşte.

— Foarte bine! spuse Pip. Treaba este programată pentru miezul nopţii. Până atunci dau o raită.

Pătrunse printre tufişuri şi se îndreptă către un anumit punct al grilajului, unde Dady O'Crab îl aştepta, pe afară.

— S-a făcut, bătrâne Dady, îl anunţă. Iată-ţi zdreanţa de hârtie.

Şi, printre bare, îi înapoie împuternicirea Lordului *Chief Justice*, pe care căpitanul i-o încredinţase cu câteva clipe înainte, pentru a o folosi aşa cum am văzut.

Capitolul XII - Vitrina blindată

Era în jur de orele unsprezece.

Cam la acea oră, Dady O'Crab se întâlnea cu Day-Lily, Robert şi Jonathan, în colţul străzii Oxford.

Miss Sun-Ray părea să fie sub efectul unei puternice enervări şi nu avea stăpânirea de sine obişnuită.

Dady O'Crab îşi dădu seama de asta după felul brusc în care înainta spre el şi după nervozitatea cu care-i strânse braţul — gest care-i smulse un blestem înspăimântător.

— Ai aflat vestea, căpitane?

— Ce veste, dulce scelerată?

— Sir Japhet s-a sinucis chiar în trenul regal cu care se întorcea de la Newmarket! Şi s-a ales praful de planul meu de substituire a diamantului.

— Pe măruntaiele tuturor regilor! ocărî căpitanul. Iată, într-adevăr, o ştire neplăcută!

Day-Lily continuă:

— Trebuie să recunosc că ideea mea era mai puţin bună decât a dumitale, căci se baza pe viaţa unui om pe care l-am împins la disperare! Aşa încât, acum, totul depinde de dumneata. Socotisem că voi reuşi prin viclenie, dar m-am convins că va trebui să folosim forţa... La urma urmei, ruina lui sir Japhet tot ne-a fost bună la ceva, pentru că astă-seară, de gardă la Lucifer nu vor fi decât două persoane, în loc de trei. Aşa că totuşi în seara aceasta vom acţiona. Oamenii dumitale sunt gata?

— Nu aşteaptă decât semnalul, draga mea. Tânărul gentleman Pip — un şnapan simpatic şi un foarte drag prieten al meu — se află la ora asta în interiorul parcului, gata să ne deschidă intrarea de la Grosvenor-Gate, a cărei cheie a reuşit să şi-o procure... Odată înăuntru, cunosc un mijloc prin care să-i fac să intre şi pe ceilalţi şi — grădini de trandafiri ale iadului! — te rog să mă crezi că sunt nişte oameni hotărâţi.

— Câţi sunt?

— Patruzeci, nu mai mulţi, împărţiţi în cinci grupuri, fiecare la câte una din porţile pe care li le vom deschide şi care, pentru a-şi face curaj, precum şi spre a nu trezi bănuielile oamenilor de la Scotland-Yard, beau acum, cuminţi şi fără a părea că se cunosc între ei. În bodegile de pe South-Andley-Street. Nu va trebui decât să mă fac văzut în compania dumitale, pentru a-i înştiinţa că a sosit momentul.

— Ei bine! zise Day-Lily, nu trebuie să mai stăm pe gânduri. Hai să mergem imediat. Robert şi Jonathan vor rămâne aici, de pază, şi vor veni să ni se alăture, peste o jumătate de oră, la intrarea de la Grosvenor-Gate.

— Piele de anghilă! Sun-Ray! Să-i dăm drumul, ce dracu! Este o adevărată plăcere să vezi o ticăloasă atât de hotărâtă ca dumneata şi cred, pe coarnele domnului Putifar, că peste o oră vom avea diamantul... Ah! Mă gândeam eu că planul meu este cel mai bun, dar nu spuneam nimic, ca să nu te jignesc. Dar văd că am făcut bine că mi-am luat

dinainte toate măsurile… Te bizuiai pe complicitatea lui sir Japhet. Şi sir Japhet a murit… Eu, dimpotrivă, pentru a intra în pivniţe, contam pe isteţii nea şi pe dimensiunile mici ale domnului Pip. Spre ruşinea mea, avortonul acesta a putut să facă ceea ce eu n-aş fi reuşit.

— Ce anume? întrebă Day-Lily, în timp ce mergea alături de căpitan.

— Un lucru fără de care, sir Japhet fiind mort, dumneata şi cu mine n-am fi avut nici o şansă de a ajunge vreodată până la vitrina blindată. A pătruns la arhitectul *Palatului de Cristal* şi i-a furat planul pivniţelor. Burtă de alderman! — şi cea a lui Adrian Zephyr este remarcabilă, nu-i aşa?… Cu ajutorul acestui plan al pivniţelor, ne va fi uşor să găsim intrarea lor. Aceasta se deschide în exteriorul zidurilor, în spatele tufişurilor de la Concert-Hall.

Day-Lily avea deja această informaţie, pe care o obţinuse de la Mario, omul cu faţa plină de cicatrice… care, la rândul său, o căpătase — probabil — de la una dintre ducesele sale…

Dar Day-Lily nu vorbea nimănui despre Mario şi nu socoti necesar să-i dezvăluie lui Day O'Crab faptul că ştia tot atât de multe ca şi el; se mulţumi să-l urmeze de acum înainte în tăcere, în tavernele în care se aflau prietenii căpitanului şi oamenii poliţiei, deghizaţi, pe care li-i alăturase.

Suna miezul nopţii când Dady O'Crab şi Day-Lily, reîntorşi la Grosvenor-Gate, îi găsiră acolo pe Robert şi pe Jonathan…

Începând din acea clipă, evenimentele aveau să se desfăşoare repede, mai repede decât ar fi dorit miss Sun-Ray, dacă ar fi putut bănui încotro se îndrepta şi că se apropia de înfrângere, în momentul în care se credea atât de aproape de succes.

Aşa cum anunţase Dady O'Crab, gentlemanul Pip deschise grilajul din Grosvenor-Gate, şi domnul Braud, paznicul-şef, se lăsă să fie legat fedeleş de către căpitan, fără prea multă rezistenţă, potrivit înţelegerii.

I se luară cheile celorlalte porţi care, după ce fură deschise la rândul lor, permiseră intrarea câte unui grup de bărbaţi cu mutre suspecte, de natură să inspire o deplină încredere lui Day-Lily, lui Robert şi lui Jonathan.

Conform ordinelor pe care Day-Lily li le repetă pe şoptite, aceşti oameni trebuiau să se împrăştie în toate zonele Expoziţiei, iar la un semnal dat, să incendieze şi să jefuiască, abătând astfel atenţia paznicilor însărcinaţi cu supravegherea zonelor din preajma pivniţelor.

Apoi, mica trupă alcătuită din Pip, Dady, Day-Lily, Robert şi Jonathan se îndreptă către boschetul pe care căpitanul îl indicase adineauri ca fiind cel ce ascundea intrarea în subterane.

După ce uşa ce masca acest boschet a fost forţată, potrivit tuturor regulilor artei, de către doi tovarăşi ai lui Robert şi Jonathan, experţi în astfel de operaţii, intrară cu toţii fără zgomot sub bolta întunecoasă şi înaintară pe dibuite, fiecare ţinând mâna pe spinarea celui din faţa sa.

Deodată, stătură locului...

Day-Lily, care mergea în faţă, se oprise brusc, uimit de spectacolul ciudat ce se oferea privirilor sale: o sală mare circulară şi cu o boltă înaltă, ca interiorul unei biserici, dar în care tabernacolul era înlocuit prin vitrină blindată, flancată de cele două coloane ale ascensorului care, zilnic, o făcea să urce din nou la lumină.

O lampă, ascunsă în partea de sus a vitrinei, îşi trimitea, cu ajutorul unui reflector, întreaga lumină asupra *Ochiului-lui-Shiva*, ale cărui faţade străluceau în mijlocul tenebrelor.

În jurul vitrinei erau dispuse trei paturi de campanie, alcătuind cele trei vârfuri ale unui triunghi echilateral.

Pe unul din paturi dormea unul din paznici, ţinând în mână spada scoasă din teacă: pe al doilea, un altul lungit, părea adâncit într-o lectură, iar pe al treilea — cel care probabil ar fi trebuit să fie ocupat de sir Japhet — nu se afla nimeni.

La urma urmei, gura lumii şi imaginaţia gazetarilor amplificaseră foarte mult importanţa porţilor de fier care, în realitate, nici nu existau.

Săbiile paznicilor era singurul fier care s-ar fi putut interpune între improbabilii atacatori şi diamantul reginei.

În acea noapte nu existau decât două "porţi" de fier, adică două spade.

Ceea ce urmă, fu fulgerător.

Robert şi Jonathan, cu pumnalul ridicat, se avântară către cei doi paznici, crezându-se urmaţi de gentlemanul Pip şi de căpitanul Dady O'Crab, în vreme ce Day-Lily, care nu voise să lase acea grijă în seama nimănui, se grăbea să pună stăpânire pe zeul Sikhs-ilor... *Koh-i-noor*-ul! Muntele de lumină!...

Dar, chiar în acea clipă, căpitanul Dady O'Crab slobozi o înjurătură formidabilă, şi Robert, ca şi Jonathan, se pomeniră apucaţi de guler şi dezarmaţi de mâinile experte ale falşilor băieţi buni ai căpitanului: prinşi în flagrant delict!

Deoarece unul dintre paznici acoperise lampa — aşa cum avea ordin să facă în caz de atac — diamantul se stinsese.

— Scormoni-i-ar coarnele Satanei şalele reverendului Barlow! exclamă deodată glasul dezamăgit al bravului căpitan. Piele de anghilă! Piele de anghilă! Ticăloasa mi-a alunecat printre degete!

— Şi mie! i se alătură vocea lui Pip.

Într-adevăr, dintr-un salt, amândoi se repeziseră spre miss Sun-Ray, dar se izbiseră unul de altul, nereuşind să prindă altceva decât vidul...

Cât despre domnul Braud, paznicul-şef, acesta aduse lumină, dar din întuneric nu se iviră decât nişte mutre dezumflate.

Day-Lily dispăruse cu uşurinţa şi fluiditatea unui duh.

Şi dacă nestemata suveranei, nepăsătoare faţă de primejdia prin care trecuse, se odihnea în continuare pe pernă să de satin alb, multiplicându-şi văpăile irizate prin lentilele de cristal ale vitrinei luminate din nou, dacă Marea Expoziţie Universală nu mai era ameninţată de nici un pericol, cel puţin pentru moment, nu acelaşi lucru se putea spune despre vieţile omeneşti pe care banditţii le ţineau în puterea lor, deoarece Day-Lily, sufletul dăunătoarei asociaţii, era în libertate.

— Blestemat să fie! spuse căpitanul când, o oră mai târziu, se afla în prezenţa lui Uckrill, povestindu-i aventura. Blestemat să fie! Asta, jupâne Andrew, este o lovitură a iadului, sau dacă nu-i aşa, sunt de acord să dorm câte zile oi mai avea, între Satan şi nevastă-sa!... Poftim ce am realizat! Eu, care contam pe aruncarea asta de năvod, pentru a-mi încununa cariera şi a mă retrage dintr-o meserie ce mă împinge să înjur fără pauză şi în care compromit pâinea uscată a bătrâneţilor mele! De vreme ce toate blestemele mele de astăzi nu mi-au ajutat să pun mâna pe scelerata aia de Sun-Ray — pe ştreangul tuturor spânzuraţilor de la Newgate! — va trebui să i le plătesc lui Barlow, şi suma va atinge o cifră atât de fabuloasă, încât voi muri pe paie înainte de-a putea s-o achit... sau, dacă nu-i aşa, Satana să mă... Adică: Piele de anghilă! Piele de anghilă!

Dar, spre marea lui mirare, Uckrill nu-i făcu reproşuri. Dimpotrivă, chipul bunului A.-E.-I.-O. Uckrill se lumină de un zâmbet.

— Consolează-te, căpitane, îi spuse. Răul nu este decât pe jumătate făcut, căci ai reuşit să-i prinzi pe Robert şi pe Jonathan, să stabileşti vinovăţia lui Sun-Ray, să împiedici furtul diamantului... În afară de asta, dându-le o ocupaţie acestor ticăloşi, mi-ai permis, mie, să acţionez la rândul meu: să acţionez în linişte! Şi sunt în măsură să-ţi dau o veste bună.

— Aha! Ia povestiţi-ne, jupâne Andrew...

— Îţi aminteşti ce-ţi spuneam în legătură cu Marchiza... că este o fată cumsecade, incapabilă — după părerea mea — de o faptă rea?

— Da! Da! Piele de anghilă! Cu chipul acela de înger, nu putea avea un suflet de demon... ca sora ei Sun-Ray, de exemplu, care este şi ca o fiinţă frumoasă, dar a cărei răutate i se poate citi uşor în ochi. Dar cum se simte, acea sărmană Georgina?

Faţa lui Uckrill se întunecă.

— Sir Franck, tânărul Dick, miss Mary şi Miriam se roagă, în clipa de faţă, lângă patul ei de moarte.

Cu pioşenie, căpitanul îşi scoase pălăria şi şopti, emoţionat, câteva cuvinte:

— Păcat... fată frumoasă... piele de anghilă!

Apoi, acoperindu-şi din nou cu pălăria fruntea pleşuvă, adăugă:

— Ia te uită! Ia te uită! Va să zică le-aţi regăsit pe cele două micuţe? Pariez zece blesteme contra douăzeci de shillingi că ea, sărmana Marchiză, este cea care v-a ajutat să obţineţi acest rezultat fericit, aşa-i, jupâne Andrew?

— Şi ţi-ai câştiga pariul, Dady, răspunse Uckrill.

Apoi, pe scurt, îi aduse la cunoştinţă căpitanului ce se întâmplase în timpul absenţei sale.

Aşa cum prevăzuse sir Franck, Georgina — după ce rămăsese încă aproape două ore într-un fel de letargie — se trezise din acel prim somn de moarte, provocat de arma otrăvită care o lovise.

Mai întâi fusese chinuită de o criză cumplită, frumoasa ei tinereţe zbătându-se cu disperare la apropierea nopţii definitive, şi Uckrill, care, cu toată tristeţea acelui spectacol, nu-şi abandonase ideea de a o face să vorbească, pierduse speranţa să poată obţine de la ea relatarea împrejurărilor în care fusese rănită de Sauton.

Căci Sauton fusese autorul acestei crime. Nu exista nici o îndoială, nu numai datorită naturii rănii, ci şi pentru că printre ţipetele pe care i le smulgea durerea, numele hindusului revenea fără încetare pe buzele ei, şi fiindcă în delirul său, cu ochii măriţi de spaimă, sărmana vedea — credea că-l vede — pe banian sărind asupra ei, cu pumnalul ridicat!...

Cu toate acestea, puţin câte puţin, nefericita Georgina sfârşise prin a se calma şi, recunoscându-l pe sir Franck care o ţinea de mână şi se apleca îngrijorat asupra ei, îi zâmbise printre lacrimi.

Apoi, printr-un efort eroic, sau mai curând printr-un miracol datorat iubirii ei pentru rezident, reuşise să vorbească, abia şoptit, şi să implore să fie dusă fără nici o clipă de întârziere în acelaşi loc în care, de dimineaţă, fusese găsită scăldată în propriu-i sânge, şi-i jurase lui sir Franck că-l va conduce la intrarea bârlogului în care Sauton, ajutat de Robert şi de Jonathan, le dusese pe Mary şi pe Miriam.

Îi văzuse pe Sauton şi pe complici săi traversând grădina şi ducându-şi prada. În timp ce-l aştepta pe Franck la balul de la *Lucifer-Hotel*, pe terasă pe care-i dăduse întâlnire...

Fără a înţelege ce se putuse întâmpla, ghicise că era vorba de o răpire şi se repezise pe urmele lor, foarte hotărâtă să afle unde se duceau, pentru a se întoarce să-l înştiinţeze pe rezident.

Şi într-adevăr, pornind cu curaj în urmărirea lor, prin subteranele din *Whimsical-City*, descoperise secretul ascunzătorii lui Sauton. Dar tocmai atunci, banianul, observând că ea îl urmărise, se întorsese din mers şi o lovise.

Dispoziţia locurilor, amplasamentul exact al intrării în bârlogul lui Sauton îi rămăseseră întipărite în minte, şi-acum — va fi fericită să moară, deoarece moartea ei putea aduce fericirea lui sir Franck, ajutându-l să le găsească pe fiinţele dragi pe care le plângea.

— Căci acum nu mai sunt nevoită să tac, spunea sărmana fată, şi pot să-ţi dezvălui străfundurile inimii mele, o! Iubit prieten! Ţie, a cărui prietenie a fost ca un balsam pentru toate durerile; ţie, pe care te iubeam şi pe care voiau să mă silească să te trădez. Nu te întrista! Nu pierd mare lucru murind. Viaţa mea nu era decât tristeţe şi spaimă. Să fiu a ta, să fiu iubită de tine, iubită cu o dragoste ca cea pe care ţi-o port!... Aveam presentimentul că aşa ceva nu era posibil. Dar puteam să-ţi închin devotamentul meu, şi Dumnezeu a îngăduit ca această dorinţă să-mie fie îndeplinită. Acum nu mai doresc nimic altceva...

Sir Franck o ascultase cu o înduioşare neînchipuit de mare pe acea fiinţă adorabilă, pe care ar fi iubit-o, dacă inima lui, atât de greu încercată, ar mai fi fost în stare de o altă iubire decât cea pentru amintirea Nowlei, şi care îi sacrifica viaţa ei cu atâta simplitate şi cu o asemenea generozitate.

Văzând-o în starea aceea jalnică, sir Franck ezita să-i îndeplinească rugămintea, impunându-i încă o oboseală cumplită, oricât de imens i-ar fi fost interesul pentru călătoria pe care îl îndemna s-o facă.

Dar Georgina insistase:

— Nu te gândi la mine, te implor, bunul, nobilul meu Franck. Eu sunt condamnată, nimic nu mă mai poate salva. Ezitând, le pierzi, poate, pe Mary şi pe Miriam, căci cel care m-a lovit şi care le ţine în puterea sa este un fanatic: cu siguranţă nu le va ierta... Cine ştie dacă, măcar, mai este încă timp!... Grăbeşte-te! Grăbeşte-te! Puterile mă părăsesc, şi peste o clipă s-ar putea să fie prea târziu.

Înnebunit, rezidentul nu ştia ce să facă. Dar Uckrill nu voia să asculte mai multe. La ordinele sale, trăsura lui Jim rămăsese în faţa vilei lui sir Franck.

Ajutat de Dick, o transportase pe biata Georgina şi o culcase pe pernele trăsurii. Apoi, recurgând la ajutorul a doi poliţişti de la "afacerile curente", care, la poruncă lui, se înarmaseră cu torţe, tristul cortegiu mersese prin subteranele "Cetăţii Stranii", până la locul în care, în aceeaşi dimineaţă, o găsiseră pe Georgina, leşinată.

Acolo trebuiseră să se ghideze după urmele însângerate pe care sărmana fată, târându-se, le lăsase pe jos.

Apoi, cu ochii strălucind de febră şi cu o voce care, datorită sublimului faptei pe care o săvârşea, căpătase putere, Georgina, purtată cu grijă în braţe de către Uckrill, Dick şi sir Franck, în urma celor doi oameni echipaţi cu torţe, dăduse indicaţiile necesare pentru descoperirea intrării bârlogului lui Sauton: o uşă ascunsă în zid, de care părea să nu se deosebească mulţumită unui camuflaj atât de dibaci, încât, până în acea zi, le scăpase celor trei numere din "familia" lui Uckrill.

De multe ori îl urmăriseră până acolo pe bani an, şi întotdeauna, profitând de întunericul din subteran, ci dispăruse prin acea uşă.

Dacă, în noaptea precedentă, Georgina putuse afla acest secret, explicaţia era că Sauton, însoţit de Robert şi Jonathan şi îngreunat de trupurile celor două prizoniere pe care le cărau, nu putuse acţiona cu rapiditatea obişnuită.

Urmarea istorisirii lui Uckrill fu scurtă: uşa aceea, găsită cu ajutorul indicaţiilor sărmanei Marchize, fusese forţată fără zgomot, şi Uckrill, Dick, sir Franck şi cei doi poliţişti se pomeniseră în pivniţa casei în care doctorul Tom, silind-o pe Nowla, sora sa, să-i slujească drept preoteasă, putea să se dedea, în deplină siguranţă şi la adăpost de orice bănuială, infamelor sale sacrificii umane.

Ajungând, fără zgomot, în atelierul aranjat în chip de *Kovilu*, în vederea săvârşirii practicilor fanatice, un spectacol ciudat şi cumplit li se înfăţişase vederii:

Oribilul conclav de zei, luminat sinistru de trei focuri sacre, profilând pe albeaţa pereţilor siluetele lor înspăimântătoare şi dominat de înalta şi hidoasa statuie de bronz a lui Shiva, al cărui ochi unic, deşi lipsit de pupilă, absorbea flăcările unui altar misterios, părea să ardă sinistru, răspândind asupra tuturor acelor siluete dâre de luciri însângerate.

Pe pieptul zeului de bronz, încă lipiţi şi deformaţi în mod îngrozitor, se vedeau cei doi sini de fecioară de la ultimul sacrificiu.

În mijlocul acelui sanctuar infernal, Sauton, într-un acces de furie frenetică, cu spume la gură, cu ochii ieşindu-i din orbite, încă şi mai hidos decât monstruoasele lui divinităţi, şi purtând costumul său de preot shivait, executa în faţa lor un dans cu convulsiuni, proferând cuvinte de neînţeles.

Într-un colţ, palide, despletite, înnebunite de groază, strângându-se una lângă cealaltă, ca nişte porumbiţe speriate la vederea unui uliu, se aflau cele două fete, miss Mary şi Miriam... şi, în genunchi, târându-se la picioarele fratelui său, gemând, implorând, disperată, Nowla cerea îndurare pentru fiica ei.

El, bestia brutală, tigrul, răspundea scrâşnind din dinţi, cu gura plină de spume:

— Nu! Nu! Nici o milă! Taci, femeie! Preoteasă pângărită! Fata asta este rodul crimei tale, fructul păcatului tău. Este însăşi crimă ta!... Prea îndelung am cruţat-o, sperând că o voi putea folosi chiar pe ea pentru îndeplinirea răzbunării rasei mele şi că,

în felul acesta, pângărirea va fi de două ori răscumpărată!... Dar vipera, fiica străinului căruia îi datorăm decăderea noastră, a profitat de clemenţa mea, încercând să trădeze din nou, aşa cum tu însăţi ne-ai trădat... Taci, îţi spun!... Fata trebuie să moară, şi sângele unei fecioare trebuie să-i fie plăcut lui Shiva. Mai ales sângele ei îl va face să ne fie favorabil...

Datorită ţipetelor înnebunite ale Nowlei şi urletelor nebunului reuşiseră sir Franck, Uckrill şi cei doi tovarăşi ai lor să ajungă până la sanctuar, fără ca hindusul să-şi dea seama de apropierea lor.

Era şi timpul! Iar Georgiana avusese dreptate să-i spună rezidentului să se grăbească. Dementul dezlănţuit se repezea, cu un pumnal în mână, spre cele două feţe ce stăteau strâns îmbrăţişate, în timp ce Nowla scotea un ţipăt ascuţit, de groază nebună. Fără îndoială, avea să le sacrifice pe amândouă deodată.

Era şi timpul.

Mai înainte ca arma ridicată să coboare, se auzi o împuşcătură, şi Sauton, lovit în frunte de un glonte, se prăbuşi...

Sir Franck, ţinând în mână pistolul său încă fumegând, îl ţintuia deja la podea, punându-i piciorul pe gât, în vreme ce cele trei femei, eliberate în chip atât de neaşteptat, alergau, la rândul lor, către rezident, înconjurându-l cu braţele şi plângând de fericire.

— Unchiule!

— Tată!

— Franck! Iubitul meu Franck! Zeul meu! Salvatorul meu! Viaţa mea!

Ce dulce realitate! Ce trezire dintr-un coşmar îngrozitor pentru cele trei sărmane fiinţe!... Pentru Nowla, care, după atâţia ani de martiriu de neînchipuit, îl regăsea, în sfârşit, pe tatăl copilei sale, şi chiar şi pe aceasta!... Pentru sir Franck, care regăsea şi strângea la piept, aievea de astă dată, pe cele două fiinţe pe care le plânsese atâta vreme!... Pentru Dick, care o regăsea şi el pe Mary, după atâtea spaime!... Pentru Mary, care-l regăsea pe Dick!... Şi pentru bunul A.-E.-I.-O. Uckrill, căruia i se datorau, la urma urmei, toate aceste bucurii şi care suferise şi el atât de mult din cauza nesiguranţei cu privire la soarta celei pe care jurase s-o apere.

Cu toate acestea, o umbră de doliu avea să se lase peste această bucurie: sărmana, micuţa Marchiză murise aproape imediat, dar nu mai înainte de a şti că devotamentul ei dăduse roade.

Iar acum, sir Franck, cu ochii plini de lacrimi, Nowla, care nu mai putea fi geloasă, Mary, Miriam, toţi cei care îi erau atât de devotaţi, se aflau acolo, în vila rezidentului, unde fusese adusă, pentru a-i împodobi cu flori patul de moarte.

Capitolul XIII - Casa de bani - ghilotină

Astfel a fost ratată încercarea de furt al diamantului reginei, atentat îndrăzneţ care, atunci când a fost cunoscut, a provocat în Londra o emoţie extraordinară şi i-a făcut să se indigneze pe bunii englezi, care găsiră, totuşi, în acest eveniment, un prilej de a se mândri că au o poliţie aşa de bine organizată.

În felul acesta, capitala Regatelor Unite a fost scăpată, în aceeaşi noapte, de obsesia acelui cumplit doctor Tom — personaj asemănător unui căpcăun şi care nu putea fi prins, ale cărui fapte sângeroase sunt folosite şi astăzi în povestiri populare fantastice şi al cărui nume nu este niciodată rostit decât tremurând.

Gloria acestui dublu succes le revenea de drept lui Pip — numărul 1, căpitanul Dady O'Crab — numărul 2, de la Societatea împotriva înjurăturilor, şi, mai ales, bunului Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill — numărul 3.

Sir Franck nu uitase serviciile ce-i fuseseră făcute.

Ca urmare a recunoştinţei sale, Pip deveni aproape cu adevărat un gentleman; căpitanul Dady O Crab, care nu-şi putea încălca angajamentele faţă de reverendul Barlow, se văzu înzestrat cu o rentă specială, destinată achitării fără târguiala a tuturor încălcărilor regulei severe a societăţii White-Friars, astfel că, de atunci înainte, putu să înjure liniştit şi după pofta inimii până la sfârşitul zilelor sale, deoarece îşi răscumpărare toate înjurăturile.

Cât despre Uckrill, părăsi, în sfârşit, acea meserie de poliţist pentru care fusese dotat de natură cu aptitudini atât de minunate, dar pe care nu se resemnase s-o aleagă decât din pur devotament pentru fiica fostului său stăpân...

Mulţumită câştigului pe care-l avuseseră cu Aubergine, domnul şi doamna Dupoteau nu mai aveau nevoie să fie răsplătiţi pentru ospitalitatea pe care o oferiseră lui Miriam, dar mândria expozantului jiletcilor de flanelă-patrafir nu fu mai puţin măgulită când află că juriul de la Marea Expoziţie Universală îi decernase o medalie pentru ingeniozitatea invenţiei sale.

În dimineaţa ce a urmat nopţii în care eşuase tentativa de furt a diamantului reginei, din Tamisa a fost pescuit cadavrul unui bătrân. A fost imposibil să i se stabilească identitatea, dar Marasquin l-a recunoscut, după părul său alb, ca o coamă de

leu, şi după faţa arsă îngrozitor de o substanţă corosivă, ca fiind bărbatul care, în timpul petrecerii nocturne de la *Lucifer-Hotel*, discutase în chip atât de misterios cu mai multe doamne nobile şi cu Day-Lily...

Să fi fost acela, aşa cum pretindea căpitanul Dady O'Crab, faimosul Rio-Santo care, după nereuşita unei vaste conspiraţii, se desfigurase el însumi, pentru a face apoi o nouă încercare gigantică de răsculare a Irlandei împotriva asupritorului englez?

Acest mister n-a putut fi limpezit.

Toţi cei ce avuseseră un amestec în atentatul împotriva *Koh-i-noor*-ului trebuiau, de altfel, să răspundă şi pentru celelalte crime de care erau vinovaţi.

Day-Lily, după ce reuşise să-i scape lui Dady O'Crab în subteranele din Hyde-Park nu a căzut totuşi în mâinile justiţiei.

Cu toate acestea, în furia ei de a nu fi reuşit, acea ticăloasă de Sun-Ray, însetată să se răzbune măcar pe unul dintre cei cărora le datora, în parte, eşecul său, îşi adusese aminte că a doua zi dimineaţa trebuia să se dueleze cu tânărul Dick Crankle, şi avusese îndrăzneala să se ducă la locul fixat pentru acea întâlnire.

Dick, care-şi dăduse cuvântul de onoare că va fi acolo, se prezentase şi el.

Locul ales se afla pe înălţimile colinei Primrose, chiar acolo unde, cu zece ani în urmă, ea îl ucisese pe maiorul Rowland, tatăl lui Mary, făcând astfel ca aceasta să intre sub tutela alderman-ului Adrian.

Sun-Ray se credea sigură pe sine şi, deoarece duelul se desfăşura fără martori, nu se îndoia că-i pregătise lui Dick o soartă asemănătoare cu cea a maiorului...

Dar Uckrill, care asistase la duelul de odinioară, completase în felul său lecţiile de scrimă pe care Dady O'Crab le dădea tânărului.

Spada lui Dick îl atinsese pe Day-Lily drept în inimă, chiar în locul în care, cândva, spada lui Day-Lily îl lovise pe tatăl logodnicei sale.

Chiar în ceasul în care Dick o răzbuna astfel pe miss Mary, sir Franck Zephyr se ducea la fratele său alderman-ul. Cunoscând acum ticăloşia lui Adrian, avea de gând ca mai întâi să-i ceară serios socoteala pentru purtarea sa, iar apoi să-şi retragă averea pe care i-o încredinţase spre depozitare.

Aşa cum i se întâmpla adesea, având o manie comună tuturor avarilor, Adrian se afla în contemplare în faţa milioanelor pe care se felicita că şi le însuşise. Stătea în genunchi în extaz în faţa grămezilor de aur şi de bancnote, cu nasul vârât în casa de bani — în acea casă de bani formidabilă, echipată cu un sistem de închidere cu angrenaje şi resorturi atât de complicate încât, atunci când o închideai, se auzea timp de un minut întreg clinchetul zăvoarelor şi al rotiţelor...

În acea dimineaţă, rezidentul intrase fără a se face anunţat, şi alderman-ul se îngrozise atât de tare văzându-l că intră cu o expresie aşa de aspră, încât, printr-o

mişcare instinctivă şi grăbită, apăsase pe faimosul buton cu ajutorul căruia uşa grea de fier cădea cu forţa şi cu rapiditatea unei ghilotine.

Şi aceea fusese ultima dată când veselul englez manipulase sistemul de închidere al casei de bani, căci dacă apăsase repede butonul, în emoţia să nu-şi retrăsese la fel de repede capul.

Căzând ca un ciocan hidraulic, uşa de fier îl răsturnase şi se închisese în ciuda obstacolului.

Fusese o execuţie oribilă. Capul alderman-ului, despărţit de trup, dispăruse în interiorul casei de bani, lăsând sub ochii lui sir Franck un trunchi mutilat în chip hidos...

Adrian nu trebuise să mai dea vreo altă socoteală în legătură cu tutela nepoţilor săi.

Moartea alderman-ului îl lipsea de înalta lui protecţie pe domnul de Blancanard şi, bineînţeles, Dick şi nu acesta a fost cel care s-a căsătorit cu miss Mary Zephyr.

Cât despre cavalerul originar din Mans, nu aşteptase, de fapt, acest eveniment pentru a se întoarce, grăbit, în Franţa.

Într-adevăr, mergând în cabinetul lui mistress Bridgeth, alăturat dormitorului comun al celor şapte misses Elphinshone şi în care fiecare dintre aceste şapte fiice ale Albionului îi dăduseră întâlnire, fusese întâmpinat nu de Alba, nici de Appolonia, nici de Africa, nici de Austria, şi de nici una dintre acele blonde caiere de in fân, ci de însăşi doamna *governess* care, surprinzând secretul domnişoarelor, le muştruluise zdravăn, apoi le anunţase că se va duce în locul lor la *rendez-vous*, pentru a-l soma pe cavaler să se pronunţe şi să o aleagă pe una dintre ele, ameninţându-l cu tribunalele engleze care nu glumesc când este vorba de pudoarea domnişoarelor.

Chiar a doua zi, cavalerul se reîntorsese în Mans, jurându-se că nu va mai ieşi din acel oraş, lucru ce le-ar fi încântat pe cântăreţele de la cafeneaua *"La Petite Pologne"!*

Şi acesta a fost motivul pentru care cele şapte domnişoare Elphinstone şi-au reluat fuga lor nebună prin lume, în căutarea a şapte nababi, sau a şapte prinţi, sau a şapte eliberatori ai vreunei ţări, oricare ar fi ea.

Sfârşit

* * *

* * *

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] – 04
Bandiţii Londrei

E-book realizat după: Paul Féval-fiul – Bandiţii Londrei
Editura: Elis, 1993
Traducere: Mariana Millio
Grafica: Adriana Ioniţă
ISBN: 973–96044–1–2

Ediţie originală: Paul Féval-fils – Les bandits de Londres
Le Livre Populaire
Librairie Arthéme Fayard
1951

* * *

O formatare unitară făcută de BlankCd. Pentru a fi evidenţiată de alte formatări, fiecare volum va purta pe lângă numele fişierului şi menţiunea: [v. BlankCd]. În aceeaşi formatare unitară mai puteţi citi:

Ciclul **"Fracurile Negre III"** (ciclul francez):

Paul Féval – 01 Mănuşa de oţel
Paul Féval – 02 Inimă de Oţel
Paul Féval – 03 Turnul Crimei
Paul Féval – 04-05 Secretul Fracurilor Negre
Paul Féval – 06 Înghiţitorul de Săbii
Paul Féval – 07 Cavalerii Tezaurului
Paul Féval – 08 Banda Cadet

Ciclul **"Fracurile Negre II"** (ciclul englez):

Paul Féval – 02 Misterele Londrei vol. 1
Paul Féval – 02 Misterele Londrei vol. 2
Paul Féval-fiul – 04 Bandiţii Londrei

* * *

Cuvânt de încheiere by BlankCd:

Cu cartea "Bandiţii Londrei" se încheie ciclul/seria "Fracurile Negre". Pentru amănunte poţi consulta tabelul din paginile următoare. Din păcate, sunt câteva cărţi care nu au apărut în limba română (sau poate că există, şi nu ştiu eu), aceste cărţi sunt:

Ciclul **"Fracurile Negre I"** (ciclul italian):

Paul Féval – 01 Bel Demonio

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] – 04 Banditţii Londrei

Paul Féval – 02 Les Companos du Silence

Ciclul **"Fracurile Negre II"** (ciclul englez):

Paul Féval – 01 Jean Diable
Paul Féval-fiul – 03 Les Mystères de Londres

Intenţionez să completez colecţia "Paul Féval - tatăl & fiul" cu Ciclul **"Lagardère"** care cuprinde următoarele cicluri/serii şi cărţi:

Lagardère I. Seria **"Cocoşatul"**:

Paul Féval-fiul – 01 Tinereţea Cocoşatului
Paul Féval – 02 Cocoşatul
Paul Féval-fiul – 03 Cavalcadele lui Lagardère
Paul Féval-fiul – 04 Mariquita
Paul Féval-fiul – 05 Cocardasse şi Passepoil (sau Triumful dragostei)

Lagardère II. Seria **"Fiul lui Lagardère"**:

Paul Féval-fiul – 01 Sergentul Belle-Épée
Paul Féval-fiul – 02 Ducele de Nevers
Paul Féval-fiul – 03 Gemenii lui Nevers

Lagardère III. Seria **"Mademoiselle de Lagardère"**
(nu ştiu dacă este tradusă în limba română)

Lagardère IV. Seria **"La petite-fille du Bossu"**
(nu ştiu dacă este tradusă în limba română)

Paul Féval-fiul

* * *

Notă: Dacă ţi-a plăcut formatarea şi îţi lipseşte una sau mai multe cărţi formatate unitar, le poţi găsi (cu ctrl+click-stânga) aici.

Cronologie Ciclul "Fracurile Negre" de Paul Féval – tatăl & fiul			
I I.	Le cycle italien — Veste Nere / 2-e Camorre:	1. Bel Demonio [autre titre: Beau Démon]. (temps d'action: 1625-1655)	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		2. Les Compagnons du Silence (temps d'action: 1823): –1vol. Les Compagnons du Silence; – 2vol. Prince Coriolani.	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
I II.	Le cycle anglais — Black Coats / Great Family:	1. Jean Diable. (temps d'action: 1817)	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		2. Les Mystères de Londres (temps d'action: 1830-36): –1 partie. Les Gentilshommes de la nuit; –2 partie. La fille du pendu; –3 partie. La grande Famille; –4 partie. Le Marquis de Rio-Santo.	2. Misterele Londrei – 2 vol. de Paul Féval-tatăl
		+ Les Mystères de Londres, (1900-01, continué par Paul Féval fils), (temps d'action: 1840):	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] – 04
Bandiţii Londrei

		– 5 partie. Guerre à l'Angleterre!; – 6 partie. Le grain de sable] [*? = Les Amours de Rio Santo (1905*)].	limba română.
		+ Les Bandits de Londres, (1905, par Paul Féval fils): – 1 vol. L'Œil de diamant; – 2 vol. La Belle Indienne; – 3 vol. Trois policiers].	+ Bandiţii Londrei de Paul Féval-fiul
I III.	Le cycle français — Habits Noirs	1. Les Habits Noirs. (temps d'action: 1825-26, 1842)	1. Mănuşa de oţel
		2. Cœur d'Acier. (temps d'action: 1832, 1842-43)	2. Inimă de Oţel
		3. La Rue de Jérusalem (temps d'action: 1834-38 septembre, [+1843, 1848]): – 1 vol. Les Aventures de Pistolet (Clampin dit Pistolet); – 2 vol. Les Demoiselles de Champmas.	3. Turnul Crimei
		4-5. Le Secret des Habits Noirs (temps d'action: 1838 septembre, novembre): – I. L'Arme invisible; – II. Maman Léo.	4-5. Secretul Fracurilor Negre
		6. L'Avaleur de sabres (temps d'action: 1852-63, 1866): – 1 vol. La Petite Reine; –2 vol. Mademoiselle Saphir.	6. Înghiţitorul de Săbii
		7. Les Compagnons du Trésor (temps d'action: 1835-43): – 1 vol. L'aventure de Vincent Carpentier; – 2 vol. Histoire d'Irène.	7. Cavalerii Tezaurului
		8. La Bande Cadet (temps d'action: 1840-43, 1853): –1 vol. Une Évasion et un contrat; –2 vol. Clément-le-manchot.	8. Banda Cadet

Atenţie: Pentru a vă deplasa mai uşor prin e-book, plasaţi cursorul mouse-ului în Cuprins e-book pe un anumit capitol, apoi apăsaţi tasta ctrl apoi click-stânga.

Cuprins e-book Paul Féval – Bandiţii Londrei

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] – 04
Bandiţii Londrei

Coperţile originale:

Colecţia „ROMANELE FASCINANTE"

După ce tatăl a scris celebra operă literară „MISTERELE LONDREI", PAUL FEVAL-fiul, strălucit continuator al celui dintîi, vă invită la reîntîlnirea cu o parte dintre personaje, alături de alţi protagonişti, la un interval de 30 de ani de la binecunoscutele aventuri din primul roman.

«Cînd în metropolă se află cel mai mare diamant din lume, în jurul căruia gravitează o bandă criminală condusă de o tînără fermecătoare dar diabolică, intensitatea evenimentelor se amplifică progresiv, iar firul acţiunii se urmăreşte cu înfrigurare.

Iată-ne deci în Londra populată de aceeaşi faună umană dar îmbogăţită cu fete frumoase şi hinduşi sîngeroşi, cu bandiţi perfizi şi detectivi abili, cu vagabonzi convertiţi şi lorzi rafinaţi.

Lecturînd acest roman, veţi trăi clipe de mare suspans alături de machiavelica Day-Lily şi frumoasa Mary Zephyr, de misteriosul marchiz de Rio-Santo şi simpaticul Dady O'Crab, precum şi de agerul detectiv Uckrill.»

I.S.B.N. 973-96044-1-2

Preţ lei	538
TL	2
Total	540

